MAXINE BARRY

Autoarea romanului ORHIDEEA NEAGRĂ

Dezbinare

MAXINE BARRY

DEZBINARE

Traducere:
ANCA IRINA IONESCU

EDITURA ORIZONTURI

PROLOG

Oxfordshire, Anglia, 1977

Bătrâna zăcea pe moarte în patul ei cu baldachin, o piesă din secolul al XVIII-lea. În jurul ei, pe pereții acoperiți cu catifea decolorată, atârnau portrete de Gainsborough, Turner și Lely. Jessica, Lady Syramore-Forbes, nu era îngrozită atât de gândul morții, ci mai ales de faptul că așteptarea devenea agasantă.

Auzea păsările negre care cântau în livada bătrână, și ar fi dorit să fie și ea afară, în soarele cald. Vancouver Hall dădea spre valea Aylesbury, înconjurată de grădini și două sute de acri de pădure bogată și pământ agricol. Lady Syramore-Forbes zâmbi și, pentru o clipă, frumusețea ei de altădată apăru, ca o amintire, în trăsăturile feței palide și cenușii. Apoi un junghi dureros îi făcu trupul mărunțel să se crispeze în mijlocul patului cu sculpturi admirabile. Își dori din nou ca strânsoarea sumbră s-o cuprindă de tot – și totuși parcă nu chiar acum. Mai întâi să-l vadă pe Godfrey și să semneze noul testament.

Și ca și când i-ar fi citit gândurile, Godfrey James în persoană se strecură în încăpere. La șaizeci și doi de ani, era suplu ca un ogar și avea aproape doi metri înălțime. Se aplecă amenințător peste patul ei, dar Jessica râse încet:

— Bună, Godfrey. Arăți distrus ca de obicei.

Godfrey râse și el.

— Pentru că acolo sus este încă frig, Jessica, de asta.

Era o glumă mai veche între ei. Jessica știa că lui

Godfrey nu-i plăcea ca oamenii să moară, și ea, una dintre cele mai vechi prietene ale lui, fusese mereu calul lui de bătaie de când făcuse cancer la ridicola vârstă de nouăzeci și unu de ani.

Fără a se mai sinchisi să-i ceară permisiunea, Godfrey își instală fundul osos pe pat, deschise servieta din piele de porc și scoase un teanc gros de hârtii. Dragul de Godfrey, întotdeauna știa să treacă imediat la afaceri, o trăsătură pe care o avea și ea, de altfel, chiar și în zilele acelea de demult, când se considera că femeile nu trebuie să fie capabile decât să aleagă o pereche de mănuși.

— Totul este așa cum ai dorit tu. Vocea ascuțită a lui Godfrey o determină să-și concentreze imediat mintea încă limpede asupra chestiunilor importante. Luă testamentul refăcut și citi fiecare cuvânt. Apoi oftă, se întinse și trase de șnurul

clopoțelului de deasupra patului. O clipă mai târziu, două femei își făcură apariția lângă patul ei. Godfrey le recunoscu vag ca fiind servitoarea și bucătăreasa.

— Striker, Harringay, vreau să fiți martore când semnez aceste documente, le spuse ea pe un ton foarte lucid. Jessica semnă ferm, punându-și numele în trei locuri. Godfrey puse martorele să semneze și ele pe actele corespunzătoare, apoi semnă la rândul lui. Jessica le concedie pe servitoare cu un singur gest din cap, apoi se lăsă să cadă istovită pe perne.

— Acum presupun că ești gata s-o pornești la drum, spuse Godfrey morocănos, punând noul testament înapoi în servietă.

— Așa presupun și eu, spuse Jessica, dar fără prea mult entuziasm. Naiba să-l ia pe nepotul ăla al meu că mă obligă să fac una ca asta. De ce a trebuit să-mi petrec o parte din viață adunând avere pentru familie și cealaltă blestemându-mi familia pentru care am adunat-o?

— Pentru că te-ai fi plictisit dacă nu ar fi fost așa. De la marșul ăla cu doamna Pankhurst a pornit totul, zâmbi el.

Jessica râse fericită, scoțând un sunet care fusese auzit în cele mai alese case din Anglia timp de peste o jumătate de secol.

— Dar am obținut votul, nu-i așa?

— Este cel mai rău lucru care putea să ni se întâmple, ripostă imediat Godfrey zâmbind, apoi privi în jos cu tristețe.

Jessica îl cercetă o clipă cu afecțiune, apoi spuse blând:

— Știi că poți să mă întrebi. Acum că sunt pe moarte, poți să mă întrebi orice. Acesta este unul din puținele avantaje.

Godfrey încuviință încet din cap.

— Așa este. Jess, de ce te-ai căsătorit cu Lordul Humphrey Arbuthnot Cliverton Syramore-Forbes? Dumnezeule, ce nume! Era slăbuț și nu deosebit de atrăgător. Cheltuia bani cu nemiluita și nu avea creier, în căpățâna aia a lui, mai mult decât o vrabie.

Măgulită de dezgustul nedisimulat din vocea lui, Jessica zâmbi larg.

— Tocmai pentru că erau toate acestea și multe altele.

Își linse buzele care fuseseră descrise cândva drept „cele mai demne de sărutat din întreg imperiul”, dar care acum erau subțiri, vineții și dureros de uscate.

— Era slab, ceea ce însemna că eu puteam fi puternică. Nu

era ușor pentru o femeie să fie puternică în epoca victoriană, știi și tu. Și nu era chipeș, ceea ce însemna că era ușor de ținut în frâu. De ce și-ar fi dorit vreo altă femeie să se lupte pentru el? Și pentru că îi plăcea să cheltuiască bani, nu a încercat să mă oprească niciodată pe mine să-i câștig, indiferent cât de mult pufneau din nas contemporanii lui. Și ce mai pufneau, știi și tu! Familia Syramore-Forbes, generații de-a rândul numai moșieri și fermieri, să devină negustori! Fie și negustori de cele mai fine bijuterii din Anglia!? Ce mai râdeau! Dar numai la început, că după aceea… Jessica chicoti sincer încântată. După aceea nu mai știau cum să ne laude. Dar cel mai mult pot spune că m-am măritat cu Humphrey pentru că avea un titlu, ceea ce a conferit respectabilitate afacerilor mele și m-a ajutat să pătrund în eșaloanele superioare ale societății din întreaga țară. Ce alt soț ar fi corespuns mai bine cerințelor mele?

Godfrey se trezi că dă din cap înainte ca ea să termine de vorbit, iar apoi fu și mai uimit de sine însuși când izbucni:

— Dar cum rămâne cu dragostea, Jessie? De asta ce ai de spus?

Jessica zâmbi, un zâmbet tainic, care trezi imediat curiozitatea de avocat de barou a lui Godfrey.

— O, am avut parte și de asta.

— De la Humphrey? Vocea lui Godfrey se ridică cu o octavă, exprimând o neîncredere absolută.

— Bineînțeles că nu, ripostă Jessica aproape supărată. O, nu mai fi așa de șocat, Godfrey. Mi-am făcut datoria. James a fost fiul lui Humphrey, tot așa după cum și Malcolm este nepotul lui. Mare scofală, ce să spun!

Godfrey încuviință din cap.

— Chiar crezi că Malcolm intenționează să vândă domeniul Halcyone, nu-i așa?

— De asta sunt sigură. Asta e vina lui James, firește. Băiatul acesta a fost întotdeauna obsedat de Ravenscroft și de titlul de familie. Ai crede că acești conți de Ravenscroft sunt chiar moștenitori la tron.

Ultimele cuvinte se pierdură alarmant, iar Jessica inspiră adânc, abia atunci dându-și seama cât de mult îi lipsea aerul. Cu toate acestea, continuă, tristă, vrând să-l facă pe Godfrey să înțeleagă motivul acțiunilor ei recente:

— Malcolm vrea banii de pe vânzarea acestei afaceri ca să

renoveze și să restaureze Ravenscroft. Știi și tu, eu am canalizat întotdeauna profiturile înapoi, exclusiv către Halcyone. Cât despre domeniul Ravenscroft, n-are decât să se dezintegreze. Oricum, casa aia ca un mausoleu nu mi-a plăcut niciodată. Și în plus, cele două războaie mondiale au schimbat totul. Acum femeile nu mai cumpără bijuterii de dimensiuni mari. Nu-și pot permite. Halcyone a trebuit să facă eforturi din ce în ce mai mari ca să-și păstreze standardele. Malcolm nu a înțeles niciodată asta.

— Totuși l-ai pregătit bine, Jessie, îi aminti Godfrey cu blândețe. Dacă îl împiedici să vândă, nu va face decât să schimbe compania făcând-o de nerecunoscut, și transformând o întreprindere profitabilă într-o adevărată aiureală.

Încă din momentul în care se deschisese prima locație a firmei Halcyone Jewellery Emporium din Woodstock, aceasta ținuse foarte mult la calitate, mai presus de orice altceva. Și nu durase mult până când reputația ei o egalase pe cea a celor mai prestigioși și mai vechi bijutieri din Anglia. Dorința recentă a lui Malcolm de a aplica metode mai moderne de vânzare și publicitate fusese motivul multor discuții în contradictoriu între bunică și nepot, mai mult decât orice altceva. Aceasta, precum și felul reprobabil în care se spune că se purta cu Francesca, cu care se căsătorise de numai un an, dacă era să dea crezare bârfele locale. Nici faptul că Francesca născuse de curând doi gemeni, o fată și un băiat, nu reușise să-i câștige respectul soțului ei. Malcolm se purta urât cu ea, iar Jessicăi nu-i plăcea chestia asta. Încă o bilă neagră împotriva lui.

— E adevărat, recunoscu scurt Jessica argumentul lui Godfrey. Și tocmai de aceea îl las lui Halcyone și lui Justin, împreună, în noul meu testament. Întrucât aceștia sunt încă minori, Malcolm va avea douăzeci de ani la dispoziție în care să conducă firma. Nu-l trădez chiar de tot, Godfrey, adăugă ea slăbită.

— Știi că n-o să-i placă. Îi lași jumătate fetiței, asta vreau să spun.

— Nu contează, spuse Jessica și vocea ei sună la fel de dur ca diamantele pe care le cumpăra cu regularitate din Africa de Sud. Femeia este și va fi întotdeauna egală cu bărbatul, Godfrey, spuse ea ferm. Iar micuța Halcyone nu va face excepție, ascultă ce-ți spun eu.

Se opri să-și tragă răsuflarea, conștientă de faptul că vorbise

cu mai multă încredere decât simțea în realitate. Avea și ea spionii ei la Ravenscroft și știa că micuța Halcyone semăna foarte mult cu ea, cu Jessica, la trăsături și comportament. Dar când va crește va semăna oare cu ea și în alte privințe? Va avea suficientă forță ca să se lupte cu tatăl și cu fratele ei pentru jumătatea care i se cuvenea de drept din Halcyone, după care și fusese botezată? Jessica era ferm convinsă că un imperiu al bijuteriilor avea nevoie de o femeie la cârma lui – cine altcineva înțelegea mai bine misterul pietrelor strălucitoare, frumusețea rece, atracția eternă, fantezia, *magia* pură pe care o exercitau gemelor prețioase? Iar dacă Halcyone nu va fi suficient de femeie pentru a se lupta și a-și câștiga locul în afacerea de familie, înseamnă că nu era femeia potrivită pentru treaba aceasta. Simplu! Era greu, dar absolut necesar, iar Jessica nu fusese niciodată omul care să se încline în fața realității brutale.

Jessica oftă. Ei, asta este, ce e făcut e bun făcut. Zarurile fuseseră aruncate și nu-i mai rămânea decât să spere că totul va fi bine. Se gândi la cadoul pe care îl încredințase spre păstrare lui Walt Matthews, omul pe care îl alesese să vegheze asupra afacerii Halcyone până când moștenitorii ei vor deveni majori. Îi dăduse instrucțiuni foarte clare să nu-i dea fetei cadoul decât în ziua când se va mărita. I se părea un cadou foarte nepotrivit, mai ales de când prin ultimul ei testament aruncase pe umerii atât de slabi și nevinovați o povară care ar fi putut în cele din urmă s-o zdrobească. Dar ce altceva putea să facă? Trebuia să-i dea copilului șansa de a-și câștiga un loc sub soare. La urma urmelor, Lady Halcyone Syramore-Forbes era singura investiție a Jessicăi în viitor.

Și în timp ce bătrâna doamnă zăcea acolo, soarele cobora și asfințea, iar ea murea odată cu el, continuând să se întrebe cum oare vor evolua lucrurile...

1

Colegiul Radcliffe, SUA, în zilele noastre

Băiatul era frumos. Gol, stătea nemișcat pe un scaun înalt de bar, cu o eșarfa a Universității Ontario drapată în jurul șoldurilor și cu privirea pierdută spre fereastra înaltă din dreapta lui. Razele delicate ale soarelui îi învăluiau părul, făcându-l să pară blond. Trăsăturile lui erau prea frumoase pentru a avea succes ca model al unui sculptor, dar doamna Whittingham îl considera un fel de ciudățenie pe care studenții ei s-ar putea s-o aprecieze. Profesoara de desen se plimba acum încet printre cei zece elevi din clasa ei, sigură de faptul că bărbia modelului avea să le dea destul de mult de furcă multora dintre ei.

Băiatului, care era student la drept, la Harvard, puțin îi păsa că bărbia lui dădea de furcă femeilor din Radcliffe. Era foarte ocupat, încercând să nu se mai gândească la o anumită studentă care îi furase privirea chiar din clipa în care intrase în încăpere. Era înaltă, cu un păr bogat și lung de culoarea focului. În momentul în care dăduse ochii cu ea, simțise că i se taie respirația.

— Te simți bine, Jack? întrebase Janet Whittingham.

Băiatul zâmbi șmecherește către femeia înaltă, cu păr argintiu.

— Mi-ar face bine să mă întind puțin.

Femeia încuviință din cap, iar el își înfășură un prosop în jurul taliei și coborî elegant de pe scaun. Se întinse și clipi. Apoi se îndreptă, ca din întâmplare, către șevaletul în spatele căruia se afla cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată și se uită la imaginea care îl reprezenta pe el. În acea clipă, fata care era cel mai aproape de el, chiar în dreapta lui, șopti cu voce tare:

— O cheamă doamna Flame[1], chiar dacă nu-ți vine să crezi.

Jack văzu o fată oarecare, brunetă, care se uita la el cu priviri pline de înțelesuri.

— Ești prietena ei? întrebă el în șoaptă.

— Și colegă de cameră, spuse Wendy Gibbs. Fay House, adăugă ea, înciudată, în timp ce se uita la el cum se apropie de prietena ei, și se strâmbă. Nu știa dacă să-și blesteme soarta că

[1] Văpaie, flacără (n.tr.).

o adusese în aceeași cameră cu Lady Halcyone Syramore-Forbes sau să-i mulțumească. Flame, așa cum i se spunea din motive lesne de înțeles atunci când te uitai la buclele acelea strălucitoare și roșii ca para focului, era la fel de prietenoasă, deschisă și cinstită, pe cât era de frumoasă.

După ce manevră cu succes în așa fel încât să ajungă acolo unde visase să fie timp de o oră, Jack nu mai putea să-și ia ochii hipnotizați de la părul ei. Era exact de culoarea focului, nu roșu, nu portocaliu și nici galben, ci un amestec din toate trei, și îi ajungea în onduleuri mari până la talie, ca o mantie moale de catifea. Spre deosebire de alte roșcate, pielea ei nu era albă și plină de pistrui, observă el, ci avea o culoare destul de închisă. Gura ei nu era nici prea mare, nici prea mică, bărbia era oarecum ascuțită, dar nu prea accentuată. Avea nasul lung și subțire, foarte frumos modelat și... Jack își trase respirația când fata, simțindu-i prezența peste umăr, întoarse capul și se uită la ea. Așteptându-se să vadă o pereche de ochi verzi care să se potrivească cu părul roșu, se trezi privind doi ochi ca noaptea – adânci, negri, fără sfârșit, care parcă vedeau direct prin el. Băiatul înghiți în sec.

— Ăăă, sper că nu te deranjez. Adică, nu te deranjez din lucru.

— E totul OK, Jack? Janet Whittingham ridică o sprânceană către el, iar băiatul fu foarte fericit că trebuie să se întoarcă înapoi, la scaunului lui înalt, conștient mai mult ca oricând că ochii mari de ebonită râdeau de el. Se așează din nou pe scaun și se rugă în gând ca amintirea acelor ochi minunați să nu-i joace vreo festă urâtă asupra libidoului, căci într-o cameră plină de studenți la sculptură, cu ochi de șoim, o umflătură într-o anumită parte a corpului nu ar putea trece neobservată.

Janet Whittingham se plimba încet prin încăpere și se opri în spatele lui Flame. Se uită la desenul din fața ei și se încruntă ușor. Era ceva... ceva ciudat aici. Fata câștigase o bursă pentru Radcliffe numai prin munca ei și Janet nu avea nimic împotriva prezenței ei la ora de arte plastice. Desenul ei era strălucit din punct de vedere tehnic, cel mai bun din clasă. Surprinsese jocul luminii la perfecție... poate prea multă perfecție? Da, își spuse Janet. Oricât ar fi părut de ciudat, tocmai aici era greșeala. Știa că în lucrările lui Flame Syramore-Forbes erau și sentimente. Dar nu... nu... Janet scutură din cap și oftă. Știa că fata făcuse și proiectase mai multe bijuterii de avangardă pentru prietenii ei,

care erau foarte la modă în campus. Se întreba dacă nu cumva proiectarea de bijuterii și nu arta pură era adevăratul punct forte al fetei cu numele Flame Syramore-Forbes. Ținând seama de originea ei, cu siguranță că nu ar fi fost nimic neobișnuit.

După oră, cele două fete se duseră înapoi în camera lor, o încăpere tipică, cu două paturi, tapetată cu fel de fel de afișe, de la Dali la impresioniștii francezi. Flame își aranjă cu grijă blocul de desen cu schițe, în timp ce Wendy îl aruncă pe al ei pe patul rămas nefăcut.

— Până și patul e făcut, mormăi Wendy. Asta-i boală curată, îți spun eu, Forbes, boală curată.

Flame râse și se trânti visătoare pe patul ei. Era îmbrăcată cu blugi Levi și o bluză albă, dar tot arăta ca un manechin. Wendy pufni disprețuitor.

— Am cumva vopsea pe nas? întrebă Flame cu o voce tărăgănată și cântată, tipică pentru Noua Anglie. Nimeni nu și-ar fi putut da seama că era fiica unui baron englez.

— Scuză-mă, nu prea sunt o colegă de cameră amabilă. Dar probabil că ai avut o mulțime de oferte să faci schimb de cameră. Ridică repede privirile. Așa este?

Așa era, într-adevăr. Bobocii din primul an se orientaseră foarte repede și ierarhia locală o plasase pe Halcyone Syramore-Forbes foarte aproape de vârful piramidei. Pentru că Lady Flame, așa cum i se spunea, avea mult mai multe, nu numai frumusețe. Era inteligentă, firește, dar avea și o anumită căldură și o fire generoasă care îi făcea pe băieți mai întâi să-și frece mâinile, dar apoi să-i strângă mâna. Pentru că, în pofida tuturor așteptărilor, Flame nu începuse să se culce cu unul sau cu altul. Și, mai ales, Flame deveni repede persoana pe care trebuia neapărat s-o consulți când era vorba de o bijuterie asortată la o toaletă. Făcuse cercei din inele de la cutiile de coca-cola care fuseseră o adevărată nebunie, brățări din funii răsucite de cupru, medalioane din pietre mari cioplite și bijuteriile preferate în acest semestru – pandantive și brățări din fier și aluminiu. Apăruse chiar și în presa locală, datorită spiritului ei inventiv. Absolut remarcabil pentru o studentă în anul întâi.

— Sunt mulțumită să stau în cameră cu tine, spuse Flame simplu.

— Nu ești normală, asta e, zise Wendy, dar zâmbi fericită.

Apropo, ce părere ai despre modelul nostru de astăzi? Frumușel, nu-i așa?

Flame oftă, apoi se întinse cu burta în jos pe pat și își rezemă bărbia în palmă.

— De ce nu te duci după el? întrebă ea încet.

Wendy se rostogoli pe o parte și privi de-a curmezișul spațiului îngust care le despărțea, întrebându-se dacă există două femei mai diferite decât ele două.

— Uite ce este, Flame, eu sunt urâtă, e bine? Nu, încetează să te mai fandosești ca o eroină victoriană sclifosită. Așa este. Eu și bărbații, pur și simplu nu facem casă bună împreună. Numai dacă aș putea să-i hipnotizez, spuse ea aruncându-i o privire piezișă.

— În gura ta, orice întâlnire romantică devine un adevărat război, spuse Flame și se uită nedumerită la prietena ei. Știi... eu... eu nu m-am culcat cu niciun bărbat, spuse ea cu oarece poticneli, dar și cu o anumită doză de încredere. Wendy n-avea să-i înșele încrederea, de asta era sigură. Am nouăsprezece ani și uneori îmi vine să cred că am rămas singura virgină de pe fața planetei.

Wendy dădu ușor din cap. Mărturisirea o mișca, deși ghicise la numai câteva ore după ce o cunoscuse că, oricât ar fi părut de ciudat, Flame era încă virgină.

— Cu o familie ca a ta, nu e de mirare, murmură Wendy.

Marile familii italiene au întotdeauna foarte mare grijă de fiicele lor frumoase.

Wendy știa că familia lui Flame din partea mamei avea o ascendență veche și foarte respectată care produsese bijuterii pentru aristocrația europeană încă de dinainte de existența familiei Borgia. Se întreba cum oare trebuie să fie să provii dintr-o astfel de familie. Wendy se uită la prietena ei care ședea acum, elegantă și felină, în poziția floare de lotus, arătând ca imaginea greacă ideală a eroinei tragice și virgine, și începu să râdă.

— Ce este așa de amuzant? Flame începu și ea să râdă și fața ei delicată deveni, în mod natural, cea a unei tinere fete sănătoase și fără complicații.

— A, nimic, mă gândeam la noi două, spuse Wendy. Ce pereche minunată suntem!

Flame își lăsă pe spate capul frumos.

— Când am împlinit șaisprezece ani, mama mi-a spus că și-a călcat pe inimă ca să mă crească cu mai multă libertate decât se obișnuia în familia noastră.

Zâmbi, știind cât de pompos sunaseră acele cuvinte, apoi se gândi la mama ei. Știa că Francesca suferise foarte mult în timpul căsătoriei cu contele englez, Malcolm. Tatăl lui Flame. Un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoscuse. Mai știa că tot Malcolm era cel care o despărțise de fratele ei geamăn, Justin. Alt membru al familiei pe care nu-l cunoscuse. Și faptul că îi fusese răpit fiul în toți acești ani o marcase profund pe mama ei. Probabil că experiența amară a căsniciei o montase pe Francesca împotriva bărbaților pentru tot restul vieții. Căci de ce ar fi rămas mama ei – atât de frumoasă, de bogată, de sănătoasă –, necăsătorită în toți acești ani lungi? Contele, șeful familiei Corraldo, ceruse Papei aprobarea pentru divorț cu cincisprezece ani în urmă. O perioadă de timp foarte lungă, să trăiești fără compania sau dragostea unui bărbat.

Wendy băgă mâna sub pat și scoase o țigară lungă cu marijuana. O aprinse și se uită fără comentarii la flame care îi aruncă o privire tristă și plină de dojană. Sări apoi în picioare și deschise fereastra.

— Ard de nerăbdare, spuse Wendy. Abia aștept să-mi povestești despre toate libertățile pe care le-ai avut.

Flame izbucni în râs.

— Ce cinică ești! Dar n-a fost nimic zguduitor. Numai niște chestii obișnuite. De exemplu, după ce am împlinit paisprezece ani nu am mai fost obligată să merg la biserică, dacă nu voiam. Mama trebuia să se ducă în fiecare duminică și se mai duce și acum. În ciuda a tot ceea ce i s-a întâmplat, continuă să fie o catolică ferventă. Dar eu n-am mai fost la biserică de ani de zile.

— O catolică renegată? O, draga mea! Mă tem pentru sufletul tău nemuritor. Bunicii tăi s-ar întoarce în mormânt dacă ar ști.

— Probabil că da, râse Flame. Chiar și locul acesta este un exemplu în același sens. Mama a studiat la Mount Holyoke. Toate femeile din familia Corraldo și-au făcut studiile la Mount Holyoke.

— Vai, tu, rebelo! spuse Wendy poznaș.

Flame clipi din ochi, dar prietena ei care continua să se uite pe fereastră nu observă.

— Uneori mă simt inutilă, spuse ea tristă. Fără niciun rost.

— Păi bine, *Lady* Halcyone Syramore-Forbes, dacă viața ta este lipsită de sens, ce să mai spunem noi, ceilalți? o provocă Wendy, strivind țigara cu un gest brutal.

— N-am nicio vină că tatăl meu a fost baron englez, spuse Flame înțepat.

— A fost? Da' ce, e mort?

— Nu, nu cred.

Wendy râse ca și când ar fi lătrat, iar Flame plecă de la fereastră către patul ei, unde se așeză cu umerii căzuți, cu o senzație de ridicol.

— Nu crezi? repetă Wendy. Ce fel de viață de familie ai tu? E ca o telenovelă.

— Știu, spuse tristă Flame. Dar nu mă simt deloc ca într-o telenovelă. Îți dai seama că am trăit, practic, toată viața cu plicuri cafenii? Plicuri mari, cafenii?

— Cum adică? Wendy își ridică privirile de la sacul ei de pânză în care căuta o pungă de cartofi prăjiți și clipi din ochi. Plicuri?

Flame mârâi ceva ca un fel de râs cu jumătate de gură.

— Plicuri, da. La început, când bunicul era foarte ocupat cu custodia lui Justin, erau tot felul de documente juridice, înscrisuri, împuterniciri, rapoarte ale detectivilor particulari, rapoarte medicale, fel de fel de hârtii. Timp de optsprezece ani, mama s-a luptat să obțină custodia lui Justin și nu a reușit să obțină nici măcar dreptul de a-l vizita. Tribunalele engleze consideră că locul moștenitorilor domeniilor și titlurilor nobiliare englezești este în Anglia, nu alături de mamele lor. Și apoi au apărut alte plicuri. Cele care vin în fiecare săptămână, chiar și acum.

— Și în astea ce mai este? întrebă încet Wendy, fascinată de discuție și dându-și seama că Flame simțea nevoia să-și descarce inima.

— Fotografii ale lui Justin, spuse Flame atât de încet încât Wendy abia auzi. Probabil că mama are deja câteva mii de fotografii ale lui. Justin la petrecerea de ziua lui, când a împlinit patru ani – unul dintre detectivii particulari angajați de bunicul s-a ascuns după un copac și a reușit să facă o fotografie. Fotografii cu fratele meu la Eton, când primea un premiu la un meci de crichet. Fotografii cu el cum merge pe stradă, cum mănâncă la un restaurant, sau merge braț la braț cu vreo fată. Îți dai seama că mama nici măcar n-a vorbit vreodată cu el? Nici

nu i-a auzit vocea?

Wendy rămase fără cuvinte.

— Vorbim tot timpul despre el. Mă gândesc la el tot timpul. Mă întreb cum este. Ce îl face să râdă? Cum se înțelege cu tata? Uneori chiar îmi este milă de el, pentru că nu o cunoaște pe mama noastră și nu-și poate da seama singur ce femeie minunată este. Uneori... Ochii lui Flame începură să strălucească trădând prezența lacrimilor, periculos de aproape să țâșnească... Uneori, mama și cu mine scoatem o fotografie de-a lui și începem să inventăm povestiri în legătură cu ea. Într-una din ele, Justin este fericit, datorită unei întâmplări pe care am inventat-o noi. În altele este trist sau furios. Dar nu-l cunoaștem. Când a împlinit optsprezece ani, de pildă, s-a îmbătat și a făcut pipi în casca unui polițist. Ce ne spune asta? Este un cretin sau numai un băiat normal de optsprezece ani? Este lipsit de voință, îi lasă pe prietenii lui să facă ce vor din el și să-l bage în buclucuri sau are un spirit de aventură mai pronunțat decât ei? înțelegi? Este fratele meu geamăn și deși aș putea să-ți descriu fiecare detaliu al feței lui și hainele pe care le poartă, nu pot să-ți spun absolut nimic despre felul cum este sau cum gândește. Și nici măcar propria lui mamă nu poate.

Se opri când își dădu seama că ridicase vocea și aceasta începuse să-i tremure. Inspiră adânc și se rezemă tristă de perete. Wendy o privi gânditoare.

— Știi, este pentru prima oară când vorbește despre familia ta. În sinea ei își spunea că asta o să-i facă bine prietenei sale. Dar ce știi despre tatăl tău? Contele. Cel despre care crezi că este încă în viață? întrebă ea cu prudență.

Flame râse scurt.

— O, despre el nici măcar nu vorbim. Dacă scap din greșeală vreo vorbă despre el sau îi rostesc numele în prezența familiei mele, mă simt imediat transportată din însorita Italiei, cu pastele ei, în adâncimile Antarcticei.

— Of, ce înseamnă să fii dintr-o familie italiană, îngână gânditoare Wendy. Cine este bunicul tău?

Flame râse.

— Contele Giulio Pierluigi Corraldo.

— Alt aristocrat. Să nu-mi spui că e senator roman!

— Nici pomeneală! Afacerea familiei se află la Veneția.

N-am fost niciodată la Veneția, adăugă ea după o clipă de

gândire, cu vocea înăbușită.

Wendy clipi din ochi.

— Nici eu. Și n-am fost nici la Paris. Și nici pe Lună.

— Nu, vreau să spun... Bunicii mei sunt din Veneția. Și mama la fel. Dar eu n-am fost niciodată acolo. Cred că este din cauza bunicului, tatăl mamei mele, care e furios pentru că este fiul mai mic al familiei Corraldo. Fratele lui mai mare a vrut să-l vadă departe de Italia și de afacerea familiei. Și din acest motiv, cred că bunicul Michael vrea ca noi să fim cât mai americance. Și în felul acesta, ramura din Boston a familiei Corraldo este, mai mult ca oricând, domeniul lui. Nu-l lasă pe fratele lui mai mare nici măcar să intre în casă atunci când acesta vine în vizită în America. Deși contele posedă, din punct de vedere legal, numai jumătate din ea. Înțelegi ceva?

— Nimic din ceea ce e în legătură cu familia ta nu are nicio logică. Cred că ți-ai dat și tu seama de asta până acum.

— Da, da, sigur că da, râse Flame. Știi, pe când aveam cincisprezece ani, unchiul Enrico m-a întrebat ce-mi doresc de ziua mea de naștere și i-am spus că vreau să învăț cum să fac bijuterii. Ai fi crezut că i-am cerut să oprească rotația Pământului. Și știi ce mi-a spus? A spus că femeile din familia Corraldo nu și-au bătut niciodată capul cu astfel de lucruri. Și e adevărat. Mama spune că abia dacă a pus vreodată piciorul într-un magazin de bijuterii Corraldo. Nu-i așa că e uimitor? în zilele noastre ei încă își conduc afacerile ca un club exclusiv masculin.

Wendy încuviință cu înțelepciune.

— De asta refuzi să le arăți desenele tale?

— Ce? Toate flecușteţele alea pe care le fac pe aici? Flame arătă spre un pandantiv pe jumătate terminat care se afla pe raftul ei. Unchiul Enrico mi-ar râde în față.

— Nu despre asta. Vorbeam, spuse Wendy. Mă gândesc la desenele acelea minunate pe care le ții sub pat. Desenele pentru coliere de smaralde și diamante.

Flame se uită o clipă la ea, apoi zâmbi.

— Nu pot să ascund nimic de tine, nu-i așa?

Wendy surâse.

— Nimic. Mai ales atunci când arzi gazul toată noaptea și transpiri deasupra lor de o lună întreagă.

— Îmi face foarte bine. Flame făcu o grimasă. Nu cred că o să iasă ceva din ele, pentru că nu am studiat nimic în domeniul

ăsta, la naiba! Dar eram pur și simplu curioasă, asta-i tot. Știi, voiam să văd dacă sunt în stare să fac ceva care să trezească interesul unui bijutier adevărat.

— Ei bine, mie mi s-au părut foarte bune. Așa de bune că…

Wendy se întoarse către Flame și se uită la ea cu o expresie de parcă s-ar fi pregătit să arunce o bombă.

— …că am făcut fotocopii după ele și le-am trimis la Redex.

— Ce? Flame sări în picioare înspăimântată. Ce ai făcut?

— Am trimis un exemplar la Redex. Știi, firma aia mare nouă de bijuterii care s-a lansat cu atâta tam-tam acum câțiva ani.

Flame știa totul despre Redex. Deși unchiul ei Enrico și bunicul nu discutau niciodată despre afaceri cu femeile din familia lor, Flame îi auzise de multe ori vorbind între ei. Și Redex începuse să-i îngrijoreze. Nu numai că începuseră se preia o parte din cota de piață a firmei Corraldo, dar se gândeau chiar să-și deschidă o filială și pe Coasta de Est. Și ceea ce era și mai rău, Corraldo pierduse câțiva angajați-cheie care trecuseră la compania rivală în ultimii doi ani, iar pierderea celor mai buni dintre meșterii lor începea să-și spună cuvântul în privința calității produselor lor.

— O, Wendy, cum ai putut să faci una ca asta? întrebă Flame, pe jumătate îngrozită, pe jumătate amuzată.

Wendy ridică din umeri.

— Nu ai suficientă încredere în tine însăți ca să faci ceva din proprie inițiativă. Așa că ți-am dat un mic imbold. Uite ce este, adăugă ea, văzând că Flame continuă să se simtă stânjenită și dorind s-o bine dispună, care este lucrul cel mai rău care se poate întâmpla? Să ți le trimită înapoi și să spună: „Nu, mulțumim frumos”, așa este? Și ce-i cu asta?

Flame râse și scutură din cap.

— Dacă aude bunicul că am trimis desenele mele concurenței lui o să mă jupoaie de vie. Noi, italienii, suntem niște oameni pătimași!

— *Mamma mia!* exclamă Wendy.

— Ei bine, presupun că șansele să iasă ceva de la Redex sunt practic nule. Mă întreb a cui o fi afacerea asta.

— N-am idee, spuse Wendy, plictisită deja de subiectul acesta.

— O dată am intrat în atelierele unchiului meu, mormăi Flame. Aveam numai cincisprezece ani, dar am prins repede. Au

început mai întâi să-mi povestească despre matrițele de tăiat, apoi despre turnarea metalului. Presupun că își închipuiau că toate aceste treburi plicticoase o să mă descurajeze rapid, dar nu s-a întâmplat așa. Când am ajuns la ștanțat, au început s-o lase mai moale. Iar când, în cele din urmă, am pus mâna pe câteva unelte... Wendy, era fascinant! Instrumente de gravat, de inscripționat, de separat... Așa se face că acum știu cum se fac chestiile astea. Nu e prea rău, nu-i așa? adăugă ea nesigură.

Wendy mormăi ceva.

— Chiar simți așa de tare nevoia să ți se facă complimente? Știi care-i necazul? Ești absolut ignorantă în ceea ce te privește. Bijuteriile tale sunt minunate. Tu ești minunată. Știi de ce te plac oamenii? Pentru că niciodată nu-i judeci pe alții. Hai să o spunem pe-a dreaptă, Flame, ai tot ceea ce trebuie ca să fii o câștigătoare în viața aceasta – și nu mă gândesc numai la milioanele familiei tale sau la felul cum arăți. Mă refer la tine. Ești o ființă puternică. Ai puterea și hotărârea să faci tot ceea ce dorești și așa cum dorești; dacă o să capeți ceva mai multă încredere în tine însăți, o să fie OK, asta e, încheie ea.

Înainte ca Flame să apuce să răspundă, se auzi o bătaie puternică în ușă.

— Intră, spuse ea automat, apoi se ridică repede din pat, uimită să-l vadă chiar pe decan, cu o față gravă și concentrată.

— Halcyone! Halcyone te numești, nu-i așa?

Flame dădu din cap.

— Da. S-a... s-a întâmplat ceva, domnule decan?

— Mi-e teamă că am vești proaste pentru dumneata, Halcyone. Tocmai am primit un telefon de la mama dumitale. Bunicul dumitale a avut un atac de cord la el în birou.

Flame simți cum sângele i se scurge din cap atunci când imaginea lui Michael Corraldo, bărbatul înalt, cu păr argintiu, îi apăru în fața ochilor. Tatăl mamei sale fusese întotdeauna axul principal al lumii ei. Capul familiei. Geniul comercial care conducea interesele firmei Corraldo în Statele Unite. Un om mereu cu zâmbetul pe buze, plin de viață. Iar ea fusese întotdeauna preferata lui. Cu toate că nu-i producea vreo plăcere, în cele din urmă tot el fusese acela care îi permisese să facă o vizită la ateliere în vara când împlinise cincisprezece ani, care acum i se părea că rămăsese undeva, foarte în urmă.

— Și acum se simte bine? întrebă ea temătoare, cu vocea

tremurătoare. Înghiți în sec, dar apoi întâlni privirea fixă a decanului, care încerca să-și manifeste simpatia.

— Mi-e teamă că nu, Halcyone, spuse el blând.

— A murit? își auzi propria voce ca și când ar fi venit de undeva, de foarte departe.

— Da. Îmi pare rău. A murit.

2

Oxford

Îmbrăcată încă în uniforma ei roz, de cofetărie, fata arăta în mod straniu total nelalocul ei în mica și vechea cameră de colegiu. Justin o privea șezând ghemuit pe pervazul ferestrei, cu ochii albaștri mijiți din cauza strălucirii soarelui palid de decembrie.

— Locul acesta este foarte vechi, nu-i așa? întrebă fata cu un aer inocent.

— Cele mai multe colegii de la Oxford sunt vechi. Justin abia reuși să-și mascheze sarcasmul din voce. La urma urmelor, nu era decât o fetișcană care vindea prăjituri cu cremă, în piață. Ești de multă vreme la Oxford? Zâmbi spunând aceasta și farmecul lui reuși să îmblânzească eventuala zbârlire a fetei, dar gândurile lui erau departe de a fi la fel de fermecătoare. Știa deja răspunsul la întrebare și se gândi pentru o clipă dacă o să fie în stare să spună adevărul. Nu fusese.

— Nu, nu demult. Gail minți fură prea multă îndemânare și ridică vinovată din umerii ei înguști. Justin încuviință din cap, deloc surprins de minciună, și coborî alene de pe pervazul ferestrei. Cu o plăcere perversă, se întinse și își arătă trupul suplu cu o încredere care ar fi putut fi arogantă, dar care, în mod straniu, nu era. Gail urmărea demonstrația cu o privire admirativă și cea mai mare parte din emoția ei dispăru, acum când i se amintise de ce fusese de acord să vină în camera lui de la colegiu.

Era micuță și brunetă, drăguță, dar nu deosebit de inteligentă, și îndrăgostită de Oxford și de bărbații de aici. În timpul sesiunilor era aproape sufocată de atmosferă, pentru că oriunde se ducea, erau o mulțime de bărbați îmbrăcați în uniforma cu robă lungă, neagră, pe care trebuiau s-o poarte la examen. Fata avea douăzeci și cinci de ani, dar, slavă Domnului, arăta încă mult mai tânără. Lui Gail îi plăceau tinerii. Mai ales acesta. Era înalt, avea mult peste un metru optzeci, părul blond cu reflexe argintii care îi aminteau în mod plăcut de alama proaspăt frecată. Dar ochii o atrăseseră în primul rând – ochii albaștri ca cerul, mari, prietenoși și totuși puțin cam… cruzi?

— Ce citești? întrebă ea cu un interes autentic.

— Economie și politică. Justin simți că i se încrețesc buzele, dar își stăpâni imboldul de a pufni disprețuitor. Pentru cei mai

mulți dintre colegii lui, cofetăria era vestită nu numai pentru eclerurile de ciocolată, dar și pentru Gail Trenchard. Știi foarte multe despre mersul lucrurilor de aici. Te-ai gândit vreodată să te înscrii și tu? Eventual la seral?

Gail roși.

— Nu fi așa de nesuferit!

Se întoarse furioasă și se îndreptă spre ușă, dar Justin ajunse acolo înaintea ei. O prinse de mijloc, coborî repede capul și o sărută pe pielea moale din spatele urechii.

— Iartă-mă! Sunt un ticălos! spuse el simplu. Îi dădu drumul și se întoarse la fereastră, uitându-se în jos la unul din careurile vestite ale Colegiului Wadham.

— Curând va trebui să plec acasă în vacanța de Crăciun. Asta mă face să fiu răutăcios.

Gail șovăi, încercând să sesizeze ceva cu antenele ei.

— Și ce e rău în faptul că te duci acasă?

Reveni încet, în centrul camerei cu un pat simplu, căci supărarea ei se evaporase rapid.

— Totul. Justin scoase un râs amar care era sincer. În primul rând că acolo va fi și tata. Contele de Ravenscroft. Rostise numele de parcă ar fi numit o otravă.

— Tatăl tău e conte? Gail rămăsese cu gura căscată.

Justin așteptă reacția ei, apoi zâmbi când simți mâinile mici și cunoscătoare care se plimbau pe spatele lui și apoi pe coaste.

— Îl urăsc, spuse Justin. Și am o mulțime de motive pentru asta. Cum ar fi Eton.

— Eton? Gail își apăsă buzele pe spatele lui și simți reacția care străbătea ca un val acest trup suplu și elastic.

— Da. Camera de tortură. Justin fu scuturat din nou de un fior, de astă dată în altfel, iar Gail simți și ea imediat. Ghemuită sub brațul lui, Gail îl privea și îi plăcea enorm ceea ce vedea. Justin era ca o operă de artă de la Muzeul Ashmolean. Iar acum era îndurerat.

Gail își trecu degetele încet și cu grijă pe pieptul lui, atentă să nu cumva să-i atingă sfârcurile. Își presă apoi centrul palmelor pe fiecare din ele și le frecă printr-o mișcare circulară.

— Vorbește-mi despre asta, spuse ea, și își scoase pantofii. Legănându-se cu o experiență câștigată demult, îi mângâie cu piciorul gol una dintre glezne.

Justin își ținu respirația, închise ochii pentru o clipă, apoi se

încruntă.

— Eton era iadul pe pământ. Presiunea profesorilor ca să obții o bursă. Presiunea din partea bătrânului ca să câștig nenorocitele alea de meciuri de crichet, presiunea din partea homosexualilor să mă întâlnesc cu ei în spatele capelei.

— Și te-ai întâlnit? întrebă blând Gail, mângâindu-i bicepșii și antebrațul, înainte să-i desfacă butonii pentru a-l mângâia pe interiorul antebrațului cu degetele ei de catifea.

— Nu. Justin înghiți în sec, fascinat de rolul lui de muscă, în timp ce ea juca rolul de păianjen. Din când în când, formau o bandă și mă băteau măr. Râse scurt, un râs plin de autoironie și de ură. Nu știu de ce nu mă lăsau în pace.

— Uită-te în oglindă, milord.

Gail rosti titlul dintr-o răsuflare, apoi lăsă capul în jos și își propti limba direct pe unul din sfârcurile lui. Justin icni și simți cum se întărește și începe să zvâcnească.

— Gail, șopti el răgușit.

Fără un cuvânt, fata începu să-i desfacă cureaua. Nu vorbi decât după ce termină.

— Dar dădeai și tu, nu-i așa?

— Sigur că da. Însă își băteau joc de mine a-ntâia, recunoscu el nefericit.

— Uită-i! Uită de toți, îl îndemnă în șoaptă Gail. Se ridică pe vârfuri și îl sărută pe umeri. Justin deschise ochii mari, apoi îi închise din nou.

— OK, Gail. Sunt al tău, n-am de gând să mă lupt, promit.

Gail râse, cu ochii în ochii lui zâmbitori, apoi deveni brusc serioasă, căci era ceva deosebit în privirea lui. Era mult mai mult decât se distingea la prima vedere. Era durere. Și mânie. Și ură. Și Gail nu voia ca lumea fanteziei ei să se tulbure. Așa că ridică aproape imperceptibil din umeri și spuse ca să-l tachineze:

— Asta-i frumos din partea ta!

Apoi îi scoase cămașa cu o singură smucitură de expert.

Justin trăi o clipă de dezamăgire și își dădu seama imediat de unde venea aceasta. Apoi buzele ei începură să coboare încet de-a lungul sternului lui, sărutându-l tot mai apăsat, până când limba ei se îngropă în ombilic ca o cârtiță care încearcă să scormonească prin beton. Justin își dădu capul pe spate și mâinile i se rezemară de zid, căutând în zadar un sprijin fix. Îi

scăpă un mic geamăt și strânse repede din buze, tăind brutal micul sunet de plăcere. O, îi plăcea foarte mult ca femeile lui să geamă și să țipe de plăcere, mai ales dacă era la Ravenscroft și știa că tatăl lui îl auzea.' Dar în toate experiențele lui sexuale de până acum, Justin nu-și permisese niciodată să scoată vreun sunet.

— Ce s-a întâmplat, domnul meu? întrebă gâfâit Gail, prinzându-i privirea în timp ce se lăsa ușor în genunchi. Nu-ți place așa?

— O, ba da, îmi place, recunoscu el, abia mai putând să respire. Îți place să ne ții sub control, așa este, Gail? Să-i faci să geamă pe bărbații ăștia deștepți? Așa este...?

Se întrerupse și scrâșni din dinți când Gail începu să frece cu încheieturile degetelor umflătura mare din pantalonii lui.

— Asta te face să te simți egală cu noi, Gail? Să ne domini?

Fermoarele tari, care uneori erau pacostea blugilor, nu-i provocau niciun fel de probleme lui Gail, iar, o clipă mai târziu, Justin simți aerul rece pe membrul lui dezgolit, înjurând în gând sistemul nepotrivit de încălzire din colegiul vechi. Dar apoi răceala dispăru înlocuită de o limbă fierbinte, care îl lingea de parcă ar fi fost o acadea, și se rezemă neajutorat de perete, simțind cum tencuiala rece se lipește de spatele lui. Se lupta disperat ca să nu-i scape vreun sunet de plăcere.

Gail privi în sus, văzu maxilarele strânse, fața albă, frumoasă și transpirată, și zâmbi. O să-i facă plăcere chestia asta. Și încet, fără să se grăbească, își plimbă limba pe vârful membrului lui, apoi îi luă capătul în gură și începu să sugă cu putere, mușcând ușor din când în când, numai atât cât să-i dea de gândit dacă nu cumva are de gând să-i facă vreun rău. Justin se gândi într-adevăr la asta și, spre rușinea, dar și deliciul său, își auzi gemetele de plăcere care rezonau în încăpere. Trase adânc aer în piept și simți o durere sfâșietoare în josul abdomenului.

— Ai milă, Gail.

Ar fi vrut ca aceste cuvinte să sune așa cum le-ar fi putut rosti Noël Coward, ca un fel de cerere amuzată și indiferentă, dar auzea până și el nuanța de implorare din propria voce. Cu un sentiment tot mai acut de oroare neputincioasă, simți cum una din cărămizile zidului pe care îl construise cu atâta grijă în jurul lui cade și se sparge.

Când îndrăzni să privească în jos, văzu cum mâinile ei se

modelează în jurul șoldurilor și pornesc apoi ușor în jos, pentru a cuprinde în ele testiculele pe care începu să le strângă suficient de tare ca să-l facă să se ridice pe vârfuri. Și din nou vocea îl trădă, izbucnind într-un geamăt prelung de plăcere și de durere în același timp, de emoție și înfrângere.

Așadar, nu exista niciun fel de milă pentru el. Nici astăzi, nici mâine când se va duce acasă. Nu era uimit. Niciun fel de glumă proastă pe care viața avea de gând să i-o joace de acum înainte nu mai avea puterea să-l surprindă. Acum devenise, în sfârșit, imun. Orice speranță, care se mai încăpățânase să reziste ca o ultimă buruiană tenace în deșertul care era sufletul lui, se ofilise și murise. Și probabil că era foarte bine. Speranța însemna durere. Acum probabil că va putea fi cu adevărat liber. Lacrima pe care încercase s-o ferece în ochiul său se eliberă brusc și coborî pe obraz, dându-i o senzație rece și neplăcută pe piele.

Primul lucru pe care îl văzu Justin când intră în salonul preferat al tatălui său fu nu contele însuși, ci sticla de șampanie ce stătea la rece într-o căldărușă de pe masa de Pembroke. Sosise de numai câteva minute și parcursese aleea întortocheată și cunoscută cu un amestec special de mândrie și ură care ajunsese să reprezinte pentru el domeniul Ravenscroft și tot ceea ce însemna el. Lui Justin îi plăceau multe lucruri acasă, probabil că cel mai mult îl încânta titlul pe care avea să-l moștenească. Îi plăceau și banii pe care promitea să-i aducă Ravenscroft, chiar dacă banii, ca atare, nu se înmulțeau în seifurile familiei. În multe privințe, Justin iubea domeniul Ravenscroft cu același fanatism ca și tatăl lui. Dar, spre deosebire de acesta, Justin îl și ura. Și îl ura pentru că era al tatălui său. Îl ura pentru că îl ținea închis ca într-o capcană și îi dicta ce să facă. Era ca o lipitoare uriașă care îl sugea. Și până și unchiul lui mărunt și jalnic făcea parte din el, cum trăia acolo în pod, ca un strigoi uitat, lăsând desene cu flori în cele mai ciudate locuri, bântuind nopțile prin casă și aprinzând focuri în cămine. Familia își avea propriul „unchi nebun”. Francesca, mama lui detestată, se împrietenise cu el și îi făcuse portretul în cei câțiva ani de căsătorie cu Malcolm, iar acum acesta se strecura noaptea și îl muta de pe un perete pe altul. Probabil că până acum atârnase în mod misterios în toate camerele din casă.

— Te așteptam acum două zile. Semestrul s-a terminat pe doisprezece. Unde ai fost? La Londra? se răsti Malcolm, privind nemulțumit la fiul său.

Justin înaintă încet către mijlocul încăperii ca să-l privească în față pe tatăl său.

— Am avut de terminat o lucrare, minți el fără să clipească.

— Și a meritat? Malcolm ridică privirile de la paharul de șampanie și îl examină pe fiul său cu o privire batjocoritoare. Părul contelui era acum mai mult alb decât blond, dar îi stătea bine. Câteva riduri atrăgătoare se încrețeau la coada ochilor de culoarea cerului toamnei. Era un bărbat care îmbătrânise frumos și știa acest lucru. Și cu toate acestea, se consola Justin cu o satisfacție răutăcioasă, încă vreo câțiva ani și Malcolm va fi un ramolit bătrân, în timp ce el, Justin, va fi în floarea vârstei. Ce se va mai distra și ce va mai juca atunci!

— De fapt, nu a prea meritat, spuse el nepăsător și își turnă un pahar de Mouton-Rothschild.

— Îți place?

Justin zâmbi scurt, cu jumătate de gură.

— Mouton-Rothschild 1962… o recoltă foarte bună. Podgoria… Chambrose, Bordeaux. Așa este?

— Nu, este podgoria Froiux. Dar nu-ți face probleme, nu e vina ta că ești pe jumătate țărănoi.

Justin simți cum i se contractă mușchii stomacului și își stăpâni cu greu dorința de a-i strivi paharul pe jumătate gol acum, de fața batjocoritoare. Zâmbi încet.

— Tu știi mai bine. La urma urmelor, tu ești cel care s-a căsătorit cu țoapa. Dar apropo, cu ce ocazie bem șampanie?

— O sărbătoare cât se poate de ciudată: a murit Michael Corraldo. Mă gândeam să iau avionul până acolo și să dansez pe mormântul lui. Vrei să vii și tu?

Justin auzi un zgomot slab în hol și se uită prin ușile larg deschise. Nimic.

— Ne putem permite să cumpărăm biletele de avion?

De astă dată, fu rândul lui Malcolm să-și stăpânească furia.

— Vom fi în curând bogați, dragă băiete. Michael Corraldo este cel care a insistat mereu să dea de lucru avocaților. Acum că el s-a dus, moșia bunicii tale poate fi în sfârșit reglementată.

Justin râse amintindu-și de nebunia pe care tatăl lui fusese nevoit s-o îndure din cauza proceselor intentate de Michael

Corraldo.

— A, da, firește, mârâi el torcând ca un motan. Cum spuneai tu mereu? Halcyone va fi toată a mea într-o bună zi. O să te descurci tu cu jumătatea surorii tale. Cam acesta era mereu refrenul, nu-i așa?

La început, Justin se gândise foarte des la sora lui geamănă. Francesca își luase fiica cu ea, în momentul în care Malcolm o dăduse afară, și își părăsise fiul. Dar lui Halcyone îi păsa oare sau măcar cunoștea faptul că tatăl ei încerca să o deposedeze de drepturile ei dobândite prin naștere? Pe când era copil se simțea singur și nefericit în camera lui plină de jucării și își dorise de multe ori ca sora lui să fie cu el și se ruga noaptea ca ea să vină și să-l salveze de tatăl lui. Dar Halcyone nu venise niciodată, firește, și pe măsură ce Justin crescuse și devenise mai dur, imaginea surorii gemene pălise în amintirea și în viața lui.

Malcolm roși.

— Nu te teme, Justin, eu îmi țin întotdeauna promisiunile. De astă dată ceva cam târziu, poate, dar e mai bine mai târziu decât niciodată.

Ochii lui Justin se îngustară văzând expresia hotărâtă și sumbră de pe chipul tatălui său.

— Ce vrei să spui? Credeam că ai epuizat toate încercările de a anula testamentul.

— Așa este. Dar, așa cum spuneam, țoapa de maică-ta probabil că s-a săturat de atâtea procese și acțiuni în tribunal ca și mine. Iar acum, având în vedere că o parte din acțiunile Corraldo și Halcyone îți vor reveni ție... Va veni aici și ea. Nu uita că eu știu cum gândește cățeaua ticăloasă. Va face totul pentru a se asigura că prețioșii ei *bambini* își vor dobândi moștenirea de drept.

Justin își termină paharul de șampanie simțind un nod în stomac. Oare era cu adevărat posibil ca mama lui să vină aici? Pe când era copil, luase de bune toate cele spuse de tatăl lui despre căsătoria lor nereușită. Și nici nu fusese greu să urască o femeie care își părăsise fiul pentru a pleca la viața bună din America, împreună cu prețioasa ei fiică.

Acum, când era mai mare și devenise mai înțelept, lui Justin îi părea bine că nu fusese luat în America. Să nu se poată bucura de Ravenscroft!? Dar să stea față în față cu mama lui... Nu avea

certitudinea că era pregătit pentru asta. Cu colțul ochiului, văzu că ceva se mișcă prin hol, numai o umbră, dar dintr-un motiv de neînțeles simți un fior. Apoi ridică din umeri. Și ce dacă servitorii trăgeau cu urechea? Spre deosebire de tatăl său, lui Justin puțin îi păsa de ceea ce ziceau oamenii despre el.

— Și ce dacă vine înapoi? întrebă el și se întoarse încă o dată ca să-l privească în față pe tatăl său. Ce-mi pasă mie de asta? Drăgălașa de soră-mea oricum are jumătate din acțiuni.

— Soră-ta nu contează, mormăi Malcolm. Mama ta este executorul testamentar până împliniți amândoi douăzeci și unu de ani. Și fără îndoială că Michael Corraldo a lăsat toate acțiunile pe care urmează să le moșteniți tu și Halcyone în grija unuia dintre numeroșii lui nepoți.

— Tot nu văd...

— Nu, sigur că nu vezi, băiete. Tocmai de aceea eu am fost întotdeauna stăpân în casa mea, din pod până în pivniță. Ochii lui Malcolm sclipiră. Justin păli, amintindu-și din nou pivnița. Pivnița aceea întunecoasă și rece... Dar pe de altă parte văd foarte bine că moartea lui Michael Corraldo ne reînvie toate speranțele, continuă Malcolm, încântat de paloarea bruscă de pe fața fiului său. Așa cum spuneam, Francesca trebuie să vină în Anglia, cel puțin ca să reglementeze și să protejeze interesele prețioasei jumătăți a moștenirii prețioasei ei fiice. Și, odată ajunsă în Anglia, va fi foarte ușor s-o facem să vină la Ravenscroft.

— Pe dracu', râse amar Justin. N-o să vrea să pună piciorul pe aici nici dacă o legi de coada calului și o târăști încoace.

— Ba da, spuse blând Malcolm cu ochii reci și aproape visători. Ca să te vadă pe tine. Se uită gânditor la fiul său.

Cu băiatul lui lucrurile nu ieșiseră așa cum ar fi dorit el. Justin îl detesta și îl sfida la fiecare pas. Pe de altă parte, era inteligent, frumos și un alt sclav împătimit de Ravenscroft.

Justin întoarse capul, incapabil să susțină privirea tatălui său. Porni către cămin, apoi se rezemă de el cu o expresie obosită.

— Ei, și ce dacă vine aici?

— Dragul meu, spuse Malcolm pe un ton blând, și începu să râdă. În momentul în care ticăloasa pune piciorul aici, acțiunile sunt ale noastre. Garantez. O să fie fericită să ne vândă jumătatea fiicei ei din afacerea Halcyone.

Justin întoarse capul, cu toți mușchii și tendoanele corpului

încordate în așteptare, alertat de faptul că auzea în vocea tatălui său ceva ce nu mai auzise niciodată până atunci. Fiind sigur că sufletul pervers al tatălui său îi era cunoscut ca propriul buzunar, Justin își dădu seama că, pentru prima oară de când nu mai era copil nu mai era sigur de gândurile tatălui său.

— Ce pui la cale? întrebă el cu o voce îngrijorată și precaută.

Malcolm se smulse din plăcuta anticipare a gândurilor și se uită la frumosul său fiu pe a cărui față se citea neîncrederea. Începu să râdă.

— Nu-ți face griji, Justin. Indiferent de ceea ce crezi tu, întotdeauna m-a preocupat bunăstarea ta. Am vrut întotdeauna să ai tu tot, și așa va fi. Ravenscroft, titlul și afacerea Halcyone.

Fascinat fără să vrea de înspăimântătoarea și atât de brusca încredere în sine a tatălui său, simți cum inima începe să-i bată cu putere, într-un amestec de emoție și teamă.

— Și chiar crezi că mama va renunța așa de ușor? întrebă el ridicând vocea cu un ton ușor disprețuitor. A preferat-o pe fiica ei în locul meu în toți acești ani. Crezi că o să-și schimbe sentimentele acum, când o să te străduiești s-o dai la o parte pe prețioasa ei „Flame” de la moștenirea ce i se cuvine?

Porecla surorii lui era numele pe care îl foloseau încă de la nașterea fetei.

— Ticăloasa nu va putea face nimic în privința asta, te asigur eu, spuse Malcolm șuierând cuvintele cu ură.

Lung.

— Mă dezgușți, spuse el în cele din urmă. Ești un monstru. Pervers.

— Iar tu ești fiul meu, spuse Malcolm calm. Eu te-am făcut. Pot să te zdrobesc.

Auzind aceste cuvinte amenințătoare, Justin simți că are din nou zece ani și este jos, în pivniță, în întuneric și în Irig… Și atât de întuneric… Timp de o secundă, tatăl și fiul se priviră în ochi, apoi Justin se răsuci pe călcâie și părăsi camera. Privind drept înainte fără să vadă nimic, se îndreptă direct spre scări. Era înspăimântat, și lucrul acesta se vedea. Și în plus era și disperat și nu știa de ce. Știa numai că trebuie să facă ceva. Repede. Viața lui se destrăma rapid și, ca de obicei, aceiași doi oameni erau de vină pentru asta. Malcolm și, prin extensie, Francesca Corraldo, pentru că îl lăsase singur cu Malcolm.

În noaptea aceea, Malcolm, a cărui pasiune era să privească stelele, se uita la Venus. Cerul era limpede, dar pe acoperiș se formase deja un strat subțire de gheață, iar țiglele de sub picioarele lui deveniseră lunecoase. Era foarte bucuros că balustrada care înconjura acoperișul era solidă și bine întreținută. Prin telescopul lui, Malcolm vedea jocul luminilor de pe suprafața planetei și ridică privirile pentru a ajusta aparatul. Jos, sub el, în micul cimitir ascuns sub copaci, o bufniță începu să țipe și se repezi la o pradă care nu bănuia nimic. În spatele lui, o umbră se mișcă tăcută în lumina palidă a lunii.

Câteva secunde mai târziu, Malcolm scoase un țipăt în timp ce zbura prin aer, cu mâinile și picioarele rotindu-se ca aripile unei mori de vânt, și căzu în gol pe lângă toate cele patru etaje ale conacului Ravenscroft.

În cele câteva secunde care îi mai rămăseseră de trăit, își dădu seama că, în sfârșit, moartea venise să-l ia și țipă uimit. Țipă exprimând un fel de ultimă întrebare fără cuvinte pentru că în ultima secundă, înainte să fie împins, recunoscuse chipul ucigașului, dar nu mai avusese timp să se întrebe și de ce.

Încetă să mai țipe numai în clipa în care trupul lui se lovi de pavajul prețios din patio, sub acoperișurile mărețe, iar sângele îi țâșni din tot trupul, amestecându-se cu pământul mănos din Oxfordshire. Pământ care aparținuse conților de Ravenscroft timp de peste cinci veacuri.

3

Francesca ridică privirile de la masa pe care lua micul dejun în momentul în care fiica ei apăru pe ușă căscând, cu părul nepieptănat și nemachiată. Îmbrăcată cu un pulover bleumarin lăbărțat pe care îl tricotase chiar ea, și niște pantaloni decolorați, arăta ca o pisică mare, frumoasă și ciufulită. Flame se prăbuși pe cel mai apropiat scaun și acceptă ceașca de ceai pe care i-o turnă mama ei.

— Mamă, trebuie să-ți mărturisesc ceva, anunță ea.

— O, făcu Francesca, îngrijorată imediat.

— A, nu te speria așa. Nu este nimic grav, numai că... Francesca făcu o pauză și se hotărî s-o ia cu binișorul. Știi cât de mult succes, în rândul prietenelor mele, au bijuteriile făcute de mine? Ei bine, de curând mi-am dat seama că îmi place mult mai mult să fac bijuterii decât să pictez. Și am început să desenez niște bijuterii mai... cum să spun, ceva mai serios din punct de vedere comercial, cred că așa se spune. Iar Gibbsie, Dumnezeu s-o binecuvânteze că își bagă nasul peste tot, le-a trimis fără știrea mea la... Redex.

Francesca clipi repede

— A, da, înțeleg. Zdrobi neliniștită un corn în farfurie, apoi întrebă încet foarte curioasă: Și ei ce-au spus?

— Tocmai asta este. Gibbsie a dat telefon în dimineața asta și ei doresc să mă vadă, așa că au fixat o întâlnire. Crezi că unchiul Enrico o să afle? întrebă neliniștită Flame. Știu că familia Corraldo nu este interesată de lucrările mele. Poți să-ți imaginezi ce ar fi spus bunicul dacă...

Flame se întrerupse amintindu-și că acum nu va mai ști niciodată ce ar fi spus sau nu ar fi spus bunicul ei despre desene.

Francesca coborî repede privirile către farfurie, sperând că nu arată la fel de stânjenită pe cât se simțea. Dar fiica ei avea dreptate – familia Corraldo nu ar fi luat niciodată în serios desenele ei și Francesca simțea că Flame nu se simțea atrasă deloc de afacerea Halcyone – cel puțin deocamdată. Și cine i-ar fi putut face o vină din asta? înțelegea cât se poate de bine nevoia fiicei ei de a se afirma mai întâi la o companie independentă. Dar tocmai Redex?

— Așadar, vrei să-ți faci o carieră în designul de bijuterii, dar nu la Halcyone și nici la Corraldo? întrebă Francesca.

Flame ridică neajutorată din umeri.

— Nu știu, mamă. Știu numai că m-am simțit extraordinar de bine când am făcut desenele acelea. Și dacă sunt suficient de bună… atunci, da. Vreau să desenez și să proiectez bijuterii.

Francesca încuviință. De multă vreme își dăduse seama că fiica ei este foarte capabilă să-și ia viața în propriile mâini, încă de când era copil îi plăcea să-și asume responsabilități. Pisica ei era hrănită totdeauna, niciodată nu era lăsată în seama servitoarei să-i dea de mâncare, așa cum se așteptaseră toți adulții atunci când ceruse drept cadou de ziua ei un pisoiaș. Dacă întârzia vreodată, dădea întotdeauna un telefon, învățase foarte bine la școală și avusese numai note maxime, fără să fie nevoie de mituiri, atenții sau amenințări, și, slavă Domnului, nu-și transferase așteptările perfecționiste și asupra altora.

— O, nu pot să sufăr chestia asta, izbucni Flame dintr-odată. Credeam că mi-am planificat foarte bine viața. Colegiul, apoi o carieră în pictură și căsătoria. În această ordine.

Numai luminițele jucăușe din ochii ei arătau că se autoironizează.

— Viața îți mai aruncă uneori și bolovani în cale, o avertiză mama ei și Flame uită imediat de necazurile sale.

— Te gândești la bolovanii din viața ta, nu-i așa? spuse ea încet.

Francesca oftă și dădu din cap.

— Da, așa cred, murmură ea. Și îi trecu prin minte pentru o clipă imaginea lui Malcolm, atunci când îl cunoscuse. Cât de chipeș era! Și era și așa de drăguț, își zise ea. Ce greșeală! Se căsătorise cu ea numai pentru că o chema Corraldo și se potrivea foarte bine cu moștenitorul de la Halcyone. Nu o iubise niciodată.

Flame întinse mâna și o acoperi pe a mamei sale.

— Spune-mi ce simți. În legătură cu moartea tatei.

Francesca oftă dureros, dar răspunse cât mai cinstit:

— Ușurare, așa cred. Întotdeauna… ei bine, niciodată nu m-am simțit în siguranță. Mi-era teamă că ar putea să apară pe neașteptate și să mi te ia și pe tine. Ca și când ar fi putut să mă distrugă cu totul. Din nou.

— Mamă, ești cea mai puternică persoană pe care am cunoscut-o vreodată! Ai revenit la facultate și ți-ai luat diploma. Și munca ta după aceea – ai tradus manuscrise ș’. Ai fost și

traducătoarea profesorului. Scuză-mă că te-am întrerupt. Ai simțit numai ușurare?

— Nu. Acum îmi pare tare rău de el. Pentru că nu m-a cunoscut niciodată, Flame. Dar acum cel puțin pot să-l văd pe Justin – în sfârșit o să am posibilitatea să-mi văd din nou propriul fiu, spuse ea pe punctul de a izbucni în plâns.

— Ți-a scris Justin? întrebă curioasă Flame.

Francesca scutură din cap.

— Nu, încă nu. Probabil că este foarte ocupat, cu toată ancheta aceea a poliției și legistul pe capul lui.

— Dar a fost un accident, nu-i așa? spuse Flame. A căzut de pe acoperiș în timp ce privea stelele.

— Da. Și acum îmi imaginez că Lady Syramore-Forbes poate fi în sfârșit acceptată. Sărmanul Justin, probabil că se simte total pierdut și înspăimântat. Poate că ar trebui să mă duc acum la el. O, Flame, mi-e așa de dor! Să mă urc într-un avion și să ajung acolo. În momentul în care îl voi vedea, am să știu că totul este în ordine.

Două zile mai târziu, Francesca luă corespondența și intră în holul în care Flame aștepta taxiul care urma s-o ducă la aeroport. Era neliniștită în legătură cu întâlnirea de la Redex din după-amiaza aceea, dar încerca să nu arate.

— Relaxează-te, spuse Francesca, zâmbind încurajator. O să te descurci admirabil.

— Îți vine ușor să vorbești, zâmbi Flame. Dar știi că eu sunt de fapt foarte lașă, în adâncul sufletului meu.

Francesca râse.

— Asta, fetița mea, în mod sigur, nu ești câtuși de puțin.

— Ai auzit ceva de la bunica? întrebă Flame, încercând să nu se mai gândească la interviul care urma. Dacă Redex o să vrea proiectele ei? Nu va putea niciodată să lucreze pentru ei. Nu, atât timp cât era pe jumătate proprietara afacerii Halcyone, acel castel de cristal al copilăriei ei devenit o realitate. Citise tot ce se putea despre el și văzuse chiar și o fotografie într-o revistă englezească. Dar fusese întotdeauna undeva departe, o moștenire nebuloasă pe care n-o putea nici atinge, nici vedea. Iar acum, dintr-odată, devenise *a ei.*

— Nu, spuse Francesca gânditoare, citind o scrisoare de la avocatul ei înainte s-o pună înapoi în plic și să ia alta în mână.

Dar știu că Veneția o să-i priască. E nostim cum toți fugim înapoi la mama când lucrurile o iau razna. Așa am făcut eu, așa a făcut ea, și probabil că așa ai să faci și tu în viitor.

— Acum e ceva la care să te gândești cu plăcere, spuse flame gânditoare. O invidiez. Vreau să spun, pentru că este la Veneția. Mi-ar plăcea enorm să văd și eu orașul. Și îmi amintesc de străbunica Giulietta. Am văzut-o numai o dată, când aveam... șase ani?

— Ei bine, n-ai decât să le scrii și să-i întrebi dacă poți să le faci o vizită. Că tot vine acum vacanța de Paști, nu-i așa? La vârsta ta, ar trebui să începi să călătorești. O să-ți facă bine.

Flame văzu cum mama ei deschide o scrisoare venită cu avionul, iar sugestia ei i se păru și surprinzătoare și încântătoare.

— Mi-ar plăcea și mie. Așa am să fac. Mamă, vii și tu, nu-i așa? Adu-l și pe Justin. Am putea să lăsăm în sfârșit la o parte dușmănia asta ridicolă. Familiile Syramore-Forbes și Corraldo n-or să devină Capulet și Montague... Mamă, ce s-a întâmplat? Flame strigă ultimele cuvinte, pentru că Francesca se prăbușise pe canapea cu fața albă ca hârtia. Flame alergă spre ea și îngenunche la picioarele mamei ei, privind în ochii șocați, cu priviri sticloase. Sper că nu ai primit alte vești proaste, șopti ea. O, mamă, n-aș mai putea suporta.

Francesca clipi, apoi clătină încet din cap.

— Eu... eu... privi în jos spre scrisoarea pe care o ținea în mână, apoi la fiica ei. E de la Justin.

— Justin? șopti Flame. E bine, nu-i așa?

— Da, spuse Francesca cu o voce stinsă și învinsă.

— Atunci ce este, ce s-a întâmplat cu Justin?

— Nu vrea să ne vadă, asta-i tot. Francesca ridică privirile de la bucata de hârtie pe care o ținea în mână, cu cele câteva propoziții scurte și seci. Flame o luă ușor din mâna ei și o citi, simțind cum fiecare cuvânt îi pătrunde în inimă ca un cuțit ascuțit, din ce în ce mai dureros.

Stimată Signora Corraldo,

Așa cum ați fost probabil informată de avocații mei, fostul dumneavoastră soț, Malcolm Syramore-Forbes, al doisprezecelea conte de Ravenscroft, a murit în urma unui

accident în noaptea de 20 decembrie anul trecut. Așa după cum știți, există mai multe chestiuni juridice de familie care trebuie să fie finalizate și, dacă vă decideți să veniți în Anglia ca să le discutați cu reprezentanții dumneavoastră, vă dau numele și adresa din Londra ale avocaților mei. Oficial vorbind, eu sunt acum al treisprezecelea conte de Ravenscroft, iar conacul și terenurile, moșiile și titlurile, așa cum se precizează în testamentul tatălui meu și în conformitate cu legea britanică, îmi aparțin mie.

Vă scriu ca să vă informez că *TOATE* instrucțiunile precedente ale tatălui meu referitoare la dumneavoastră însevă și la fiica dumneavoastră sunt în continuare valabile.

Al dumneavoastră,
Justin Syramore-Forbes

Flame rămase cu ochi ațintiți pe primul rând al scrisorii.

— Nici măcar nu ți-a spus…

— Mamă, spuse Francesca cu vocea tremurătoare. Nu, nu mi-a spus. Dar sunt mama lui, Flame. Sunt mama lui! Francesca izbucni într-un plâns sfâșietor, cu lacrimi fierbinți și amare.

— A sosit F. S. Forbes, domnule Dexter.

Vocea secretarei îl întrerupse pe Reecer Dexter din studierea ultimelor cifre de vânzări ale companiei Redex, San Francisco, și apăsă impacientat pe buton cu degetele lui lungi și îngroșate.

— Trimite-l înăuntru.

Câteva clipe mai târziu auzi cum se deschide ușa, dar continuă să-și plimbe ochii îndelung exersați de-a lungul coloanelor de cifre, nedându-și seama, cum era așa concentrat, că minutele treceau unul după altul. Raportul era mult mai bun decât se așteptase. Dădu pagina și se încruntă, văzând o nepotrivire care provenea probabil de la departamentul de contabilitate. Făcu repede o însemnare pe margine și tocmai se pregătea să-și pună inițialele când auzi o voce rece ca o dimineață înghețată de iarnă care îi opri mâna la jumătatea drumului.

— Am înțeles că întrevederea este pentru ora zece treizeci. Nu zece patruzeci.

Capul lui Reece Dexter se ridică brusc, cu ochii albaștri larg

deschiși la ceea ce vedea în fața lui. Își dădu vag seama că i se oprise respirația pentru o clipă, de parcă cineva tocmai i-ar fi dat un pumn în stomac. Fata arăta ca o zeiță! Era îmbrăcată într-un taior Balenciaga impecabil, de culoarea smaraldului, compus dintr-o fustă foarte scurtă și o jachetă la două rânduri. Era suplă, dar avea pieptul bogat, picioare lungi și talia subțire. Dar nu silueta ei – uluitoare fără îndoială – fu cea care îi atrăsese atenția, ci masa bogată de păr, ce cădea în valuri pe umerii ei, ca o perdea de flăcări.

Flame era ca o lovitură de trăsnet. Își petrecuse timpul cât așteptase în anticameră făcându-și psihanaliza. Și pentru că înțelegea că nu va fi posibil să lucreze pentru Redex, reușise să se autoconvingă că nu are de ce să se lase intimidată de bogăția Corporației Dexter, care mai avea și multe alte domenii de afaceri, nu numai secția de bijuterii Redex. Așadar când, în cele din urmă, fu condusă în biroul lui Dexter Reece, curajul ei ajunsese deja la granița cu o atitudine belicoasă.

Nu dorise să-l deranjeze și se apropiase pe vârfuri de biroul lui, dar fusese lăsată să aștepte minute în șir. Fără îndoială că bărbatului îi plăcea să-i lase pe oameni să aștepte. Dar Flame era într-o situație specială – nu era un designer rămas șomer, gata să se milogească pentru o slujbă. Și dacă își închipuia că poate să fie așa de mitocan și să se poarte cum vrea el, ei bine, o să aibă un șoc. Așa se explica fraza ei de deschidere.

Dar în momentul în care bărbatul înălță capul și fu străpunsă de privirile lui de oțel, toată bravada ei se risipi ca prin farmec. Timp de câteva secunde, se uitară unul la altul, surprinși amândoi de forța acestei prime impresii, apoi Reece Dexter izbucni în râs.

Flame rămase cu gura căscată. Nu mai vedea decât ochii cu reflexe de culoarea oțelului care parcă treceau direct prin ea. Acum deveni brusc conștientă de tot – de gura largă care râdea așa de frumos, de ridurile fine de la coada ochilor, de nasul lung și nobil, de pielea smeadă, bine bronzată care arăta imediat că omului îi place să petreacă mult timp în aer liber.

— Scuzați, n-am vrut să vă fac să așteptați. Vocea lui Reece Dexter se potrivea perfect cu restul. Era o voce puternică și profundă care tăia tăcerea încăperii precum bisturiul unui chirurg. Și dacă aș fi știut ce pierd... Vocea lui deveni brusc blândă, în timp ce privirea i se plimba enervant de la părul roșu

la pantofii verzi cu tocuri înalte pe care îi purta, și apoi înapoi la ochii ei adânci, de culoarea ciocolatei. Nu aș fi risipit atât de mult timp cu o listă de cifre plictisitoare.

Flame roși, conștientă de faptul că tremura din cap până-n picioare și își mută neliniștită greutatea de pe un picior pe altul. Conștientă și enervată de faptul că se purta ca o școlăriță, lăsându-se impresionată de înfățișarea plăcută a bărbatului, își îndreptă spinarea.

— N-aș vrea să vă deranjez din număratul banilor, spuse ea, cât putu mai dulce, dar ochii ei spuneau foarte clar că nu era dispusă să accepte niciun fel de lingușeli. Și în niciun caz în acest fel.

Reece simți cum râsul îi îngheață brusc și, odată cu aceasta, mintea începu din nou să-i lucreze normal. Îi plăceau femeile frumoase așa cum îi plac oricărui bărbat, dar afacerile fuseseră întotdeauna pe primul loc pentru el și așa avea să fie întotdeauna. Fiii oamenilor bogați trebuiau să se maturizeze repede și să dea nasul cu greutățile dacă voiau să iasă din umbra părinților și să înflorească în soarele propriilor realizări. Oarecum impacientat acum, privi în spatele lui, dar camera era goală.

— Îl așteptam pe un anume domn Forbes. A avut o problemă?

— Eu sunt F. S. Forbes, spuse Flame, dându-și seama că Wendy le scrisese sub acest nume. Era ceva tipic pentru poznașa ei colegă de cameră. Iar în momentul în care sprâncenele negre și groase ale lui Reece Dexter se ridicară în sus în semn de mirare, Flame făcu ceva ce făcea foarte rar, și anume își rosti întregul titlu nobiliar: *Lady* Fiametta Syramore-Forbes, de fapt. Nu menționă primul nume. Halcyone era un nume atât de aparte, încât în mod sigur omul ar fi făcut legătura între ea și prestigiosul lanț englezesc de magazine cu bijuterii.

Reece aruncă o privire spre fața ei parcă umbrită de furtună și își reprimă cu greu un zâmbet. Cu silueta ei zveltă, cu machiajul, hainele și bijuteriile ei sofisticate, arăta ca o pisică persană confundată din greșeală cu o maidaneză obișnuită. Cu oarecare efort, reuși să-și stăpânească mâinile care simțeau nevoia s-o mângâie pe spinare ca să-i netezească la loc blănița zbârlită. Avea acum un gând care putea să-i lumineze toate diminețile. Cu un efort și mai mare, Reece reuși să-și aducă gândurile înapoi, la prezent.

— Îmi cer scuze, spuse el, clipind fără să vrea din ochi, în timp ce se răsucea încet cu scaunul și se ridica în picioare. Se duse încet, cu mișcări economice, către partea din față a biroului.

Flame făcu un pas înapoi. Nu se putea stăpâni. Nu se aștepta ca bărbatul să fie așa de înalt și puternic. Când stătea la birou, îmbrăcat în costumul gri convențional, părea mai puțin intimidant. Acum vedea că avea peste un metru optzeci, umerii largi și talia subțire a unui tăietor de lemne. Părea atât de nelalocul lui în acest birou dotat cu tehnologie de ultimă oră și supermodern, încât Flame era pe jumătate convinsă că visează. Și în mod sigur se purta ciudat. Niciun bărbat n-o mai descumpănise așa de tare la prima întâlnire. În răstimpul câtorva minute, fusese extrem de furioasă pe el. Apoi își dădu seama că își ținea respirația în timp ce ochii lui o inspectau pe îndelete, ceea ce ar fi indignat-o profund,. Dacă nu ar fi făcut-o să se simtă extrem de conștientă de propria feminitate. Răsese de ea, și acum o intimida prin simplul fapt că stătea acolo. Când întinse mâna, Flame văzu imediat că aceasta era mare și puternică și... da, avea bătături în palmă. Oare acesta putea fi conducătorul unei organizații uriașe? în niciun caz nu-și putea imagina pe nimeni care să-i spună acestui bărbat ce să facă.

— Se pare că am început cu stângul. Hai s-o luăm de la început, eu sunt Dexter Reece și am fost foarte impresionat de desenele pe care mi le-ați trimis.

Flame se strădui să-i accepte mâna și se crispă anticipând momentul când degetele ei vor fi strivite în palma lui. Dar nu simți decât o căldură plăcută, o strânsoare incredibil de blândă care îi provocă un gol în stomac. Acesta se răspândi în sus și o sili să tragă adânc aer în piept, de-a dreptul surprinsă.

— Da... a... ei bine, mă bucur că v-au plăcut. Dar cred că este ceva ce trebuie să precizăm de la bun început.

— Oh? Reece privi în jos spre ea de la înălțimea lui impresionantă și simți în nări o adiere plăcută de parfum. Coborî ochii neajutorat către bluza de dantelă crem care se vedea de sub reverele hainei și urmări cu o privire fierbinte linia pieptului ei. Își mută rapid privirile în altă parte și o luă înapoi către biroul lui, apucând dosarul ei cu desene. Redex era prea important pentru el ca să se lase distrat de o eventuală angajată. Redex era el însuși, singura parte din Corporația Dexter pe care putea s-o numească a lui. Era decis să facă din ea povestea de succes

a deceniului. Dar chiar și așa, trebuia să reziste nevoii de a-și drege glasul ca un licean îndrăgostit care se pregătește să meargă la prima lui întâlnire.

— Și mie îmi place ca lucrurile să fie clare, începu el încordat. Aceste desene promit mult, dar sunt departe de a fi perfecte. Presupun că nu ai făcut niciun fel de studii organizate.

Flame rămase cu gura căscată, îngrijorată și furioasă în același timp. Își dădea seama că pășise cu stângul încă de când intrase în acest birou și nu era un sentiment care să-i facă plăcere.

— Nu, nu am făcut niciun fel de studii de specialitate, recunoscu ea, dar… j

— Nu este nicio problemă. Avem aici, la Redex, destui oameni care pot să vă dea lecții la fața locului. Talentul nativ este ceea ce contează și din acesta aveți din belșug. Dar desenul acesta, de exemplu… ridică o broșă de argint cu rubin, nu se poate face, pur și simplu pentru că sudura necesară este imposibil de realizat. Dar Grant Longthorne – acesta este principalul nostru specialist în prelucrarea metalelor – vă va putea învăța ceea ce se poate și ceea ce este imposibil.

— Uite ce este, interveni Flame, e vorba de o greșeală. Eu…

Era cât pe-aci să-i spună că Wendy Gibbs trimisese desenele fără permisiunea ei, când creierul ei prinse un alt mesaj.

— Grant Longthorne? Nu a lucrat mai înainte la Corraldo? Nu era sigură, dar i se părea că auzise acest nume menționat de bunicul ei; acesta spusese că specialistul lor în metale, care lucrase la ei peste cincisprezece ani, demisionase vara trecută.

— Așa este, spuse Reece, îngustând îngrijorat ochii. Se vede clar că v-ați făcut temele.

Flame deschise gura, apoi o închise din nou. Deci acesta era bărbatul care îi ademenea pe cei mai buni oameni și îi fura de la Corraldo! Simți un fel de furie mocnită care o ardea în locul unde mai înainte simțise un fel de frustrare neputincioasă, și inspiră adânc, foarte adânc.

— Domnule Dexter, începu ea și era gata să urle de furie, când el o întrerupse din nou.

— Spune-mi Reece. Dacă tot o să lucrăm împreună, aș prefera…

— Nu vom lucra împreună! explodă Flame, strângându-și mâinile mici în pumni. Probabil că ești omul cel mai prost

crescut pe care l-am întâlnit vreodată. Mai întâi mă lași să aștept și nici măcar nu-mi spui „Bună ziua, luați loc!” și apoi mă întrerupi tot timpul când am de spus câte ceva.

Respiră furioasă, nedându-și seama că aceasta făcea ca pieptul ei să urce și să coboare în toată splendoarea sa.

Reece constată că trebuie să aleagă între amuzament, furie și dorință, și conchise că era imposibil. Simțea toate aceste trei stări dar, deși nu voia, nu se putea împiedica să nu fie bucuros. Dimineața care începuse așa de deprimant se transformase într-o adevărată bătălie și la cei douăzeci și nouă de ani ai săi era încă suficient de tânăr ca să aprecieze schimbarea.

— Dacă m-ați fi lăsat să strecor și eu măcar un cuvânt, *domnule Dexter,* pufni ea disprețuitor rostindu-i numele, aș fi putut să vă spun că a fost o greșeală. Nu doresc să lucrez pentru Redex – de fapt, acum că l-am cunoscut pe șeful firmei, n-aș lucra pentru Redex nici dacă ar fi ultimul magazin de bijuterii din lume. Ceea ce nu este cazul. Indiferent cât de mult v-ar șoca, domnule Dexter, există multe alte companii cu mult mai de prestigiu decât a dumneavoastră.

Făcu un gest vag și panoramic către ferestrele dincolo de care Los Angeles se întindea cât vedeai cu ochii.

— De exemplu, Corraldo din Italia și Halcyone din Anglia, ca să nu numim decât două. Și…

— Ajunge!

Vocea lui răsună ca un tunet și Flame tresări, iar cuvintele furioase îi înghețară brusc pe buze. Simți puterea bărbatului cu un moment prea târziu și făcu repede un pas înapoi, în timp ce Reece Dexter se apropia mai mult de ea, cu bărbia împinsă amenințător înainte, cu ochii la numai câțiva centimetri de ochii ei. Flame vedea acum că ochii lui aveau puncte portocalii, ceea ce făcea din ei o stranie combinație de foc și gheață. Înghiți cu greu în sec, cu inima bătându-i într-un amestec de teamă și încă ceva. Ceva periculos și incitant…

— Dacă nu vreți să lucrați pentru Redex, începu Reece printre dinții strânși, în timp ce nerăbdarea îi făcea un nerv să zvâcnească pe maxilarul încleștat, chiar sub buzele pline și senzuale, atunci de ce mi-ați trimis desenele?

— Nu le-am trimis eu, se stropși Flame, deosebit de încântată să vadă privirea uimită care ștergea expresia de superioritate de pe fața lui. O prietenă de-a mea le-a trimis, fără

consimțământul meu, fără ca eu să știu. Am venit numai să vă explic personal ce s-a întâmplat. M-am gândit că așa ar fi *politicos.*

Sublinie batjocoritor ultimul cuvânt.

— Dar după ce v-am cunoscut, îmi dau seama că a fost un efort absolut inutil. Acum aș putea să-mi primesc dosarul înapoi?

Reece privea fix la ea, conștient de faptul că trupul lui se încorda în mod periculos. Ar fi trebuit să fie făcut din piatră ca să nu fie afectat de amestecul acela de frumusețe i are îți tăia respirația, sfidare neîngrădită și provocare sexuală neintenționată, dar lucrurile erau mult mai profunde decât atât. Mai cunoscuse și alte femei, firește – chiar foarte multe. Dar niciuna, nici chiar în perioada adolescenței, nu-l afectase Hat de puternic, atât de complet și la atât de puțin timp după ce o cunoscuse, ca această fetișcană din fața lui. Conștient de faptul că fata continua să se uite la el întrebător, cu nerăbdare în fiecare linie a trupului ei frumos, Reece înșfăcă dosarul de pe masă și îl trânti în brațele ei întinse.

— Firește, stimată doamnă. Și vă urez noroc cu ele. Deși nu cred că Halcyone sau Corraldo or să se dea în vânt după ele. M-am oferit să vă ajut numai pentru că Redex este o firmă relativ nouă și politica mea este să încurajez noile talente.

— Nu mai spuneți! ripostă imediat Flame. Și eu care credeam că politica dumneavoastră este să le furați de la alții!

Și cu această remarcabilă replică de ieșire din scenă, Flame se răsuci pe călcâie și porni spre ușă. Reece o privi în timp ce se îndepărta. Se strâmbă, apoi zâmbi fără să vrea când fata trânti ușa în urma ei, lăsând în cameră un gol straniu.

Reece expiră profund și lung. Apoi izbucni într-un râs ușor, clătinând din cap. Venise și plecase ca un ciclon, lăsând haos în urma ei, și simțea în mod absurd că deja îi este dor de ea. Se așează greoi pe scaun, conștient de faptul că trupul lui era încă încordat, iar în aer mai persista parfumul fetei.

Scutură furios din cap. Era prea tânără. Prea al naibii de țâfnoasă. Și el nu mai avea nevoie de niciun fel de complicații în viață. Fiul unui miliardar avea destule probleme și fără asta. Și cu toate acestea, parcă îi părea rău că o asemenea frumusețe în flăcări tocmai plecase din viața lui...

4

Justin intră fără nicio țintă în Camera Bobocilor și privi de jur-împrejur cu un sentiment dulce-amar de regret, îndrăgise Camera Bobocilor, cu atmosfera ei plină de fum, și mașinile oribile de făcut cafea, și știa că o să-i ducă dorul. Pentru o clipă se simți furios că este silit să plece de la Oxford, apoi ridică din umeri și alungă gândul, frunzărind alene prin teancul de scrisori în căutarea corespondenței lui. Găsi un plic albastru de la poșta aeriană, adresat lui, și simți un fior rece ca gheața care îi cobora pe șira spinării în timp ce privea în jos către scrisul necunoscut. Ridică ochii indispus ca să vadă de unde erau timbrele și constată că fusese trimis din Boston, SUA. Deși nu văzuse niciodată scrisul mamei sale, știu din instinct că este al ei. Dar de ce așteptase atât de mult până să răspundă la scrisoarea lui? Malcolm murise cu aproape trei luni în urmă. Oare să...? Justin simți cum i se usucă gâtul. Să fie oare aceasta o a doua șansă? Îi scrisese biletul acela îngâmfat în momentul în care sentimentele lui erau încă neclare, între teamă și exaltare, anxietate și un ciudat sentiment de ușurare. Nu dorea nimic altceva mai mult decât să-și facă curat în debaraua gândurilor urâte din viața lui și asta însemna să se asigure că mama lui va rămâne dincolo de Atlantic, că nu va mai trebui să-și facă griji în privința ei. Dar dacă cumva ea și-a dat seama că nu gândea tocmai limpede când îi scrisese scrisoarea aceea? Dacă se decisese.; i aștepte, să-i lase timp să-și revină și apoi să-i scrie din nou cerându-i să... să ce?

— Trebuie să fiu cu ochii în patru după bătrânul McDuff, luzzer. Este pe câmpul de luptă.

Justin tresări la auzul poreclei sale care îl smulse din gânduri. George Campbell-Bean, colegul lui, băgă un pumn cărnos în cutia de scrisori și începu să caute febril. George era cu vreo cinci centimetri mai înalt decât Justin. Avea un păr castaniu des și ochi negri adânci și era considerat unul dintre cei mai chipeși băieți de la Oxford. Era și foarte musculos și muncise pe rupte ca să ajungă în echipajul skifului de 8+1 de la Oxford. Aștepta cu nerăbdare să participe la prima lui cursă de canotaj Oxford/Cambridge și erau numai două lucruri care stricau ceea ce ar fi putut fi o viață chiar foarte frumoasă. În primul rând, era sărac; tatăl lui suferise din cauza recesiunii și micile magazine pe care le avea în Scoția abia își mai duceau zilele. Și al doilea

lucru, poate chiar și mai iritant pentru el, era Justin Syramore-Forbes. Justin, care, cu părul lui blond și ochii albaștri, ar fi putut să pară șters și efeminat alături de George, dar nu părea niciodată așa. Justin, care, cu trupul lui zvelt și grațios, n-ar fi ajuns niciodată în echipajul de 8+1, dar care, în mod incredibil, era mai bun la canotaj decât George. Justin, care avea un titlu și era plin de bani. Dar lucrul care îl irita pe George cel mai mult era faptul că îi plăcea contele de Ravenscroft. Justin avea ceva care lui îi trezea… mila.

George citi scrisoarea de la tatăl lui și mormăi cu voce tare:

— Bătrânul mă amenință că-mi taie alocația.

— Însoară-te cu o bătrână bogată, Georgie, băiatule, îl sfătui râzând o voce care aparținea lui Scott Tate.

— Aș vrea eu, spuse George numai pe jumătate în glumă.

Scott, îmbrăcat ca de obicei în negru, era student la Drept în anul III. În firea lui era ceva jucăuș și crud în același timp. Se uită la Justin cu multă atenție, așa cum făcea de obicei.

— Te-ai decis să pleci de la Oxford? întrebă el în cele din urmă, iar Justin ridică din umeri.

În străfundul minții lui începuseră să sune niște clopoțele de alarmă. Scott văzuse prea mult. Și asta putea fi periculos.

— De ce crezi asta?

— O, haide, haide, îl necăji Scott. Știi că am întotdeauna dreptate.

— Ce modest ești! Din moment ce știi totul, spune-mi ce să fac în încurcătura în care am ajuns.

— Vrei să spui cu afacerea Halcyone? Sau cu datoriile de după înmormântare? Sau cu Walt Matthews? El este cel care păzește bucata de plăcintă a iubitei tale surori, nu-i așa?

Justin înghețase și spera că nu pălise prea tare.

— Ai fost foarte ocupat.

— Întotdeauna sunt ocupat, spuse Scott. Nu te teme. Sunt de partea ta. Și nu studiez degeaba Dreptul, știi și tu.

— Cei trei ani petrecuți la Oxford te-au transformat într-un vultur juridic, nu-i așa? întrebă Justin pe jumătate în glumă, pe jumătate furios. Știa că Scott Tate se dă bine pe lângă el. Și mai știa că nu e rău să ai pe lângă casă, printre alte animale de companie, și un avocat. Nu degeaba era fiul tatălui lui.

— Hai să mergem la mine în cameră.

— Spuse păianjenul către muscă, adăugă Scott amuzat,

urmându-l pe Justin sus, în camera lui mică și înghesuită.

Justin puse în priză ceainicul și întinse mâna după plicul îi ceai Earl Grey.

— Datoriile față de morți sunt îngrozitoare, nu-i așa? întrebă Scott, acceptând cana cu ceai și întinzându-se elegant pe canapea. Îl cunoștea pe Justin atât cât putuse să afle din investigațiile pe care le făcuse, la care se adăugau propriile lui observații din ultimele șapte luni. Justin era – așa cum ar fi spus mama lui cea cu picioarele pe pământ – de-a dreptul scrântit. Și, cu o astfel de familie, nici nu era de mirare.

— Așa este. De fapt, e chiar nostim, spuse Justin sorbind din ceai. Credeam că voi scăpa de toate necazurile după ce va muri tata. Dar n-am făcut decât să schimb un set de probleme cu altul. Nu am cum s-o împiedic pe sora mea să pretindă o jumătate din afacerea Halcyone acum când testamentul a fost confirmat. Și va trebui să vând două dintre ferme și terenul aferent lor ca să acopăr datoriile și impozitele pentru Ravenscroft, după care voi rămâne numai cu ceva capital de lucru.

— Și atunci, care este planul tău? întrebă Scott, luând drept garantat faptul că urma să se afle în barca lui Justin Syramore-Forbes. Justin se uită la el peste marginea cănii de ceai, cu chipul lipsit de orice expresie.

— Ce te face să crezi că am un plan?

— Justin, ce te mai prefaci! râse Scott.

Justin ridică din umeri. Firește că nu avea niciun pic de încredere în Scott Tate. Nu avea încredere în nimeni. Dar Tate era cel mai bun creier din corpul studențesc de la Oxford. Și, după el însuși, era și cel mai mare ticălos. Împreună puteau să formeze o echipă formidabilă – așa îi spunea instinctul.

— După câte văd, începu el precaut, nu am de ales. În afară de fermele care îmi mai rămân, Halcyone este singura mașină de făcut bani pe care o am. Așadar, va trebui să plec de la Oxford și să mă ocup de ea, înainte ca sora mea geamănă să-și arunce încoace ochii ei hrăpăreți de italiancă.

— Foarte bine. Posesiunea reprezintă nouă zecimi din legislație. Vezi, am fost foarte atent la cursuri, mormăi tărăgănat Scott.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să mă fac atât de indispensabil pentru Halcyone, încât fără mine să se

prăbușească tot edificiul. Nu cred că este prea greu. Walt Matthews nu este un geniu și, sub așa-zisa conducere a lui, compania abia și-a dus zilele în ultimii ani.

Obligat de tatăl lui să considere compania doar o sursă de bani, bani care, în cele din urmă, vor fi folosiți pentru Ravenscroft, Justin descoperise cu o tot mai mare încântare că micul magazin Woodstock avea o magie și o atmosferă a lui aparte, absolut la fel de unică și de atrăgătoare ca și Ravenscroft. Această revelație îi alimentase și mai mult ura tot mai mare față de tatăl lui mort.

— Vreau compania Halcyone, spuse Justin calm, ca pentru sine. Este singurul lucru pe care Malcolm nu l-a atins niciodată, singurul lucru pe care mi l-a lăsat Jessica.

— Exact, spuse Scott scurt, fascinat de modul complicat în care funcționa mintea lui Scott. Dar ai idee ce trebuie să faci ca să pui mâna pe ea?

Justin ridică din umeri.

— Primul lucru pe care am să-l fac este să câștig personalul de partea mea. Ridic salariile, fac câteva concedieri și schimbări. Vechea gardă a Jessicăi afară, aduc o gardă nouă în schimb. Garda mea.

— Atragerea personalului de partea ta este un început, În de acord Scott. Dar cel mai mult și mai mult ai nevoie de capital. Câți bani ai în total?

Justin râse tare.

— În afară de banii lichizi rămași după vânzarea fermelor? Niciun ban. O, am proprietăți în valoare de milioane de lire. Și am comori de artă, atârnate pe zidurile de la Ravenscroft, care valorează și ele câteva milioane, dar sunt deținute în regim de perpetuitate și nu pot fi vândute, băncile privesc cu ochi buni la oamenii de afaceri, dar ce experiență am eu?

Scott încuviință din cap.

— Așadar, același lucru e valabil și pentru tine, băiete, spuse Scott. Va trebui să te însori cu niște bani, Excelență. Cu vreo țărancă al cărei tată se rostogolește în bani. Sunt o mulțime din astea peste tot. Vrei să-ți fac o listă, să te lași invitat la petrecerile cele mai potrivite?

Justin se uită fix la el.

— Vorbești serios, nu-i așa?

— Problema este, spuse Scott, dacă tu ești serios. Ești dispus

să te căsătorești cu un sac de bani ca să pui mâna pe Halcyone sau sacrificiul este prea mare?

— Niciun sacrificiu nu este prea mare, spuse Justin imediat, apoi își dădu seama că era adevărat. Ar fi făcut orice.

— Așadar, spuse Scott tăios, te căsătorești cu niște bani. Iar apoi ai grijă ca Halcyone să înceapă să facă încă și mai mulți bani.

— M-am gândit și eu la asta. Pe lângă bijuteriile de epocă, în care sunt gata să bag toții banii lichizi pe care îi am, cel mai valoros capital al firmei este reputația ei. Și reputația se vinde bine – mai ales la capetele încoronate.

— Ce vrei să spui? întrebă Scott clipind din ochi.

— Ai auzit vreodată de principesa Sofia Elena di Maggiore? Este una dintre numeroasele prințese italiene cărei au hotărât să ignore revoluția.

— Astea sunt cu sutele, spuse Scott, dând din mână a lehamite.

— E drept. Dar problema este că ea are destui bani ca să trăiască pe picior mare, la înălțimea titlului. Tatăl ei a întemeiat o adevărată dinastie a vinului. A produs niște poșircă bună și ieftină. Rezultatul a fost că toți ceilalți colegii viticultori au refuzat să mai vorbească cu el, și au îmbătrânit săraci și demni, în timp ce cei din clanul Maggiore au ajuns putred de bogați. Tatăl principesei și apoi soțul ei au continuat, lucrarea.

— Fascinant, spuse Scott, tărăgănat. Dar ce relevanță are?

— O, mare! îl asigură Justin. De când luase decizia să părăsească Oxfordul și să atace problema cu Halcyone, Justin se apucase să facă cercetări amănunțite. Este un plan foarte simplu. Bijuteriile familiei sunt vechi și greoaie, dar fabuloase. Principesa este bogată și obsedată de bijuterii. Peste trei ani va împlini patruzeci de ani. Și pentru a-și ridicai moralul, principesa a decis să se înconjoare de bijuterii. Sunt cuvintele ei, nu ale mele. Zvonurile susțin că a pus deoparte o sumă uriașă de bani pentru a le plăti. *Uriașă,* repetă Justin încet. Așadar, buna doamnă „a pornit la cumpărături”, pentru a achiziționa un bijutier.

— Și ai de gând să arunci în ring Halcyone?

— E o idee bună. Este o firmă suficient de nouă ca să o impresioneze pe principesă – la urma urmelor, banii ei au fost făcuți de bunicul ei, tot așa după cum Halcyone este opera

bunicii mele. Dar firma este, pe de altă parte, suficient de veche ca să aibă o anumită... patină... care vine cu vârsta. Meseriașii noștri sunt cei mai buni. Iar Halcyone este o firmă englezească.

Scoase brusc din buzunar scrisoarea mamei lui și o aruncă pe birou. După ce va pleca Scott, îi va da foc și o va arde fără s-o citească.

Scott se încruntă.

— Eu credeam că este un dezavantaj să fii britanic. Italienii țin unul cu altul... dar stai puțin, principesa este italiancă? întrebă Scott ridicând vocea. Și este cunoscut faptul, în cercul bijutierilor, că este gata să contracteze o companie pentru bijuterii noi?

— Da.

— Atunci în mod sigur Corraldo a făcut deja o ofertă.

— Da, spuse Justin, gândindu-se la Enrico Corraldo și la unchiul său, contele.

— Da? repetă Scott ca un ecou, neștiind sigur dacă trebuie să râdă sau să-l apuce pe prietenul său de ceafa și să-l scuture bine. Nu crezi că prințesa Sofia și cum o mai cheamă se va repezi să pună mâna pe oferta lui Corraldo? Este mai veche decât Halcyone, este italiană și la fel de renumită.

— Sunt sigură că firma Corraldo se afla în fruntea listei ei. Dar Halcyone încă nu a intrat în arenă.

Scott zâmbi.

— Mai ai încă un as în mânecă?

Scott dădu negativ din cap.

— Nu mai am nevoie de nimic altceva. Italienii țin unul cu altul, dar mai au și o anumită pizmă. Bătrâna prințesă nu a uitat și cu atât mai puțin nu a iertat faptul că bunicul ei s-a simțit ca un renegat în propria țară, din pricina atitudinii vecinilor și colegilor lui de breaslă. Și unul dintre vecinii și colegii de breaslă este din întâmplare strămoșul direct al actualului șef al familiei Corraldo.

— Corect, spuse Scott neconvins.

Justin zâmbi.

— Uiți că bijuteriile nu seamănă cu nicio altă afacere din lume. Vocea lui deveni blândă și tandră. Halcyone fabrică visuri. Strălucire. Este ultimul cuvânt în materie de fantezie, statut și putere. Poate ți se pare că totul sună cam nebulos, că mă bizui numai pe capriciile unei prințese italiene? într-un fel, este cam

nebulos, e adevărat, dar tocmai asta înseamnă Halcyone. Și tocmai acesta este avantajul nostru față de nou veniții precum Redex. Asta e o firmă americană nouă. Reprezintă o provocare chiar și pentru puternicul Tiffany. Oricum, sunt încă prea noi ca să o atragă pe principesă.

— Perfect. Să spunem că primim comanda. Și mai departe?

Justin izbucni în râs.

— Aici se vede la tine morala clasei muncitoare, Scott. Știi ce se întâmplă atunci când o firmă primește pecetea regală a aprobării? Femeile dau năvală. Toți *nouveaux riches* înnebunesc. Reputația crește vertiginos. Dacă primim comenzi de la Maggiore, imediat toată lumea o să vrea un original Halcyone – chiar dacă o pereche de cercei nu va costa decât un fleac de 5000 de lire.

Scott simți pentru prima dată în vocea lui Justin Syramore-Forbes o undă de emoție autentică și nu se putu împiedica să n-o simtă și el.

— Te-a prins tare de tot ideea asta, nu-i așa?

— Da, oricât ar părea de ciudat, așa este. Justin privi afară peste pajiști. Îi părea rău că nu mai apucă să absolve Oxfordul. Dar în sfârșit își putea lua viața în propriile mâini și avea de gând să câștige.

— Așadar, tatăl tău s-a dus, iar tu înveți ce înseamnă să fii liber, mustăci Scott. Dar oare a meritat, Justin? întrebă el blând.

Justin se răsuci pe călcâie de parcă Scott l-ar fi atins cu un bici de foc. Apoi se relaxă și se întoarse din nou către fereastră.

— Crezi că l-am ucis pe tata, Scott? întrebă el calm, pe un ton absolut indiferent, ca și când l-ar fi întrebat dacă crede că mâine va ploua.

Scott Tate zâmbi.

— Cred că puțin îmi pasă dacă l-ai omorât sau nu, spuse el calm.

La câteva mii de kilometri distanță, Reece Dexter intra cu limuzina sa neagră și somptuoasă pe o pistă privată de aterizare și decolare, aflată la vreo zece kilometri de Los Angeles. Îl aștepta unul dintre avioanele particulare ale Corporației Dexter, un avion strălucitor, alb și argintiu, de o eleganță provocatoare și putere ostentativă.

Odată urcat la bordul avionului, se servi cu un mic păhărel de

whisky și apoi bău apă din belșug. Se uită la ceas, calculând timpul cât va fi în aer. Nu avusese decât rareori ocazia să viziteze Italia până atunci și aștepta cu nerăbdare s-o vadă.

În timp ce avionul pornea în viteză pe pistă și decola apoi în noaptea tot mai întunecoasă, Reece scoase un dosar despre prințesa Sofia di Maggiore și începu să-l studieze. Părea să fie o femeie interesantă. Și gândul acesta îl făcu să-și amintească de cea mai interesantă femeie dintre toate – Lady Forbes. O, o expediase rapid! Nu e de mirare că micuța doamnă îi spusese să-și ia oferta și să și-o bage undeva!

Dar cât de ușor era să-și recheme din memorie imaginea ei, cu ochii în flăcări și scuipând venin pe gură într-un amestec de insulte care nu făcea decât să-l îndemne s-o dorească și mai mult. Reece scutură din cap furios și aprinse veioza. Își pusese în gând s-o dea uitării. Dar, în timp ce avionul se ridica tot mai sus și apoi lua o poziție orizontală, Reece nu se putea împiedica să nu-și spună că era o greșeală să renunțe atât de repede la un ciclon așa de frumos.

Iar Reece nu era omul care să facă greșeli.

5

Veneția

După ce ateriză pe aeroportul Tessera, Flame se îndreptă către gară, iar în momentul în care trenul ei intra în stația Santa Lucia, abia aștepta să exploreze orașul. Alese ca punct de plecare Stazione Marittima de pe Canalul Giudecca. De aici avea posibilitatea să-și aleagă mijlocul de transport: micuțele *vaporettı* omniprezente, sau ambarcațiunile mai mici, *motoscafi,* și firește, vestitele gondole. Hotărându-se să ia un *vaporetto,* care era cel mai popular și mai des folosit, se așeză într-un *accelerato.* Nu avea să uite niciodată acea călătorie. Veneția se scufunda. Dar, cu toate ornamentele cojite, pietrele prăbușite și apa care mirosea urât, orașul avea o grandoare ce se ridica mai presus de orice altceva. Era atât de provocator de gotică și flamboaiantă! De câte ori ambarcațiunea lua o cotitură, o altă clădire condamnată strălucea în soare, arătându-și lucrările semnate în secolul al XIV-lea de Gian Paolo Boninsegna, concurând cu frumoasele fațade baroce ale lui Alessandro Tremignon.

Tocmai se apropia de stația unde urma să coboare, când zări o gondolă strălucitoare și, pentru o clipă, inima i se opri în loc la vederea unui cap cu păr negru, pe jumătate ascuns de perdeaua albă a gondolei. Nu – nu putea fi el... Flame scutură din cap, furioasă pe ea însăși pentru că își imaginase, fie și numai pentru o clipă, că nesuferitul acela de Reece Dexter ar fi putut fi la Veneția. Omul acesta devenise^ o adevărată pacoste, îi bântuia visurile în fiecare noapte. Își spuse să înceteze să-și mai imagineze tot felul de lucruri și se îndreptă către casa străbunicii ei, numită măreț Palazzo d'Oro, situată în labirintul de străduțe din Salizzada San Moise. Un om de vârstă mijlocie, pe jumătate îndoit din mijloc, îi deschise imediat ușa principală și i se adresă în italiană:

— *Signorina* Syramore-Forbes? Eu sunt Marco, valetul doamnei contese. Îmi dați voie să vă iau bagajele?

O clipă mai târziu, Flame se afla într-o mică curte interioară. Zidurile ei erau îmbrăcate în iederă verde și răcoroasă, peste tot erau suspendate ghivece cu flori albastre, roșii, galbene și portocalii. Dar ceea ce îți atrăgea privirile de la început în acea curte interioară era fântâna aflată exact în mijloc, reprezentând o femeie goală, de marmură, care turna apă dintr-un ulcior în

apa de dedesubt, pe care pluteau nuferi și în care se jucau peștișori colorați.

— Pe aici, vă rog, *signorina.* Contesa abia așteaptă să vă revadă.

În galeria lungă, un portret excentric de Lorenzo Lotto o făcu să se oprească brusc. În momentul în care Marco o introducea în camera străbunicii ei, mintea ei era plină de imagini ale tablourilor lui Sebastiano Ricci, Giambattista Tiepolo și Alvise Vivarini. Numai vocea puternică a lui Marco, anunțând-o solemn, reuși s-o smulgă din reverie și s-o aducă înapoi, în prezent.

— Flame, *cara,* arăți splendid. Nu-i așa, mamă? Maria Corraldo se ridică de pe canapeaua aurită pe care stătea și se apropie vioaie traversând covorul oriental. O apucă pe Flame de mâini și i le strânse cu dragoste.

— Așa este. O voce caldă o făcu pe Flame să-și întoarcă ochii de la bunica, la străbunica ei și simți că i se oprește respirația.

Contesa Giulietta Maria Granti era o adevărată splendoare, chiar la cei optzeci și unu de ani pe care îi avea. Îmbrăcată în mătase venețiană albastră, se ridică în picioare lară să aibă nevoie de baston. Părul ei argintiu era aranjat într-un coc elegant. Pe piept avea diamante și safire care străluceau într-o broșă superbă, sub formă de coadă de păun.

— Flame! Ce bine ți-au găsit numele, *car a!* spuse ea și o sărută pe strănepoata ei pe ambii obraji.

Giuliettei îi plăcea ceea ce vedea. Înaltă și zveltă, cu o siluetă ca Venus. Un ten perfect, era cheia frumuseții unei femei, iar Flame nu numai că îl avea, dar mai avea și niște ochi negri, misterioși care se potriveau perfect cu el. Dădu din cap satisfăcută și își îndreptă umerii bătrâni. Gata cu aspectul exterior. Important era ce se află sub el.

— Mi-a crescut cumva încă un nas, străbunico? întrebă Flame și Giulietta izbucni în râs. Fata avea umor!

— Nu, din câte văd eu. Și spune-mi Buni.

În timp ce vorbeau, Giulietta o conduse la o canapea confortabilă și îi turnă un ceai.

— Veneția este minunată, începu Flame, luând o ceașcă de ceai slab. Vreau să văd totul înainte să mă întorc la Radcliffe.

— Sigur că trebuie să vezi totul, consimți binevoitoare Giulietta. Și care este primul lucru pe care vrei să-l vezi?

Flame ezită. Erau așa de multe locuri pe care le-ar fi putut

numi – Puntea Suspinelor, Palatul Dogilor, Caii de bronz din Piața San Marco sau Turnul cu ceas. Era totuși un loc pe care dorea să-l vadă mai mult decât orice altceva.

— Corraldo, spuse ea încet și apoi se uită la Giulietta care schimba priviri cunoscătoare cu Maria.

— Vezi, ți-am spus eu, zise Maria blând. Flame este decisă să meargă acolo unde îngerii se tem să pășească. Ți-am spus că a câștigat un premiu luna trecută? Pentru proiectele ei de bijuterii?

Giulietta dădu din cap afirmativ și se uită gânditoare la Flame. Flame ridică din umeri.

— N-a fost decât un premiu neînsemnat, Buni, dar am deja alte câteva desene care ar putea prezenta interes pentru Corraldo. Am lucrat tot semestrul la ele ca să le cizelez.

Flame nu adăugă că, de când Reece Dexter îi dăduse un verdict atât de zdrobitor, se ocupase mai serios de aspectul tehnic și avusese grijă să nu mai facă greșeli flagrante. Cum ar fi o sudură imposibilă!

— Ești de acord cu ideea asta, Buni? întrebă ea încet.

— Cu ce să fiu eu de acord? Cu siguranță că tu știi mai bine ce faci. Și acum, dacă ți-ai băut ceaiul, n-ai vrea să-ți vezi camera? schimbă Giulietta subiectul, le-am cazat în apartamentul Papei Clement al XIII-lea. Are vedere spre Canal.

Apartamentul era splendid. Nu mai văzuse niciodată mobilă de… aur! Palazzo d'Oro însemna „palatul de aur" și aurul, arama, alama și frunzele aurite, precum și aurul pur, bătut cu ciocanul, abundau peste tot. Flame ieși pe un mic balcon. În fața ei era un palat de calcar alb, la picioarele ei un canal lung, verde și șerpuitor. Era un vis!

Trei zile mai târziu, Flame și străbunica ei ședeau într-o gondolă Granti, o ambarcațiune lungă și neagră care purta însemnele Granti desenate cu auriu pe una din laturi, și inversau încet Canal Grande. Era aproape ora zece seara, luminile sclipeau peste tot în jurul lor, iar Flame se pregătea să meargă la prima ei *festa.*

— Aș fi vrut să fie și mama aici, ca să vadă toate astea, murmură Flame. Acum își petrece tot mai mult timpul în San Francisco.

Gondolierul lor alese tocmai acest moment pentru a începe să

cânte cu o voce baritonală acceptabilă, iar Flame izbucni într-un râs sonor. Era prea mult: mijlocul de transport, rochia, bijuteriile. Se simțea ca o prințesă din poveștile cu zâne aruncată din paginile cărții în secolul XX. Maria insistase, spunând că niciuna dintre rochiile ei de seară nu n a suficient de elegantă pentru această ocazie, și căutase o rochie din vasta colecție a Giuliettei. Fără umeri, cu talia îngustă și fusta lungă, avea o culoare ce nu putea fi definită ușor; argintiu, verde, bleu-deschis, toate acestea la un loc și încă ceva. Și pentru că era făcută din cea mai fină mătase thailandeză, era luminoasă, își schimba culoarea mereu. Coaforul personal al Giuliettei jubilase de bucurie la vederea părului bogat al lui Flame și petrecuse apoi câteva ore așezând masa de bucle într-o pieptănătură înaltă care permitea însă în același timp părului să se reverse pe umeri. Combinația dintre mătasea gri-deschis și părul roșu tăiase respirația tuturor, inclusiv a ei. Femeile nu se mai îmbrăcau în felul acesta, murmurase ea râzând.

— Cu excepția Veneției, *cara,* spusese Giulietta, întinzând mâna către trei cutii de catifea roșie pe care le deschise și dădu la iveală câteva diamante și smaralde la vederea cărora lui Flame i se muiară genunchii. Acum se odihneau, masive, pe pielea gâtului ei și îi atârnau din urechi. Dar diadema de pe frunte era cea la care se gândea Flame cel mai mult. Simțea banda care o strângea, anunțând începuturile unei dureri de cap. Un arc simplu de diamante și smaralde care arăta spectaculos în părul ei, dar stilul era vechi și foarte greoi.

În momentul acela gondola lor se opri în apropierea uneia care semăna remarcabil demult cu cea în care Flame își închipuise că îl zărise pe Reece Dexter. Dar nu se gândi prea mult la asta. În fața ei se afla palatul plin de crema elitei venețiene. Dacă făcea cumva vreo gafa îngrozitoare?

Giulietta aruncă o privire către chipul lui Flame pe care se citea acum emoția și o luă de mână.

— Curaj, *cara.* Nu mușcă. Și ține minte – o să fii fără îndoială cea mai frumoasă femeie de acolo. Toți trebuie să se teamă de tine.

Înăuntru, Reece Dexter îi zâmbea principesei Sofia di Maggiore și luă încă un pahar de șampanie. Știa că pierduse comanda, dar nu era prea îngrijorat. Oricum, fusese o lovitură la nimereală. Firma lui era prea nouă ca să se bucure de

încrederea unui comenzi atât de importante, dar Reece nu considera că deplasarea fusese un eșec. Făcuse afaceri cu alte firme cu o gândire mai modernă și acestea însumau peste un milion de dolari.

Se întoarse în timp ce soseau și alți oaspeți și făcu ochii mari când văzu cine intră pe ușă. Era ea! Ciclonul lui simpatic! Reece simți cum i se accelerează respirația în timp ce fata cobora scările, iar trupul lui luă foc din nou, lăsându-i o senzație amestecată de supărare și amuzament. Și el care credea că o uitase! La naiba! își dădu seama că merge spre ea fără să vrea, cu pași hotărâți. Probabil că soarta îi juca o festă sau încerca să-i spună ceva. Atunci de ce să te lupți cu inevitabilul?

Flame îl văzu și ea o clipă mai târziu și se opri atât de brusc, încât Giulietta se izbi de ea.

— *Cara,* ce...?

— Lady Forbes, spuse Reece cu voce tare, oprindu-se chiar în fața ei și nemailăsându-i nicio șansă să-l evite. Cu ochii plini de furie execută o plecăciune perfectă, dar batjocoritoare. Ce șanse crezi că aveam să ne reîntâlnim?

Flame își mușcă buzele, derutată de fierbințeala care îi cuprinsese corpul. Reece purta un sacou negru elegant care nu făcea nimic pentru a ascunde puterea aproape primitivă a trupului și masculinității lui, iar Flame simți din nou dorința aceea lașă de a face un pas înapoi în fața charismei lui copleșitoare. În spatele ei, ochii Giuliettei începuseră să arunce scântei.

— Credeam că destul de mari ca să mă simt în siguranță, ripostă Flame, apoi simți că îi vine să-și dea palme când ochii lui și ai ei se întâlniră într-o înțelegere pur sexuală.

— Ești prea tânără... și frumoasă... ca să dorești să te simți în siguranță, Lady Forbes, o tachină amabil Reece. Era deosebit de încântat că reușise să facă asupra ei o impresie cel puțin la fel de puternică precum cea pe care o făcuse ea asupra lui.

În acel moment, Giulietta deschise evantaiul spaniol de dantelă neagră pe care îl ținea în mână și mișcarea acestuia captă atenția lui Reece.

— Trebuie să mă prezinți, o tachină el din nou, făcând-o pe Flame să se simtă vinovată pentru nerespectarea etichetei și suficient de furioasă ca să vrea să-l spintece. Gândul la niște obiecte ascuțite care să-i sfâșie pielea îi făcea o deosebită

plăcere.

— Doamna contesă Giulietta Granti, domnul Reece Dexter, spuse ea printre dinți.

— Dexter? făcu Giulietta imediat curioasă, iar interesul ei pentru acest străin ciudat se dublă instantaneu. Dexter de la Minele Dexter?

Reece zâmbi modest.

— Nu mi-aș fi închipuit că o doamnă atât de frumoasă ca dumneavoastră se interesează de mine, doamnă contesă.

Lui Flame îi căzu falca. Făcea pe șarmantul! Se dădea bine pe lângă Buni! Se uită la bătrâna doamnă și văzu că zâmbește! Flame inspiră adânc. Ce ridicol! Cum putea Buni să se lase sedusă de… de caraghiosul ăsta!

— Ca rudă prin alianță cu familia Corraldo, mă interesează foarte mult oamenii care au mine de pietre prețioase. Presupun că Redex a fost înființat de dumneavoastră.

Giulietta ridică sprânceana delicat, privind în același timp amuzată la Flame care se întuneca tot mai mult la față.

Reece îi aruncă o privire rapidă lui Flame.

— Așa este, răspunse el la prima întrebare a Giuliettei. Iar dumneavoastră, Lady Forbes, sunteți și dumneavoastră rudă cu familia Corraldo? întrebă el.

Flame zâmbi dulce.

— Mama mea este Francesca Corraldo, da. Fiica lui Michael Corraldo. Poate că ați auzit de el.

Reece rămase perplex.

— O, și încă cum! Vă rog să mă scuzați, doamnă contesă. Sper să nu obiectați dacă v-o fur pe drăguța dumneavoastră însoțitoare pentru un dans.

— Câtuși de puțin, spuse Giulietta și ignoră cu un zâmbet nonșalant privirea furioasă pe care i-o trimise strănepoata ei. Flame deschise gura ca să declare categoric că nu vrea să danseze, dar cuvintele rămaseră nerostite. Reece își strecură brațul în jurul taliei ei și aproape că o ridică în brațe de la podea. Înainte să-și dea seama unde se află, era strivită de peretele dur al pieptului lui și răsucită în ritmul valsului.

— Stai puțin! reuși ea să articuleze în semn de protest. Este politicos să întrebi… a, am uitat că nu cunoști sensul acestui cuvânt, nu-i așa?

Reece zâmbi către ea, cu mâinile strânse în jurul taliei ei.

— Poate că nu, fu el de acord printre dinții strânși. Dar știu alte cuvinte, cum ar fi, de pildă, spionaj industrial.

Flame clipi din ochi:

— Ce?

— Așa cum ai auzit. Așadar, o prietenă a trimis desenele tale la Redex fără ca tu să știi? Pe naiba! Ia spune, unchiul Enrico a considerat că ceea ce ai putut să-i spui despre aranjamentele noastre de la Redex este interesant?

Se întreba ce oare avea de gând să-i mai reproșeze micuța lui furtună și se întreba și mai mult de ce oare aștepta cu atâta nerăbdare acel moment.

— Ce tot vorbești acolo? se răsti Flame, apoi își opri respirația, în timp ce mâna lui o strângea și mai tare de talie, apropiind-o și mai mult de el, astfel că acum îi simțea toate liniile corpului – de la mușchii care se zvârcoleau sub piele la abdomenul plat și coapsele lungi și tari, ba chiar și... Roși. Simțea chiar și prezența tot mai întărită a bărbăției lui care împingea de zor în coapsa ei îmbrăcată în mătase.

— Nu face pe inocenta cu mine, Lady Forbes, mormăi el. Și nu mai pot să-ți spun mereu așa. Cum te cheamă, de fapt?

— Toată lumea îmi spune Flame, zise ea.

Dacă într-adevăr își închipuia că spionase pentru Corraldo, naiba știe ce ar mai crede dacă ar ști că numele ei este Halcyone.

— Dar ești de-a dreptul ridicol! Nu mă interesează...

— Flame? Reece privi în jos spre ea, iar ochii lui cenușii furioși se îmblânziră și se muiară ca argintul topit când se uită la părul ei. Ce bine ți se potrivește, murmură el, cu vocea moale ca mierea.

Flame simți cum inima începe să-i bată mai repede, Dintr-odată, aerul se făcuse mai greu și nu mai era foarte sigură că îi păsa. Muzica orchestrei urca într-un crescendo și simți cum este învăluită în brațele lui care parcă deveniseră o prelungire a propriului ei corp. Era un om imposibil, își schimba stările sufletești precum mercurul, de la furie la seducție, era fermecător și apoi de-a dreptul brutal. Simțea electricitatea care părea că țâșnește în scântei din el și îi aprindea tot corpul. Simțea cum i se întăresc sfârcurile și se aruncă mai aproape de pieptul lui, fericită că existau bariere textile care îi separau, în timp ce o pornire mai primitivă și mai puternică spunea că ar fi

vrut să se topească. Ochii lor se întâlniră, se încleștară, se duelară. Dintr-odată, muzica se opri și cei doi odată cu ea. Flame așteptă, neștiind ce trebuie să urmeze. Atunci Reece zâmbi într-un fel straniu, pe jumătate înspăimântător, pe jumătate seducător.

— Așadar, este o coincidență că ne-am reîntâlnit, spuse el gânditor și ridică din umerii largi. Nu contează. Și cu aceste observații criptice, dar foarte periculoase, îi sărută brusc mâna, se răsuci pe călcâie și dispăru în mulțime.

Flame privi în urma lui cu ochii larg deschiși. Mâna încă o frigea acolo unde simțea amprenta buzelor lui și mintea i se rotea în cercuri, în neștire. Pieptul i se ridica și cobora în timp ce respira sacadat.

În ce naiba se băgase?

6

La sute de kilometri distanță, Justin păși într-o încăpere și rămase în prag, în timp ce ochii lui albaștri examinau interiorul cu o privire de expert. Era o petrecere tipică pentru Mayfair. Zâmbi și acceptă un pahar de șampanie călduță. Nu prea avea chef de petreceri. O, avusese și el parte din plin de experiențele teribiliste ale vârstei. Făcuse pipi în destule fântâni, găsind că lucrul acesta este extrem de amuzant, ca urmare a celor patru sau mai multe pahare de coniac Napoleon de cea mai fină calitate. Se delectase cu experiențele curente, implicând femei și băutură, dar nu se atinsese niciodată de droguri.

Gazda, o femeie în jur de cincizeci de ani, îmbrăcată cu o fustă mini care îi arăta picioarele acceptabil de frumoase încă, în timp ce pieptul ei abundent se ițea din strânsoarea unui top argintiu, îl întâmpină și îl invită înăuntru.

— Justin, ce bine îmi pare să te văd!

— Ca și când aș putea să stau departe de tine mult timp, Iulia, spuse Justin dându-și seama că zâmbește și auzindu-se cu mirare cum încearcă s-o flateze. Urmări reacția femeii cu detașarea unui om de știință care observă la microscop cum se zbate o insectă.

Învățase ce să facă pentru a-i fermeca pe cei din jurul lui de la o vârstă foarte fragedă, de la o mulțime de doici și guvernante, învățătoare și profesoare și, mai târziu, amante. Acum era o reacție atât de spontană, încât abia dacă mai era conștient de ceea ce făcea, devenise la fel ca respirația. Zâmbetul lui Justin, tineresc, sincer și proaspăt, era o reacție absolut fizică la stimuli deja încercați.

— Trebuie să mă lași să-ți fac cunoștință cu debutantele de anul acesta. Știi doar că ai provocat un adevărat scandal când ai plecat de la Oxford așa cum ai plecat. Nu este un comportament demn de un conte.

— Dimpotrivă, zâmbi Justin, ascunzându-și cu ușurință iritarea în fața femeii proaste, cred că exact așa trebuie să se comporte un conte. Și apoi, cine a mai auzit de un conte de țară cu studii superioare? Este aproape indecent.

Și pentru că gazda îi ciugulea din palmă, Justin obținu repede ceea ce își dorea, și anume să fie prezentat fetei care se afla în fruntea listei lui Scott de moștenitoare bogate, necăsătorite. Supraponderală cu cel puțin vreo douăzeci de kilograme, avea

un păr negru care se ondula natural înjurai unei fețe ca o lună plină. Ochii ei mari și căprui semănau cu doi nasturi pe ceea ce ar fi putut fi, de altfel, o față destul de acceptabilă.

— Felicity Mainwaring, ți-l prezint pe Justin Syramore-Forbes, conte de Ravenscroft. Justin le zâmbi mai întâi bărbaților îngrămădiți în jurul ei, surprins să-l vadă printre aceștia și pe George Campbell-Bean, apoi se răsuci în loc, cu multă grație pentru a privi în jos la chipul femeii a cărei unică atracție o constituiau banii.

— Domnișoară Mainwaring, spuse el foarte ceremonios, apoi se aplecă și îi sărută mâna.

— Flick, îl corectă Felicity Mainwaring, vorbind cu un accent plăcut de Yorkshire. Cum să-ți spun?

Îndreptându-și spinarea după acel gest de curtoazie continentală, Justin îi întâlni privirea și își dădu seama că îi zâmbește.

— Oamenii îmi spun în fel și chip. Unele porecle sunt de-a dreptul nemeritate.

Flick Mainwaring zâmbi, dând la iveală un șir de dinți egali și albi. Timp de o clipă, Justin fu uimit.

— Sunt convinsă! Dar dacă aș dori să fiu politicoasă?

— Noi îi spunem cu toții Juzzer, interveni George, cu accentul lui scoțian acum estompat de whisky.

— George, te-ai îmbătat, spuse Justin binevoitor și toți izbucniră în râs.

— Asta sper și eu, ticălos bătrân, îngăimă peltic George, apoi închise repede gura, conștient de faptul că Felicity Mainwaring îi aruncase o privire severă. Era cât se poate de clar ce se petrece acolo. Justin se întreba de ce toată lumea se obosește să joace teatru. Toți cei cinci bărbați înghesuiți în jurul ei îi făceau curte pentru banii ei – inclusiv el însuși. Frâu dispuși cu toții să treacă cu vederea felul în care arăta, accentul ei îngrozitor și modul nefericit în care se îmbrăca. Astăzi purta o rochie verde de dantelă triplă care o făcea să arate ca o prăjitură cu glazură fondantă din coșmarul unui gurmand. Iar Felicity? Justin își întoarse privirea de la George și întâlni ochii strălucitori plini de un umor batjocoritor și de o inteligență vizibilă și simți aproape o zguduitură fizică. Fata știa! Toți tinerii aceștia din jurul ei, bărbați cu un pedigree impecabil și de viță nobilă, erau cu toții scăpătați și dispuși să curteze o fată grasă din Yorkshire pentru

banii tatălui ei. Și fata știa! Surprins, constată că încă o mai ținea de mână, și îi dădu drumul.

— Locuiești la Londra, Juzzer? întrebă Flick, făcând semn unui chelner și alegând, din tot ce era acolo, o halbă de bere Guinness.

Justin clipi privind-o cum soarbe din bere și dădu din cap.

— Nu, am o moșie în Oxfordshire. E mai mult pământ agricol. Îl iubesc, spuse el simplu și abia atunci observă aprobarea silențioasă. Scott îl informase corect – tatăl fetei făcuse bani din cărbune, înainte de scăderea prețurilor, dar inoculase copiilor lui, încă de la cea mai fragedă vârstă, dragostea și respectul pentru pământ. Totuși nu se așteptase; să-i vină așa de ușor să discute cu Flick Mainwaring de la egal la egal și nici să fie atât de cinstit și spontan în compania ei.

— Presupun că ești obișnuit cu chestii dintr-astea, spuse Flick, făcând un gest către camera plină de fum și de debutante din anul acela, de politicieni, gentlemeni „de oraș” și de femei care își purtau lustrul plictisit și greoi așa cum poartă mobila husele de creton.

— Mi-e teamă că da. Dar presupun că ai reușit să scapi de ei, nu-i așa?

Flick zâmbi din nou și Justin se uită fix la ea, întrebându-se ce are zâmbetul acesta așa de deosebit. Apoi, când ea îi prinse privirea și clătină din cap fericită, își dădu seama că asta îl măcina: zâmbetul ei era autentic. Larg, sincer și admirabil de lipsit de orice artificiu. Era așa de deosebit față de zâmbetele pe care se obișnuise să le vadă pe fețele femeilor!

— Îmi plac femeile care zâmbesc dacă simt nevoia s-o facă, spuse Justin, având intenția s-o măgulească, și abia când fata își fixă ochii ei sinceri și placizi asupra lui se simți oarecum stânjenit.

— Mă bucur să aud asta. Mie îmi place să zâmbesc foarte mult. Ca atunci când am văzut rochia asta. Mi-a cumpărat-o tata. Asta este ideea lui despre eleganță. Nu-i așa că este încântător de urâtă?

— Încântătoare, draga mea, rosti anevoie George. Ceilalți se retrăseseră, iar Justin îi aruncă o privire rapidă lui George.

— Ai face bine să te duci afară să iei o gură de aer, George, spuse el pe un ton amabil și plăcut, iar gazda lor, care sorbea cu nesaț tot ce spunea el, ca o plantă din deșert care a dat de apă,

înțelese aluzia.

— Da, George, vino cu mine. Dă-mi voie să-ți arăt fuxiile mele de excepție. Mă gândeam să le prezint anul acesta la Expoziția Floral㠄. Spune-mi ce crezi despre ele.

Reuși să-l scoată afară. Dacă Justin și Flick Mainwaring se vor căsători, aceasta va fi lovitura secolului pentru ea, ca pețitoare. Și mai târziu… privi înapoi peste umăr, cu ochii fierbinți și chipul ațâțat la Justin, care, cu silueta lui înaltă și parul blond-argintiu, stătea acolo ca o adevărată ispită. După amiezi de dragoste cu contele de Ravenscroft. Simți cum vaginul i se contractă plăcut. Încântător!

Fără să bănuiască gândurile erotice ale gazdei sale, Justin o conduse pe Flick Mainwaring în sala de bal. Nu avea nici cea mai mică idee dacă fata știa sau nu să danseze și fu bucuros să audă un vals simplu. O luă de mână și simți cum degetele ei se strâng în jurul mâinii lui, într-o strânsoare puternică, ciudat de plăcută. Apoi începu să valseze alunecând ușor, fără efort, surprins la început, dar fără să se mai mire după aceea, când Flick răspundea la fiecare mișcare a lui cu o grație care chiar dacă nu o egala pe a lui era foarte aproape de ea. Valsul trecu în alt vals și apoi în altul. Flick nu spunea niciun cuvânt și, nedorind să rupă farmecul straniu al momentului, Justin rămase și el tăcut. Era pentru prima oară de când își amintea el că se afla cu cineva care nu aștepta sau nu dorea nimic de la el. Dansând aici cu Flick, încerca un sentiment straniu de împăcare. O dată simți o bătaie timidă pe umăr, dar când se întoarse și îl văzu pe Michael Bell, unul dintre pretendenții scăpătați ai lui Flick, îl ignoră pur și simplu, și cel de-al treilea fiu al unui mic baron se topi ascultător, deși cam morocănos. Flick vedea totul, dar nu spunea nimic. Era aproape miezul nopții când se opriră în sfârșit din dans și porniră din nou către salonul principal. Și acolo se îndreptară către mesele de la bufet, iar Justin se servi din belșug cu salate pe care le adora. Privi la Flick care își umplea farfuria și, în loc să se simtă jenat sau plin de dispreț, constată că o admiră. Trebuie să fii un om îndrăzneț ca să te ridici și să traversezi încăperea plină de leșinături scheletice care urlau îngrozite când cântarul le spunea că se îngrășaseră cu câteva grame.

— Nu vrei să mergem în grădină? sugeră Flick și Justin acceptă din toată inima.

Nu avea chef să înceapă s-o seducă – nu știa cum s-o facă fără s-o insulte. La naiba, de ce îl făcuse s-o placă?

— Așadar, pentru ce vrei banii mei, Juzzer? întrebă Flick și privi îngrijorată în sus când Justin tuși, înecându-se. Înghițise vinul pe unde nu trebuie. Fata îl bătu amabilă pe spate cu destulă forță, iar Justin dădu din cap în semn de mulțumire. Cu ochii încă lăcrimând, privi la ea șiret.

— Nu știi să joci jocul, îi reproșă el blând.

Flick scutură din cap.

— Ba da, dar prefer să joc după regulile mele, asta e tot. La fel ca și tine.

Justin sorbi puțin – de astă dată cu grijă – din vinul lui și își spuse că trebuie să se scuture. Fata asta era isteață! Poate chiar și periculoasă? De necrezut, simți cum sângele începe să-i curgă mai repede prin vine.

— Crezi că mi-ai citit foarte bine gândurile, nu-i așa? întrebă el, cu un zâmbet întrebător, dar și nesigur totodată.

— Din ce am auzit și din ce am văzut, așa cred.

Justin privi fix la ea o clipă, apoi spuse încet:

— S-ar putea să greșești.

Flick lăsă capul într-o parte.

— M-am mai înșelat și altădată, spuse ea. —Dar nu foarte des.

Justin se lăsă încet pe spate, rezemându-se de scaun, conștient de faptul că nervii îi erau tot mai încordați.

— Ai de gând să fii drăguță, Flick?

Flick tocmai ridica halba de bere către gură și se opri brusc ca să se uite la el, cu ochi care îl evaluau sever.

— Oamenii te-au făcut să suferi foarte mult, nu-i așa?

Justin ridică din umeri și privi într-o parte, incapabil să susțină privirea ei fermă, cinstită.

— Nu se întâmplă la fel cu toată lumea?

Flick nu spuse nimic, așteptând răbdătoare până când, silit de tăcere, Justin se uită din nou la ea.

— Unii rezistă mai bine decât alții, spuse ea calmă.

Justin se încordă.

— Crezi că sunt un laș? Sau că sunt pur și simplu un om slab?

— Nici una, nici alta, spuse Flick și apoi, spre marea uimire a lui Justin, adăugă gânditoare: Cred că ar fi fost mai bine dacă ai fi fost.

*

În acel moment, Flame se uita la spatele lat al lui Reece Dexter care dispărea în mulțimea de la *festa,* fără s-o observe pe Giulietta care venise lângă ea.

— Bineînțeles că vrea contractul cu Maggiore, spuse Giulietta și, pentru că Flame clipi nedumerită, îi explică repede ce era cu comanda prințesei.

— Așadar, de asta a venit aici, murmură Flame ca pentru sine, luptându-se să-și reprime o gelozie absolut nesănătoasă. I Era aici ca să lingușească nu știu ce prințesă italiancă pentru banii ei! Ar fi trebuit să-și dea seama. Timp de o clipă de absolută nebunie și romantism exagerat, își închipuise că o urmărise pe ea. Dumnezeule, cum putea fi atât de naivă și, proastă?

Giulietta ar fi trebuit să fie oarbă ca să nu vadă scânteile care țâșniseră între Reece Dexter și tânăra ei protejată, și bătrâna doamnă credea cu toată tăria în focurile de artificii, va trebui să-l invite pe tânăr la ceai, într-o zi.

— Unde este prințesa? întrebă Flame.

Giulietta ridică din umeri.

— Tocmai a plecat, *cara.*

Flame tresări și se încordă. Oare plecase cu Reece? Poate că chiar în momentul acesta făceau dragoste? L-ar fi crezut în stare s-o seducă numai ca s-o convingă să-i dea lui comanda. Dar acum, când Reece plecase, seara deveni plicticoasă. Furioasă, Flame îl alungă din mintea ei. Era un om detestabil.

Către ora două dimineața, *festa* dădea semne că se încheie. Drumul înapoi fu foarte plăcut și cele două femei ajunseră acasă exact când se lumina de ziuă. Odată ajunsă înăuntru, Flame își scoase cu plăcere tiara și scoase un oftat de ușurare atât de puternic, încât nici măcar Giulietta nu putu să-l ignore.

— Te doare capul rău, draga mea? murmură ea cu compasiune. Sunt aspirine în baie.

— De unde ai știut? întrebă Flame, frecându-și tâmplele.

— Nu știu să citesc gândurile, râse Giulietta. Numai că și pe mine mă durea capul întotdeauna și înaintea mea, pe mama.

Flame se strâmbă.

— Are niște pietre așa de frumoase! Păcat că este așa de grea și atât de demodată.

Giulietta îi aruncă o privire rapidă, căci simțise ceva în vocea ei. O privi atent pe Flame care se uita fix la diademă și îi examină privirea din ochii ei frumoși. Dădu din cap:

— De ce nu desenezi tu un model de diademă mai ușoară și mai modernă?

— Cum? Flame își desprinse privirile de pe pietrele strălucitoare. Aveau în ele ceva magic, aproape hipnotic. Acum, în lumina palidă a zorilor, exaltată după cea mai magică noapte din viața ei, pietrele păreau mai fermecătoare ca oricând.

— Ai studiat designul atâtea luni, o încurajă Giulietta. Desenează o schiță, *cara.* Dacă o să-mi placă, am să pun să se demonteze diadema și să se remodeleze după desenul tău. O să fie a ta. Am să ți-o fac cadou de ziua ta de naștere, când ai să împlinești douăzeci și unu de ani.

La urma urmelor, Veneția în zorii zilei era un loc și un moment potrivit pentru gesturi mărețe.

În noaptea aceea, Flame îl visă pe Reece Dexter. Visuri stranii, tulburătoare, în care pluteau în cercuri, în sunetul muzicii, iar buzele lui se închideau peste ale ei în săruturi din ce în ce mai pătimașe până când se lipeau atât de strâns, încât Flame simțea că se topește și se dizolvă în trupul lui. Șase ore mai târziu, se trezi și primul lucru pe care îl văzu fu diadema de pe noptiera ei. Soarele lumina prin fereastră și se reflecta direct pe ea, aruncând străluciri de smarald și argint pe pereți și pe tavan. Umbrele fantomatice păreau ca din altă lume, ca niște raze reflectate ale unei puteri de demult. Se așeză încet în capul oaselor și luă blocul de desen. La început timid și șovăielnic, începu să deseneze. Timpul zbură pe lângă ea, în vreme ce rămânea cufundată în culoarea, forma și frumusețea pietrelor. Când soarele după-amiezii începuse deja să dobândească culoare și căldură, Flame elaborase deja trei proiecte de diademă, toate trei diferite unul de altul, toate trei tulburător de frumoase. Giulietta privea la ele amuțită. Nici nu visase vreodată că Flame ar fi putut avea un talent atât de mare. Sub imboldul momentului, se decise să trimită diadema și proiectul care îi plăcuse cel mai mult din cele trei, la bijutierul ei preferat de la Corraldo și să-i plătească onorariu dublu ca să-i refacă diadema într-o săptămână. Și avea să trâmbițeze talentul strănepoatei ei chiar de pe acoperișurile caselor. Zâmbi larg. Asta o să-l facă probabil pe bătrânul conte să se cam înece de ciudă! Apoi zâmbetul i se transformă în încruntare. Contele era un om periculos, nu era bine să te pui rău cu el. Dar dacă voia

ca Flame să se afirme ca designer de bijuterii, Giulietta știa că până la urmă trebuiau să se confrunte cu el.

Reece Dexter stătea gânditor la fereastra camerei lui de hotel și admira priveliștea de pe Canal Grande, care îți tăia respirația. Dar gândurile lui nu erau la oraș, oricât de fabulos și de frumos ar fi fost acesta, ci la ceva mult mai periculos: Flame Syramore-Forbes.

Zâmbi numai cât își aminti numele ei, deși se simți străbătut și de un val de furie. De fapt, cine era? Inocenta ofensată care părea să fie sau o pirania vicleană, cu gândul numai la afaceri? Zâmbetul i se transformă într-o grimasă vicleana și recunoscu în sinea lui că, în momentul de fată nu-i pasa prea mult. Intrase în viața lui cu forța zguduitoare a exploziei unei bombe și îi părea bine că se întâmplase așa. Viața pașnică nu-i plăcuse niciodată prea mult.

Cu toate acestea, o să pună pe cineva s-o verifice. Nu mai voia niciun fel de surprize neplăcute. Dacă voia să joace un anumit joc, n-avea decât, el era dispus. O, da, chiar mai mult decât dispus. Pentru că oricum, el va câștiga.

În timp ce privea prin fereastra camerei lui de hotel peste canalele orașului, mintea i se umplu de imaginea ei. Îl luase o dată prin surprindere. Acum era rândul lui. Micul lui ciclon drăgălaș avea să afle curând că nimeni nu-l putea învinge pe Reece Dexter. Și avea să aibă grijă ca lecția să le placă amândurora.

7

Justin auzi soneria de deasupra ușii magazinului care scotea un sunet muzical discret și ridică privirile. Pe chip i se așternu imediat un zâmbet larg când o văzu pe Flick. După petrecerea din Mayfair se văzuseră foarte des. Flick putea să vorbească despre orice și scotea din mintea lui Justin idei și filosofii despre care nici el nu știa că le avea. Nu dădu nicio clipă atenție comentariilor insidioase care îi înconjurau. Și ce dacă era supraponderală și nu era o frumusețe răpitoare? Justin mai avusese amante zvelte. Flick se deosebea de ele ca o portocală bine coaptă de un strugure răscopt și grețos de dulce. Și cu cât o vedea mai mult, cu atât o dorea mai mult. Prezența ei liniștitoare alături de el va fi un sprijin foarte necesar în confruntarea cu mama și sora lui. Cu Walt Matthews de partea lor, avea nevoie de cineva în colțul lui. Și simțul pentru afaceri al lui Flick nu era întrecut decât de al lui. Împreună cu ea, va face ca Halcyone să ia avânt.

— Flick, exclamă el și ieși în întâmpinarea fetei, luându-i ambele mâini într-ale lui. Dă-mi voie să-ți arăt împrejurimile.

O conduse în camera din spate, care era mică și plină de o mulțime de echipamente, dar cufundată într-o liniște stranie. Numai din când în când fâșâitul unei lămpi de sudură cu gaz sau vâjâitul unui aparat de perforat rupeau tăcerea în atmosfera aproape ca de mănăstire. Ca și când ar fi fost conștientă de sanctitatea ca de catedrală a locului creată de oamenii aplecați peste lucrările lor în diferite stadii de finisare, Flick păși în vârful picioarelor.

— Îndrăznesc să spun că tot ceea ce știi despre bijuterii este că îți place să le porți, nu-i așa? spuse Justin zâmbind, bucuros că are ocazia să-i arate magazinul cel mai reprezentativ al firmei Halcyone. Acesta era domeniul lui.

— De fapt, nu prea îmi place, spuse încet Flick, iar ochii lui Justin se fixară și mai adânc asupra ei, observând de astă dată că nu purta nimic altceva decât un ceas simplu de mână.

— Modestă, o tachină el, dar se simți imediat stânjenit. O conduse rapid către cea mai apropiată masă de lucru, la care Gunther Voss era aplecat peste o piatră. Cum merge, Gunther?

— Poftim? Omul ridică privirile și Flick fii uimită să vadă cât este de bătrân. Părea de cel puțin optzeci de ani.

— Gunther Voss a fugit din Germania chiar înainte de

izbucnirea războiului. Este evreu, adăugă Justin foarte la obiect și, deși Flick ridică din sprâncene, Gunther se mulțumi numai să zâmbească trist. Jessica l-a ademenit aici exact din momentul în care a pus piciorul pe pământul englezesc. Străbunica mea se pricepea la oameni.

— M-a salvat din mâna autorităților de acolo, explică Gunther. Am iubit-o cu toții pe Lady S-F, adăugă el enigmatic. Se întoarse apoi la munca lui, uitând de Justin.

Flick se aplecă mai mult și întâlni ochii scânteietori ai lui Gunther.

— Și ce anume faceți dumneavoastră, mai exact? întrebă ea politicos.

— Lipesc două bucăți de piatră la un loc, piatra cea mai mare fiind o varietate inferioară, domnișoară. Diamantele se falsifică ușor. Vedeți...

Cu mâinile lui pline de pete de la ficat, care erau însă ferme ca piatra, luă cu un clește un diamant foarte mic de pe o tavă și îl ținu sub microscop.

— Jumătatea de sus, sau, cum îi spunem noi, coroana, este un diamant adevărat – vedeți cum prinde lumina?

Flick dădu din cap afirmativ, fascinată de piatră, de om, de atracția noului. Simțea că bătrânul acesta minunat trăia pentru arta lui, iar obsesia lui era în același timp incitantă, dar și puțin tristă.

— Acum voi cimenta această coroană pe partea de jos sau pavilion. Iar rezultatul final este un diamant care nu este chiar diamant. Arată aproape la fel de bine, dar nu este la fel de scump. În felul acesta, și bijutierul și clientul ajung la un compromis care îi satisface pe amândoi.

— Și eu care credeam că trișezi, șmecherule!

— O, sunt foarte șmecher. Absolut, o asigură el. Știu tot felul de modalități de a trișa. Pe când eram tânăr, în Germania, foloseam zirconiu alb în loc de diamante, și tot felul de alte pietre verzi și albastre în loc de smaralde și safire. Am cunoscut chiar unii meseriași care vopseau spatele smaraldelor palide ca să accentueze culoarea.

— Firește că aici nu face nimic din toate astea, interveni Justin pe un ton puțin aspru.

— Firește că nu. Lady Syramore-Forbes deține cele mai elegante magazine din lume renumite în privința calității

pietrelor și a lucrăturii. Nimeni n-a insinuat vreodată că înșelăm pe cineva, spuse Gunther, apoi privi la piatra compozită din mâna sa care era, în mod evident, ceva nou la Halcyone și care îl dezgusta în mod clar.

Spre disperarea sa, Justin simți că roșește.

— Această serie nouă ține pasul cu moda, Voss, spuse el rece. Femeile din ziua de astăzi vor bijuterii mai ieftine care să fie și de calitate. Compozitele sunt un pas logic. Toate firmele continentale fac acest lucru.

— O, de asta nu mă îndoiesc deloc, spuse Gunther liniștit. Vă rog să mă scuzați, domnișoară, trebuie să mă întorc la lucrul meu.

— Firește, spuse Flick și se ridică de deasupra mesei de lucru aruncându-i o privire furioasă lui Justin. Acesta încă nu vorbise cu personalul său, dar bijuteriile ca accesorii vestimentare aveau să fie pasul următor. Mai multe lanțuri de magazine, extindere pe plan internațional. Își făcuse deja toate planurile.

— Vino aici să vezi cum se face un cercel... de la proiect la obiectul finit. Justin schimbă rapid subiectul, iar Flick îl urmă de la o masă la a ¡ta, urmărind modul în care ochii lui se întunecau și păreau mai adânci când îl privea pe maistrul tăietor-șef ce transforma o piatră brută de culoare verde-închis și fără nicio formă într-un smarald perfect oblong, numit baghetă. Flick nu-l mai văzuse niciodată așa de însuflețit, așa de mulțumit ca acum și aceasta era o surpriză pentru ea.

În ultimele săptămâni, o dusese la spectacole de balet, la petreceri și chiar la Oxford, în calitatea lui de conte englez. Dar fata nu se lăsase nicio clipă păcălită. Își folosea înfățișarea exterioară numai ca să se apere. Nu-i trebuise prea mult ca să-și facă o imagine sumară, dar destul de corectă a omului care era cu adevărat Justin Syramore-Forbes. Copilăria lui însingurată îi lăsase cicatrice adânci, la fel ca și tatăl lui. Lipsa prietenilor, cauzată de hotărârea tatălui lui de a-l face să se comporte ca „un mic conte” în toate împrejurările, îl lăsase în permanență singur. Și deși făcea pe armăsarul, nu prea avea succes la femei, atunci când era cu adevărat cazul. După modul în care reușea să-l surprindă mai întotdeauna, fata își dădea seama că, de fapt, nu avea nici cea mai mică idee despre modul în care gândeau femeile sau despre ce anume își doreau. Cât de mult ar fi putut să-l ajute mama lui, dacă i s-ar fi încredințat ei copilul

spre îngrijire! Toți copiii aveau nevoie de o dragoste fără limite și fără dorința de recompensă, iar Justin nu avusese niciodată parte de așa ceva. Și aceasta îl schilodise sentimental, era incapabil să-și exprime sentimentele, neputând nici măcar să le înțeleagă. Și, fără falsă modestie, fata știa că ea ar putea să-l ajute puțin. Acum ținea cu adevărat la ea și toți curtezanii ei se reduseseră la doi – Justin și George Campbell-Bean. Seara trecută se hotărâse și îl sunase pe tatăl ei, spunându-i să se țină tare, că urmează o nuntă. Nunta ei.

— Și ceva cam în genul acesta... Flick își întoarse repede din nou atenția către cadoul pe care îl alesese Justin, un cercel cu un safir ca o lacrimă, și îl ridică spre lumină

— Ia naștere la capătul unor zile lungi de muncă asiduă, îți place? îl ridică la urechea ei, apoi scutură din cap. Nu, este prea întunecat pentru tine. La părul tău negru ai nevoie de diamante. Alb și negru. Și am exact ceea ce ți se potrivește. Vino!

Flick îl lăsă s-o ia de mână și s-o ducă în camera de prezentare. Alese o cheie de pe lanțul pe care îl purta la curea și deschise o vitrină de sticlă, apoi trase unul din sertarele de jos și scoase o cutiuță de catifea roșie. Deschise capacul și pe patul de catifea neagră se afla un colier cu diamante care o făcu până și pe Flick să rămână cu gura căscată. Era atât de plin de mici pietricele strălucitoare, încât la început fu prea uluită ca să admire designul general al bijuteriei. Când în sfârșit începu să examineze mai atent detaliile, i se tăie din nou respirația. Mai multe șiruri de diamante erau împletite într-un fel de coadă groasă din care atârna un singur diamant uriaș.

— Diamantul principal are o tăietură în „briliant”. Vezi, are o formă de stea la bază.

— Așa este, spuse ea clipind și scutură din cap. Este superb. Cam cât valorează ceva în genul acesta?

Justin ridică din umeri și puse colierul la loc pe patul de catifea neagră.

— Prefer să nu spun, rosti el încet, apoi se îndreptă, cu chipul dintr-odată crispat și nervos. Speram să-l accepți în dar.

— Cum? făcu uimită Flick. Știi că nu pot să primesc un lucru atât de... atât de fantastic. Este așa de...

Flick dădu din cap și continuă să se uite la colier mută de uimire.

— Justin, pur și simplu nu pot.

— Nici măcar dacă este un cadou de nuntă, Flick?

Fata ridică repede privirile, uitând de diamante. Umerii lui erau încordați, mâinile îi stăteau încleștate de marginea mesei ca ale unui om care ține strâns colacul de salvare. Alții vedeau la el numai înfățișarea exterioară, aroganța și sfidarea din privirile lui. Dar acum, când se uita la chipul acesta frumos, dar atât de crispat, îi văzu durerea, incertitudinea, toate temerile și mânia. Pentru a doua oară în ziua aceea, Flick își dori să nu fi venit acolo. Dar nu era lașă din fire. Cu alții ar fi fost suficientă o scrisoare. Dar pentru Flick Mainwaring, o problemă ca aceasta se cerea rezolvată printr-o întrevedere față în față.

— O, Justin, întotdeauna faci ca lucrurile să fie așa de dificile? oftă ea în cele din urmă, mușcându-și buzele, în timp ce umerii i se lăsau în jos.

Justin dădu din cap, dar privirile lui rămaseră fixate pe colier.

— Trebuie să înțeleg că răspunsul este nu?

— Asta este ceea ce am venit să-ți spun.

Justin încuviință din cap. Își simțea gura așa de uscată, încât pentru o clipă crezu că nu poate să-și dezlipească buzele. Când în sfârșit reuși să deschidă gura, vocea îi suna absolut normal.

— Am făcut ceva? Sau nu am făcut ce trebuie?

Flick oftă. Nu-și mai amintea să se fi simțit vreodată așa de stânjenită ca acum. Era ca și când ar fi dat cu piciorul într-un animal rănit și, deși inima ei mare și generoasă îi sângera în piept, simțul ei logic și mintea îi spuneau că acum, mai mult ca oricând, făcea ceea ce trebuie. Justin Syramore-Forbes era ca unul din diamantele cu defect pe care i le arătase unul dintre lucrătorii lui cu numai câteva clipe mai înainte. Arăta strălucitor, era la fel de dur ca un diamant adevărat, dar, dacă îl loveai într-un anumit loc, se sfărâma imediat în bucățele. Avea nevoie de un meseriaș foarte talentat ca să-l repare și, hotărât lucru, nu era ea acela. Nici nu era convinsă că poate fi reparat…

Privirea pierdută de durere din ochii lui era mai mult decât putea suporta Flick și, aplecându-se peste masă, îi atinse blând mâna, alarmată de-a dreptul când constată cât era de rece.

— Justin, spuse ea blând, nu ai făcut nimic rău. Cred… cred că ai ascuns atât de mult din personalitatea ta față de ceilalți, încât te-ai ascuns și de tine însuți. Cred că…

Pentru prima oară, Flick nu se simțea în stare să spună simplu și cinstit ceea ce crede.

— O, Justin, hai să privim lucrurile în față: amândoi am știut de la bun început că era vorba... ei bine, că era vorba de un contract de afaceri. Tu doreai bani, iar eu doream un bărbat cu care să pot trăi.

Justin dădu din cap nefericit.

— Ai perfectă dreptate, firește, se bâlbâi el, dar cuvintele disprețuitoare nu erau deloc ecoul sentimentului cumplit de dureros de trădare și disperare care îi strângea pieptul. Așadar, dacă nu eu, atunci cine? Se îndreptă și închise cu îndemânare cutia. Abia își mai simțea degetele, dar continua să acționeze ca un automat, bucuros că Flick nu-și dădea seama că îl ucide. Și îi ucidea și toate speranțele de a-și prelua ușor moștenirea și drepturile lui legitime. Halcyone. Acum, mai mult ca oricând, Halcyone era de o importanță covârșitoare. Nu avea să-l dezamăgească niciodată. Nu avea să-i zdrobească niciodată inima. Nici nu-i va da speranțe pentru ca apoi să i le sfărâme.

Flick, ușurată că primise atât de bine vestea, se relaxă puțin.

— Vechiul tău prieten, după cum se pare, spuse ea încetișor. George Campbell-Bean.

Justin era sigur că zâmbise, pentru că simțea cum i se mișcă mușchii încordați ai feței.

— Bunul și bătrânul George. Dar de ce el?

Flick ridică din umeri.

— George este un băiat bun, dacă te gândești mai bine. Este scoțian și înțelege adevărata valoare a banilor. Dar mai ales pentru că am să-l conving că eu voi fi aceea care va prelua compania tatei. Iar când își va da seama că pot să-l țin așa cum își dorește, fără ca măcar să fie nevoit să muncească, va cădea chiar în extaz. Flick întinse mâna și îi atinse obrazul rece. Știi foarte bine că aș fi devenit o nevastă îngrozitor de cicălitoare, nu-i așa? adăugă ea blând. Ai fi fost nefericit în cel mult o lună.

— Îmi dau seama că m-ai salvat de o soartă mai rea decât moartea, consimți Justin. Îi venea să-l ucidă pe Campbell.

— Să știi că da, râse ea. Și, de fapt, nici nu-ți poți imagina cum am arăta împreună, nu-i așa? întrebă ea, cu vocea plină de speranță.

Justin scutură din cap. Nu, nu prea. Se gândise cum vor arăta ei la Ravenscroft, unde Flick ar fi schimbat casa și ar fi transformat-o într-un cămin, pentru prima oară în istoria ei nefericită. Se gândea cum s-ar fi întors acasă și ar fi găsit un foc

vesel, mâncarea gata și pe Flick, însărcinată cu copilul lui. Se gândise la nopțile pe care le-ar fi petrecut în patul uriaș cu patru stâlpi și nu ar mai fi suferit de singurătate și de frig, ci ar fi fost învelit între coapsele ei calde, cu capul cuibărit la pieptul ei bogat. Se gândise la râsul ei cristalin, la gândirea ei logică, la prezența ei liniștitoare.

— Nu, răspunse el, nu m-am gândit niciodată cum am arăta noi doi împreună, spuse el. Nu prea.

— Era vorba numai de banii mei pentru Halcyone, nu-i așa? îl tachină ea. Dar este un loc minunat. Ai să poți să-l păstrezi, nu-i așa? Aici e locul tău, astăzi am văzut clar acest lucru.

— O, am să mă descurc eu cumva, spuse el absent. Acum, asta este tot ce am. Și Ravenscroft, firește…

Flick se întinse fără să vrea și îl îmbrățișă. Mâinile ei se plimbară pe spatele lui puternic, copleșindu-l cu căldură și afecțiune. Justin inspiră adânc și se scutură ca de un fior.

— Flick, spuse el cu o voce spartă și auzi oripilat emoția care îl sugruma. Se trase repede. Îți urez mult noroc cu

George. O să se bucure de toți banii tăi, o să-ți facă șaisprezece copii, apoi o să fugă cu chelnerița de la cârciuma din apropiere.

— Nu te teme. Am să-l țin din scurt în lesă. Tratează-i ca pe un câine și or să toarcă precum o pisică.

— Mie îmi sună bine, spuse el amețit. Ei bine, să te conduc, zise el și se îndreptă spre ușă, simțind cum i se învârte capul.

— Deja vrei să scapi de mine? îl tachină Flick, pășind pe trotuar și îndreptându-se spre mașina ei, parcată la bordură. Pun pariu că te gândești deja la următoare moștenitoare bogată, nu-i așa? Se așează la volan. Am să-ți trimit o invitație la nuntă, mai spuse ea și porni mașina.

Se uită în urma ei până dispăru din vedere, apoi se duse către mica parcare din spatele magazinului. Conduse mașina direct la Ravenscroft, iar acolo se duse drept în dormitor. Se trânti cu fața în jos pe pat și începu să plângă. La început mai încet, apoi cu sughițuri, scoțând sunete sfâșietoare de durere care îl aduseră pe unchiul său din mansardă.

Roger se opri tăcut în cadrul ușii și îl privi pe nepotul lui cum plânge. Îi plăcea Justin. Nu încercase să-l oblige să stea numai în mansardă, așa cum făcuse Malcolm și nu-i interzisese niciodată să-și atârne tablourile pe pereți. Sigur, el nu era ca Francesca,

un adevărat înger. O să aștepte mereu ca Francesca să se întoarcă înapoi în viața lui. Dar nu-i plăcea să-l vadă pe Justin plângând.

Justin apucă o pernă de pe pat și și-o puse sub abdomen, încolăcindu-se apoi în jurul ei, în poziție de fetus, în timp ce umerii lui subțiri se scuturau, imposibil de controlat. Dar chiar și în nefericirea lui știa că nu este învins. Malcolm nu reușise să-l învingă și nici Flick nu va reuși. Și nici ticăloasa aia de maică-sa sau afurisita de soră-sa. O să se răfuiască cu toți. O, da, cu toți!

Roger fu bucuros când Justin încetă în cele din urmă să mai plângă.

Flame se uită încă o dată la panou, ușurată să vadă că avionul de la New York sosise, în sfârșit. Abia aștepta s-o revadă pe Wendy.

Și Reece Dexter era bucuros că avionul de la New York sosise în sfârșit. Era nerăbdător să poată petrece câteva zile împreună cu tatăl său. I se părea că abia dacă se mai vedeau și era intrigat în legătură cu „surpriza” la care făcuse aluzie Owen Dexter la telefon. Tocmai se îndrepta către Sosiri, croindu-și drum cu ușurință datorită staturii sale masive și impunătoare, când o zări. Nu era greu de văzut. Nimeni nu mai avea un păr de o asemenea culoare. Dar absolut nimeni! Starea lui sufletească se schimbă rapid și inspiră adânc, ca să se calmeze. Oricât i s-ar fi părut de atrăgătoare și de minunată, îi inspira și teamă. Nu putea să-i reziste și, de fapt, de ce ar fi vrut să-i reziste? La urma urmelor, nu reprezenta niciun fel de pericol pentru el, niciun pericol *real.* Era un simplu divertisment în viața lui, dar unul de care avea mare nevoie. Căci viața lui devenise în ultima vreme un fel de rutină banală, dar atât timp cât ea era prin preajmă, nu era nicio primejdie să cadă în rutină. Un pat plin de scaieți, probabil. Sau poate trandafiri... trandafiri gingași, parfumați, cu petale de catifea. Reece inspiră adânc și porni la luptă.

Flame își sucea gâtul ca să vadă primul flux de pasageri care tocmai soseau, când o voce cunoscută o făcu să privească înapoi cu un amestec de plăcere fierbinte și furie rece.

— Zău că ar trebui să încetezi să mă mai urmărești, Lady Flame. Începe să devină jenant.

Flame făcu ochii mari, când statura lui masivă îi umplu tot

câmpul vizual. Purta o pereche de blugi Levi's vechi și decolorați ce se lipeau de coapsele lui musculoase ca o a doua piele și o bluză de culoare albastru-deschis descheiată la gât, care lăsa să i se vadă părul negru de pe pieptul puternic. Stătea foarte aproape, înconjurat de mulțimea care forfotea și îl împingea spre ea, încât îi simțea căldura trupului. Făcea un efort atât de mare ca să-și recapete echilibrul și respirația, că îi trebui un moment bun ca să reacționeze la cuvintele lui. Și când făcu aceasta, mușcă admirabil din momeală.

— Eu? Să te urmăresc? Dintre toți egoiștii și înfumuratii din lume…

— Ah, ah, ah, făcu el amabil și îi flutură prin fața ochilor un deget bătătorit. Nu de față cu oamenii.

Flame aruncă rapid o privire în jur, dar nimeni nu le dădea nicio atenție.

— Uite ce este, ce-ar fi să-ți vezi de drumul tău? întrebă rece Flame. Aștept pe cineva și…

— Pe cineva? îi tăie vorba Reece. Ochii lui se îngustară ușor și petele mici portocalii din ei parcă se întinseră. Un prieten?

— Nu. Este colega mea de cameră de la colegiu, dacă vrei să știi. Deși asta nu e treaba ta.

— O, da? Și eu care am avut impresia clară că te străduiești să devii dumneata însăți preocuparea mea. Mai întâi minți și te strecori în mod fraudulos în biroul meu. Apoi apari pe nepusă masă la *festa.* Acum aici. Zău așa, mă simt măgulit de atâta atenție din partea dumitale.

Flame roși și inspiră adânc, copleșită de un val de furie. Dar cine se credea? Și pentru ca lucrurile să fie și mai rele, simțea că undeva, în adâncul sufletului, îi trezea interesul. Simțea că nu are încotro. Reece urmărea sentimentele contradictorii care se reflectau pe chipul ei și se delecta nespus cu acest spectacol.

— Dumneata… dumneata… Flame nu găsea un cuvânt destul de urât ca să i-l arunce în față și abordă o altă linie de atac. Uite cine vorbește despre minciuni și fraudă. Sau chiar îți închipui că o să creadă cineva că nu ești gata să faci orice – dar *absolut* orice, sâsâi ea, ca s-o faci pe principesa di Maggiore să adjudece comanda companiei Redex? Toată lumea știe că te-ai dat fără rușine la ea. Chiar faci pe prostul, dacă crezi altfel!

— Ești geloasă, Lady Flame, zâmbi Reece încet. Nu ai de ce să fii, zău așa. Ai câștigat deja. Ai reușit să mă intrigi. Mi-ai atras

atenția, așa cum ar spune bunica mea. Așadar, la ce oră să vin să te iau diseară?

— Ce? Chiar îți închipui că am de gând să ies în oraș cu...?

— Mă gândeam că Antico Martini e drăguț. Numise unul din cele mai elegante restaurante din Veneția dând nonșalant din umeri. Sau poate că preferi la Alia Colomba?

Flame privea țintă la el, la ochii lui batjocoritori, la zâmbetul lui relaxat și arogant care făcea ca buzele să-i pară și mai senzuale decât...

Scutură furioasă din cap. Dumnezeule, simțea că înnebunește!

— Nu m-aș duce nici la McDonald's cu dumneata, se stropși ea și se răsuci pe călcâie, când auzi o voce amuzată.

— Dar eu da. Aș merge oriunde cu *dumneata.*

— Wendy! Flame dădu cu ochii de prietena ei și o sărută ușurată. Fusese atât de ocupată încercând să-i reteze avântul lui Reece Dexter, încât nu observase că pasagerii coborâseră din avion.

Reece privi la fata ștearsă, totuși destul de interesantă, și zâmbi. Așadar, aștepta cu adevărat o prietenă. Se simți atât de ușurat că aproape îi veni să izbucnească în râs.

— Mulțumesc, spuse el, recunoscând astfel complimentul făcut de Wendy și, spre furia lui Flame și amuzamentul lui Wendy, se întinse peste barieră și îi sărută mâna. Mă bucur că mai există și cineva care mă apreciază.

— Nu conta pe asta, spuse Flame cu o voce acidă. Încă nu te cunoaște.

Wendy se uită la Flame, apoi la Reece și zâmbi. Deci asta era!

— Haide să plecăm de aici, spuse Flame și o trase de braț pe prietena ei.

— Ne mai vedem, spuse Reece, timp în care cele două fete porniră spre ieșire. Flame, cu obrajii în flăcări, privea drept înainte.

— Nu și dacă te văd eu prima, mormăi ea în bărbie, iar Wendy începu să râdă.

— Cine e ăsta? întrebă ea.

— Un bărbat, spuse Flame furioasă.

— Asta chiar că este descoperirea anului, zise Wendy.

Flame dădu din cap furioasă.

— Iartă-mă, Wendy, dar tipul ăsta mă calcă pe nervi.

— Se vede!

Flame zâmbi dar, în timp ce o conducea cu mașina pe prietena ei către *palazzo,* zâmbetul îi pieri. Reece era periculos. Incitant. Mai rău: o tulbura. Ceva îi spunea că o să dea de necazuri.

Și dintr-odată, dispoziția de vacanță îi pieri.

8

Contele Giulio Pierluigi Corraldo arăta ca un idol din matineele anilor ’50. Îmbrăcat cu o jachetă de smoching bleumarin cu revere lungi de mătase și, firește cu pantofi Gucci, avea toate șansele – Flame era sigură de asta – să facă să tresalte inimile tuturor femeilor de peste cincizeci de ani. Dar întrucât aceasta era prima ei întâlnire cu vestitul ei străunchi și întrucât acesta decisese că avea să fie o întâlnire foarte oficială și o invitase în biblioteca cea impresionantă, fata dădu la o parte acest gând oarecum ireverențios și zâmbi cu căldură.

— Bună, unchiule. Așteptam demult, cu nerăbdare, să te cunosc.

Contele Giulio făcu câțiva pași înainte și o sărută pe ambii obraji.

— Nu a fost deloc dorința mea să rămânem niște străini atâta vreme, dragă nepoată.

Vocea lui era blândă și se asocia în mintea lui Flame în mod straniu cu uleiul de măsline. Și îi aminti imediat și de un profesor de arte, condescendent, pe care îl cunoscuse demult, la școală. Sistemul lui de împărțire a clasei în trei treimi și de plasare a băieților în mod clar în treimea superioară o enervase profund și își dădea seama cum același sentiment începe să i se contureze în suflet și acum. Dintr-odată, nu i se mai păru deloc greu de înțeles de ce străbunica ei nu putea să-l sufere pe conte și insistase să vină cu ea.

— Ei bine, acum sunt aici. Și îmi place enorm la Veneția.

— A, da, Veneția, cine nu se lasă subjugat de vraja ei?

Contele Giulio zâmbi din nou, aruncă o privire către zâmbetul batjocoritor al Giuliettei și îi răspunse cu unul la fel.

— Contesă Granti! La fel de fermecătoare ca întotdeauna.

Se duse spre un glob pământesc pe care îl deschise, lăsând să se vadă un bar cu băuturi și scoase câteva pahare în care turnă vin alb rece. Giulietta își luă paharul cu vin și cu un zâmbet abia perceptibil, dar clar batjocoritor:

— Așadar, acum văd cu ochii mei de ce toată lumea nu vorbește la Veneția decât de noua „Flacără” și recunosc că nu pot să le-o iau în nume de rău. Contele Giulio zâmbi. Succesul strănepoatei lui la Veneția nu trecuse neobservat.

Lui Flame nu-i plăcea fratele mai mare al bunicului ei și avea senzația clară că sentimentul era reciproc. Era foarte bucuroasă

că Giulietta era acolo, o prezență tăcută. Nu era nicio îndoială că bătrâna contesă îl făcea pe conte să nu se simtă tocmai în largul lui.

— Vă rog, luați loc.

Contele făcu un gest larg către scaunele de lemn din secolul al XVI-lea răspândite prin biblioteca impunătoare, dar Flame alese o canapea micuță aflată la câțiva metri. Giulietta se hotărî să se așeze cu spatele foarte drept pe unul dintre scaune. Flame se lupta să-și reprime dorința de a chicoti ireverențios. Tic-tac-ul unei pendule mari, tăcerea grea subliniată și de draperiile de catifea de la ferestre și de la uși făceau ca atmosfera să fie încă și mai apăsătoare. Nu așa își imaginase ea prima întâlnire cu străunchiul ei. Ce oficial părea! Ce diferit față de toate celelalte rude ale ei, care erau așa de deschise și de firești! Nu e de mirare că bunicul ei, Michael, fusese de-a dreptul încântat să plece din Italia și: să-și deschidă propriul magazin la Boston.

— Giulietta m-a informat mai deunăzi că ai proiectat câteva piese interesante. Mai ales coliere și diademe, nu-i așa?

Contele mormăise puțin în sinea lui când ele își aleseseră scaunele ignorând indicațiile lui și se așează în spatele biroului masiv.

— Mai mult decât interesante, îl întrerupse Giulietta cu o voce caldă ca mierea. Flame are deja o ofertă de la Redex.

Și avu imensa satisfacție să vadă că șeful dinastiei Corraldo se albește la față.

— Chiar așa? reuși el să spună și zâmbi repede, arătându-și; dinții egali, ușor îngălbeniți. Dar Redex este o firmă foarte nouă, nu-i așa? adăugă el și se priviră drept în ochi cu o antipatie atât de evidentă, încât Flame se foi neliniștită pe canapea. Ochii contelui se făcură mici de tot. Știa totul despre întâlnirile „întâmplătoare” ale lui Reece Dexter cu nepoata sa. Spionii contelui erau pretutindeni. Ai fi putut crede că omul ieșise pur și simplu ca să agațe o amantă frumoasă., Dar dacă Dexter o urmărea, de fapt, pe drăgălașa lui nepoată de dragul proiectelor ei de bijuterii? Dacă era cu adevărat foarte bună la chestia asta?

— Da, încuviință Flame, firma Redex s-a arătat interesată, recunoscu ea, aplecându-se în față pe canapea în timp ce părul ei lung de culoarea flăcărilor îi cădea în cascade largi pe umeri și pe piept. Îmi place enorm să desenez bijuterii.

— Și se pricepe foarte bine s-o facă, murmură Giulietta

torcând ca o pisică. De fapt, urmează să ridic chiar mâine una dintre piesele lui Flame. A reproiectat marea diademă de smaralde Granti. Bijutierul meu spune că e gata mâine.

Contele se uită fix la ea în timp ce trupul îi devenea și mai rigid.

— I-ai și dat o comandă?

— *Si,* spuse contesa, îngustând ochii. Am intenția să port diadema toată vara. Și firește că am să le povestesc tuturor prietenilor mei despre ea... tuturor prietenilor *mei,* sublinie ea blând și zâmbi când văzu cum creștea furia în ochii întunecați ai contelui.

— Păi diademele nu prea mai au căutare în ziua de astăzi, spuse el încet, apoi se întoarse către Flame, incapabil – ca de obicei – să susțină privirea amuzant batjocoritoare a Giuliettei. Era un bărbat obișnuit să-și domine familia și mai ales femeile și de aceea o ura pe contesa Granti cu o patimă neobișnuită chiar și printre italieni. Așteptându-se ca Flame să fie o țintă mai ușoară, ridică din umeri într-un gest care se voia să fie de regret. Nu știu dacă vă vine să credeți sau nu, dar cerceii sunt cei care se vând cel mai bine. Și inelele, firește. Nu te-ai ocupat încă de așa ceva?

Flame, sensibilă întotdeauna la sentimentele altora, sesiză imediat aerul condescendent și disprețuitor care se ascundea în spatele vocii onctuoase a unchiului și simți cum îi înțepenește șira spinării.

— Nu, unchiule Giulio, spuse ea calmă, susținându-i privirea. Încă nu, dar am să mă apuc curând.

Giulietta zâmbi aplaudând în sinea ei aplombul strănepoatei sale. Dar Giulio Corraldo era uimit. Firește, nu arătă acest lucru nici prin cea mai mică mișcare a pleoapelor, dar avea un sentiment foarte neplăcut. Era ridicol, o fetișcană americană care îl făcea să se simtă stânjenit! Și nu cumva sesizase o ușoară nuanță de lipsă de respect în vocea ei?

— Da. Foarte bine. Succesul tău la Redex nu are nicio importanță. Firește că Dexter umblă să obțină comenzile contesei Maggiore, continuă el blând, dar întâmplător am aflat că nu a reușit. Corraldo continuă să fie favoritul numărul unu, încheie el, afișând același zâmbet de rechin. Era clar că Giulio era ferm hotărât să obțină el comanda.

Însă mintea îi zbura acum în altă parte. Dar ce fusese oare în

capul lui Michael de o lăsase să lucreze la Corraldo în timpul vacanțelor?

— Ei bine, ești încă tânără, spuse el, dându-i de înțeles că audiența se încheiase, nici măcar nu ai terminat colegiul. Ia spune-mi, ce studii de specialitate ai în domeniul designului?

Flame susținu privirea dură a ochilor căprui și nu se lăsă păcălită nicio clipă de curiozitatea politicoasă din vocea lui.

— Nu am niciun fel de studii oficiale în design, unchiule, așa cum sunt sigură că știi, spuse ea rece. Dar am făcut bijuterii încă de când eram la liceu. Am câștigat chiar și câte un premiu pe ici, pe colo. Dar așa cum i-ai spus dumneata odată bunicului meu, designerii buni sunt născuți, iar nu făcuți.

Giulio simți un val de furie care îi urca în obraji și se întoarse repede într-o parte ca să aleagă un trabuc dintr-un umidificator de argint. Îl aprinse cu o brichetă de aur de pe masă cu gesturi aproape ridicole, iar când se întoarse să-i zâmbească nepoatei sale, chipul lui redevenise cel al idolilor de matinee.

— Designerii cu talent adevărat sunt rari, afirmă el, suflând pe gură două cercuri perfecte de fum.

— Așa este, încuviință Flame, unduindu-și la fiecare mișcare părul de culoarea focului. Tocmai de aceea Buni a aranjat să mă întâlnesc cu Ramon De Vira și să-i arăt lucrările mele.

Giulietta își înțepeni și mai mult spinarea când contele îi aruncă o privire cunoscută. Buzele contesei se strânseră furioase. Nu avea nicio îndoială că el dorea ca fata să dea greș.

— Sunteți un admirator al lucrărilor lui Ramon, unchiule Giulio? întrebă dulce Flame.

Giulio zâmbi, dar chipul lui începea să devină rigid.

Nu-i trecuse nicio clipă prin cap că ființa aceea frumoasă care ședea în fața lui, îmbrăcată cu niște pantaloni cenușii și un pulover cu un cap de tigru care îți atrăgea privirile, ar fi putut avea curajul sau insolența să-i conteste autoritatea. Contele Giulio nu permitea niciunui membru al familiei să facă acest lucru. Trebuia s-o pună pe mica debutantă americană la locul ei. Semăna mult prea mult cu Giulietta ca să-i placă lui.

— Cine nu admiră lucrările marelui Devira? Firește, este un foarte bun prieten al Giuliettei, adăugă el delicat și zâmbi în fața chipului încrâncenat și furios al acesteia. Mai scoase satisfăcut încă un rotocol de fum.

— Vreți să spuneți că s-ar putea să spună că lucrările mele

sunt bune deși nu sunt, numai ca să-i facă pe plac lui Buni? întrebă Flame, lăsând să se simtă din tonul ei că era amuzată de această absurditate.

— Firește că nu, se stropși Giulio, știind imediat că făcuse o greșeală.

Flame dădu din cap și zâmbi amabil.

— Ei bine, unchiule, mi-a făcut plăcere să te cunosc, în sfârșit, minți ea în mod diplomatic. Sper că nu ai nimic împotrivă dacă vom pleca. La Accademia este o expoziție de bijuterii Art Deco. Ai văzut-o deja?

Giulio deschise gura, apoi o închise din nou. Nu numai că-l făcuse să-și iasă din fire, dar acum ea era de fapt cea care îi dădea papucii.

— Da, am văzut-o. Merita să fac o vizită, continuă el, ridicându-se grațios în picioare. Nu vreau să vă mai rețin, adăugă el blând, ascunzându-și furia și disconfortul. Haideți, plecați, copii, și bucurați-vă de expoziție.

Flame, dispusă să-l lase pe unchiul ei să-și păstreze demnitatea și să aibă ultimul cuvânt, zâmbi călduros. Giulio le spuse la revedere și abia când Flame se uită întrebător la străbunica ei își dădu seama că Giulietta nu se ridicase de pe scaun.

— Vin și eu imediat, spuse liniștită bătrâna doamnă. Dar vreau să mai schimb două vorbe cu unchiul tău.

Flame încuviință din cap și clipi din ochi, în timp ce buzele Giuliettei se strângeau pungă. Ce bine se înțelegeau una pe alta! Contele urmări ușa care se închidea în urma ei și ochii lui se îngustară până rămaseră numai niște fante mici. Fierbând de furie, se așeză în fața contesei și așteptă. Dar nu trebui să aștepte prea mult. Giulietta se ridică în picioare cu o ușurință care îi contrazicea vârsta și se apropie de birou, privind în jos către conte cu un aer total lipsit de respect.

— Te cunosc, Giulio, spuse ea încet. Ai să faci tot ce poți ca să-i pui fetei bețe în roate, numai pentru că ea are talent, iar tu ai dorit întotdeauna să ai și nu ai avut. O să-i refuzi ajutorul pe care ar putea să i-l ofere Corraldo, numai pentru că este femeie și pentru că nu-i pasă nici cât negru sub unghie de ceea ce crezi tu. Am prieteni… prieteni ca Sofia di Maggiore… Făcu o pauză ca să privească fața tot mai furioasă și mai amenințătoare a contelui. Și să nu uităm – Corraldo nu este singurul bijutier din

lume. Fata posedă jumătate din Halcyone.

La auzul numelui companiei rivale, gura contelui se răsuci într-o strâmbătură dispreţuitoare şi orice urmă de sofisticare dispăru în momentul în care sări în picioare, răsuflând greu. Se aplecă peste birou cu faţa lui urâtă şi se apropie de ea.

— N-are decât să se ducă la Halcyone, atunci. Pentru că în Italia nimeni n-o s-o ia în serios, de asta te asigur eu!

Departe de a părea intimidată sau surprinsă, Giulietta se mulţumi să dea din cap.

— Jalnică atitudine pentru un bărbat, Giulio, spuse ea încet şi se răsuci pe călcâie, ieşind repede din cameră, cu spatele drept, cu capul sus, lăsând să se vadă o urmă de demnitate care îl făcu pe Giulio să rupă creionul în două. După ce uşa se închise, aruncă resturile creionului şi luă o foaie de hârtie de scris de culoare crem cu antetul bleumarin al familiei Corraldo. Scrise rapid data, numele şi adresa lui Ramon Devira, care era, după cum ştia Giulio, în momentul de faţă la Paris. În timp ce scria, începu să zâmbească. Dacă Giulietta îşi închipuia că, odată întors la Veneţia, Ramon avea să treacă pe la ea şi să se uite la desenele micuţei nepoate, avea să aibă un şoc puternic. Şi la fel şi Flame Syramore-Forbes, dacă îşi închipuia că i se va îngădui să pătrundă în lumea exclusivistă şi de elită a bijuteriilor din Italia.

Giulietta insistase s-o scoată la masă în oraş în fiecare seară şi se uita la ea gânditoare în timp ce Flame începu să se foiască în loc.

— Am o pată pe nas sau aşa ceva? întrebă ea curioasă.

— Iubito, ai putea să ai şi sos care să-ţi curgă pe obraji şi tot ai fi dorită de toţi bărbaţii din această încăpere.

— De acord.

Cuvintele rostite cu accentul tărăgănat american o făcură pe Flame să scape furculiţa din mână şi să se uite la bărbatul care se înălţa măreţ alături de ele. Erau la Al Graspo de Ua, un restaurant foarte frumos în apropiere de San Bartolomeo. Îşi simţea stomacul în mod plăcut plin după ce mâncase un aperitiv constând din *salame con funghi* şi *carciofini sott'olio* şi un fel principal de delicioase *costolette milanese,* iar acum avea o dispoziţie sufletească foarte prietenoasă. Dar, privind în sus la ochii cenuşii batjocoritori cu profunzimile lor de flăcări portocalii,

Flame își dădea seama că dispoziția ei era pe cale să fie distrusă. Și cine altul ar reuși să facă mai bine acest lucru, dacă nu acest bărbat?

— Buni, îți mai amintești de Reece Dexter? spuse ea scoțând un lung oftat de suferință.

Giulietta înclină grațioasă capul, iar Reece făcu și el o plecăciune. Când își întoarse privirea către Flame, una dintre sprâncene se ridică întrebător. Flame întoarse privirile, dar vârful limbii îi ieși nervos din gură, lingând buzele roz uscate. Fiecare mușchi din corpul ei era încordat, iar adrenalina i se revărsa deja din belșug în sânge. Naiba să-l ia, de ce îi provoca întotdeauna această reacție instantanee de alarmă?

— Sunt sigur că nu o să aveți nimic împotrivă dacă mă așez și eu la masa dumneavoastră să iau o cafea, spuse Reece, apucând un scaun liber de la masa de alături și așezându-se înainte ca vreuna dintre ele să poată obiecta. Giulietta își ascunse zâmbetul aprobator în spatele șervetului.

— Domnule Dexter, Buni și cu mine tocmai ne pregăteam să plecăm, încercă Flame în zadar să se afirme, dar vocea ei suna mai degrabă șovăitor decât impunător.

— Serios?

Flame văzu că Dexter nu are de gând să se clintească din loc. Niciun centimetru. Se rezemă de spătarul scaunului ei, în timp ce chelnerul le umplea paharele cu un excelent vin de Chablis. Se simțea de parcă ar fi stat pe un butoi de dinamită și nu-și putea lua ochii de la fitilul aprins. Dexter purta un costum scump, bleumarin, care nu făcea nimic pentru a-l arăta mai respectabil. Reece Dexter radia un fel de putere primordială și o senzualitate masculină pe care nici măcar Savile Row nu ar fi putut s-o domolească.

— Relaxează-te, *cara,* murmură Giulietta, Veneția noaptea este lumea îndrăgostiților. Încă nu ți-ai dat seama de asta?

— Nu suntem îndrăgostiți, bunico, sâsâi furioasă Flame, știind ce încearcă să facă străbunica ei și întrebându-se oare de ce simțea o nevoie copleșitoare să-l țină pe Dexter la distanță. Îl văzu cu coada ochiului pe Reece Dexter zâmbind poznaș și furia îi crescu în mod periculos.

— Și nici nu vom fi vreodată, sâsâi ea și mai furioasă.

— Nu vom fi? Vocea tărăgănată a lui Dexter tăie atmosfera încărcată de electricitate ca un cuțit de gheață.

Se întoarse și văzu că privește la ea într-un fel oarecum poznaș și cu un interes atât de avid, încât nu se putu stăpâni și îi dădu un picior pe sub masă. Dexter se strâmbă, dar în clipa următoare își puse coatele pe masă și își luă bărbia în mâini, spunând cu o voce care dorea să fie pierită de spaimă:

— Haide, spune, o să fim iubiți?

Flame se uită fix la el, neștiind ce naiba să spună. Avea o expresie atât de prostească și... da... flutura din gene spre ea! Dintr-odată, simți că-i vine să râdă. Omul acesta nu era zdravăn. Era de-a dreptul țicnit!

— De ce nu ieșiți puțin afară? murmură Giulietta. Este o seară așa de frumoasă – puteți face o plimbare până la miezul nopții.

— În această țară nu ne oferim străinilor și nu punem întrebări atât de personale, se răsti Flame la el, încercând să-și redobândească echilibrul de care avea atâta nevoie. Dar, firește, am început să mă obișnuiesc cu impolitețea dumitale, adăugă ea dulce, aruncându-i niște priviri ca niște pumnale.

Reece își lăsă ochii să zburde în voie peste ea, iar flăcăruile portocalii din ochii lui se extindeau pe măsura ce privirile lui o mângâiau, încălzindu-i pielea. Și ea purta o rochie bleumarin care sclipea în lumina candelabrelor. Cu părul pieptănat în sus, îi amintea de un fel de lumânare elegantă, care avea nevoie numai de flacără. Flacără prin numele ei, flacără prin firea ei – de asta Reece era convins. Numai dacă ar putea s-o convingă că el era focul complementar de care avea ea nevoie.

— Cred că e timpul să plecăm, spuse Flame, prinzând privirea Giuliettei și încercând să respire adânc. Deși îi era silă să recunoască, Reece Dexter reușise cu privirile lui să-i fure ceva mai mult decât vocea. Simțea deja cum i se întăresc sfârcurile și nu mai îndrăznea decât să spere că acest lucru nu se vede prin rochie.

— Bună idee. Unde mergem? întrebă Reece, dar se pare că făcuse destule pozne pentru seara asta, căci nu făcu nicio mișcare ca să se ridice.

Flame se aplecă spre el și îi șopti printre dinți:

— Vrei un picior și în cealaltă gleznă?

Reece, apropiindu-se și el în mod ostentativ, îi șopti tot printre dinți:

— Să nu-mi spui că nu știi să faci altceva decât să dai cu piciorul, iubito!

Flame simți neajutorată cum ochii ei se întâlnesc cu ai lui și se cufundă în adâncimea lor, ca într-o mare cenușie, adâncă. Și valurile ei erau înalte, dar cât de incitante, o, cât de incitante! Simțea cum inima îi bate nebunește în piept și în adâncul ei ceva se trezi brusc la viață. Era total dezorientată și privind în jos, la fața lui zâmbitoare, dădu din cap. Nu mai putea să respire și își dădea seama de asta. Dar și el știa, naiba să-l ia!

— La revedere, domnule Dexter, spuse ea înțepat și apoi, fără să se mai uite în urmă, se depărtă de masă, la braț cu străbunica ei, în timp ce simțea că i se învârte capul. Era un om imposibil. Și așa de nepoliticos! Dar oricât ar fi fost de furioasă, sfârcurile ei întărite continuau s-o gâdile și își simțea genunchii moi.

Reece privi în urma lor în timp ce se îndepărtau, iar râsul lui se stingea încet. O făcuse să se înfurie rău pe el în seara aceasta – dar o făcuse și să dorească să râdă. Poate că va mai dura ceva până o va îmblânzi, dar avea răbdare. Știa că nu are altceva de făcut decât să aștepte și să cioplească cu răbdare în muntele rezistenței ei, așa cum făcea Michelangelo atunci când sculpta blocurile de marmură, și curând o va aduce acolo unde dorea el. Goală și în patul lui. Reece zâmbi acestui gând, dar era un zâmbet tandru și nicidecum acel zâmbet lacom al bărbaților, așa cum își închipuia el că este.

Justin auzi clopotele cu mult înainte să ajungă la biserică. Era a treia sâmbătă din luna mai și aerul din Yorkshire era plin de zumzetul albinelor, de cântecele păsărilor și de clinchetul clopotelor. Dar frumusețea naturii din jurul lui nu reușise în niciun fel să-i micșoreze durerea care persista și se zvârcolea în pieptul lui. Era ridicol, și știa și el, să simtă ceea ce simțea. La urma urmelor, nici nu era îndrăgostit de Flick. Cine ar fi putut să se îndrăgostească de o grăsană ca Flick? în timp ce înainta pe ulicioarele strâmte ale satului se întreba – nu pentru prima oară – de ce îl făcea să treacă prin toate acestea.

Limuzinele negre împodobite cu panglici albe descărcaseră deja câteva domnișoare de onoare, drăgălașe ca niște boboci de dantelă roz, în momentul în care opri și el în fața bisericii. Își pipăi emoționat butoniera de la costumul gri în timp ce înainta printre pietrele de mormânt și dădu din cap către un ușier care îl întrebă vesel:

— De ce parte, domnule? A mirelui sau a miresei?

Conștient de ironia situației, Justin răspunse sec:

— Sunt prieten cu amândoi.

Se așeză în partea din fund a bisericii, tremurând ușor. Indiferent cât de cald ar fi fost afară, în interiorul bisericilor englezești de piatră era răcoare. Alături de el, o femeie grasă, îmbrăcată într-o rochie de culoarea lavandei, scoase din poșetă o batistă de dantelă, pregătită să-i tragă un plâns pe cinste. Pe intervalul dintre bănci alergau copiii, alungați de părinții supărați. Pe suporturile de lângă altar se aflau adevărate cascade de flori – trandafiri, garoafe, orhidee, ferigi. O viespe producea un fel de senzație furioasă în rândul celor de pe băncile din față și preotul, strălucind în roba lui albă, aștepta în fața altarului. Justin se simțea stingherit. Era oarecum amorțit și ușor amuzat, de parcă ar fi rătăcit printr-un vis ciudat sau ar fi asistat la un film deosebit de prost. Îl vedea pe George care stătea alături de cavalerul lui de onoare. Se tunsese recent și era îmbrăcat cu un costum bleumarin elegant. Se întrebă oare cât dăduse Flick pe el, apoi sări în picioare în timp ce orga începu să intoneze marșul nupțial.

Dintr-odată, se făcu liniște. Și atunci o văzu pe Flick. Era îmbrăcată în alb din cap până-n picioare. Părul îi strălucea bogat sub văl și când trecu pe lângă el cu mersul acela ciudat, cu opriri, pe care îl abordau toate fetele când se apropiau de altar, simți că se prăbușește. El ar fi trebuit să fie cel care s-o aștepte lângă altar și ea ar fi trebuit să pășească spre el. Și apoi George făcu un pas într-o parte ca s-o întâmpine și nu-i păsa cât de ridicol era în această situație șablon. Voia pur și simplu să fie în altă parte, oriunde altundeva. Dar era prins aici ca într-o cursă. Prins în cursa propriei sale firi de masochist și între străinii care mișunau în jurul lui. Își reprimă cu amărăciune dorința de a se ridica și de a o lua la fugă și se comportă ca băiețelul mic și bine-crescut care era. Se așeză atunci când se așezară toți ceilalți. Cântă atunci când cântară și ceilalți și își înclină capul odată cu toată lumea. Și, la fel ca toți ceilalți, ascultă în tăcere când preotul întrebă dacă știa cineva vreun motiv pentru care această căsătorie nu ar fi trebuit să fie încheiată. Nu mai auzise vocea lui Flick de peste o lună, iar când o auzi rostindu-și legământul de căsătorie, o gheară rece îl făcu să tremure din nou. Când îl auzi pe George, vocea lui cu accent scoțian îl făcu

să se crispeze. Fu foarte fericit când totul se termină. Întoarse capul când domnul și doamna Campbell-Bean străbătură culoarul dintre bănci și speră ca niciunul dintre ei să nu-l fi zărit. Ajuns afară, reuși să manevreze în așa fel încât să nu se apropie de cei doi, care se desfătau cu obișnuitele fotografii de cununie, și aproape că se duse în goană la mașina lui. Se așează la volan și respiră adânc, prăbușit peste volan, simțindu-se ca și când tocmai ar fi încheiat o istovitoare cursă de maraton.

Ridică privirile și îi văzu în ușa bisericii. Flick se rezema de soțul ei, iar George privea în jos către ea, cu fața lui mare și stupidă, rânjind ca o pisică după ce a mâncat smântână.

Justin porni motorul și plecă.

Exact în momentul în care Flick și George decolau de pe aeroportul din Manchester ca să ajungă în Grecia, unde aveau să-și petreacă luna de miere, Justin sosea înapoi la Ravenscroft. Făcu un duș și se schimbă, mâncă un sandvici și privi soarele care apunea peste câmpiile impresionante ale fermei. Arăta perfect stăpân pe sine. Se așează apoi la birou și luă în mâini calendarul; prima sâmbătă din iunie era încercuită, amintindu-i de o acțiune de caritate de la Henley. Cei de la Wadham îi telefonaseră cu câteva săptămâni mai înainte și îl întrebaseră dacă, în calitatea lui de „vechi” oxonian, nu dorea să facă parte din schiful de opt, căci un student de la orientalistică, inițial în echipă, plecase în Japonia pe timpul verii și deci nu putea să participe. Justin acceptase cu plăcere, pentru că se gândea că se va mai dezmorți puțin și își va revedea prietenii. Și pe George, firește. George, care se va întoarce din luna lui de miere cu numai două săptămâni înainte. George, care era decis să facă parte din echipa câștigătoare de la viitoarea întrecere de canotaj Oxford/Cambridge.

Sărmanul și bunul George, care era un înotător, în cel mai bun caz, lamentabil…

9

Palazzo d'Oro, Flame pusese stăpânire pe biroul Giuliettei care adăpostea acum numeroasele schițe de bijuterii ale lui Flame Syramore-Forbes. Giulietta purtase diadema în mai multe ocazii și se răspândise zvonul că în oraș se afla un nou designer. Dar, stimulată de cuvintele sarcastice ale contelui care spusese că diademele nu prea au căutare, Flame își petrecuse ultima săptămână lucrând numai la inele și cercei și constatase, spre marea ei mâhnire, că erau cel mai greu de proiectat. Inelele erau atât de simple, încât avea impresia că tot ce putuse fi făcut cu inelele se făcuse deja. Cum putea să inventeze ea ceva original?

Când Francesca intră în birou cu puțin timp înainte de masa de prânz, Flame ridică privirile din spatele biroului și se uită la ea încântată.

— Mamă! Nu mi-ai spus că vii!

Francesca o îmbrățișă scurt, apoi se dădu înapoi și privi cu un ochi critic la fiica ei.

— Ai pus ceva la cale!

— Bineînțeles! zâmbi Flame.

Expresia ușor amuzată a Francescăi dispăru și ambele femei izbucniră în râs, ceea ce îi aduse imediat și pe ceilalți. (u patru generații de femei din familia Corraldo în aceeași încăpere, o oră trecu repede cu mici bârfe, ceai și multe laude pentru micile cadouri pe care le adusese Francesca de la San Francisco. Flame îi arătă mamei sale desenele, iar aceasta fu de-a dreptul uluită de talentul și de potențialul pe care îl dovedeau în mod clar. Apoi Francesca le vorbi despre San Francisco, despre lucrarea ei recentă pentru profesor, despre ultima modă de la New York și multe altele, cu excepția lucrului pentru care străbătuse în zbor câteva mii de kilometri.

— Flame ne spunea că se gândește să renunțe la Radcliffe și să se concentreze pe proiectarea de bijuterii. Prietena ei Wendy s-a întors de curând în Statele Unite, spuse Maria în timpul primei pauze care apăru în conversație peste o oră.

— Da? Prima reacție a Francescăi fu de dezamăgire. Apoi, când se gândi mai temeinic, începu să se mire. Nu avusese nevoie decât de câteva minute ca să se uite la desenele lui Flame pentru a-și da seama că sunt bune – chiar mai mult decât bune.

— Dar n-am de gând să fac asta, chiar dacă ești împotrivă, mamă, spuse Flame calmă, câștigând aprobarea tacită a ambelor femei mai în vârstă. Știu că am pierdut primul semestru, dar cred că pot să recuperez.

Totuși, toate se simțiră ușurate când Francesca dădu din cap și spuse blând:

— Cred că ești suficient de mare și de înțeleaptă ca să hotărăști singură, Flame.

Flame simți un nod în gât și înghiți în sec cu greutate.

— Mulțumesc, mamă. Încă nu m-am hotărât. Am să aștept până îmi vede domnul De Vira desenele. Nu vreau să mă grăbesc.

— Foarte bine gândit, draga mea, murmură aprobator Giulietta, clipind din ochi, și adăugă pe un ton glumeț: Dar sper că nu aplici aceleași reguli raționale și fermecătorului american. Apoi se întoarse către Francesca și îi spuse în șoaptă: E amorezat lulea de fiica ta.

— O?! făcu Francesca în același moment în care Flame se răstea scurt:

— Nici vorbă!

Văzând cum fiica ei roșise când fusese tachinată, Francesca își spuse că ar fi o prostie să-și facă griji. La urma urmelor, Flame avea nouăsprezece ani. Dar ea știa, o, știa foarte bine, cum poate pasiunea să ia mințile unei femei, cum o poate face să creadă că lucrurile false sunt adevărate și să vadă iubire acolo unde nu există așa ceva.

— Nu-ți face griji, iubito, șopti Maria, sesizând stânjeneala fiicei ei. Giulietta îl place. Și asta spune tot. Francesca prinse privirea exasperată a lui Flame și zâmbi vesel.

— Ei bine, văd că ai avut o vară plină de evenimente până acum… și… Apoi, simțind că aceasta era tocmai introducerea de care avea nevoie, continuă: Și eu la fel. Așa se pare.

— O?

Trei perechi de ochi se întoarseră către ea și de astă dată Francesca simți că roșește chiar ea.

— Am cunoscut un bărbat, intră ea dintr-odată în miezul lucrurilor, apoi oftă încetișor. Dar nu asta voiam să spun. Adică da, dar nu așa voiam să mă exprim…

— Dar nu este o crimă, *cara mia.* Giulietta zâmbi. Povestește-ne despre el. Câți ani are?

— Are cincizeci și șase de ani, rosti Francesca aproape sfidător, dar întrucât niciuna dintre femei nu scoase vreun sunet care să dea de înțeles că ar fi fost șocată, continuă repede: Este american, se numește Owen Dexter. Al doilea.

Mai sorbi o înghițitură de șpriț, apoi se uită drept la fiica ei. M-a rugat să mă căsătoresc cu el și am acceptat.

— *Cara!* Maria fu prima care rupse tăcerea uimită și se ridică de pe scaun, ocolind repede masa ca s-o îmbrățișeze pe fiica ei, cu lacrimile deja șiroindu-i pe obraji. Nici nu știi de când aștept să aud aceste cuvinte de la tine, spuse Maria înecându-se de emoție. Credeam că nenorocitul acela ți-a distrus viața definitiv… O, Flame, iubito, iartă-mă! Uită ce am spus. Maria se întoarse speriată către nepoata ei și își făcu cruce. Nu trebuie să-i vorbim de rău pe morți.

Flame, mult mai puțin preocupată de tatăl ei mort și mai mult de viitorul ei tată vitreg, făcu un gest vag cu mâinile, cu ochii ațintiți încă în ochii mamei sale.

— Spuneai că-l cheamă Dexter? întrebă ea, luptându-se să-și alunge panica. Francesca încuviință din cap, fericită și nedându-și seama de stânjeneala fiicei ei. Îl iubești, mamă? întrebă Flame blând și se ridică încet în picioare.

— Da, Flame, îl iubesc, spuse Francesca încet. Foarte mult.

— Atunci mă bucur. Mă bucur foarte mult, adăugă ea și privirea i se împăienjeni, căci ochii i se umpluseră de lacrimi de fericire. Două secunde mai târziu, mama și fiica se îmbrățișau și plângeau amândouă în voie. Abia după zece minute de emoție profundă, Flame și celelalte femei aflară ceva mai multe despre Owen Dexter II.

— Este văduv, și are un fiu care e mare. L-am cunoscut la San Francisco, firește, când profesorul și cu mine am participat la conferința aceea.

Francesca, mai mult decât fericită să răspundă la toate întrebările, nu observă cum se aprinse fiica ei la față când începu să vorbească despre viitorul ei soț. Dar toate celelalte observară și erau, fără excepție, sincer fericite. Dacă cineva merita o a doua șansă să iubească, aceea era Francesca. Dar Mame trebuia să știe.

— Dar fiul lui… nu se numește… Dumnezeule, se rugă ca în sinea ei, să nu spună da. Nu se numește cumva Reece?

Francesca îi aruncă o privire surprinsă.

— Da, așa este. Dar de unde știi?

Flame înghiți un nod uriaș care i se oprise în gât. Inima i se tăcu cât un purice, dar reuși cumva să zâmbească.

— Păi, lumea e mică, spuse ea veselă, cutremurându-se la auzul tonului fals din propria voce. Îți amintești că ți-am vorbit despre Redex și că nu a ieșit nimic? Ei bine, este proprietatea familiei Dexter. L-am cunoscut... pe Reece... aproape că se înecă când îi rosti numele, l-am cunoscut când m-am dus acolo la interviu.

— Și este chiar aici, la Veneția, interveni și Giulietta privind la ea gânditoare.

— Owen spunea că fiul lui și-a făcut propria firmă, dar nu știam că aceasta este Redex, zise Francesca, scuturând din cap.

Flame se înroșise de furie. O să vadă el când se vor întâlni! O, numai să vadă! Giulietta interveni repede în liniștea stânjenitoare care se lăsase:

— Tocmai mă întrebam de ce stai atât de mult timp la San Francisco, spuse ea cu abilitate.

— Da, mai vorbește-ne despre Owen, mamă, interveni energic și Flame, rugându-se în gând și dorindu-și ca acesta să nu fie la fel ca fiul lui mincinos și arogant. Cu siguranță că în lume nu era loc decât pentru un singur om ca Reece Dexter!

Francesca adoptă o atitudine defensivă.

— Pot să vă spun că este un om cât se poate de respectabil. Și destul de înstărit ca să fie complet independent. Sunteți de acord?

— Dacă suntem de acord? Flame privi în ochii îngrijorați ai mamei ei și se dojeni în gând că era atât de egoistă. Și ce dacă ea și cu Reece nu se înțelegeau? Nu va permite ca acest lucru să strice fericirea mamei ei. Dacă tu ești fericită, și eu sunt fericită.

— Mulțumesc, iubito, spuse Francesca blând. Știu că Owen o să te iubească și pe tine.

Și cu aceste cuvinte blânde, Flame simți pentru prima oară un fel de fior rece care îi cobora pe șira spinării.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse ea încet. Sper să mă placă. Știe despre mine, nu-i așa? întrebă, mușcându-și nervoasă buza inferioară.

— Sigur că știe, iubito, spuse blând Francesca. Cunoaște până și cele mai mici amănunte din viața mea. Și eu din viața lui. Nu

te teme, Flame. Owen și cu mine suntem amândoi suficient de în vârstă ca să luăm viața așa cum este și nu așa acum ne-am dori noi să fie. A iubit-o foarte mult pe prima lui soție. Erau căsătoriți de douăzeci și doi de ani când ea a fost ucisă și el a fost distrus. De când a murit ea, nu s-a mai uitat niciodată la alte femei. Știm amândoi ce înseamnă ca viața să te trateze cu cruzime. Și de aceea, când în cele din urmă ne-am găsit unul pe altul, dragostea noastră este mult mai dulce. Înțelegi, Flame?

— O, mamă, dădu Flame din cap. Sunt așa de bucuroasă. Așa de bucuroasă că ai găsit un bărbat pe care să-l iubești.

— Mulțumesc. Și nu trebuie să-ți faci griji. Știu că o să te adore. Owen este un bărbat cu inima plină de iubire. Și o să-ți placă și el ție. Știu că așa va fi. O să vă placă tuturor, adăugă Francesca, privind la femeile care ședeau tăcute în pirul ei și se simți pentru prima oară în viață plină de încredere în sine, liniștită și foarte îndrăgostită. L-am invitat aici la ceai ca să vedeți singure cât este de minunat.

Maria se uita la ea și se ruga în sinea ei ca Owen Dexter să nu zdrobească inima fiicei ei. Giulietta sorbea în tăcere din ceai și își făcea în minte lista prietenilor, încercând să vadă care dintre ei ar putea să-i vorbească cel mai mult despre acești doi Dexter care aveau atât de multe pretenții de la femeile din familia Corraldo. Flame se uită la mama ei și speră că aceasta va fi întotdeauna fericită, și că Doamne ajută, Owen Dexter va ajunge s-o iubească și pe ea.

Scott Tate luă curba cu Jaguarul lui XJS și pătrunse pe aleea de la Ravenscroft, pornind vijelios mai departe și periind câteva căprioare care hoinăreau prin pădurea din partea de nord a domeniului. Când valetul îl introduse în bibliotecă, ochii îi fură atrași de vestitul portret al Francescăi făcut de Roger Syramore-Forbes.

— Servește-te cu ceva de băut, îi oferi Justin și închise ferm ușa în spatele servitorului care ieșise. Nu avea încredere în valet. S-ar putea ca acesta să fie un spion al mamei lui.

— Așadar, ce s-a întâmplat? Scott se așeză pe un scaun și sorbi zdravăn din paharul lui.

Justin îi aruncă un dosar în poală.

— Am primit vești de la principesă, spuse el nonșalant, îndreptându-se către fereastra largă și privind afară. Tufișurile

de rododendron lăsau locul pajiștilor mătăsoase, iar la poalele unui mic deal se întindea un helești plin de nuferi, deasupra căruia se arcuia elegant un mic podeț. De cealaltă parte a dealului, se vedea un chioșc frumos, cuibărit în fața unui crâng de arțari și mesteceni.

Scott citi rapid. În esență, era o scrisoare de „incitare". Principesa fusese încântată să audă că Halcyone făcuse o ofertă pentru comanda ei, deoarece avea cea mai mare admirație pentru respectabila companie engleză. Le va face, o vizită imediat ce va veni în Anglia și ar dori, dacă se poate, să facă o vizită la vestitul lor sediu din Woodstock. Nu exista nicio garanție și nicio aluzie la cel care va fi preferat pentru comanda cea mai importantă a anului. Bulgari își lărgiseră deja campania, la fel ca și Cartier și alți câțiva independenți francezi.

— Știi și tu cum lucrează oamenii ăștia, mormăi Scott. E ceva bun pentru noi?

— Da, spuse calm Justin, sorbind din scotch. Până acum i-a lăsat pe toți să vină la ea ca să-și prezinte ofertele.

— Așadar, faptul că dorește să vină la Woodstock este încurajator?

— Foarte, conveni Justin, încruntându-se ușor. Acum trebuie să ne decidem cum să jucăm. Bulgari îi va oferi strălucire, strălucire și iar strălucire. Am un mic spion în Italia care mi-a spus că i-au oferit chiar un spectacol, o prezentare cu podium, șampanie și muzică live. Se pare că manechinele erau îmbrăcate în cele mai simple rochii negre sau albe pentru a-și pune cât mai mult în evidență bijuteriile.

— Parcă nu mi se pare că așa ceva ar merge bine la Woodstock, mormăi Scott și Justin zâmbi pentru prima oară de la nunta lui Flick.

— Nu. Dar nu cred că va fi în dezavantajul nostru. Bulgari își păzește cu strășnicie designerii și meșterii. Mă îndoiesc că principesa a putut să arunce vreo privire în atelierele lor. Așa că mă gândeam să procedăm exact invers și să-i arătăm, pe lângă mica noastră expoziție, și atelierele din spate.

— Adică s-o măgulim cu elemente tehnice, asta vrei să spui? Scott sesizase repede. Să vadă cum lucrează oamenii noștri. Să-i măgulim inteligența punând în scenă spectacolul cu „vechii meșteșugari" și vorbind cu ea ca și când ar avea cu adevărat idee despre ceea ce se întâmplă atunci când creezi o lucrare de

calitate.

— Și de ce nu? ridică din umeri Justin nonșalant. Mă îndoiesc că s-a apropiat vreodată în viața ei de uleiul pentru bijuterii. Sau că a văzut ce înseamnă sudarea. De ce să nu-l punem pe unul dintre oamenii noștri, de pildă pe Seth, s-o ajute să facă niște lucruri ușoare? Un pandantiv, să zicem? Cu o singură piatră pe care s-o monteze chiar ea? Și după aceea să i-l oferim în dar?

Scott se aplecă în față dând din cap aprobator, cu ochii sclipind ca ai unui vultur care adulmecă mirosul de carne.

— Da. Francezii vor încerca s-o dea gata cu o prezentare de bijuterii elegante – probabil o diademă sau cam așa ceva…

— Exact, încuviință Justin. Iar americanii probabil vor încerca același lucru pe care îl facem și noi, dar sunt atât de orientați spre latura comercială, încât nu pot s-o facă cu aceeași eleganță ca noi. Probabil că o să-i arate cine știe ce clădire uriașă plină de calculatoare și îi vor explica cum au câștigat patruzeci de milioane de dolari în ultimul an fiscal. Și am să opresc cele mai bune piese ale noastre de la vânzare până le vede principesa. Și am pus pe cineva să verifice dacă nu cumva una din lucrările noastre mai vechi nu a ajuns în vreun muzeu. Dacă da, atunci o mică prezentare a acestora în fața înălțimii Sale regale o va impresiona și va vedea cât de bine sunt gândite de fapt desenele de la Halcyone.

Scott încuviință din cap.

— Îți dai seama că în momentul în care toate acestea vor ajunge la urechile clanului Corraldo va trebui să te răfuiești cu mama și cu sora ta?

Fața lui Justin se crispă amenințător.

— Știu. Și pe Flame sau pe iubita mea mamă n-o să le intereseze că a fost ideea mea, munca și efortul meu care au făcut ca toate acestea să devină posibile. Dar când iubita mea mamă și prețioasa ei fiică vor sosi în Anglia vor avea serios de furcă pentru a se apropia de mine sau de Halcyone. Am auzit că drăguța de soră-mea face pe designerul de bijuterii. A făcut chiar multă vâlvă pentru că a reproiectat o diademă a străbunicii ei. Buzele lui Justin se strâmbară într-un fel de zâmbet. Dar dacă își închipuie că Halcyone va reprezenta trambulina ei către succes și avere, ar trebui să se mai gândească un pic.

Dar înainte ca Justin să termine de vorbit, Scott dădea deja

din cap.

— Nu cred că este cea mai bună abordare. Pentru început, nu există nicio posibilitate, mai ales acum, când testamentul Jessicăi a fost în sfârșit confirmat, nu ai nicio posibilitate să le oprești să aibă acces la Halcyone. Și știi proverbul – ține-i pe prieteni aproape, dar ține-i pe dușmani și mai aproape.

— Adică vrei să spui să le las să stea aici? La Ravenscroft? întrebă Justin, simțind că i se face rău numai la gândul acesta.

— O să-ți fie mai ușor să fii cu ochii pe ele, sublinie Scott.

Justin încuviință posomorât.

— OK. O să răspândesc un vag zvon de reconciliere.

Se ridică de pe scaun ca să-și toarne încă un scotch și se mai duse încă o dată la fereastră. Dintr-odată, peisajul pastoral nu mai era la fel de frumos.

— Și când facem acel tur regal? întrebă Scott. Sâmbătă?

— Nu! spuse scurt Justin. Apoi adăugă mai calm: Sâmbătă mă duc la Henley.

— Nu poți să sari peste asta, Justin! Chestia asta e mult mai importantă.

Justin înghiți băutura dintr-odată în timp ce pe fața lui plutea un zâmbet misterios.

— Regret, nu pot.

— Dar nu poate fi chiar așa de important, spuse Scott iritat.

— Nu, consimți Justin, sorbind din pahar, dar va fi extrem de plăcut.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Reece, în timp ce un zâmbet nesigur i se așternea pe chipul șocat. În fața lui, Owen Dexter zâmbea timid, dar sincer fericit.

— Am de gând să mă căsătoresc.

Reece se așeză încet, scuturând din cap. Erau în apartamentul lui de la Cipriani, unul dintre cele mai prestigioase hoteluri din Veneția.

— Nu-mi vine să cred. Așadar, asta este surpriza la care făceai aluzie tot timpul.

Reece își reveni repede din șoc și se duse către bar, turnând pentru amândoi câte un coniac Napoleon ca să sărbătorească vestea. Era nevoie de o băutură! Tatăl lui se mișca cu o vioiciune pe care Reece n-o mai văzuse de pe vremea când mai trăia mama lui. Și arăta mai tânăr și mai fericit. Ar fi trebuit să

ghicească că numai o femeie putea să transforme un bărbat în felul acesta.

— Aș dori să-ți fac cunoștință cu ea cât mai repede, spuse Owen, care nu se îndoise nicio clipă de faptul că fiul lui va reacționa favorabil la această veste. Erau foarte apropiați și foarte siguri de relația lor, nu se temeau de nimic, nici măcar de schimbarea pe care un pas atât de important avea s-o aducă în viețile lor. Reece o iubise profund pe mama lui, dar după perioada inițială de doliu și de tristețe, își dorise de multe ori ca tatăl său să-și găsească fericirea alături de o altă femeie. Iar acum când în sfârșit făcuse acest lucru, Reece se simțea foarte bucuros.

— E o surpriză așa de mare. Nu m-aș fi gândit niciodată... Nu știu nimic despre această doamnă! Vorbește-mi despre ea! Cu ce se ocupă?

Owen râse.

— Este interpretă pentru un profesor vestit. Dar asta nu spune mai nimic. Este așa de frumoasă și de blândă, Reece. Are o inimă mare și fierbinte ca Sahara! Este italiancă și asta chiar că o să te dea gata – este rudă cu familia Corraldo!

Owen Dexter zâmbi și ciocni paharul cu cel al fiului său, fără să-și dea seama că Reece înghețase pe loc și se uita la el cu o privire goală.

— Se pare că mă căsătoresc cu concurența ta, fiule. Crezi că Redex va supraviețui?

Owen nu se îndoia nicio clipă că va supraviețui. Fiul lui preluase controlul asupra Corporației Dexter Mining cu vreo zece ani în urmă și nu-i dăduse niciodată niciun motiv tatălui său să regrete acest lucru. Și nu se îndoia câtuși de puțin că prima lui companie independentă, Redex, va fi un adevărat succes. Și apropo de Corporația Dexter, avea un mesaj pentru el de la biroul lor din Columbia, dar acesta putea să mai aștepte.

Reece zâmbi automat în fața entuziasmului tatălui său, dar simțea că îi înțepenise fața.

— O, cred că va reuși să șchiopăteze în continuare foarte bine. De fapt, i-am cunoscut și eu la Veneția pe unii dintre membrii familiei Corraldo Veneția este un oraș mic. Din ce ramură a familiei face parte?

Owen ridică vag din umeri.

— Nu știu. Este o familie foarte mare. Dar vorbește de un fel

de unchi prin alianță care este conte. Și despre bunica ei, contesa Granti. Îți spune ceva?

Și încă cum! îi spunea fără îndoială, chiar foarte mult.

— Ce vârstă are, tată?

— Nu te teme, fiule, nu mă căsătoresc cu o adolescentă. Este o femeie matură, cu zece ani mai tânără ca mine. A mai fost căsătorită, dar a divorțat de foarte mult timp. Are doi copii – un băiat și o fată.

— Iar fata… spuse Reece, cu o voce perfect calmă, este cumva aici, la Veneția? S-ar putea s-o fi cunoscut.

— Da, de fapt chiar este aici, spuse Owen, nelăsând să se vadă pentru moment cât de emoționat era că urma s-o cunoască. Copiii Francescăi însemnau foarte mult pentru el. Cunoștea împrejurările dureroase de care avusese parte în legătură cu fiul ei și era cât se poate de firesc ca Francesca să fie foarte apropiată de fiica sa. Owen era cumplit de speriat că Flame s-ar putea să nu-l accepte. Și era așa de important ca să-l accepte și să-l placă. Lăsând în mod hotărât toate temerile la o parte, își petrecu brațul peste umerii largi ai fiului său și sorbi lung din coniac. Francesca mi-a spus că este foarte drăguță și dacă seamănă cât de cât cu mama ei e clar că trebuie să fie adevărat. Și din fotografiile pe care le-am văzut, pot să spun că e cu adevărat foarte frumoasă. Are un păr roșu ca focul…

*

— O, bunico, ce mă fac? întrebă Flame, când rămase singură cu Giulietta, cu puțin timp înainte de cină.

— Nu văd unde e problema ta, iubito. Reece o să fie un frate vitreg foarte de treabă.

Privi la chipul înspăimântat al lui Flame care se albi imediat și își mușcă limba ca să nu izbucnească în râs.

— Nu m-am gândit la asta! mormăi Flame.

— Așa se pare, spuse Giulietta sec. Dar mama ta a găsit pe cineva cu care dorește să se căsătorească. Și ce dacă acest cineva este tatăl lui Reece?

— Cum așa? Dar dacă este exact la fel ca fiul său? izbucni Flame.

— Și ce dacă este? o provocă Giulietta. Se pare că numai tu ai ceva de obiectat împotriva domnului Reece Dexter. Toți ceilalți îl iubesc. Mai ales principesa di Maggiore, din câte am auzit. Nu-i așa că l-a invitat la o mică petrecere?

Giulietta nu se putu abține de la observația aceasta răutăcioasă.

— Of, naiba s-o ia pe principesa di Maggiore, spuse supărată Flame. Aici e vorba de ceva serios. Pun pariu că a știut tot timpul ce se întâmplă. Pun pariu că râdea în sinea lui tot timpul. Nu e de mirare că a vrut să mă ia la Redex! izbucni ea brusc, așezându-se cu spinarea dreaptă pe canapea când îi veni în minte acest gând oribil. Știa tot timpul cine sunt! Nu voia decât să aibă un spion la Corraldo și s-a gândit că eu sunt persoana perfectă. Cât poate fi de ticălos și de nerușinat! Oare chiar și-a închipuit că pentru că mama mea și tatăl lui se pregătesc să se căsătorească am să fiu de acord să lucrez pentru el și să-mi spionez propriile rude?

Giulietta oftă.

— Nu ți-a trecut prin minte că ar putea să fie la fel de surprins ca și tine de anunțul acestei căsătorii?

— Pe naiba! se stropși Flame fără niciun fel de eleganță.

— Cel puțin stai de vorbă cu el. Va trebui să vă rezolvați neînțelegerile, dacă nu vrei ca mama ta să se simtă ca și când ar fi pășit în mijlocul unei zone de război.

— Cred că ai dreptate, spuse Flame suspinând. Am să-i dau telefon și am să-i cer să ne întâlnim undeva.

Inima îi bătea în piept ca un ciocan la gândul că va trebui să fie singură cu el și spera că ghemul de foc pe care îl simțea acum în stomac să nu se fi întins și pe față. Se duse la telefon și sună la Flotei Cipriani. Unde altundeva ar fi putut locui cineva ca Reece?

— Apartamentul lui Reece Dexter, vă rog! spuse ea operatoarei de la centrala hotelului și o clipă mai târziu îi auzi vocea.

— Reece Dexter la telefon.

Vocea lui îi picură ca un sirop fierbinte în ureche și se răspândi spre piept, făcând să i se întărească sfârcurile, apoi coborî mai jos, parcă direct în pântec, care începu să se contracte involuntar. Flame trase adânc aer în piept.

— Doresc să vorbesc cu dumneata, se răsti ea furioasă de propria reacție. Urmă o tăcere uimită, apoi vocea lui se auzi din nou, de astă dată dură și rău prevestitoare.

— Foarte bine. Și eu vreau să stau de vorbă cu dumneata. Ne întâlnim mâine-seară la ora nouă, în Piața San Marco.

— Voi fi acolo, se răsti și Flame și trânti telefonul. Dumnezeule, omul acesta începea să-i displacă tot mai mult.

Dar nu era deloc așa. Se pare că nu era în stare de așa ceva.

10

Owen Dexter II se uita la cele patru femei din fața lui și zâmbea. Nu se putea abține – arătau atât de serioase și de frumoase. Lângă el, Reece o examina pe viitoarea soție a tatălui său. Era foarte drăguță și în mod clar foarte emoționată, iar el simți că se relaxează puțin.

Francesca făcu un pas înainte apoi șovăi, neștiind foarte bine ce să mai facă. Fiul lui Owen era așa de... mult mai mult decât se așteptase ea. Mai înalt. Mai lat în umeri. Mai copleșitor.

— Bună, Francesca, spuse Reece, simțind că era pierdută și nu-și găsea cuvintele și dorind să preia inițiativa. Până nu-și va face singur o părere despre ce fel de femeie e vorba, nu avea sens să facă prea multe valuri. Și, de fapt, nici nu dorea. Avea destul de furcă cu blestemata aceea de fiică a ei.

— Reece, murmură Francesca. Abia așteptam să te cunosc.

Reece văzu că Flame își duce o mână la cap și aruncă pe spate o buclă de păr roșu. Privirea lui trecu peste capul Francescăi și întâlni ochii lui Flame. Aceasta îl privi sfidător. Nu se aștepta să-l vadă înainte de întâlnirea pe care și-o fixaseră pentru seara aceea și apariția lui împreună cu tatăl său la ceaiul de după-amiază o prinsese pe picior greșit. Lăsă un mic zâmbet sfidător să se aștearnă pe buze și văzu cum ochii lui se îngustează rău-prevestitori. Dacă avea chef să joace fel de fel de jocuri, o să-i facă pe plac.

Reece se întoarse cu gândurile la Francesca.

— Tata este ca un adolescent îndrăgostit de când a venit aici. Acum înțeleg de ce.

Owen zâmbi amuzat.

— Copii! Cine are nevoie de ei? Se întoarse cu fața către familia Francescăi și zâmbi. Ei bine, nu pot să spun că nu am fost avertizat, murmură el. În fiica ta, iubito, o văd pe frumoasa fată care ai fost tu cândva și nu mă mai doare atât de mult faptul că nu te-am cunoscut pe atunci. În mama ta o văd pe frumoasa doamnă care vei deveni, iar în bunica ta văd anii noștri de aur care vor fi plini de frumusețe și grație.

Maria roși când Owen o luă de mână și se relaxă apoi imediat când se oglindi într-o pereche de ochi albaștri cenușii blânzi, așa cum nu mai văzuse niciodată. Având aproape un metru optzeci, Owen Dexter era de departe cel mai chipeș bărbat pe care îl cunoscuse în ultima vreme. Avea un păr argintiu care îi desena

foarte clar fruntea și tâmplele. Fața lui era pătrată, plină de forță și cinstită, cu maxilare puternice și un nas cam mare. Avea o gură mare de parcă ar fi zâmbit tot timpul.

— Mă bucur că ai putut să vii, spuse ea. Știu că ești un om foarte ocupat.

— Niciodată prea ocupat ca să-mi cunosc noua familie, spuse Owen. Sau ca să mă însor, adăugă el blând.

— Francesca, nu ne-ai spus că vrei să te căsătorești aici, o dojeni Maria, dar se vedea că este încântată. O nuntă la Veneția era ceva ce nu se putea uita niciodată și nu se putea repeta niciodată.

— Am vrut să vă fac o surpriză. Sper că sunteți mulțumite.

— Mulțumite? Mamă, suntem cu toate… copleșite de fericire, strigă Flame.

— Owen, această tânără ființă entuziastă este cea cu care va trebui să te împaci. Crezi că ai să te descurci?

Francesca îl strânse pe Owen de braț în timp ce acesta înainta și se oprea în fața lui Flame, care deveni din nou foarte emoționată.

— O, cred că am să mă descurc chiar foarte bine, spuse el amuzat.

— Mamă, te căsătorești cu un bărbat căruia îi place să mă tachineze! o dojeni Flame în glumă, foarte fericită, simțindu-se brusc relaxată. Era încă foarte prematur, totuși își dădea seama că nu va avea niciun fel de dificultăți cu noul ei tată. Iar Owen zâmbi privind direct în ochii de culoarea ciocolatei care erau o copie aproape fidelă a ochilor Francescăi și știu că din acest moment în viața lui intrase și o fiică.

— Știu, zâmbi Francesca. Îi place teribil să tachineze. Crezi că ai să te poți descurca cu el?

Flame privi la viitorul ei tată vitreg și înclină capul, gânditoare.

— Păi… tărăgănă cuvântul un pic. Cred că ne putem obișnui cu orice, dacă trebuie, spuse ea mărinimoasă, clipind șireată din ochi.

Reece o privea peste capul tatălui său și chicoti disprețuitor, ascunzând repede sunetul sub o tuse.

— Ești foarte drăguță, spuse Owen și îi făcu o plecăciune, zâmbind larg.

Trecură apoi în camera portocalie, unde aerul era plin de

mireasma florilor de portocali din ghivece. Se servi ceaiul și conversația condusă de Giulietta se desfășura fluent. Flame se retrase într-un colț și Reece în celălalt și, în afară de faptul că își aruncau priviri ascuțite ca niște pumnale, reușiră să se abțină și să nu arunce și obiecte, deși Flame își încleștase pumnii de mai multe ori ca să nu azvârle cu o statuetă de Dresda în capul lui de înfumurat.

Toți își dăduseră seama de tensiunea ce creștea între ei, și Owen se întreba dacă Francesca înțelesese care este sursa ei. Era clar că fiul lui și viitoarea lui fiică vitregă se simțeau în mod irezistibil atrași unul de altul. La fel de clar era și faptul că, dintr-un motiv anume, erau hotărâți să lupte din răsputeri împotriva acestui sentiment.

Justin simțea cum îi șiroiește sudoarea între omoplați în timp ce cârmaciul striga comenzile. Privi la vâsla lui și o văzu cum alunecă în apă în perfectă simetrie cu cele ale colegilor care ședeau în fața și în spatele lui. Înăuntru, afară, înăuntru, afară. Malurile ținutului Oxford lunecau în urmă într-un peisaj verde cu contururile șterse, timp în care cele două echipe treceau printre rândurile de spectatori. Dar Justin nu se gândea că este privit, nu-i păsa nici de viteza cu care aluneca ambarcațiunea într-o mișcare perfectă. Privea în schimb fix la spinarea lui George Campbell-Bean, așezat cu două scaune în fața lui. Înăuntru, afară. Înăuntru, afară. Știa că echipa rivală era în urma lor, dar acum nu-i păsa nici de rezultatul întrecerii. Ci numai de ceea ce avea să urmeze mai târziu. Înăuntru, afară. Înăuntru, afară.

Curând, văzură stâlpii de la sosire. Vocea cârmaciului era tot mai emoționată în timp ce cealaltă ambarcațiune se apropia de ei. În față, îl auzea pe George cum mormăie în timp ce barca prindea viteză. Mușchii erau încordați la maximum și dureroși, sudoarea curgea șiroaie, iar Justin simțea că reacționează pe măsura acelei provocări. Trecură primii linia de sosire, dar ceilalți erau la numai câteva lovituri de vâslă mai în spate. Și atunci, când emoția era la paroxism, Justin își execută mișcarea.

O creangă în apă, un nit care se deșurubează, toate acestea pot face o barcă să se scufunde. Dar acum trecuseră de linia de sosire, pericolul era ultimul lucru la care se gândea cineva. Bărbații gemeau și își odihneau mâinile pline de bătături pe vâsle, cu capetele plecate, gâfâind din greu. Și dintr-odată, o

mișcare violentă pe care nimeni nu avea s-o poată identifica mai târziu, smuci barca într-o parte și o răsturnă. În jurul lui auzi strigătele uimite ale colegilor de echipă și apoi Tamisa cea rece și cenușie se închise deasupra lui. Dar în timp ce ceilalți colegi ai lui începeau să dea din picioare și să se îndrepte spre suprafață, Justin, singurul care fusese pregătit pentru această mișcare, se scufunda deja pe sub barcă; ochii lui nu se dezlipiseră nicio clipă de spinarea celui care șezuse cu două locuri mai în față. George se zbătea din răsputeri, periculos de aproape de starea de panică, iar când Justin îl apucă de picioare și îl trase în jos, scoase un geamăt uimit și țipă în momentul în care capul lui se lovi de partea laterală a bărcii.

Justin simțea cum plămânii încep să-l doară, dar îi ignoră, îl împinse pe George și mai adânc, surprins să constate că acesta nu se mai zbătea. Apoi văzu dâra roșie de sânge de la tâmpla lui și inima îi tresări puternic. George era rănit. Și dintr-odată nu mai era bine. Doi bărbați într-o luptă pe viață și pe moarte însemna ceva care putea fi considerat o luptă onorabilă – o corectitudine primitivă pe care Justin o putea înțelege. Dar asta… Acesta nu era un duel între doi bărbați egali. Asta era… crimă!

Văzu bulele de aer care se formau în jurul gurii lui George și în aceeași clipă zări și un obiect întunecat care se apropia de el. Ridică privirile în sus și îl văzu pe Eric Haithwaite, primul vâslaș, care venea înot în jos, cu ochii mijiți din cauza frigului. Justin, ai cărui ochi se adaptaseră deja, își dădu seama că acesta se îndrepta direct spre ei. Știind că vederea lui Eric se adapta rapid la apă, Justin înțelese că nu avea de ales și simți un val de ușurare. Își luă repede mâinile de pe picioarele lui George și începu să înoate, apucându-l pe George de sub brațe și trăgându-l în sus. Lovi puternic cu picioarele și se îndreptă spre suprafață, în timp ce un urlet silențios de furie și frustrare îi răsuna în cap. De ce nu mergeau lucrurile așa cum își dorea el, măcar o dată în viață? Străpunse oglinda apei și luă lacom o gură de aer. Îl văzu alături de el pe Dale Dix, alt membru al echipei, care călca apa.

— Ajută-mă, pentru Dumnezeu, gemu Justin. L-am văzut cum s-a lovit la cap înainte să se afunde.

Mulțimea care râdea de ceea ce li se părea tuturor că este un spectacol comic, începu să se neliniștească atunci când îi văzu

pe oameni alergând spre mal și un murmur ușor se ridică din mijlocul ei în timp ce urmărea lupta.

— Cât timp a stat în apă? strigă Eric, care îi dădea lui George capul pe spate și încerca să-i deschidă gura.

— Nu știu, minți Justin în timp ce Eric începea să sufle disperat aer în gura lui George. Se simțea amorțit. Nu mai depindea de el dacă George va trăi sau va muri și nici nu mai știa foarte exact ce dorește. Ar fi vrut ca Flick să sufere și poate… poate că va veni la el ca s-o consoleze. Cam cât timp va jeli o tânără căsătorită de numai trei săptămâni după soțul ei? Conștient de faptul că toți colegii lui erau îngrămădiți în jurul lor și îi priveau, instinctul lui de conservare se manifestă cu forță: L-am văzut cum se ducea la fund și m-am repezit direct după el, dar s-a scufundat ca un bolovan.

„Mori, George, mori.”

— De fapt, ce naiba s-a întâmplat? Ne-am lovit de ceva sau ce dracu’? întrebă el nevinovat.

Dar se pare că nimeni nu știa ce se întâmplase.

— Ar fi trebuit să mă duc după el mai repede, murmură Justin, iar Dale îl bătu pe umăr și îl strânse ușor.

— Nu-ți mai face atâtea reproșuri. Dintre noi toți, tu ai reacționat cel mai repede.

Justin încuviință trist, privind la fața palidă, ca de copil, a lui George. Te rog să nu mori, George, se rugă el disperat, și apoi o văzu pe Flick care își făcea drum prin mulțime, alunecând și împiedicându-se pe mal, și pe cei de la ambulanță nu departe în urma ei. Justin trebui să-și întoarcă privirile în altă parte.

— Are puls! strigă brusc Eric, iar Justin se ridică încet, simțindu-și picioarele ca de plumb. Făcu câțiva pași înapoi, în timp ce paramedicii de pe ambulanță preluau acțiunea și îi pompau oxigen cu gesturi competente. Justin privea fix la fața albă a lui Flick, care îl ținea de mână pe soțul ei, apoi se întoarse cu spatele. Îi venea să plângă, dar firește că nu-și putea permite așa ceva. Conții de Ravenscroft nu plângeau niciodată în public.

— Are pulsul puternic și respiră. Cel mai în vârstă dintre asistenții de pe ambulanță făcu semn către o targă. Justin i privi în tăcere cum targa era purtată prin mulțimea care se desfăcea în două făcând loc și dusă spre ambulanța care aștepta.

Eric se întoarse și privi la Justin.

— I-ai salvat viața, Justin. La naiba, ai reacționat foarte repede. Și eu care mă gândeam că am fost cel mai rapid.

Timp de o clipă, toți trei bărbații rămaseră tremurând în aerul rece, iar reacția declanșată de tragedia care fusese cât pe-aci să se producă își spunea cuvântul. Apoi, conștient de faptul că mulțimea îi privește, Eric făcu un pas mai aproape de Justin și înainte ca acesta să-și dea seama ce se întâmplă îi apucă brațul și i-l ridică în sus.

— Bravo, Justin, strigă el și mulțimea, totdeauna gata să-și aclame eroii, începu să bată din palme. Justin clipi în momentul în care un aparat de fotografiat imortaliză momentul și își dădu seama cu inima strânsă că presa locală care fusese angajată pentru a relata evenimentul obținuse un reportaj mult mai bun decât cel pentru care negociase. Tuturor le plăceau eroii – și ce erou era Justin! Chipeș chiar și atunci când era ud leoarcă! Justin zâmbi, acceptând aclamațiile mulțimii cam stânjenit. Arăta obosit și chinuit. Ochii care urmăreau ambulanța în timp ce aceasta se îndepărta priveau de fapt în gol.

Flame era bucuroasă că este lună plină în timp ce se îndrepta repede către Piața San Marco, pustie la ora aceea. Se opri la malul canalului și observă gondola. Lungă și neagră, frumoasă și zveltă, strălucea ca argintul în lumina lunii. Oftă încet, trăgând în plămâni aerul umed și amețitor atât de specific Veneției pe timp de noapte.

— Cel puțin ești punctuală.

O voce care îi transformă oasele în gelatină umplu brusc întunericul nopții și Flame scoase un mic strigăt de uimire. Se uită în jos la gondola care se clătina ușor și îl zări. Stătea în picioare la pupa, cu mâna rezemată de bățul cârmei, arătând exact ca un om care își câștigă existența vâslind pe canalele din Veneția. Era îmbrăcat cu o pereche de blugi negri strâmți și, incredibil, era cu picioarele goale. Flame privi în jos spre el și înghiți în sec cu mare greutate. Dintr-odată, simți că noaptea devenise un accesoriu al lui, orașul un aliat care râdea vesel, și se simți pe nedrept depășită. Făcu un pas înapoi.

— Credeam că o să stăm de vorbă.

— A, sigur că o să stăm de vorbă. Tata aproape că mi -a smuls urechile în după-amiaza aceasta. Apropo, ai jucat foarte bine.

Flame luă o postură rigidă.

— N-am jucat nimic. Oricât ți s-ar părea de ciudat, chiar îmi place tatăl dumitale. Nu seamănă deloc cu dumneata.

— De cât timp ne cunoști pe amândoi? O, nu te mai uita de sus la mine și coboară aici!

Flame purta o rochie simplă de vară care avea enervantul obicei de a i se lipi ușor de picioarele goale la cea mai slabă adiere a brizei, iar el era stânjenitor de conștient de strălucirea mătăsoasă a pielii ei și de umflătura ușoară a sânilor tineri. Așa cum stătea în picioare deasupra lui, Reece se simțea ca un umil muritor care imploră mila Afroditei.

Flame mai trase o dată aer adânc în piept și făcu ceea ce i se spusese, pășind în interiorul gondolei, protejată cu perdele. Era o adevărată ușurare să nu mai simtă privirile lui sfredelitoare și Flame privi uimită în jurul ei. Gondola era mochetată de la un cap la altul cu un covor albastru, dar nu avea bănci. Numai niște perne mari, aliniate pe jos. Simți cum gondola se mișcă sub ea și împinse repede la o parte perdelele. Reece conducea barca departe de debarcader și intra în Canal Grande.

— Ce vrei să faci? întrebă ea cu vocea plină de îngrijorare și de altceva. Ceva care o emoționa. Ceva care îi tăia respirația.

— Relaxează-te. Nu se va răsturna cu noi.

Și într-adevăr, mânuia gondola ca un profesionist, dar nu l-ar fi întrebat pentru nimic în lume unde sau cum învățase să conducă o gondolă. O duse mai departe, și mai departe de siguranța uscatului, în intimitatea lagunei. Flame vedea neliniștită cum orașul se pierde în noapte. Vedea în depărtare luminile de pe insula Lido, dar Reece nu se îndrepta spre ea. Conduse gondola departe de toate locurile frecventate, spre apele în care bărcile nu se aventurau decât rareori. Ar fi trebuit să-i fie frică, dar nu-i era. Inima începu să-i bată puternic când Reece asigură barca și veni spre ea. Se mișca precum o pisică, fiecare mișcare a lui era economică și plină de forță. Rămase în picioare privind în jos la ea timp de o clipă, apoi se mișcă încet către ea. Flame se retrase rapid sub perdelele grele de catifea verde. Reece aprinse lămpile, iar lumina lor aurie scăldă interiorul gondolei. Flame se retrăsese cât putuse și acum era pe jumătate așezată și pe jumătate culcată pe un teanc de perne. Părul i se împrăștiase pe piept ca un evantai de foc, ochii și pielea îi străluceau în lumina lămpii.

— Este un loc cam neobișnuit pentru o întâlnire, nu-i așa? întrebă ea neliniștită.

Reece văzu cum înghite în sec și își umezește buzele, iar gestul ei inconștient excitant îl făcu să geamă ușor. Fata îl auzi, firește, și văzu cum ochii ei se lărgesc și mai mult. Dar nu era teamă. În profunzimile lor, văzu un foc care răspundea și era pe măsura celui care creștea în el de fiecare dată când o revedea. Știuse întotdeauna că acest moment era inevitabil.

— Reece, șopti ea înnebunită. Trebuie să ne purtăm ca niște adulți.

Reece zâmbi șmecherește.

— O, eu mă simt foarte adult, o asigură el, în timp ce ochii lui înnegurați se plimbau pe trupul ei în așteptare.

Gondola era atât de mică, încât se auzea până și cel mai neînsemnat sunet: respirația lor agitată, foșnetul rochiei ei de mătase care se freca de pernele de satin de fiecare dată când se mișca, clipocitul apei care se lovea de carena bărcii. Reece se apropie încet, cu picioarele goale, și îngenunche la picioarele ei. Întinse mâna ca să-i mângâie un genunchi. Degetele lui se pliau pe pielea ei moale, trimițându-i mici șocuri electrice de-a lungul piciorului care rezonau apoi direct în vagin. Simțea cum feminitatea ei se contractă puternic, iar senzația aceea o făcu să rămână cu gura căscată. Susținându-i privirea fără întrerupere, Reece îi scoase mai întâi o sanda, apoi pe cealaltă. Furia lui fusese dată uitării. Și ce dacă îl dusese de nas? Era cât se poate de dispus să se lase dus de nas. Nopțile ca aceasta erau la fel de rare ca și pietrele prețioase pe care le extrăgea și nu avea de gând să rateze acest moment din cauza furiei sau a suspiciunii. De acestea se putea ocupa mai târziu.

— N-ar trebui să facem asta, murmură Flame, dar cuvintele i se înecară în dorință.

— Nu, fu și el de acord și își rotunji blând degetele pe gambele ei, după care porni în sus, mângâind-o și aplecându-se tot mai mult spre ea, până când fața lui fu la numai câțiva centimetri de a ei. Flame îi simțea respirația proaspătă și curată care îi gâdila obrajii și, în lumina lămpilor, sclipirile aurii străluceau în ochii lui cenușii ca praful de aur pe gresie. Numai că nu erau deloc duri; ochii lui o mângâiau ca o catifea moale ori de câte ori o atingeau. Din propria lor voință, ridica brațele și îl cuprinse cu ele, lăsându-și mâinile să se plimbe liber pe spațiul

amplu dintre omoplații lui și să simtă fierbințeala pielii lui prin bumbacul subțire al cămășii. Din propria lor voință, degetele începură să-i alerge prin părul castaniu și mătăsos de la ceafa lui și apoi în jos, de-a lungul șirei spinării, pe coapsele puternice și mari, pe bărbăția lui semeață și el ajunse deasupra ei, plin de o patimă fierbinte, dar stăpânită, cu o dorință puternică, dar blândă. De astă dată, când gura lui găsi inima feminității ei, Flame nu mai încercă să-și reprime țipetele și, când nu mai putu să-și stăpânească valurile primului ei orgasm, începu să geamă fără niciun fel de inhibiție, conștientă de plăcerea care îi zguduia trupul, de propria ei voce, acum răgușită și groasă, în timp ce călătorea pe creasta cea mai de sus a valului care îi străbătea fiecare por al corpului. Nu mai era fetiță și femeia care îi luase locul își îmbrățișa cu bucurie noul statut. Câteva clipe mai târziu, când deschise ochii din nou, descoperi că fața lui era chiar deasupra ei, atât de dragă și de cunoscută că ochii i se umplură de lacrimi. Fața lui era plină de tensiune și dorință și arăta mai bărbat ca oricând. Flame îi cuprinse blând fața în palme.

— Mulțumesc, Reece.

— Iubito, și Reece înghiți în sec cu dificultate, știind că poate strica definitiv acest moment dacă nu se va purta cum trebuie în următoarele câteva minute. Tu ești… virgină, nu-i așa? spuse el blând. Reacțiile ei fuseseră atât de noi pentru ea, lipsa ei de experiență atât de vizibilă încât – oricât ar părea de incredibil, minunat și amăgitor – Reece știu că era primul bărbat care se apropia de ea. Această revelație îl chinuia și acum, și îi venea să urle de bucurie, și să-i mulțumească cât mai zgomotos pentru minunatul dar pe care i-l oferise. Dar era și foarte conștient de responsabilitatea care îi revenea și era ferm hotărât să n-o jignească și să n-o dezamăgească, precum și s-o protejeze de orice consecințe ar fi putut avea ceea ce făceau ei acum. Flame încuviință din cap.

— Ce contează?

— S-ar putea să te doară. Numai puțin. Te superi?

Flame se ridică pe jumătate și se rezemă într-un cot.

Privi în jos la trupurile lor înlănțuite, al ei mai alb și mai suplu, al lui mai întunecat și puternic. Rămase cu respirația tăiată când văzu membrul lui care zvâcnea rezemat de coapsele ei tremurătoare. Părea uriaș și atât de frapant de bărbătesc încât pântecul ei se crispă și parcă se lichefie în așteptarea

îmbrățișării forței lui dure. Gândul acesta era în același timp înspăimântător și minunat. Apoi se uită din nou la Reece și văzu tensiunea clară din ochii lui, privirea blândă și întrebătoare care pătrundea prin toate mijloacele ei de apărare și ajungea direct în inimă.

— E-n ordine, șopti ea, simțindu-se ciudat de tandră, conștientă pentru prima dată că, în felul lui, Reece era la fel de vulnerabil ca și ea.

— Mă bucur. Expiră ușurat dându-și seama abia acum că își ținuse respirația. Nu ai de ce să te temi, iubito, îți promit, spuse el răgușit. Simțind că ea tot mai avea nevoie de ceva timp ca să se adapteze, se îndepărtă puțin de ea și, susținându-i privirea, îi luă mâna și o îndrumă în jos. Gemu de plăcere când degetele ei îi cuprinseră bărbăția și ochii ei se lărgiră mirați. Era așa de fierbinte, așa de tare, iar trupul ei tânjea după el atât de mult, că pentru o clipă rămase uluită. Cum de trăise atâta timp fără să știe mai nimic despre propriul ei corp?

— Reece, șopti ea uimită și ochii lui se deschiseră larg la auzul vocii ei. Zâmbi.

— E-n ordine, iubito, murmură el încurajator, iar sentimentul de tandrețe pentru ea îi făcu vocea să sune cald și puțin răgușit. Este un instrument al plăcerii. Pentru amândoi.

Flame încuviință din cap și, după ce o întoarse puțin pe o parte, Reece se aplecă peste ea și îi desfăcu picioarele cu propriile picioare, iar ea nu simți niciun fel de teamă, numai dorință, numai un sentiment al dreptății, atunci când el începu s-o pătrundă. O mică senzație de durere, dar era o durere plăcută, nu semăna cu nimic din ceea ce cunoscuse ea până atunci, iar când el începu să se miște în interiorul ei, Flame știu că apogeul este tot mai aproape. Orgasmul de acum îi arăta că ceea ce simțise mai înainte nu fusese decât o palidă anticipare și uită de tot în afară de bărbatul care îi umplea trupul de astfel de senzații, cu un astfel de extaz uimitor.

— Reece! exclamă ea și își încolăci instinctiv picioarele în jurul lui, iar genunchii i se strânseră în spatele genunchilor lui îndoiți, în timp ce trupul îi unduia sub trupul lui. Reece gemu de plăcere, în timp ce trupul lui se cabra și tremura ca cel al unui cal nervos. Flame închise ochii; nu-i păsa că acum devenise mai dur, trupul lui împingea cu nerăbdare în trupul ei când fu prinsă într-un val de plăcere care îi învălui pe amândoi, rupându-i de

lumea reală timp de mai multe momente fabuloase, minunate, și le arătă o lume de senzații și împliniri nemaiîntâlnite.

Dură ceva timp până când Flame reveni, împotriva voinței ei, pe pământ. Zăcând în brațele care o înconjurau cu grijă, închise ochii făcând un efort să țină lumea reală la distanță. Făcuseră dragoste cu toată pasiunea și tandrețea unor adevărați îndrăgostiți. Dar erau încă atât de departe unul de altul. Simțea acest lucru.

— Reece, știai că tatăl tău și mama mea se întâlneau? întrebă ea brutal, dându-și seama prea târziu că suna mai degrabă ca o acuzație decât ca o întrebare. Simți cum Reece se încordă și o clipă mai târziu începu să se îmbrace. Abia atunci îi răspunse.

— Nu. Dar tu?

Flame negă din cap, uitându-se la el cum se îmbracă și simțind o durere în inimă. Cu fiecare obiect de îmbrăcăminte pe care și-l punea pe el, parcă se îndepărta tot mai mult.

— Nu. Dar nu contează, nu-i așa? întrebă ea, cu vocea aproape disperată.

— Nu, fu de acord Reece, dorind să spună mai mult. Dar ce să spună, mai exact? Pentru un bărbat matur, se trezi că este în mod straniu cu limba legată. Era supărător. Ar fi trebuit să fie în stare să poarte o conversație după ce făcea sex. Înainte nu avusese probleme; un cuvânt de duh, un comentariu râzând și se despărțea în relații amicale de partenera lui. Dar de ce acum, cu fata asta, lucrurile erau cu totul altfel? în adâncul sufletului, știa răspunsul, și nu-i plăcea. Era enervant pentru el că dorea să plece departe de ea, de prezența ei copleșitoare și să găsească un loc liniștit, unde să se poată gândi temeinic la tot. Dacă avea dreptate, dacă era vorba de... dragoste... cuvântul fu șoptit încet de creierul lui, făcându-l să se cutremure... atunci trebuia să aibă mare grijă. Pentru amândoi. La naiba, n-ar fi trebuit să se întâmple așa de curând. Mai ales când știa că este atât de inocentă. Furia lui era vizibilă, iar Flame crezu că i se adresează ei. Se simți brusc rușinată de goliciunea ei și își trase repede hainele pe ea, dorind să spună ceva, dar neștiind ce anume, dorind să vadă că se întâmplă ceva, dar neștiind ce anume aștepta să se întâmple. Ceva care să îndrepte lucrurile din nou. Ceva care să aibă logică. Dar nu se întâmplă nimic.

Gondola înaintă în tăcere prin lagună către mal, iar cei doi pasageri ai ei rămaseră tăcuți și cufundați în gândurile lor

confuze.

În aceeași noapte, la sute de kilometri depărtare, fratele geamăn al lui Flame stătea în pat și plângea. Dar lacrimile lui erau lacrimi de frustrare, de durere și teamă. Și singura persoană care îl asculta în tăcere și îi oferea alinare era Roger, care stătea nebăgat în seamă în umbră, cu ochii lui rotunzi, fixați îngrijorați pe nepotul lui. În cele din urmă, Justin se opri din plâns și Roger fu bucuros. Nu voia ca Francesca să vină acasă și să-l vadă pe băiețelul ei plângând. Ar fi putut crede că Roger nu avusese grijă de el cum trebuie în timp ce ea fusese silită să plece în exil.

Dar Roger știa cum s-o caute pe Francesca.

Știuse întotdeauna.

11

Owen zâmbi la imaginea sa din oglindă, în timp ce îndepărta ultima dâră de cremă de ras de pe bărbie. Nu arăta ca fața unui bărbat care urma să se căsătorească peste șase ore. Chiar și aici, la Veneția, printre prietenii și rudele ei, nu-i venea să creadă că avusese un asemenea noroc. Nu-i venea de fapt să creadă că ultimele cinci luni fuseseră reale și nu un vis minunat.

Owen fusese crescut în Texas și se mutase pe Coasta de Vest numai după ce se căsătorise cu Clare. Avea douăzeci și patru de ani pe atunci și era deja proprietarul unei mici companii de producție specializată în piese de schimb pentru automobile. Dar abia în California începuse cu adevărat să facă avere și să dobândească un statut social. În zece ani devenise multimilionar și, ceea ce era încă mult mai important, tatăl unui băiat. În pofida muncii înverșunate mai multe ore pe zi, a călătoriilor și întâlnirilor sociale, Owen nu-și făcuse niciodată familia să sufere. Clare și Reece călătoriseră întotdeauna cu el – și nu numai în locuri elegante precum Hawaii, unde avea un hotel al lui, sau în locuri incitante ca Rio, Las Vegas, Londra și Paris, dar și în locuri uitate de lume, ca în mijlocul Australiei, unde avea o mină de opal, în Birmania, unde avea acțiuni la o mină de rubine, și în mai multe locuri din Columbia, unde se găseau cele mai fine smaralde. Poate că din cauza caracterului Unic al extracției de pietre prețioase sau pentru că, pe când era copil, Reece fusese foarte impresionat de aceste locuri mai deosebite, apreciase interesul tatălui lui pentru minerit. Și Owen nu-l descurajase pe băiat. Chiar de la început, Reece dăduse dovadă de inteligență, forță de caracter și multă încăpățânare, moștenită de la Owen. Dar acesta văzuse cum mulți dintre prietenii lui se înstrăinaseră de copiii lor și avusese grijă să nu i se întâmple și lui la fel. Văzuse cum mulți dintre prietenii și colegii lui Reece se apucaseră de droguri și de alcool în încercarea de a se scutura de responsabilitățile puse în spinarea lor de părinți și nu voia ca băiatul lui să sufere aceeași soartă. Din momentul în care Reece a înțeles valoarea banilor, a trebuit să muncească pentru ceea ce își dorea. Nu-i cumpărase cele mai mari aparate stereo, cea mai grozavă bicicletă de curse și nici cea mai rapidă mașină. Și Owen găsea întotdeauna timp să stea cu fiul lui. Mergeau împreună la meciuri de baschet, care le plăcea amândurora, la picnicuri simple cu Clare sau stăteau pur și simplu acasă și

discutau.

Da, în viața lui Owen totul fusese perfect. Owen și Clare aveau o adevărată reputație de fidelitate, dragoste și loialitate care îi fascina pe toți prietenii lor din această lume a celor bogați, sfâșiată de divorțuri, aventuri extraconjugale și scandaluri. Iar Reece era un fiu de care putea fi mândru. Compania lui se extindea mereu și Owen nu credea că fericirea lui va lua sfârșit vreodată. Dar se termină. Într-o zi, Clare ieșise să culeagă niște flori pentru o petrecere pe care o dădeau și nu se mai întorsese. Un bețivan dintr-un Buick avusese grijă de asta. Owen trăise apoi într-o stare de șoc timp de un an. Un an în care Reece, pe atunci având numai nouăsprezece ani, preluase povara deciziilor referitoare la companie, luptându-se de unul singur cu propria durere, fapt de care Owen își dădu seama numai câțiva ani mai târziu. Câțiva ani mai târziu, când amorțeala începu să se erodeze și oroarea să cedeze, singurătatea deveni tot mai apăsătoare și viața se transformă într-un calvar anost și cenușiu. Până în ziua în care profesorul Vallery o adusese la una dintre întâlnirile lor pe traducătoarea și asistenta lui. Owen era unul dintre sponsorii Muzeului Vallery, care expunea adesea diverse obiecte găsite în săpăturile arheologice. Owen era membru în consiliul de administrație al muzeului și primul lucru pe care îl văzuse fusese Francesca. Îmbrăcată cu un costum bleumarin simplu, traducea discret conversația profesorului Vallery cu directoarea muzeului. Și simți ceva, pentru prima dată după atâția ani. La început fusese numai admirație – Francesca avea o siluetă atrăgătoare, un profil drăguț și o voce plăcută. Apoi, când îi fu prezentat, observă că are și o piele frumoasă, o mână mică și elegantă și un zâmbet atrăgător. Mai târziu, în timp ce întâlnirea continua să se desfășoare și Francesca nu numai să interpreteze și să traducă afirmațiile profesorului, dar să și adauge de la ea observații pertinente, își dădu seama că are și o minte foarte ageră. Și totul continuă în acest sens. Întâlnirea îl tulburase. La mult timp după ce Francesca și profesorul plecaseră la hotelul lor, Owen se simțea tot neliniștit. A doua zi, urma să participe la un dejun la hotelul unde știa că locuiesc ei. Firește, profesorul îl invită să vină la masa lor. Firește că el se duse. Firește că se îndrăgosti de Francesca. Așa simplu. Așa de ușor. Așa de corect. Nu era un prost. Nu se aștepta ca o femeie frumoasă ca

Francesca să se îndrăgostească de el. Rămăsese literalmente mut de uimire când își dăduse seama că și ea se îndrăgostise de el.

Momentul îi rămăsese pentru totdeauna întipărit în minte. Mergeau cu mașina – și pe unde! – tocmai pe podul Poarta de Aur, întorcându-se de la operă, când privise dintr-odată la ea și văzuse în lumina farurilor că și ea îl privește; ochii ei erau inconfundabil ochii unei femei îndrăgostite. Fusese cât pe-aci să treacă cu mașina peste parapet și să cadă în apele golfului.

Acum, când își lega cravata și își punea jacheta ca să se ducă jos la micul dejun, era fericit că nu căzuse. Atât de fericit! Viața era din nou minunată.

— Bună dimineața, Owen, spuse Giulietta care insistase ca Owen să locuiască la Palazzo. Era singura care se trezise. Reece vorbise toată noaptea la telefon cu Columbia și trebuia să plece acolo imediat după ceremonie. Owen știa că nu necazurile de la una din minele lor erau ceea ce îl frământa pe el. Fiul lui se schimbase în ultima vreme și Owen nu-și dădea foarte bine seama în ce consta schimbarea.

Dintre cele trei doamne ale soției sale, așa cum le spunea el în gând celor trei: Flame, Maria și Giulietta, Giulietta era de departe cea mai perspicace.

— Bună, Julie, draga mea. Ce se gătește aici? întrebă el tare.

— Mâncare americană, ripostă imediat Giulietta și luă cana cu cafea. Ei bine, ești gata pentru calvarul care urmează să înceapă?

— Vrei să spui, pentru temutul conte?

Contele era cel care urma s-o conducă pe Francesca la altar și aceasta avea să fie prima întâlnire între cei doi bărbați.

— Cred că am să mă descurc. Dar din câte am înțeles de la Flame, este un adevărat balaur cu trei capete.

— Este… foarte dominator. Dacă te lași dominat, admise Giulietta.

— Iar Flame nu s-a lăsat, ghici Owen, mușcând din pâinea prăjită.

— Nu. Nu s-a lăsat. Și mă bucur să constat că bărbatul condamnat mănâncă pe săturate la micul dejun, spuse Francesca din spatele lor, căci sosise tocmai la timp ca să prindă ultimele cuvinte ale conversației lor. Owen se ridică repede și o sărută în timp ce ea se așeza la masă alături de el, cu fața vizibil

strălucitoare. Maria nu era nici ea departe de fiica ei și, după ce protestase un pic că mirele și mireasa n-ar fi trebuit să se vadă înainte de nuntă, mușcă emoționată dintr-un croasant. Făcuseră o adevărată mică minune reușind să pregătească totul în numai două săptămâni și Maria era îngrijorată să nu fi scăpat ceva din vedere. Flame nu se vedea pe nicăieri. Giulietta și Maria se retraseră discret, iar Owen și Francesca se așezară împreună la masă, cu coatele rezemate de tăblia mesei și ceștile de cafea în mână, privind unul la altul ca niște adolescenți. De astă dată, a doua oară pentru amândoi, lucrurile aveau să meargă perfect.

Owen trebuise să procedeze cu multă delicatețe ca să-i smulgă în cele din urmă povestea primei ei căsătorii. Nu era genul de femeie care să plângă pe umărul lui și să facă mare caz de aceasta. Își purtase povara singură, așa uriașă cum era, cu o uimitoare forță. Când aflase în sfârșit tot adevărul – faptele crude din spatele căsniciei ei – fusese oripilat. Fusese atât de furios, încât pentru prima oară în viața lui se trezi că ura un om. Pur și simplu nici nu-și putea imagina cum s-ar fi simțit dacă ar fi fost silit să nu-și vadă niciodată fiul. Și, apropo de copii…

— Ai observat că, începu precaut Owen, copiii noștri nu se simt… prea bine?

— Da, am observat și eu, recunoscu neliniștită

Francesca, apoi îl apucă de mână. Dar asta n-o să ne afecteze pe noi, nu-i așa?

— În niciun caz! răspunse prompt Owen și îi ridică mâna la buze, sărutându-i degetele cu ochii plini de adorație în timp ce ea roșea încântător.

— Owen, sunt așa de norocoasă să te am și nu vreau să stric această zi minunată. Dar sunt îngrijorată. Nu aș putea să spun exact de ce anume, dar simt că este ceva… urmează să se întâmple ceva cumplit.

— Nu vorbi așa! spuse Owen repede, apoi se opri de parcă și-ar fi mușcat limba. Scuză-mă! Numai că biata Clare a murit așa de brusc… Și de atunci nu-mi place să aud pe nimeni vorbind așa.

Francesca avu imediat remușcări și întinse mâna pe care nu purta niciun fel de inele, punând-o peste a lui.

— Îmi pare rău, iubitule. Și nici eu nu ți-am spus cât de fericită mă faci să mă simt. După Malcolm, credeam că n-o să mai doresc niciodată să mă uit la alt bărbat. Asta până când ai

intrat în camera aia stupidă a consiliului de administrație de la muzeu.

Owen înghiți în sec, sperând că Francesca nu observase emoția provocată de cuvintele ei. La urma urmelor, el era texan! Francesca, firește, observase, și zâmbiră amândoi copleșiți de fericirea iubirii lor. Nimic nu putea să-i strice acum această zi. Nimic.

Contele Giulio Pierluigi Corraldo stătea în fața oglinzii și își privea trupul gol. Câteva locuri mai moi, o idee de mușchi mai lăsați pe alocuri, câteva fire albe în părul de pe piept. Pentru un bărbat de vârsta lui, arăta splendid și știa și el asta. Se îmbrăcă repede și plecă la birou. Numai pentru că avea să asiste la nunta nepoatei lui în această după-amiază nu însemna că trebuie să-și anuleze o dimineață de lucru.

Când ajunse, un servitor al contesei îl aștepta în hol. Părea neliniștit, în timp ce contele îl conducea spre biroul lui particular.

— Le-ai adus? întrebă disprețuitor contele, întinzând mâna.

Ușor tremurând, bătrânul îi întinse o mapă mare. Fără un cuvânt, cu chipul o mască de dezgust, contele scoase niște bani din portofel și îi dădu omului. Contele știa că nevasta bătrânului avea cancer și era pe moarte, dar presupunea că servitorul Giuliettei voia bani ca să-și cumpere de băut. Contesa își va da repede seama ce se întâmplase și-l va concedia, desigur, dar asta nu era treaba contelui. Omul era slab și putea fi exploatat, asta era tot. Se așeză confortabil în fotoliul mare și deschise mapa. Privi apoi multă vreme fără un cuvânt originalele frumoase ale lui Flame Syramore-Forbes. Singurele copii existente…

Reece își puse o garoafă roșie la butonieră și verifică dacă mai are inelul, râzând de propriile emoții. Dar nu în fiecare zi ești cavalerul de onoare al tatălui tău! Un curier bătu la ușă și îi înmână un plic maro. Reece îi dădu un bacșiș generos și deschise repede plicul, recunoscând ștampila poștală și raportul lui Dan River. Înăuntru era un raport despre Flame. Știa o mare parte din ceea ce era acolo, dar ceea ce îl făcu să amuțească era istoricul familiei ei englezești. Halcyone! Poseda jumătate din Halcyone? Dumnezeule mare, era oare vreo companie de bijuterii în care nu-și înfipsese ghearele? Se gândea oare să se

căsătorească cu proprietarul magazinului Tiffany? Sau îl urmărea pe șeful firmei Cartier? O credea în stare. Furios, dar și oarecum amuzat, Reece aruncă jos plicul și își frecă ochii cu mâinile. Se simțea atât de vinovat pentru ceea ce se petrecuse între ei noaptea trecută. Când se gândea la noaptea aceea minunată în gondolă, crezuse că găsise toate răspunsurile la visurile lui și după aceea se simțise ca un băiețel cu limba legată. Fusese atât de emoționat că abia dacă îi mai spusese câteva cuvinte după aceea. Și în tot acest timp, probabil că ea își făcuse planurile ei la rece. Și ce altă țintă mai bună putea avea decât noul ei frate vitreg, care era și proprietarul firmei Redex și al uneia dintre primele companii de extracție a pietrelor prețioase din lume? Întâmplător, aceeași companie de minerit care aproviziona și firmele Corraldo și Halcyone cu cea mai mare parte a pietrelor lor. Reece înjură violent. Era pentru el o experiență cu totul nouă să fie păcălit, dus de nas și manevrat, iar sentimentul de umilință care îl cuprindea acum nu era deosebit de plăcut.

Privind peste canalele liniștite, Reece scutură din cap. Dumnezeule, ce obosit se simțea! Îl epuiza cu neîncetatele ei mici surprize neplăcute. Știa mulți oameni care făceau acest lucru, firește; în lumea lui, căutătorii de aur erau ceva obișnuit. Dar nu se văzuse niciodată pe el însuși în ipostaza de victimă. Fusese prea deștept pentru ei până atunci. Asta până când o sirenă roșcată se strecurase în biroul lui, în viața lui, în gândurile lui, în... inima lui.

Reece înjură din nou și scutură din cap. Nu, nu ajunsese chiar așa de departe. Dar aproape că reușise. Și făcea așa de bine pe inocenta rănită. Inocentă? Se uită din nou la scrisoarea de pe masă. Inocentă, pe naiba! Dar o mică voce continua să insiste că furia lui nu era adevărată, ci numai un pretext pentru a nu înfrunta adevărata problemă. Aceea pe care, la vârsta lui de douăzeci și nouă de ani, începuse să creadă că nu va trebui s-o înfrunte niciodată. Era îndrăgostit și momentul era cum nu se poate mai puțin potrivit. Va trebui să plece curând în Columbia, unde singura lui problemă erau șerpii și păianjenii veninoși și o mină în pierdere. Dar se va întoarce. Iar Lady Flame Syramore-Forbes ar face bine să se păzească!

Francesca și Owen își beau ultimele picături de cafea când

sosi poșta. Printre telegramele de felicitare era și un plic mare maro, obișnuit.

— Este un raport de la... o persoană din Anglia, îi supraveghează pentru mine pe Roger și Justin, spuse încet Francesca.

Owen încuviință din cap, înțelegând imediat.

— Ei bine, deschide-l, iubito.

Îi strânse mâna cu dragoste uitându-se la chipul Francescăi, în timp ce ea făcea acest lucru. Citi repede raportul și își aruncă privirile pe setul de fotografii cu chipul cunoscut al fiului ei și la câteva fotografii, făcute de! a distanță, ale lui Roger, prins de regulă atunci când se uita pe fereastra de la mansardă. Numai după ce privi mai multe minute în șir la fața lui Justin, își dădu seama că în plic mai era și altceva. Descoperi că era pagina întâi a unui ziar. Uimită la început, o despături repede și rămase cu gura căscată. Owen se ridică de pe scaunul lui și se duse în spatele ei, ca să privească peste umăr. Văzu o fotografie a lui Justin. Francesca îi arătase multe fotografii ale fiului ei și fața frumoasă a lui Justin îi devenise la fel de cunoscută ca și Francescăi. Imaginea era granulară, dar nici chiar hârtia de ziar nu putea ascunde calitatea feței fine, puternice. Justin era ud, părul lui blond era lipit de cap. Fața lui era însă neobișnuit de încordată, iar textul de deasupra acestei imagini extraordinare spunea totul: „EROUL DE LA OXFORD SALVEAZĂ UN COLEG DE LA ÎNEC”.

— O, Owen, suspină Francesca și citi repede reportajul.

Acesta povestea în termeni elogioși cum, după ce câștigase o întrecere în scopuri caritabile împotriva vechilor rivali la Henley, ambarcațiunea celor de la Oxford se răsturnase. Unul dintre membrii echipei, George CampbellBean, se lovise cu capul de o latură a bărcii și se scufundase. Numai gândirea rapidă și acțiunea eroică a colegului lui, Lord. Justin Syramore-Forbes, conte de Ravenscroft, îl salvase. Negândindu-se decât prea puțin la propria siguranță, contele se scufundase sub barcă și îl adusese la suprafață pe Campbell-Bean, care era rănit. Vâslașul-șef îi aplicase respirația gură la gură și domnul Campbell-Bean își revenise ceva mai târziu la spital. Vechiul colegiu al contelui, pe care acesta îl părăsise în primul an pentru a se ocupa de lanțul de magazine de bijuterii Halcyone, organizase după aceea un dineu în onoarea contelui. Pe aceeași pagină mai jos, era

încă o fotografie a lui Justin, arătând încă și mai frumos și mai distins în costum de seară, așezat la masă, înconjurat de câțiva prieteni și mai mulți alți tineri.

— O, Owen, nu-i așa că e minunat?

Owen zâmbi și încuviință din cap.

— O să-l putem vedea personal foarte curând. Cred că vom petrece câteva zile la Veneția după nuntă, dar ne putem încheia luna de miere în Anglia. Ce părere ai?

Francesca rămase o clipă cu respirația întretăiată și se ridică, în timp ce hârtia căzea pe podea, uitată pentru moment.

— Owen! O, am putea? Mi-ar plăcea enorm! Dar... să nu mergem direct la Ravenscroft!

Owen încuviință din cap. După atâția ani, Francesca era înspăimântată la gândul să-și întâlnească fiul și cine ar fi putut să-i facă o vină din asta? Owen o sărută mai întâi ușor, apoi mai apăsat și înțelese că nu avea să fie deloc ușor. Din ceea ce aflase el despre Malcolm și judecând după modul în care reacționase Justin după moartea acestuia, cine știe ce grozăvii i-o fi băgat Malcolm în cap băiatului? Știa și că scrisoarea pe care Justin i-o trimisese mamei lui după moartea lui Malcolm nu fusese deloc binevoitoare. Dar oricum, băiatul nu putea fi chiar atât de rău. Ceva amestecat, fără îndoială, însă, își spunea Owen, strângând-o pe Francesca în brațe cu dragoste, după ce o va cunoaște pe Francesca o va iubi. Cum altfel? Va dura ceva timp, dar era decis să-l includă și pe Justin în familia lor, la fel cum va fi inclus și Reece, cu toată dragostea. Vor învăța cu toții să se iubească unul pe altul. Owen nu înțelegea ca lucrurile să se întâmple altfel. Orice altceva ar fi durut-o pe Francesca și era hotărât ca așa ceva să nu se mai repete. Nimeni nu o va mai răni. Nici Justin și nici fiul lui sau fiica ei. Reece și Flame ar face mai bine să-și încheie rapid socotelile!

— Iubitule, murmură Francesca cu buzele lipite de ale lui și ochi închiși, simțind cum inima îi bate în piept fericită. Nimic nu putea să strice această zi. Nimic.

Dar fotografia lui Justin privea în sus spre ei, de la picioarele lor.

12

Biserica San Sebastiano văzuse multe nunți. Mireasa de astăzi era frumoasă, dar era o femeie matură, iar rochia ei avea culoarea fildeșului antic. Fusese chiar rochia de mireasă a Giuliettei, iar Francescăi îi dăduseră lacrimile ceva mai înainte, când bunica o ajutase să îmbrace această rochie în stil clasic. Mirele era chipeș, în costumul gri-argintiu care contrasta plăcut cu pielea lui netedă și bronzată. Biserica era plină de lume. Bijuteriile sclipeau, iar corsajele abundau de trandafiri, orhidee și gardenii. Mireasma florilor de portocal umplea vechea biserică, iar la parfumul acesta se mai adăuga cel al garoafelor, violetelor, freziilor, orhideelor și trandafirilor. Orga uriașă, impresionantă, începu să intoneze marșul nupțial și Francesca porni pe culoarul dintre bănci pentru a doua oară în viața ei. Când ajunse lângă Owen, în fața altarului unde o condusese contele, în calitatea lui de șef al familiei, toți ochii erau ațintiți asupra miresei care strălucea de-a dreptul.

Giulietta își aminti de propria ei rochie de mireasă și zâmbi. Maria își aminti de Michael Corraldo și duse mâna la batistă. Flame, în calitatea ei de șefă a domnișoarelor de onoare, nu putea face nimic altceva decât să se uite la Reece, iar ochii ei erau întunecați, ca niște heleștee fără fund, de câte ori se ațintea asupra lui. Oare la ce se gândea? Ce simțea cu adevărat în legătură cu ea? Oare o iubea, măcar un pic? Dar nu putea suporta să-i întâlnească privirile când episcopul începu să vorbească despre caracterul sfânt al căsătoriei. Owen le spusese că Reece va trebui să plece în Columbia a doua zi după nuntă pentru a rezolva niște probleme ivite la una din minele lor de smaralde și atunci își dădu seama pentru prima dată că Dexter Mining Corporation extrăgea pietre prețioase și nu cărbune sau metale. Și fusese și aceasta încă o descoperire neplăcută într-o săptămână în care deja simțea că își pierduse echilibrul. În biserică se așternuse o liniște plină de respect și Flame își simți ochii atrași în direcția lui Reece. Soarele strălucea prin vitralii aruncând mici diademe de roșu, verde și albastru pe părul lui negru și pe umerii lați. Stomacul i se strânse, amintindu-și ce simțise atunci când se ținuse strâns de acești umeri în momentul în care el o pătrunsese, și întoarse repede privirile, închizând pentru o clipă ochii. Trebuie să dea uitării toate acestea – era clar că Reece așa făcuse. Privi

hotărâtă în altă parte, uitându-se la mama ei care îngenunchease cu capul plecat alături de Owen ca să primească binecuvântarea. Dar încercă zadarnic să-și alunge din minte toate gândurile care se îndreptau spre Reece Dexter. Se foi neliniștită, strângând în mână buchetul ei de domnișoară de onoare din flori palide de portocal și garoafe roz. Era îmbrăcată într-o rochie lungă de culoarea caisei, din catifea subțire, cu o croială foarte simplă. Cu părul ei de culoarea flăcărilor și cascadele de bijuterii de argint cu chihlimbar care îi atârnau de urechi și în jurul gâtului, arăta de-a dreptul uluitor.

Francesca nu avea ochi decât pentru Owen. Cât de diferită era această nuntă față de... nu. Francesca refuza să compare această nuntă cu o altă ocazie. Malcolm sedusese o fetiță tânără, cu minciuni și promisiuni de fidelitate, când de fapt nu râvnise la nimic altceva decât la legăturile cu familia Corraldo. Iar acesta era Owen care o iubea. Nu exista niciun fel de comparație. Lăsă cuvintele preotului să plutească pe deasupra lor și se simți străbătută de un val de căldură din creștet până-n tălpi. Când Owen îi strecură inelul în deget – un singur diamant montat în platină – Francesca închise ochii pentru o clipă. De astă dată totul avea să fie bine. De astă dată, și cu acest bărbat, va fi fericită. Când deschise din nou ochii, Owen se uita la ea cu ochii lui blânzi și iubitori, iar ea surâse, cu zâmbetul ei ca o rază de soare în interiorul întunecos al bisericii din Veneția.

Justin se înclină ușor și ridică mâna principesei Sofia Elena di Maggiore la buze, sărutându-i ușor degetele. Ochii lui nu-i părăsiră nicio clipă pe ai ei. Sofia di Maggiore era frumoasă într-un fel aparte. Avea aproape un metru optzeci, părul negru ca pana corbului și o siluetă care nu putea fi descrisă altfel decât ca statuară. Sofia di Maggiore nu era grasă, ci planturoasă.

— Principesă, bine ați venit la Ravenscroft! Sper că ați avut o călătorie plăcută.

Sofia înclină capul, iar ochii ei aproape negri aruncară scântei de politețe amabilă, gata de flirt.

— Da, mulțumesc. Și vă mulțumesc pentru că v-ați oferit să mă găzduiți peste noapte în această casă frumoasă, dar i-am promis lui Guido că mă întâlnesc cu el diseară la Monaco.

— Norocosul de Guido, murmură Justin și aruncă o privire în spate către locul unde stăteau Scott Tate și o femeie micuță cu

părul cărunt, care venise odată cu principesa. Șoferul ei rămăsese în mașină. Ei bine, ați dori să veniți împreună cu însoțitoarea dumneavoastră în camera albastră? Cred că vă este foarte tare sete.

— O, vă rog să mă iertați pentru impolitețea mea. Dânsa este *signora* Corlino. Este... cum se spune în engleză? Mâna mea dreaptă. Oriunde merg eu, merge și *signora* Corlino cu mine. Ca să-mi aranjeze părul, să răspundă la telefon...

— Înțeleg, spuse Justin politicos și îi conduse pe toți într-un salonaș care fusese pregătit cu grijă pentru această împrejurare. Principesa se uită binevoitor la toate comorile care meritau să fie văzute – un tablou autentic de Constable care se odihnea deasupra căminului, câteva figurine de Wedgwood, o pereche de vase din epoca Ming așezate pe piedestaluri de Sheraton, fiecare din cele două laturi ale ferestrelor mari cu vitralii.

— Ce ați dori să beți, principesă, *signora?*

Justin o indusese în mod deliberat și pe *signora,* ghicind pe bună dreptate că principesa o privea pe camerista ei cu aceeași afecțiune pe care o nutresc copiii englezilor față de doicile lor. *Signora* fii servită imediat cu ceaiul pe care îl dorea, iar Sofia nu putu să nu remarce calitatea autentică a ceștilor de porțelan din cel mai fin. Justin îi ceru valetului să se ducă jos, la pivnița de vinuri, și numi unul dintre cele mai bune vinuri pe care le avea pentru a-l aduce principesei. Nu se putea să nu fie impresionată de faptul că i se oferea un vin care costa 5000 de lire paharul.

Era aproape de amiază și principesa se lăsă convinsă să rămână la dejun înainte de a merge să facă o vizită la Woodstock. Sufrageria, la fel ca și salonul, fusese pregătită în mod special și fiecare centimetru pătrat de lemn strălucea. Pe masă fuseseră așezată argintăria și cristalurile, iar meniul simplu, alcătuit din spumă de somon, salată de crabi și prăjitură cu mure fu foarte bine primit.

Justin considera că fiecare bănuț cheltuit cu acest dejun era o investiție. După ce începuse așa de bine, nu avea de gând să dea greș acum. Refuza să se gândească la ceea ce se întâmpla la Veneția exact în acel moment. Primise o invitație la nunta mamei lui și refuzase imediat cu poșta următoare. Apoi începuse să se intereseze ca să afle cât mai multe despre Owen Dexter. Aflase că era proprietarul minelor care aprovizionau cu pietre prețioase Halcyone și fu cuprins de furie. Mai rău încă,

Reece Dexter era proprietarul firmei Redex. Cine știe ce sfori trăsese drăguța lui de surioară pentru a profita de toate acestea? Probabil că își închipuia că venise Crăciunul!

Justin era ferm hotărât să-i acorde Sofiei toată atenția sa în timp ce o însoțea la Woodstock, în Rolls-Royce-ul argintiu al conților Syramore-Forbes. Firește, atelierul era curat ca lacrima. Covorul, un Aubusson autentic, purpuriu, fusese curățat și periat, iar culoarea lui inculca în subconștientul vizitatorilor ideea de regalitate. Vitrinele de cristal fuseseră curățate și aproape că nu-ți venea să crezi că între privitori și bijuteriile expuse pe rafturi erau totuși niște geamuri.

Dar Justin nu schimbase nimic. Scândurile pardoselii se îndoiau sub picioare. Tablourile de pe perete erau șterse și învechite. Atelierul era mic, foarte întunecos și indiscutabil englezesc. Principesa fii fermecată, îngrijorată, încântată și, mai ales, surprinsă. Această încăpere era tot atât de diferită de localurile elegante și aerisite ale lui Bulgari și ale altor firme la care fusese ca și orășelul Woodstock de Roma, Paris sau Amsterdam. Dar Sofia, pe lângă faptul că era femeie și fusese impresionată de Halcyone, de conacul de țară și de înfățișarea de bărbat bine a lui Justin, era și o femeie de afaceri și, după ce se lăsase în mod corespunzător impresionată de atelier, începu să inspecteze rapid bijuteriile expuse. De când se hotărâse să facă acea comanda de bijuterii, Sofia învățase foarte multe despre această artă, ceea ce îi permitea să considere cu ochi experți bijuteriile expuse. Care erau, așa cum văzu imediat, perfecte. Și nici nu s-ar fi așteptat la altceva de la o companie cu reputația firmei Halcyone.

Justin o conduse competent, arătându-i colecția, expunându-și propriile cunoștințe și bazându-se pe cunoștințele ei minime.

— Aceasta este o Belle Époque, firește, murmură el după ce petrecuseră zece minute examinând piesele din vitrină. A fost la modă cam pe la sfârșitul secolului și a devenit desuetă cam prin 1914. Străbunica mea spunea că Belle Époque era veselă, dar nu capricioasă, exuberantă, dar disciplinată.

Sofia încuviință din cap și, pentru a nu se lăsa mai prejos, adăugă blând:

— Formele sunt foarte fluente – și au culori blânde. Cred că este din cauza influenței exercitate de Art Nouveau.

Justin zâmbi către ochii ei negri, mai mult decât dispus s-o

lase să câștige această mică bătălie.

— Așa este. Îmi place în mod deosebit această piesă. Este în stilul lui René Lalique. Este vestit pentru sticla lui, firește, dar a făcut și bijuterii, mai ales în stilul „basse tailler”.

Principesă dădu din cap.

— Îmi place acest peridot[2].

Justin dădu din cap aprobator și își propuse să țină minte această aluzie.

— De acord. Și mie îmi place nuanța lor de un verde pal. De fapt, această piesă a fost executată în onoarea lui Edward, prințul de Wales. Era piatra lui preferată.

Sofia acceptă remarca și merseră mai departe. Alegerea lui Justin fusese foarte eclectică și, alături de Belle Époque, avea exemplare uluitoare de Art Deco, mai ales broșe, cu desenul lor geometric, precis, precum și piese din perioada postbelică, domeniul suprarealismului, ba chiar și câteva piese contemporane. Sofia era mai mult decât satisfăcută. Lucrătura era deosebită, designul satisfăcător și, firește, ambianța de la Halcyone era de-a dreptul seducătoare. Când va veni ziua să-și facă lista finală a preferințelor, Halcyone va avea în mod cert un loc foarte aproape de vârf.

— Dacă aveți timp, principesă, aș dori să vă arăt și atelierele. Dar, firește, poate că nu doriți în mod special să vedeți cum se creează bijuteriile...

Justin lăsă fraza neterminată, foarte conștient de faptul că Sofia era deja prinsă în plasă.

— Serios? Meșterii dumitale sunt aici? în clădirea aceasta? Sofia nu putea lăsa să-i scape o asemenea ocazie, așa cum se așteptase, de altfel, Justin.

Atelierul de lucru fusese lăsat în mod intenționat exact așa cum era. Cu excepția faptului că, în onoarea oaspetelui lor regal, meșterii veniseră la lucru cu cele mai bune costume ale lor și se duseseră la frizerul preferat înainte de a veni aici. Din momentul în care păși în încăpere și auzi zgomotul ascuțit al strungului, simțind mirosul de sudură și ulei din aer, Sofia fu impresionată. Niciunul dintre ceilalți candidați nu o lăsase nici măcar să se apropie de vreunul din atelierele lor. Justin făcu un gest măreț și o conduse spre Gunther Voss, care tăia un rubin dându-i o formă absolut perfectă, proces pe care Sofia îl

[2] Piatră semiprețioasă de culoarea fisticului (n.tr.).

consideră fascinant. Se duseră apoi la ucenicii care lucrau din greu cu fierăstrăul și pila la cupru și aluminiu, care aveau nevoie de un tratament special. Deși aceste puncte de lucru erau mai puțin fascinante decât tăierea pietrelor, Sofia le găsi la fel de interesante. Iar piesa de rezistență a lui Justin, și anume momentul când Seth o ajută pe Sofia să facă un pandantiv simplu, decurse chiar mai bine decât se așteptase el. Sofia nu avea nici cea mai mică idee că oferta lui Seth era departe de a fi un gest spontan. Justin se pregătise bine pentru acest moment. Sofia nu se gândise niciodată prea mult la procedeul de emailare. Dar era ceva ce se putea face ușor, era foarte viu colorat și producea rezultate uimitoare aproape cât ai bate din palme. Și era ceva ce Sofia putea să facă cu ușurință, dacă era îndrumată cu atenție de Seth, așa cum se și întâmplă.

Dacă *signora* Corlino fusese sau nu uimită s-o vadă pe stăpâna ei așezată la o masă murdară dintr-un atelier cu un bătrân în spate care îi îndruma mâna, nu arătă acest lucru. Iar Sofia, în ceea ce o privea, era fascinată de lucrul în sine. Piesele mici de email colorat, gata modelate și tăiate, fuseseră asamblate chiar de ea însăși pentru a forma un pandantiv care reprezenta un crin simplu, dar deosebit de frumos, de culoare crem.

— Gata, principesă. Graiul greoi din Dorset al lui Seth era plin de respect și autentic englezesc în același timp. Întotdeauna am spus că puteți să-l faceți, nu-i așa?

Sofia încuviință din cap, neputând să-și ia ochii de la pandantivul din fața ei. Când îl începuse, nu era decât un simplu oval de aur. Acum era o lucrare de artă. Și o făcuse chiar ea!

— Este foarte drăguț. Ce deștept ești, Seth!

— Dumneavoastră l-ați montat, doamnă. Eu numai v-am ajutat.

— Sigur că mai trebuie finisat, îi explică Justin. Emailul este o sticlă de calitate foarte fină, colorată prin introducerea mai multor oxizi și săruri. Este imersat în acid azotic câteva clipe pentru a fi curățat de orice impurități; de aceea era încă umed atunci când l-ați aplicat. Acum trebuie să fie pus într-un uscător care lucrează la temperaturi cuprinse între 700 și 900 grade Celsius pentru a se usca și a se întări din nou.

— N-am crezut niciodată că poate fi atât de… că poate să-ți ofere o asemenea satisfacție. Până acum am considerat

întotdeauna că emailul este cumva... Sofia ridică din umeri neputincioasă.

— Categoria a doua? o ajută Justin și ea dădu din cap afirmativ. Da, cei mai mulți oameni așa cred, dar nu este adevărat. Lucrul cu emailul este mai dificil decât montarea pietrelor prețioase. Și există mult mai multe stiluri în domeniul emailul decât credeți. Ceea ce ați făcut dumneavoastră acuma este un cloisonné, dar mai există și multe altele: champlever, basse-taille, Limoges – la care este nevoie de plăcuțe subțiri de cupru, și plinque-au-jour care seamănă cu ceea ce ați făcut dumneavoastră, numai că nu are fundament.

Sofia asculta cu atenție, încă sub impresia emoției pe care o simțise atunci când fabricase chiar ea o bijuterie, ceva la care nu se așteptase niciodată. Justin o privea cum se uita nesățioasă la Seth în timp ce acesta pregătea pandantivul pentru a-l introduce în uscător.

— După ce se usucă, ar fi o onoare pentru mine să vi-l ofer în dar în numele firmei Halcyone, pentru timpul și răbdarea dumneavoastră. Dacă doriți, puteți să ne lăsați adresa unde să vi-l trimită managerul nostru.

Sofia încuviință încântată.

— Aș fi foarte bucuroasă, Lord Justin.

Justin dădu și el din cap afirmativ. Firește că Sofia nu va primi pandantivul pe care îl făcuse. Acesta era prea stângaci, prea nefinisat. Dar Seth îl va demonta și îl va reface și într-o săptămână Sofia va primi o bijuterie splendidă de email și va putea să se laude fericită – chiar dacă nu era tocmai adevărat – că o făcuse ea însăși. Principesa plecă la puțin timp după aceea. Radia de bucurie.

Am pus mâna pe ea, își spuse fericit Justin. Apoi zâmbi trist. Asta dacă nu se întâmpla nimic rău.

Flame, care se amețise puțin la recepția de nuntă, prinse buchetul pe care îl aruncă Francesca peste umăr și, în mijlocul râsetelor tuturor, flutură din mână către noii căsătoriți, împreună cu tot restul familiei. Ridică apoi încet, aproape cu pioșenie, buchetul la nas și mirosi parfumul suav. Tradiția spunea că cea care prinde buchetul aruncat de mireasă este următoarea care se va căsători. Instinctiv, întoarse privirile către Reece.

Dar Reece plecase deja.

În noaptea aceea dormi prost din cauza ușoarei mahmureli și a doua zi se trezi slăbită. La micul dejun, poșta de dimineață aduse o scrisoare de la Radcliffe. Flame o așteptase, pentru că se hotărâse să părăsească școala și îi scrisese decanului, explicându-i motivele. Dar decanul, pe lângă faptul că îi acceptase retragerea cu regret, îi mai dădea și alte vești tulburătoare. Wendy Gibbs fusese găsită moartă la ea în cameră. Știind că fuseseră prietene, decanul o informa cu tristețe și cât mai delicat că decedase în urma traumei provocate de o supradoză de drog. Flame începu să plângă, iar Maria și Giulietta veniră imediat îngrijorate lângă ea. Dar Flame nu se putea liniști. Fusese cea mai bună prietenă a lui Wendy și nu-i trecuse nicio clipă prin cap că Wendy avusese o problemă atât de cumplită. Iar acum era prea târziu ca s-o mai ajute…

13

Francesca și Owen se întoarseră din weekendul petrecut la Roma arătând ca niște însurăței cât se poate de fericiți. Dar în momentul în care intră în salon, Francesca își dădu seama că se întâmplase ceva. Maria se ridică și o îmbrățișă cu căldură, dar în ochi i se citea îngrijorarea.

— Mamă, spuse Francesca și se uită la Maria care se dusese la Owen și, spre marea ei încântare, îl îmbrățișă la fel de călduros. Mamă, s-a întâmplat ceva? Unde este Flame? întrebă ea neliniștită.

Giulietta se ridică anevoie în picioare.

— E sus, draga mea. A primit niște vești proaste.

Owen și Francesca ascultară tăcuți povestirea Giuliettei despre moartea lui Wendy. Nu mai adăugă ceea ce gândeau cu toții. Dacă Wendy, care părea așa de... normală, a putut fi afectată de droguri, cine mai era la adăpost de ele? Ar fi putut foarte ușor să fie Flame!

Francesca oftă adânc.

— Trebuie să mă duc să stau de vorbă cu ea.

Se întoarse, prinse privirea lui Owen și întinse mâna. Owen simți un val de ușurare. Era prima lor criză și Francesca se întorsese către el la fel de firesc cum se întoarce floarea soarelui către soare. Sus, Flame stătea la fereastră și privea la orașul pe care începuse să-l îndrăgească.

— Flame, iubita mea! Mi-a spus Giulietta despre Wendy.

Îmi pare așa de rău! Francesca se apropie repede de ea și o trase la pieptul ei.

— Mamă, îmi pare rău. Am vrut să aștept, să nu-ți spun imediat! Este luna ta de miere!

— Fleacuri! De astă dată vorbise Owen, cu vocea încărcată de emoție. Nu vrem să simți niciodată că nu poți veni la noi în orice moment să ne împărtășești necazurile tale.

Afirmația sună cam nelalocul ei, dar el își dădea seama că situația lui de tată vitreg era prea recentă ca să se ducă la ea și să facă ceea ce făcea Francesca. Însă durerea ei era atât de vizibilă, încât Owen ar fi vrut s-o îmbrățișeze și el. Își amintea că o îmbrățișase la fel pe Clare când primiseră vestea morții mamei ei la o pensiune din San Antonia. Francesca privi la soțul ei, cu ochii plini de durere și dragoste. Zâmbi, un sfâșietor zâmbet de recunoștință. Flame își reveni și respiră adânc, apoi se îndepărtă

încet de mama ei. Ei bine, ce era mai rău trecuse.

Dar nu trecuse. Nici vorbă!

Mai târziu, după ce se sili să mănânce ceva ușor împreună cu familia la cină, se duse înapoi la ea în cameră, hotărâtă să facă un alt desen de bijuterie. Dar când deschise sertarul nu găsi decât un spațiu gol. Timp de o clipă rămase cu privirile ațintite în locul acela, apoi începu să tragă frenetic de celelalte sertare. Dar știa deja că mapa dispăruse. Nu o pusese în altă parte și, deși avea de gând să întrebe, știa că nici Giulietta și nici bunica ei n-o luaseră. Se lăsă încet pe pat. Cineva îi furase desenele. Dar cine? Și de ce? Nimeni nu avea acces la ele aici, în Palazzo d'Oro. Nu era decât ea, familia ei și…

Reece. Reece, care era proprietarul firmei Redex! Reece, care admirase eforturile ei mai înainte și fusese suficient de impresionat ca să dorească s-o angajeze. Reece care avea nevoie de proiecte noi și de calitate ca să-și asigure succesul companiei lui de bijuterii. Reece…

Justin își plimbă mâna în jos pe spatele partenerei cu care dansa, foarte conștient de mișcarea caldă și ritmică a cărnii ei. Desirée Deville era ultima idee a lui Scott: era franțuzoaică și moștenitoarea averii tatălui ei, compusă din moșii întinse, era suficient de atrăgătoare și foarte căutată, în acel moment, ofta zgomotos la urechea lui și el simți în mod inconfundabil presiunea sfârcurilor ei pe pieptul lui, cu un amestec de amuzament și neliniște. Își scosese ceva mai devreme sacoul, când petrecerea începuse să se încingă într-un mod care nu se referea numai la temperatura din cameră. Plafonul înalt dădea încăperii – care era supraaglomerată – un fals aer de spațiu. O orchestră de muzică pop pompa muzică în încăpere dintr-un colț, iar amplificatoarele erau așa de puternice, încât tot ce auzeau participanții la petrecere era un continuu „bum-bum, bum-bum" de la chitara principală. Dar lui Justin nu-i păsa. Nu i-a păsat nici când luminile se stinseseră treptat până când ajunsese să se răsucească cu partenera lui într-un întuneric total. Nu-i păsa nici de râgâielile și chicotelile bețivilor din jurul lui în timp ce bărbații și femeile începuseră să se pipăie, deși știa că unii dintre aceștia erau bărbați care pipăiau alți bărbați. Nu-i păsa nici de sugestiile mai mult sau mai puțin transparente suflate de unii dintre dansatori. Era într-o stare de amorțeală

aproape totală.

— Așadar, așa petreceți cu adevărat voi, englezii?

Desirée trebui să-i răcnească cuvintele în ureche și

Justin încuviință din cap, căci nu era deloc dispus să vorbească în vacarmul care îi înconjura.

— Și eu care credeam că acele mici serate politicoase la care mă dusese tata în Conaught erau tot ce puteți voi, englezii!

Justin zâmbi din nou, și dinții lui albi și puternici străluciră în întunericul încăperii. Știa că Desirée este aproape beată, dar și el era cam la fel. Așa trebuia să fie ca să facă față schemei lui Scott. Ticălosul acela era obsedat de ideea că Justin trebuie să se căsătorească cu un sac de bani – și asta repede. Și Justin era aici numai pentru că știa că Scott are dreptate și o ținea pe franțuzoaica asta molatică în brațe, lăsând-o să se frece de el ca o pisică în călduri. Acum, când Francesca se căsătorise cu miliardarul ei și principesa îi lăsase clar de înțeles în scrisorile ei cât de aproape era Halcyone de primirea comenzii, avea nevoie să-și consolideze rapid această poziție. Și scrisoarea pe care o primise ieri de la mama lui îl îndemnase și mai mult s-o facă. Mama lui venea împreună cu iubițelul ei soț să-i facă o vizită săptămâna viitoare. Nu putuse s-o refuze. Nu de astă dată. Îi era frică. Numai gândul la ea amenința să-i străpungă armura de nepăsare ca raza unui laser.

Oftă și își umplu palmele cu fundul lui Desirée. Știa că n-o să se gândească la eventualitatea de a-l lua de bărbat decât după ce îi va testa performanțele în pat. Într-un fel, nu-i putea face o vină din asta, dar în altfel se simțea total umilit. Sexul era în ordine atunci când îți făcea plăcere și era amuzant. Presupunea că poate fi frumos atunci când e vorba de dragoste. Dar să faci sex ca să-ți asiguri o avere... Apucă repede un pahar de șampanie de pe o tavă din apropiere și făcu o piruetă largă. La naiba, se simțea ca dracu!

— Hmm, ce drăguț, murmură Desirée, ascunzându-și și mai adânc nasul în gâtul lui. Justin se strâmbă, simțind în nări mirosul fixativului ei. Era o fetiță foarte șic, cu părul negru, tuns în stil geometric Vidai Sassoon. O fată zveltă cu o rochie de mătase subțire prin care se vedea aproape totul.

Desirée oftă din nou și mâna ei alunecă de pe talia lui coborând în jos pe coapsă și îl strânse încă și mai aproape de ea. Nu putea să nu simtă cât de excitat era și scoase un chicotit

satisfăcut, un sunet care îl făcu pe Justin să se strâmbe din nou. Flick n-ar fi chicotit niciodată. Flick! Desirée simți cum partenerul ei de dans este scuturat de un fior și zâmbi. Avea o gură mare, lacomă care era obișnuită să primească ceea ce dorea. Răsfățată toată viața, Desirée lua întotdeauna ceea ce dorea. Și îl dorise pe contele de Ravenscroft din momentul în care i-l prezentase Scott și mai nu știu cum.

— E în ordine, dragul meu, îi șopti ea în ureche torcând ca o pisică și îl aduse pe Justin înapoi de pe marginea disperării exact la timp. Hai să găsim un loc retras, ce spui? întrebă ea și îl trase din mulțime, chicotind în timp ce își făcea drum spre camerele din fundul casei, către o seră întunecată și părăsită. Justin simți cum degetele ei se crispează pe cureaua lui de la pantaloni și rămase neclintit ca o stâncă, respirând adânc în timp ce ea îi desfăcu cu mâini experte fermoarul și îi trase în jos chiloții. I se tăie respirația când simți limbuță ei fierbinte și umedă care îi lingea testiculele. Aproape că îi veni să țipe. Aproape.

Justin strânse din dinți în timp ce mâinile lui Desirée se încleștau de coapsele lui și nu-l lăsau să se retragă. Fata se gândise de prea multe ore la această delicatesă ca să lase acum reticența specifică a unui conte englez să-i fure această plăcere.

Deși știa că nu-l va auzi nimeni, chiar dacă începe să țipe ca un înecat cât îl țin puterile, Justin își ținea gura încleștată în timp ce Desirée începu să-i lingă membrul umflat, de la bază către vârf, așa cum linge un copil inocent o înghețată. Sudoarea începu să-i curgă pe frunte când fata îl luă cu totul în gura ei largă, frământându-l cu buzele. *Alors,* își spuse Desirée, dar mare mai era! Și deschise gura și mai larg, masându-l tot mai tare cu limba. Justin începu să tremure, conștient de faptul că era aproape de climax, și își rezemă mâinile neputincios de capul ei, atât ca să-și țină echilibrul, cât și ca să se asigure că femeia nu se va retrage. Știa că dacă ar face așa ceva, dacă ar fi genul de femeie căreia îi place să chinuiască bărbații, așa cum bănuia el, nu va fi capabil să se stăpânească și o va implora să continue.

Desirée simți cum carnea începe să zvâcnească în gura ei și zâmbi pe cât i-o îngăduiau împrejurările. Conștientă de presiunea mâinilor lui pe capul ei, știa că nu va mai putea prelungi deliciosul moment, așa cum ar fi dorit. Era ceva foarte erotic când îl făceai pe un bărbat să se milogească de tine ca

să-l ajuți să se ușureze. Cu toate acestea... Desirée ridică din umeri și își plimbă mâinile de-a lungul coapselor lui musculoase... Și apoi înghiți și bău cu ușurința unei experte în timp ce Justin se pierdea în gura ei și numai după ce îl supse și de ultima picătură de sevă se retrase lingându-și buzele. Se ridică alunecând pe corpul lui ca un șarpe senzual și îl sărută apăsat pe buzele care încă mai gâfâiau.

— Ți-a plăcut, *chérie?* murmură ea în urechea lui, ridicând vocea și gâfâind la rândul ei.

Justin deschise repede ochii.

— Da, mi-a plăcut, recunoscu el încet, simțind un val clar de dezgust care urca în el. Și poate că o să-ți placă și ție asta, adăugă el înverșunat și o ridică ușor în brațe. Fata simți cum spatele ei se lovește de geamul rece al peretelui și își încolăci imediat picioarele în jurul taliei lui. Nu purta lenjerie și mișcarea aceasta o deschise larg pentru bărbăția umflată a lui Justin. Fără a ezita, acesta se aruncă în ea, cu un zâmbet sălbatic pe față. Poți avea încredere într-un conte de Ravenscroft, știe să se descurce! Ravenscroft avea nevoie de un moștenitor ca să-și asigure viitorul. Nicio problemă! închise ochii, ca să nu mai vadă fața ei excitată și lacomă. Simțea că i se face greață.

Desirée gemu cu unghiile înfipte în umerii lui. Își pierduse total controlul, drăgălașul de aristocrat englez cu părul blond. Cine s-ar fi gândit... Desirée mormăi când Justin se retrase apoi intră din nou în ea, penetrând-o fără milă. Fata gemu din nou simțind crisparea cunoscută din pântece!

— Oh, *oui, oui,* murmură ea, cu o voce pițigăiată. Începu să mormăie ceva în franceză, o combinație ciudată de înjurături, încurajări și amenințări. Justin, care nu știa boabă franțuzește, simți o amenințare în acele sunete străine. Și asta trebuia să fie nevasta lui? Nu credea că ar putea suporta așa ceva. Dar, cu mângâieri controlate, reuși să-i provoace un orgasm după altul, în timp ce își ținea propriul trup sub control, iar zvâcnirile din vintre îi erau însoțite de cele din cap. În cele din urmă, când Desirée credea că o să leșine, Justin erupse în ea, iar trupul lui se moleși, cuprins de slăbiciunea de după actul sexual.

Îi dădu drumul, iar Desirée alunecă ușor de-a lungul peretelui, aterizând în fund și întrebându-se ce ar spune sofisticații ei prieteni de la Paris dacă ar vedea-o acum. După ce făcuse sex până mai, mai să leșine, și cu cine? tocmai cu un englez! Și

francezii care credeau că englezii sunt așa de… blegi. Conștientă de cât de ridicolă trebuia să pară, cu rochia ridicată și cu părul ciufulit, cu sânii urcând și coborând agitați în timp ce se lupta să-și recapete suflul, Desirée începu să râdă. Nu se putea abține. Probabil că arăta așa de caraghios!

Justin deschise ochii și se uită fix la ea, nevenindu-i să creadă. Râdea de el! Simți un val de disperare pură și de frustrare care îl zgudui și îl făcu să geamă necontrolat. Apoi, la fel de repede cum venise, furia copleșitoare dispăru, lăsând locul unei goliciuni înspăimântătoare și unui sentiment de totală inutilitate. Își trase obosit chiloții și își încheie fermoarul de la pantaloni.

— Îmi pare rău… pentru o clipă nu-și aduse aminte cum o cheamă… Desirée. A fost o eroare.

Apoi, fără un cuvânt, fără a încerca nici măcar s-o ajute să se ridice în picioare, se întoarse și plecă. Scott și Ravenscroft n-aveau decât să se ducă la dracu'!

Desirée privi în urma lui, continuând să râdă.

Lui Flame îi plăcea la Londra. Crezuse că dacă va locui cu mătușa ei, Aria, și soțul acesteia, Geoffrey, se va simți ca și când s-ar fi întors înapoi în copilărie, dar nimic nu putea fi mai departe de realitate. Fusese tratată ca un adult cu drepturi depline încă de la bun început și asta o făcuse să se simtă foarte bine.

Sora mai în vârstă a Francescăi, Aria, împotriva tuturor așteptărilor, se măritase cu un englez, la puțin timp după ce Francesca se căsătorise cu Malcolm. Acum aveau amândoi peste șaizeci de ani și erau căsătoriți de peste douăzeci de ani. Și locuiau în același cartier în care trăise Geoffrey toată viața, în aceeași casă în care locuise cu mama lui până când aceasta decedase la respectabila vârstă de nouăzeci și trei de ani.

Flame venise în Anglia la numai o săptămână după căsătoria mamei ei. Nu voia să mai stea la Veneția după ce descoperise dispariția misterioasă a mapei cu desene – oamenii ar fi putut s-o întrebe de ele și ea nu vorbise nimănui despre furt. Ar fi ajuns la aceeași concluzie inevitabilă ca și ea și nu suferea gândul că ar putea pune în primejdie fericirea mamei ei. Owen ar fi trebuit să aibă o discuție cu Reece, iar ea nu voia să se bage între tată și fiu. Ar fi preferat să discute chiar ea cu Reece…

Francesca o rugase pe Flame să-i însoțească, pe ea și pe

Owen în Anglia, în luna de miere, dar Flame refuzase. Însă știa că cei doi ar fi îngrijorați la ideea că ea va sta singură într-o cameră de hotel, și fusese de acord să stea la mătușa Aria. Într-o după-amiază totul fu aranjat și Flame veni cu avionul de la Veneția două zile mai târziu. Însă nu înainte de a-i trimite o scrisoare lui Reece. Știa că este în Columbia și era bucuroasă că nu va mai trebui să-l vadă. Se va strădui mereu să fie în altă parte când va veni în vizită la tatăl lui. Dar asta nu însemna că va scăpa așa de ușor cu ceea ce făcuse. Așa că își vărsase toată amărăciunea și tot disprețul în scrisoarea pe care o adresase către birourile Dexter Mining Corp. Din Columbia și o pusese la poștă imediat, ca nu cumva să se răzgândească. După ce se mai ușură puțin în felul acesta, plecă de la Veneția fără să mai arunce nicio privire în urmă.

Unchiul și mătușa îi plăcuseră de îndată ce îi cunoscuse, pe aeroportul Heathrow. Geoffrey, care acum era la pensie, era un bărbat amabil și calm, care își adora soția rotunjoară și vorbăreață. Aveau o casă modestă, dar decorată cu gust și îngrijită de amândoi cu dragoste. Grădina, singura pasiune a lui Geoffrey, era o masă de culoare, parfum, culori și straturi de flori îngrijite. În ultima săptămână, Aria gătise cantități uriașe de mâncare pentru Flame, pe care aceasta nu putuse niciodată să le mănânce, iar Geoffrey o încântase în mod permanent cu diverse istorioare amuzante de pe vremea când fusese el funcționar public. În urma încercărilor lor combinate și întotdeauna bine intenționate de a o face să se simtă mai bine, Flame începu să iasă treptat de sub povara amărăciunii ei. Amărăciune provocată de durerea după prietena pierdută și puțin și pentru inocența ei pierdută. Dar durerea provocată de trădarea lui Reece nu se micșora. Rămăsese în sufletul ei pe care și-l simțea acum ca de plumb, în timp ce inima îi era un punct dureros în mijlocul pieptului. De ce făcuse asta? De ce făcuse dragoste cu ea cu atâta tandrețe și gingășie și după aceea devenise atât de rece și nepăsător? Ce fel de om era?

Timp de o clipă se gândise prostește sau copilărește că nu va mai avea niciodată încredere în niciun bărbat. Dar avându-l mereu în preajmă pe Geoffrey care îi amintea în mod constant cât de diferiți pot fi bărbații, Flame putu să-și examineze mai obiectiv propria nefericire. Și înțelese că era și vina ei în egală măsură. Avusese anumite dubii în legătură cu Reece, dar le

dăduse la o parte, lăsându-se pradă „aventurii romantice”. Acum putea chiar să zâmbească disprețuitor când își amintea cât de naivă fusese. Noaptea nu putea decât să mulțumească destinului că nu era chiar îndrăgostită cu adevărat, ci numai îndrăgostită de ideea de dragoste. Dar undeva, în adâncul ființei ei, o voce micuță își bătea joc de ea și o acuza că se auto-amăgește. Începu să înțeleagă pentru prima dată cât de mare trebuie să fi fost suferința mamei ei. Reece nu-i furase decât lucrările. Malcolm îi furase Francescăi fiul.

Gândul la Justin îi aminti lui Flame din nou că sfârșitul săptămânii se apropia rapid. Owen și Francesca erau în York – primise o vedere cu catedrala din York în dimineața aceea. Acum, așezată în vaporașul care plutea pe Tamisa, plimbându-se pe lângă frumoasa clădire a Parlamentului, Flame oftă adânc. Părinții ei, după ce își terminau turul prin Anglia cu câteva zile petrecute la Edinburgh, urmau să vină la Londra vineri seară și să se întâlnească cu Flame acasă la Aria. Apoi, în ziua următoare, se duceau la Ravenscroft. Ravenscroft. Cuvântul o făcu să se cutremure, anticipând ceva neplăcut, și alungă repede acest gând.

În dimineața aceea telefonase și Giulietta, iar Flame o asigură pe străbunica ei că rezolvase deja trei din cele cinci comenzi pe care i le aranjase Giulietta pentru prietenele ei din Anglia. Desenase un colier cu safire și diamante pentru contesa de Vane, un set de cercei cu perle negre pentru o doamnă Frances de Witt, care, în pofida numelui ei, era englezoaică get-beget, și o broșă pentru Lady Elspeth Astram. Și celelalte două erau deja în stadiul de proiect și puteau fi prezentate clientelor înainte de sfârșitul săptămânii. Flame avusese deja vești de la cele trei care primiseră schițele și toate trei o asiguraseră că erau încântate. Îi promiseseră că îi vor pune pe bijutierii lor să facă bijuteriile exact așa cum erau în desenele ei. Flame presupunea că femeile fuseseră sincere, totuși simțea că își pierduse mult din încrederea în sine. Poate că spuneau așa numai pentru că era protejata Giuliettei. Ridică din umeri ca să-și alunge gândurile negative și încercă să se concentreze asupra peisajului din jurul ei. Dar acum treceau pe lângă Turnul Londrei, sau „Turnul cel Sângeros” după cum auzea în audio-ghidul pe care îl avea, și Flame se cutremură. Oare câți regi și regine fuseseră decapitați în spatele acestor ziduri străvechi? Și

gândul acesta o duse direct înapoi la Ravenscroft. Ravenscroft, pe care mama ei îl ura așa de mult. Ravenscroft, unde locuia Roger, blândul și inofensivul retardat despre care Francesca vorbea mereu, pe care îl iubise și încă îl mai iubea, deși era fratele primului ei soț pe care îl ura. Firma de detectivi particulari care îl ținea sub observație pe Justin o informa în mod regulat pe Francesca despre soarta lui Roger. Din câte își dădeau ei seama, era fericit în casa fiului ei. Francesca era bucuroasă – Flame știa acest lucru – că Justin nu-l internase pe unchiul său într-o instituție. Și Francesca mai știa că portretul pe care i-l făcuse ea lui Roger era tot în casă. Povestea după care acesta apărea în fiecare zi în altă încăpere devenise un fel de legendă în sat și în împrejurimi. Așadar, Justin nu-l distrusese. Asta poate că era un semn bun pentru viitor. Flame așa spera.

Flame mai știa și că Justin se descurcă foarte bine la Halcyone. Giulietta, care se pare că avea spioni pretutindeni, îi spusese de curând că s-ar putea chiar ca Halcyone să primească comanda principesei di Maggiore. Nici nu știuse că Justin umbla după ea. Ce minunat ar fi dacă Halcyone ar obține comanda! Ar putea să proiecteze chiar ea câteva dintre piesele colecției. Vaporașul se opri la țărm și Flame rămase pe locul ei, lăsându-i pe ultimii turiști ai toamnei să treacă pe lângă ea, apoi se ridică încet și se îndreptă către stația de autobuz. Își dădea seama că devenea tot mai neliniștită, pe măsură ce se apropia weekendul. Era ciudat să-ți cunoști fratele geamăn atunci când ești pe cale să împlinești douăzeci de ani, dar n-ar fi trebuit să se teamă, nu-i așa? Și din cele ce știa ea despre fratele ei geamăn nu avea de ce să se teamă. Acesta îl trata cu blândețe pe unchiul lor. Era un bun om de afaceri. Era un erou, un om capabil să-și riște viața pentru a salva un prieten de la înec. Dar era și fiul lui Malcolm. Mult mai mult fiul lui Malcolm decât ar fi putut fi ea vreodată fiica lui Malcolm. Oare ce otravă îi picurase Malcolm în vine? Asta era ceea ce o frământa cel mai mult pe mama ei și Flame știa acest lucru. Oare ce influență mai avea spectrul tatălui ei mort în casa pe care o iubise atât de obsesiv? Și cât de departe mergea această influență veninoasă? Flame scutură din cap, spunându-și că este ridicolă. Ar fi oare posibil ca Justin să le urască? Sau poate că era numai înspăimântat, așa cum era și ea? înspăimântat de întâlnirea cu rudele lui? Speriat la gândul că acestea s-ar putea să nu-l placă, așa cum era și ea speriată la

gândul că nu va reuși să-i facă nicio impresie fratelui său.

Flame oftă și îi dădu repede peste mână unui băiețel care încerca să-i bage mâna în buzunar, în timp ce stătea la coadă în spatele ei. Indiferent care ar fi fost temerile lor reciproce, Francesca, Justin și ea aveau să se întâlnească peste câteva zile. Era o întâlnire inevitabilă. O întâlnire care însemna foarte mult. Dar, indiferent cât se străduia în următoarele zile, Flame nu putea scăpa de sentimentul dureros și disperat că este prea târziu.

La mii de kilometri depărtare, un bărbat pășea greoi în sus pe o potecă plină de noroi către un bungalow aproape înghițit de copaci și de plantele agățătoare. Ploaia cădea cu un răpăit constant, în timp ce auzea peste tot în jurul lui țipetele furioase ale maimuțelor. Purta cizmele grele de lucru, pantalonii groși și o jachetă impermeabilă la petrol cu o ușurință care dovedea ani îndelungați de exercițiu. Cine l-ar fi văzut în oraș n-ar fi crezut că este același om. O pălărie ponosită trasă jos, pe frunte, îl apăra de ploaie, dar pârâiașele de apă îi alunecau de pe borul pălăriei și se scurgeau pe piept, muindu-l până la piele. Se mișca cu ușurința unei pantere, făcând economie de efort. Deși nu dormise și lucrase neîntrerupt timp de treizeci și șase de ore, sprintă ușor pe treptele de lemn și ajunse pe veranda care înconjura bungalow-ul și își scoase pălăria.

— Jake? Nenorocitul ăsta de Ute a șters-o din nou, strigă Reece dându-și jos cizmele pline de noroi din care șiroia apa și jacheta grea, impermeabilă, de pe umerii impresionant de musculoși și largi.

Plasa de protecție împotriva țânțarilor se dădu la o parte și un bătrân ieși în aerul rece și umed cu un zâmbet larg de bun-venit pe față. Turuind în spaniolă ca o mitralieră, promise să trimită pe cineva cu o camionetă. Bătându-l blând, dar ferm pe spate pe bărbat, Reece intră gânditor înăuntru; linoleumul de sub picioarele lui goale era rece și lipicios, încăperea avea puțină mobilă. La ferestre atârnau perdelele împotriva țânțarilor, ceea ce conferea încăperii o înfățișare sumbră. Reece se așeză pe o canapea desfundată care avusese și zile mai bune, oftă prelung și își trecu brațul musculos peste față. Dumnezeule, ce obosit era! Săptămâna aceasta avusese o mulțime de probleme, una după alta! Și apoi se mai produsese și o inundație urâtă la

nivelul cinci.

Bătrânul se uită la fața chinuită a prietenului său și se retrase repede în bucătărie, de unde se întoarse câteva clipe mai târziu cu un pui rumenit cu garnitură de orez și două scrisori. Reece deschise mai întâi plicul maro, știind că erau niște hârtii pe care le aștepta de la inginerul lui șef, care trebuise să plece la San Francisco într-o misiune de diplomație și mituire. Mormăi în timp ce le parcurse cu privirea, ușurat că ultima lui bătălie cu birocrația fusese câștigată. Cel puțin deocamdată, Redex nu va suferi de lipsă de safire anul acesta.

Mâncă o bucată considerabilă de pui și de orez și bău și o înghițitură zdravănă de whisky și abia după aceea observă timbrul poștal de pe a doua scrisoare. Știa că nu este scrisul tatălui său, deși timbrul era de la Veneția. Simți un nod în stomac când nările lui prinseră parfumul vag, dar foarte cunoscut care se degaja din hârtie. Flame! îi scrisese! Nu se putea împotrivi căldurii blânde care i se răspândea acum în tot trupul. I se păruse atât de departe, atât de imposibil de atins și, dintr-odată, era chiar aici, alături de el. Aproape că își imagina că poate întinde mâna ca s-o atingă. Îi era așa de dor de ea, că simțea o durere fizică!

Nerăbdător, Reece deschise scrisoarea și începu să citească.

14

Roger auzi o mașină care străbătea aleea mărginită de copaci și își întinse gâtul ca să se uite pe jumătatea de sus a ferestrei lui de la mansardă. Era o mașină lungă, bleumarin, cu o formă frumoasă. De când Francesca îl învățase să deseneze, observa întotdeauna foarte atent formele. Portiera mașinii se deschise și un bărbat păși afară. Roger nu-l mai văzuse niciodată. Avea părul argintiu și zâmbea. După el venea o tânără care coborî de pe bancheta din spate. Era frumoasă. Și îi mai văzuse părul undeva... Chipul lui încă frumos și ciudat de tânăr se încruntă într-o concentrare cumplită. Dintr-odată, izbucni în râs.

— Jessica, spuse el. Sigur că fata nu era bunica ei. Știa că aceasta se dusese întru Domnul. Dar fata de afară avea părul ei. Oare i-l împrumutase Jessica? însă în clipa următoare toate gândurile nedumerite ale lui Roger fură date uitării, căci de pe scaunul din dreapta șoferului coborâse Francesca. Francesca! Avusese grijă de tot pentru ea și iată, acum se întorsese! Dar părea crispată și speriată. Dintr-odată, Roger simți distanța dintre ei și lucrul acesta îl duru. Trebuia să ajungă la ea. Repede! Repede! începu să alerge. Trebuia să-i audă vocea din nou. Repede! Repede! Să-i vadă zâmbetul...

Până acum, Flame crezuse că este pregătită pentru Ravenscroft. Peste tot erau flori – în grădină, pe pereții casei, printre scândurile gardurilor, cățărându-se pe bușteni și pe trunchiurile arborilor. Casa era frapant elizabetană și geamurile cu vitralii tăiate în formă de diamant străluceau cu toate fațetele lor, amintindu-i niște ochi de insectă. Fu scuturată de un fior și se uită la mama ei. Oare ce simte ea acuma?

Francesca se simțea, într-adevăr, foarte stingherită. Totul era exact așa cum își amintea și totuși diferit. Malcolm nu mai era și, fără torționarul ei, casa devenise din nou numai ceea ce era: o casă. Un obiect mare, vechi, grațios. Francesca râse și se întoarse către Owen, pornind spre el cu brațele întinse.

— Owen, sunt liberă! în sfârșit, sunt liberă!

Chiar în clipa aceea ușa se deschise, izbindu-se literalmente de perete. Owen văzu un bătrân cu părul cărunt care venea alergând în jos pe scări ca un taur scăpat de sub control și făcu instinctiv un pas în față ca să le protejeze pe femei. Roger, văzând că Francesca dispare în spatele bărbatului cu părul argintiu, frână și se opri surprins, lăsând urme pe pietriș.

— Francesca, strigă Roger aproape disperat, iar Francesca simți cum tresare.

Roger! Dragul, scumpul de Roger! Singurul ei prieten din timpul anilor de coșmar ai primei și scurtei ei căsnicii. Francesca îl ocoli rapid pe Owen cu ochii strălucind și deschise brațele într-un gest de întâmpinare.

— Francesca, spuse el din nou și începu să tremure. Umerii lui încovoiați tremurau vizibil și mâinile i se mișcau fără încetare la capătul brațelor ca și când n-ar fi știut ce să facă cu ele.

Flame și Owen înțeleseră imediat cine era acest bărbat cu înfățișare de copil, în timp ce Francesca alerga către el.

— Roger!

Era sprintenă ca o căprioară. În câteva secunde, îl strângea deja în brațe pe Roger care tremura tot. Simțea răsuflarea lui fierbinte pe gât și auzea micile sunete ciudate pe care le scotea din piept.

— O, Roger, mi-a fost așa de tare dor de tine, spuse ea în cele din urmă, făcând un pas înapoi ca să se uite la el și având grijă să-și țină mâinile foarte ferm pe umerii lui, amintindu-și că nu-i plăcea să se desprindă așa repede din îmbrățișare. Ce chipeș ești! Și ce tânăr! Nu arăți deloc mai bătrân decât în ziua când am plecat.

— Argint, spuse Roger.

— Da, părul tău este acum de argint, nu mai este de aur. Dar mie îmi place mai mult argintul, îl asigură Francesca.

Roger rămase cu gura deschisă. Credea că nu uitase nimic în legătură cu prietena lui în toți acești ani, dar uitase. Uitase cât este de sinceră și directă în toate. Cum spunea lucruri la care el nu s-ar fi gândit niciodată, chiar dacă ar fi fost să trăiască o sută de ani.

— Te iubesc, Francesca! Am știut întotdeauna că ai să te întorci.

Flame se uita la ei și vedea devotamentul sincer din ochii lui Roger Syramore-Forbes pentru mama ei și simți cum ochii i se umezesc și lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Și le șterse grăbită. Owen, relaxat acum după tensiunea inițială a întâlnirii, își lingea buzele care i se uscaseră brusc. Până atunci nu fusese niciodată în situația de a avea de-a face cu o persoană handicapată mental. Ar fi vrut ca Roger să se împrietenească și cu el.

— Niciodată n-am vrut să plec și să te părăsesc. Știi asta, nu-i așa? întrebă neliniștită Francesca.

Roger încuviință din cap.

— Știu. Eram acolo. Am auzit când te-a obligat să pleci. Îl urăsc.

Francesca scutură din cap și chipul ei deveni serios.

— Nu, Roger. Nu trebuie să-l urăști pe Malcolm. Ura este un lucru rău.

Roger începu să tremure și mai tare și în ochii lui apăru o spaimă reală.

— Francesca? Am făcut ceva rău?

Francesca scutură din cap și îi luă mâinile mari și tremurătoare în mâinile ei.

— Nu, Roger, n-ai făcut nimic rău. Eu te-am iubit întotdeauna, spuse Francesca și vocea i se frânse.

Roger zâmbi din nou, iar pe fața lui se așternu o expresie inconfundabilă de fericire.

— Iubesc pe Francesca. Francesca încuviință din cap, cu inima plină.

— Știu, Roger. Uite, ți-o prezint pe...

Îl trase ușor de mână pe Roger conducându-l spre familia ei, iar acesta veni docil în urma ei, ca o vacă legată de funie către grajdul unde urmează să fie mulsă.

— Îl mai ții minte pe celălalt copilaș al meu?

— Nu pe Justin?

— Nu. Pe copilașul pe care l-am luat cu mine. Îl mai ții minte?

— Țin minte, spuse Roger, lăsând sfios bărbia în jos în timp ce fata cu părul Jessicăi zâmbea la el.

— Ei bine, acesta este celălalt bebeluș al meu, numai că a crescut. Aceasta este fiica mea, Flame.

Bărbia lui Roger ajunsese la stern, dar ridică ochii. Niște ochi vulnerabili și speriați. Flame reacționă fără să stea prea mult pe gânduri.

— Bună, unchiule Roger! Și eu te iubesc.

— Chiar așa?

— Da. Mama mi-a povestit despre tine. Ești unul din motivele pentru care am venit astăzi aici, la Ravenscroft.

Gura lui Roger rămase căscată pentru a doua oară. Până atunci nimeni nu mai venise să-l vadă *pe el.* Francesca o strânse de mână ușor pe fiica ei în semn de mulțumire, apoi se întoarse

către Owen.

— Iar bărbatul acesta este soțul meu. Se numește Owen.

Roger se încruntă.

— Soțul înseamnă Malcolm.

— Nu, de astă dată nu, Roger, spuse blând Francesca. Vezi tu, când un soț moare, soția lui este liberă să-și ia alt soț. Înțelegi?

Roger privea fix la Owen.

— Soțul rău, insistă el.

— Nu, Roger, Malcolm era rău... ca soț, vreau să spun, adăugă repede Francesca. Owen, ca soț al meu, este bun, Roger.

Owen își dădu seama că Roger continua să se uite fix la el cu un amestec de teamă și bravadă și știa că acum totul depinde de el.

— Roger, eu nu vreau să-i fac niciun rău Francescăi. Vreau să fie fericită. Vreau s-o apăr. Înțelegi?

Roger se încruntă.

— Protejezi? spuse el gânditor, apoi încuviință. Da. Perfect. Aperi.

Zâmbi, iar Owen simți un val de căldură în piept.

— Aperi pe Justin, spuse Roger, fără să-și dea seama că menționarea acestui nume făcu să reapară tensiunea în grupul celor trei. Știu că ai vrut să am grijă de el. Am avut grijă.

— Ai avut grijă de Justin pentru mine? repetă Francesca. O, Roger, ești mai mult... mai minunat decât îmi aminteam eu. Mulțumesc. Mulțumesc.

Îl sărută pe ochi, așa cum își amintea Roger, iar când acesta îi redeschise, Francesca își duse dosul palmei lui la obraji, un gest pe care îl făcea numai atunci când se întâmpla ceva foarte deosebit. Dintr-odată, Roger își aduse aminte:

— Tabloul, spuse el, și începu s-o tragă de braț cu atâta putere, încât Francesca fu cât pe-aci să cadă din picioare.

— Stai, Roger, nu așa de repede.

Nu era deloc alarmată de brusca lui manifestare de forță, care nu era altceva decât dorința de a-i face plăcere. Acum erau cu toții în hol. Aceeași pendulă mare bătea solemn în același colț. Aceleași colecții de arme licăreau în lumina slabă. Owen și Flame se țineau aproape în urma lor în timp ce Roger urca scările, ținând-o strâns de mână pe Francesca. La jumătatea scărilor, Francesca se opri brusc, făcându-l pe Roger să se

întoarcă și să urmărească surprins linia privirii ei. Pe perete era portretul lui făcut de ea. Roger dădu din cap.

— L-am pus aici în dimineața aceasta. Am uitat.

În portret, Roger ședea pe un cal de lemn în bătaia soarelui care intra pe fereastră. Frumusețea dulce, inocentă, aproape șocantă a acestui subiect naiv îți tăia respirația.

— Este o capodoperă, mamă, spuse Flame rămânând cu privirile ațintite la tablou.

Roger era nerăbdător.

— Tabloul, spuse el și o trase din nou pe Francesca mai sus. Francesca știa, bineînțeles, încotro se îndreptau. Spre mansardă. Roger îi conduse direct către o cameră din colț și deschise apoi larg ușa. Peste tot erau împrăștiate cele mai ciudate lucruri: o sticlă de parfum veche de douăzeci de ani, îngălbenită și crăpată; o pereche de pantofi, un pieptene vechi care mai păstra câteva fire din părul ei negru; un colier din mărgele de sticlă de care uitase demult.

— Roger... toate astea au fost ale mele, șopti ea.

Lui Flame îi veni imediat în minte un sanctuar. Era mișcată, dar și tulburată. Timp de o secundă, Flame simți un fior rece, ca și când mâna unui strigoi ar fi trecut pe lângă ea, făcând să-i tresară inima. Apoi, fără să vrea, lăsă să-i scape un mic strigăt. Toți se întoarseră ca să se uite la tabloul la care se uita ea. Era Francesca, firește. Stătea pe podea și privea spre stânga. O mână fără trup, evident nu a ei, îi mângâia obrazul. Tabloul era crud, era clar că e lucrarea unui amator, dar era la fel de clar că este opera lui de căpătâi. Pentru că dincolo de lipsa de echilibru, de lungimea disproporționată a picioarelor și dimensiunea capului, din tablou răzbătea iubirea. Căldură, tandrețe, devotament, toate acestea erau simbolizate în netezimea obrazului fetei și mâna care îl atingea ușor. Obrazul Francescăi. Mâna lui Roger. Francesca se apropie de el cu genunchii moi.

— Roger! murmură ea. Dar noi... n-am ajuns niciodată la pictură.

— Știu, recunoscu Roger. Am folosit culorile tale. Mi-am amintit cum foloseai tu culorile. Am vrut să rămâi aici.

— Și în tabloul acesta a rămas, nu-i așa? șopti Flame, înghițind un nod care i se pusese în gât.

Jos, Justin își turnă al doilea coniac și se uită pe fereastra deschisă a salonului. Îi văzuse când sosiseră și îi auzise intrând

în hol. Totul era încordat în el în așteptare. Și ce aștepta? Nici măcar nu-l strigaseră pe nume. Se aruncă într-un fotoliu de piele cu spătar înalt și cu rezemătoare uriașe, în care se simțea în siguranță. Își întinse picioarele în față, văzând un loc pe care îl roseseră călcâiele lui pe covor. Și covorul era tot al lui. Fiecare piatră, fiecare bucățică de lemn, fiecare bucățică de tencuială din casa asta era a lui. Și nu a lui Roger. Nici a iubitei lui mămici. Nici a miliardarului cu care se căsătorise. Justin mai luă o înghițitură de coniac. Hotărâse că cea mai bună metodă prin care trebuia s-o abordeze pe mama lui era să facă pe fiul demult pierdut și regăsit. Să joace teatru pe lângă ea și să-i exacerbeze eventualul sentiment de vinovăție pe care îl avea pentru că îl părăsise. Și era gata să facă tocmai acest lucru. Era gata să taie și vițelul cel gras. Gata să-i aștearnă la picioare covorul roșu. Gata să îmbrățișeze, să sărute și chiar să plângă, dacă era nevoie. Și ce se întâmplase? Se fâțâiau toți în jurul lui Roger și dispăruseră în nenorocita aia de mansardă! Era de-a dreptul comic! Justin simțea că-i vine să râdă. Un râs amar și arzător care îi frigea pieptul. Închise ochii și strânse pumnul în jurul paharului, făcându-l să tremure. De ce nu veniseră la el, chiar dacă nu voiau decât să râdă de el sau să-i ceară ceva? Să-i spună că e un nenorocit, un ticălos, o victimă sau orice altceva. Indiferent ce! Dar absența lor era mai mult decât putea îndura. Nici măcar mama lui nu se sinchisise să-l pună pe el înainte de orice altceva, măcar o dată în viață. Sticla nu mai putu rezista presiunii brutale a degetelor lui încleștate și paharul se sparse brusc. Justin țipă, privind uimit la mâna sa. Sticla îl tăiase în mai multe locuri, iar alcoolul usturător îi mărea suferința. Dădu din cap furios, ca un câine care se scutură după ce a fost mușcat de o viespe, și cioburile căzură din poala lui pe covor. Fură urmate repede de picături de sânge. Justin privea la ele ca hipnotizat. În acel moment, ușa se deschise și Justin ridică privirile, cuprins de panică. Dar nu era decât valetul.

— Adu o găleată și o perie. Și niște plasture și antiseptic. Și un bol cu apă caldă, se răsti el furios.

Francesca privi pe scări în urma servitorului care se îndepărta rapid. Dorea așa de mult să-și vadă fiul, că se simțea aproape fizic rău.

— O, Dumnezeule, de ce m-am lăsat distrasă de Roger…

— Nevoia lui Roger era imediată, o întrerupse calm Owen.

Avea o nevoie disperată să stea cu tine și să i te dedici în totalitate. Ai reacționat numai așa cum ai putut. Justin e fericit să aibă o mamă ca tine.

— Owen are dreptate, mamă, spuse și Flame. Știu că te-ai gândit la Justin în tot acest timp. Și eu la fel.

Francesca încuviință din cap, dar nu așa ar fi vrut să se petreacă lucrurile. Tot ceea ce își dorise întotdeauna era să-l găsească pe Justin sănătos și să-l strângă în brațele ei, ca să-i spună cât de mult îl iubește. Dar de ce nu se întâmplase așa?

Valetul reveni cu un bol de apă și o mică trusă de prim ajutor și aproape că se izbi de ei în hol.

— O, mă scuzați... my lady... vreau să spun doamnă Dexter. A... fiul dumneavoastră este în salonul albastru. Dacă binevoiți să mă urmați.

Francesca porni țeapănă în urma lui, foarte conștientă de faptul că venise momentul și că era complet nepregătită pentru el. Flame venea în urma ei, neștiind foarte sigur ce anume simte. Sau ce dorește. Nu avusese niciun frate și acum era pe cale să-l cunoască pe fratele ei geamăn. Dar dacă o s-o urască de prima dată? Dar dacă...?

Ușa se deschise și valetul intră grăbit în încăpere, punând bolul cu apă pe o mobilă de Sheraton. Francesca, Owen și Flame priveau în tăcere la bărbatul care stătea în picioare în fața căminului. Era îmbrăcat neoficial, cu o cămașă albă și niște blugi decolorați și cu ghete vechi, vizibil comode. Era suplu, înalt, blond și incredibil de frumos. Arăta exact ca în fotografii, dar așa, în carne și oase, părea cumva mai mult decât real.

— Apa și antisepticul, my lord, spuse valetul, începând să se facă verde la față. Culoare care se accentuă când Justin inspiră adânc și scoase un ciob destul de mare de sticlă din degetul mare. Cu buzele strânse, Justin ridică privirile la timp ca să-l vadă pe valetul lui care se clătina periculos.

— Asta e tot, Chamberlain, spuse el și îl concedie cu un zâmbet. Ia o sticlă și bea ceva, arăți groaznic.

— Da, my lord. Mulțumesc, spuse valetul și se retrase repede, ocolind-o pe Francesca ce rămăsese înțepenită la mijlocul drumului. Justin turnă antiseptic în bolul cu apă și își cufundă degetul în el, respirând repede din cauza usturimii arzătoare. Ridică ochii de la apa care se înroșise în bol și privirile lui întâlniră ochii mamei sale. Erau căprui și speriați.

— Ai pățit ceva? șopti Francesca, albă la față.

Justin privi uimit o clipă, apoi își scoase mâna din apă. Imediat sângele începu să curgă din tăieturi.

— O? Asta? Da, este mai rău decât pare. Făcu un gest cu capul către covor, pe care mai zăceau împrăștiate cioburile. Mi-am turnat un pahar ca să sărbătoresc evenimentul, iar paharul s-a spart. După ce a trăit aproape cinci sute de ani, nu ai ce să-i pretinzi dacă s-a spart.

Francesca se bucura să-i audă vocea, chiar și așa răgușită și supărată. Era copilul ei. Fiul ei!

Justin își cufundă încă o dată mâna în apă, apoi luă prosopul și îl înfășură în jurul mâinii.

— Așadar, tu ești Francesca, spuse el cu o voce lipsită de orice urmă de emoție. Părea așa de rece, așa de inaccesibil.

Francesca dădu din cap. Ultima dată când îl văzuse, când îi văzuse culoarea pielii, mișcarea picioarelor, când simțise impactul ochilor lui nu avea decât câteva săptămâni, îl putea ține în brațe cu aceeași ușurință cu care ținea un buchet de flori. Dar acum era un adevărat bărbat, mai înalt decât ea. Simți cum tristețea o lovește cu forța unui tsunami. Toți anii pe care îi pierduse! Primii pași! Primul dinte! Primele capricii! Prima lui prietenă! Se simțea ca amorțită. Trebuise să renunțe la el. Malcolm o aruncase pur și simplu din casă, urlând la ea și spunând că n-are decât s-o ia pe fată, fetele și așa nu erau de niciun folos, dar fiul lui va rămâne la Ravenscroft. Mai trăia și acum sentimentul acela de neputință cumplită cu care privise cum se închide ușa trântită de Malcolm, care o rupea de copilașul ei. Simți dintr-odată că i se face la fel de frig cum îi fusese pe atunci și picioarele i se înmuiară. Un nor negru o învălui rapid.

— Justin, mai apucă să rostească, și leșină.

Justin clipi și o privi cum se prăbușește ca o mică grămăjoară pe podea, pe moment prea surprins ca să se poată gândi la ceva. Owen fu primul care reacționă. Se repezi la soția lui, îngenunche alături de ea, îi ridică capul de pe podea și îi controlă pulsul la baza gâtului. Flame, pentru prima dată în viață avu un moment de nehotărâre paralizantă. Apoi se întoarse și se uită la fratele ei. Ca la comandă, Justin se uită la ea în aceeași clipă. Ochii albaștri se înfipseră în cei căprui.

— Tu ești Halcyone? spuse el, furios încă o dată din cauza

numelui care fusese dat surorii lui. Era ca și când imperiul bijuteriilor ar fi fost deja al ei, din moment ce aveau același nume.

— Mi se spune Flame, îl corectă ea automat, simțind că trăiește un moment ireal.

Ochii lui Justin se îngustară o clipă, examinând culoarea părului ei. Observă pentru prima oară cât era de frumoasă. Purta o rochie de vară de un verde-pal și o jachetă simplă, împletită. Iar chipul ei, realiză el cu un șoc, era replica feminină a propriului lui chip. Întoarse privirile în altă parte, lovit profund de această revelație, și privi din nou la Francesca, ce continua să zacă palidă și inertă în brațele lui Owen.

— E bine? întrebă el calm și controlat.

Owen ridică privirile.

— Așa cred. Cred că este pur și simplu… copleșită de toate.

Justin încuviință din cap. De toate? Poate de Roger. De vederea sângelui. Așadar, aceasta era mama lui. Străbătu încăperea și se opri să privească la ea. Era drăguță, chiar așa palidă și leșinată. Dar ce altceva mai era?

— Am niște coniac în dulap. O să-i aduc puțin, se oferi el. Francesca, deschizând încet ochii și nefiind decât vag conștientă de ceea ce se petrecea în jurul ei, îl urmări cu o privire tristă. Întinse brațele în tăcere către ei, căci îl dorea, avea nevoie de el și îl iubea atât de mult încât abia mai putea să respire.

Dar Justin nu văzu nimic.

Justin nu văzu niciodată, nimic.

15

Justin știa că Francesca îl privește pentru că îi simțea ochii ca pe o mângâiere. Asta îl enerva, dar în același timp îl liniștea într-un mod ciudat. Cel puțin, acum îi acorda lui toată atenția. Turnă cu grijă un păhărel de coniac, se întoarse și îl oferi femeii pe care soțul ei o ajuta acum să se așeze pe canapea. Justin se opri în fața ei și întinse brațul cu paharul de coniac. Fața ei revenea acum la o culoare mai normală, de nuanța mierii. Ochii ei mari nu mai erau așa de înspăimântați, iar când acceptă paharul de la el se strădui să suporte privirea ei avidă și înfometată. Cum putea femeia asta să fie mama lui?

— Te simți mai bine acum? întrebă el politicos, dându-se înapoi un pas, fără a fi însă în stare să se smulgă din orbita ei. Avea puterea de atracție a unui pulsar, o stea hotărâtă să tragă totul în câmpul ei și să distrugă totul. Intrase în viața lui ca o catastrofă naturală și i-o distrusese. O ura, dar, în același timp, fără voia lui, Justin era fascinat. Pentru că mama lui era frumoasă și nu se așteptase la asta. Și arăta și mult mai tânără decât se așteptase și bine îmbrăcată într-o rochie crem cu tiv portocaliu.

— Acum mă simt mai bine, mulțumesc, murmură Francesca. Mâna îi tremura puțin pe paharul de coniac când îl duse la buze încercând să soarbă din el.

— Dacă aș fi știut că leșini la vederea sângelui mi-aș fi ținut mâinile la spate, își auzi Justin propria voce care o tachina și simți cum buzele i se strâmbă într-un zâmbet răutăcios.

— Nu asta a fost, spuse Francesca, strângând neliniștită paharul între degete. Faptul că te-am văzut din nou... după tot acest timp. Doream atât de mult... am tânjit atât după momentul ăsta că atunci când, în sfârșit, s-a produs...

Ridică din umeri neputincioasă, rămânând cu ochii ațintiți asupra lui, sorbindu-l din priviri. Tânărul acesta frumos era fiul ei! Jumătate din ea se străduise să-l zămislească; chinurile și sudoarea ei îl împinseseră și îl aduseseră în lumea în care trăia acum cu atâta ușurință și siguranță de sine. Dar cum își va găsi ea locul în lumea lui, o lume care fusese clădită fără ea? Cum să-și găsească un loc în viața lui, dacă el nu avea nevoie de ea?

Justin, conștient numai de arsura stranie și sentimentul foarte neobișnuit din ochii ei, simțea cum îl secătuiește puterea atenției ei și îi submina furia, durerea și voința. Se răsuci brusc

și se trezi față în față cu Flame. Se simți dintr-odată înconjurat – depășit numeric, manipulat. Trebuia să schimbe situația și asta repede. Să se întoarcă pe scaunul șoferului. Ridică o sprânceană și îi zâmbi.

— Nu cred că ești infirmieră!

— Infirmieră? Nu! Flame scutură din cap, simțindu-se cu limba legată în fața acestui Adonis care era fratele ei. Nu avea nici cea mai mică idee cum îi funcționa lui mintea. Nu știa ce-l face să reacționeze sau ce îl poate mișca. Dar nu mai era tânăra elevă de colegiu care fusese până acum câteva luni, care nu știa ce este viața și dragostea. Din punct de vedere intelectual, nu era deloc intimidată de fratele ei, de casa lui elegantă și de manierele lui englezești. Dar pe de altă parte știa că este vulnerabilă. De fapt, ea și bărbatul acesta, acest străin, dețineau fiecare jumătate din Halcyone și avea nevoie de Halcyone în viața ei mai mult ca oricând. Avea o nevoie disperată de ceva care să-i cârpească inima acolo unde i-o frânsese atât de nemilos Reece Dexter și ce alt remediu mai bun putea găsi decât munca? Avea de gând să se cufunde cu totul în munca la Halcyone și să-l alunge pe Reece din gândurile ei. Dar ce o să creadă Justin despre ea dacă, de cum intră în casa lui, îi cere partea ei de moștenire? Dintr-odată, Flame deveni conștientă de anumite presiuni la care nici nu se gândise până atunci. Era sora lui, cea care primise partea cea mai bună de la viață până acum. Cu Francesca, în America și în familia Corraldo, Flame primise toată dragostea, atenția, privilegiile și norocul la care putea să spere cineva. Dar el, în schimb, fusese părăsit aici, alături de un om a cărui fire era rece și crudă. Flame nu se putea împiedica să simtă că avea o mare datorie față de acest străin. Și aceasta era o povară în plus pe care de-abia acum începea s-o înțeleagă.

— De ce vrei să știi dacă sunt infirmieră? întrebă ea curioasă, știind că nu putea să spună ceea ce gândea, ci va avea nevoie de mare răbdare și perseverență dacă voia să-l cunoască vreodată pe acest frate al ei atât de reticent.

— Mă gândeam că ai putea să-mi dai o mână de ajutor, spuse Justin, ridicând mâna rănită și zâmbind modest, firește dacă poți.

— Bineînțeles, zâmbi Flame. Vino încoace, hai să vedem dacă s-a oprit sângerarea.

Se duseră împreună până la bolul cu apă și Flame dădu la o parte cu grijă prosopul. Sângerarea se oprise în cea mai mare parte, lăsând să se vadă câteva tăieturi adânci, dar mici.

— Nu e chiar așa de rău cum pare la prima vedere, îi spuse ea mamei ei peste umerii largi ai lui Justin și îi surâse încurajator. Francesca dădu din cap, simțindu-se ceva mai liniștită și mai sorbi o picătură de coniac întăritor. Se uita cu aviditate la copiii ei, în timp ce Flame ungea competentă cu antiseptic rănile fratelui ei și le acoperea apoi cu un plasture chirurgical. Ce bine le stătea împreună! Ce greșeală să fie crescuți separat! Gemenii erau deosebiți, își spuse Francesca mândră. Stătuseră împreună în pântecul ei, fuseseră apărați și hrăniți împreună. Chiar de la începutul vieții lor fuseseră uniți în mod irevocabil. Ce tragedie și ce greșeală să fie crescuți separat!

Justin era fascinat de apropierea surorii lui. De câte ori îl auzise pe Malcolm denigrând-o, ridicând nepăsător din umeri când venea vorba de ea și excluzând-o astfel ca irelevantă din existența lui! Când termină, Justin privi în jos către mâna lui care începuse să zvâcnească și își dădu seama că aceasta tremură ușor. O lăsă repede să atârne în jos și cu mâna liberă trase de cordonul de deasupra căminului. În câteva clipe Chamberlain intră, cam fără să vrea, în încăpere, cu un făraș și o mătură în mână.

— Poți să faci curățenie aici, Chamberlain, spuse sec Justin, cu o voce care nu era nici condescendentă, nici familiară, trecând în grabă cu privirile peste servitor, când acesta intră în cameră.

Flame, Francesca și Owen priveau în tăcere cum Chamberlain mătura cu îndemânare cioburile și scotea apoi bolul de apă și toate celelalte ustensile. Fiecare se gândea cam la același lucru. Justin se comporta cu adevărat ca lordul stăpân al conacului! Francesca și Flame locuiseră întotdeauna într-o casă în care erau servitori care făceau curățenie și găteau pentru ei, iar Owen și Reece avuseseră tot timpul o menajeră după moartea soției lui Owen, dar atât familia Corraldo, cât și Dexter avuseseră relații cu totul diferite cu angajații lor față de cele care li se înfățișau acum: le spuneau pe numele mic și nu exista niciun fel de servilitate. Dar probabil că Justin nici nu știa care este numele mic al lui Chamberlain. El nu ruga pe nimeni nimic, el dădea ordine. Iar Chamberlain radia de respect și supunere prin fiecare por. Lui Owen îi era milă de el. Francesca se simți

cumva stânjenită, amintindu-și cum vorbeau toți servitorii despre Malcolm, pe la spatele acestuia. Oare și acest Chamberlain se plângea de fiul ei la fel, în atmosfera secretă a bucătăriei?

Flame nu știa sigur ce să creadă. Nu se așteptase ca Justin să cadă în brațele lor și să le spună bun-venit; asta nu era în mod sigur ceva englezesc. Pe de altă parte, nici nu era ostil pe față. Nu era supărat pe ei sau cel puțin nu lăsa să se vadă. Și Flame, și Francesca discutaseră îndelung despre această întâlnire și se pregătiseră aproape pentru orice, inclusiv pentru o respingere clară.

Justin se așeză pe fotoliul lui de piele preferat și își întinse picioarele lungi în fața lui. Privirea lui directă și fermă îi examină pe fiecare pe rând. Francesca, simțind că ce fusese mai rău din întâlnire trecuse, începu să se relaxeze. Tot ce își dorise era o șansă. Și se pare că Justin era dispus să i-o ofere.

— Justin... cred că... ar trebui să stau de vorbă cu tine. Să spunem lucrurilor pe nume. Te superi? începu Francesca cu o voce calmă și cu o forță pe care Justin de-abia începea s-o înțeleagă. Simți un val rapid de panică. Zâmbi.

— Sigur că nu. Pentru asta ai venit, nu-i așa? Să stăm de vorbă.

— Ca să-ți explic mai multe lucruri. Asta este ceea ce m-a chinuit cel mai mult în toți anii aceștia, continuă simplu Francesca. Faptul că nu am putut să-ți explic anumite lucruri.

Justin ar fi dorit să bea și el un pahar de coniac, căci simțea cum privirile lor îl secătuiau. Nu avea experiență cu mamele. Nu știa cum să se apere de ele.

— Ce ți-a spus exact tatăl tău?

După o clipă de ezitare, Francesca decise că onestitatea în forma ei cea mai simplă și mai pură va fi cea mai bună pentru moment.

— Să-mi spună? Justin era disperat. Trebuia să se lupte din răsputeri cu o mulțime de sentimente – ură, invidie, gelozie, disperare. Mai trebuia să adauge și deruta?

— Probabil că Malcolm ți-a spus ceva despre faptul că nu am fost aici în timpul copilăriei tale. Ce anume ți-a spus, Justin? Trebuie să știu. Înainte ca noi să putem începe să... să... ne înțelegem unul cu altul, trebuie să înțelegem trecutul.

Francesca era acum pe marginea canapelei și se apleca spre

el.

Justin ridică din umeri, nedorind să se lase antrenat într-o melodramă.

— Nu prea vorbea despre tine, minți el, sperând că aceste cuvinte au s-o facă să se simtă lipsită de importanță. Am presupus că mariajul vostru a fost o chestiune de pasiune, de impuls al momentului pe care el l-a regretat ulterior. Și, cunoscându-l pe tata, presupun că te-a făcut și pe tine să-l regreți destul de curând.

Justin, furios pe el însuși pentru că îi acordase acest merit, continuă:

— Te-ai săturat de el și el s-a săturat de tine. Singura problemă eram noi. Halcyone și cu mine.

— Flame, interveni calm sora lui.

— Scuze, Flame și cu mine. Justin îi acordă un zâmbet batjocoritor, apoi se întoarse din nou către mama sa. În aceste condiții, presupun că decizia pe care ați luat-o părea logică. Voiați să vă despărțiți și aveați doi copii. Așa că i-ai dat băiatul tatălui și ți-ai luat fata pentru tine. A fost destul de simplu.

Francesca închise ochii o clipă, simțind o durere ascuțită în gât care o împiedica să continue.

— Am crezut că a fost cam așa ceva.

— Așadar, ai crescut cu convingerea că mama ta te-a părăsit de bunăvoie? întrebă încet Owen.

Justin se încordă. Simți dintr-odată că pășește pe gheață subțire și nu-i plăcea.

— Așa am văzut eu lucrurile.

— Nu este adevărat, spuse Francesca simplu. Nu ridicase vocea, nu protestase, nu strigase și nici nu uriașe, exprimase un fapt. Un fapt pe care Justin îl crezu, timp de o clipă, o clipă minunată.

— Ce mai contează?

— O, contează, bineînțeles! strigă Flame, cu o voce care era ecoul șocului din ochii ei. Cum poți să spui așa ceva? Mama nu te-a părăsit niciodată! Niciodată nu te-a. Abandonat. Malcolm a silit-o să plece.

Justin îi aruncă o privire, surprins de aerul ei pătimaș. Ce conta pentru ea? Crescuse într-o casă frumoasă, într-un cămin cald, înconjurată de toată dulceața și lumina familiei ei italiene.

— Tată a făcut-o să plece? Justin folosise în mod intenționat

cuvântul „tata” și observă că Flame roși vinovată.

— Asta este exact ceea ce s-a întâmplat, spuse Francesca. Am descoperit că avea o relație. Era… Nu voi nega că asta mi-a oferit un motiv ca să cer divorțul. Dar era îngrozit că mi se vor încredința ambii copii. Așa că… m-a dat afară din casă și a spus că pot s-o iau pe Flame, dar nu pe tine.

Justin rămase mult timp tăcut. Știa cum funcționa mintea tatălui său. Și totuși…

— De ce nu te-ai luptat pentru mine?

Francesca aproape că se prăbuși. Cu auzul fin al unei mame auzise scâncetul băiețelului în tonul lui sfidător și descifrase ușor, dincolo de vocea supărată, strigătul inimii frânte.

— M-am luptat!

— S-a luptat!

— S-a luptat ca o nebună! Toți trei vorbiseră deodată, dar Flame fu cea care vorbi apoi aproape vehement:

— Am crescut împreună cu tine, chiar dacă tu nu ai știut, Justin. Mama și bunicul și avocații lor vorbeau în fiecare zi despre strategia lor. Am crescut auzind vorbindu-se despre procese, cazuri de încredințare a copilului, de tot ceea ce putea imagina legea pentru a te lua înapoi. Și de fiecare dată Mal… tatăl nostru câștiga. Am auzit-o pe mama plângând nopți întregi când a pierdut ultimul recurs. A luptat pentru tine mereu, an de an. Eu știu! Eu eram acolo!

Flame auzi cum vocea i se frânge de frustrare și lacrimile îi izbucniră din ochi, împiedicând-o să vorbească. Trebuia însă să-l facă să vadă adevărul. O dată pentru totdeauna. Era de o importanță vitală. Dar înainte să poată continua ea, Owen preluă problema:

— Ai crescut în ierarhia cea mai înaltă a acestei țări, Justin. Probabil că știi mai bine ca oricine altcineva că mamei tale îi era imposibil să te obțină. Trăiai în Anglia și erai moștenitorul Unui domeniu și al unor moșii valorând milioane de lire. Tatăl tău era în viață și foarte puternic, cu legături foarte strânse în lumea justiției. Cum s-ar fi putut altfel? Malcolm îi dădea telefon unui vechi coleg al lui de la Eton care făcea parte din juriu. Judecătorul X. Îl invita la club, îi oferea un pahar de vin bun. Și după aceea aducea vorba despre cazul lui plicticos cu copilul. A, vreo italiancă nebună care încearcă să-ți ia băiatul, bătrâne? N-avea grijă, n-o să i-l dăm. Cam așa s-au petrecut lucrurile, nu-i

așa, Justin?

Justin oftă și își trecu mâna tremurătoare peste frunte, încuviință posomorât.

— Da, probabil că așa a fost.

— Așa a fost, spuse calmă Francesca. Nu am renunțat niciodată să lupt pentru tine, până când ai împlinit optsprezece ani și am știut că poți veni să mă vezi dacă vrei. Și am scris o scrisoare în care te invitam să vii să mă vezi.

Justin tresări.

— O scrisoare?

Francesca oftă prelung.

— N-ai primit-o, nu-i așa?

Buzele lui Justin se schimonosiră.

— Ar fi trebuit să ai mai multă minte și să n-o trimiți aici. Tata… Se opri brusc, dându-și seama că era gata să spună mult mai mult decât intenționa, și ridică din umeri. Nu, n-am primit-o, spuse el simplu.

— Nu ți-am scris aici, spuse calm Francesca. Ți-am scris la tine la școală. Credeam că acolo trebuie s-o primești…

Lăsă fraza neterminată și ochii lor se întâlniră. Amândoi gândeau la fel. Dar Justin dădu glas gândului:

— Da, tata avea spioni peste tot.

— Ce ți-a spus despre mama? întrebă curioasă Flame și Justin ridică din umeri impacientat.

— A ponegrit-o tot timpul, firește. La ce te așteptai?

Apoi se uită provocator la sora lui geamănă și întrebă brutal:

— Și ce, familia Corraldo l-a ridicat în slăvi?

— Nu, recunoscu calmă Flame. Dar nici nu au mințit.

— De unde știi? ripostă Justin, enervat de siguranța ei. Nu era drept ca ea să poată fi atât de sigură în timp ce el era atât de cumplit de derutat. Se simțise bine cu iluziile lui. Acum acestea îi fuseseră zdruncinate una câte una și rămăsese să plutească neputincios în derivă, având mare nevoie de un loc unde să ancoreze. Dar unde?

— Știu că mama nu mă minte niciodată, îi răspunse Flame direct și atunci Justin își dădu seama ce mamă minunată trebuie să fi fost Francesca. Dintr-odată, se simți măcinat de gelozie. De ce nu fusese el cel care să crească așa, capabil să vorbească atât de simplu, cu o voce atât de sigură? Ticăloasa asta, de ce trebuia să aibă ea tot norocul din lume? Și nu te va minți nici pe

tine, adăugă Flame, fură să-și dea seama de gândurile lui brusc vindicative și violente.

Justin inspiră adânc ca să se calmeze. Trebuia să le joace jocul și să-și țină garda sus. Putea să adopte rolul de oaie rătăcită care se întorcea recunoscătoare la turma iubitoare, nu-i așa? Până să-și dea ei seama că se transformase din miel în lup, va fi prea târziu. Halcyone va fi a lui. Acesta era singurul lucru care conta. Trecutul era trecut. Malcolm era mort. Acum nu mai conta decât afacerea Halcyone. O, erau isteți, oamenii aceștia! Nici măcar nu pomeniseră de firmă. Oare îl credeau chiar așa de prost? Nu veniseră aici pentru el, ci numai ca să vadă cât de ușor puteau să-i ia firma. Auzise niște zvonuri cum că cei de la Corraldo o dăduseră afară pe Flame. Vestitul conte nu fusese prea impresionat de ea. Mai auzise și de așa-zisa vâlvă iscată de desenele ei de bijuterii. Dulcea lui surioară hotărâse că Halcyone trebuie să fie a ei. Iar Francesca, mama perfectă, hotărâse că Flame trebuie să pună mâna pe Halcyone. Numai peste trupul lui! Reuși să zâmbească cuceritor când se întoarse către mama lui.

— Așa, deci, spuse el blând. N-ai să mă minți niciodată?

Francesca simți un fior rece pe șira spinării, dar îl ignoră în mod deliberat. Justin avea dreptul la furie și neîncredere. O să mai dureze un timp, dar ea o să-l facă să vadă limpede. O să-l facă să înțeleagă că îl iubește.

— Nu. N-am să te mint niciodată. Te iubesc prea mult ca să fac așa ceva.

— Dar deja m-ai mințit, zâmbi Justin. Cum poți să mă iubești? Nici nu mă cunoști!

Francesca păli, dar o clipă mai târziu băgă mâna în poșetă și scoase un set de fotografii într-o copertă de plastic și i le întinse.

— Aici ești tu, spuse Francesca. Te port pretutindeni cu mine, întotdeauna.

Văzu o fotografie făcută când împlinise șase ani. Una făcută la Eton. Ultima era într-un schif.

— De unde ai astea?

— Trebuia să țin cumva legătura cu tine, spuse Francesca simplu. Nu era proastă – știa că sub aerul lui de șarm și politețe probabil că spumegă de furie și simțea la el un autocontrol aproape nefiresc, sinistru de-a dreptul, care o înspăimânta. Trebuia să veghez asupra ta în timp ce creșteai și am vegheat în

singurul mod în care am putut… Justin?

Justin ridică ochii de pe fotografii, fără să-și dea seama că ochii lui se întunecaseră, devenind cenușii ca cerul de furtună. Francesca înghiți în sec cu greu.

— Eram fericită când primeam rapoartele despre succesele tale la crichet. Am plâns când am aflat despre câinele tău – Toby, nu-i așa? – că a trebuit să fie eutanasiat.

— Rapoarte? Justin aproape că scuipă cuvântul, iar Flame încremeni. În aer plutea ceva periculos. Ceva… străin. Ceva nesănătos.

— Trebuie să înțelegi, aproape că strigă Francesca. Te iubeam! îmi era dor de tine! Simțeam nevoia să fiu alături de tine în orice fel puteam. Așa că am aflat ce se petrece în viața ta, ca să fiu alături de tine în singurul mod care-mi era îngăduit.

— Spionându-mă? spuse încet Justin. Fotografiile astea… Flutură teancul în aer, cu ochii ațintiți în ochii mamei lui. Au fost făcute cu teleobiectivul, nu-i așa?

— Da. Tatăl tău nu mă lăsa nici pe mine, nici pe altcineva care să mă reprezinte pe mine să se apropie de tine. Am fost silită să recurg la măsuri drastice.

Justin încuviință din cap; ochii lui erau acum aproape negri.

— Adică ai angajat un detectiv particular ca să mă sp… adică să vegheze asupra mea în numele tău?

— Da. Trebuia să știu că ești în siguranță.

— În siguranță? Justin pe jumătate lătră cuvintele și pe jumătate râse. Cu Malcolm? Dar știi tu cât de ciudat… o, las-o baltă!

Îi înapoie fotografiile.

— Sunt măgulit că ți-ai dat atâta osteneală, minți el cu o ușurință care-l surprinsese și pe el. Ticăloasa îl spionase în toți acești ani. Oare nenorocitul ei de detectiv privat fusese prin preajmă și când se culcase cu prima fată? îi făcuse un mic instantaneu și când stătea cândva pe closet? Femeia asta nu avea nimic sfânt? Ei bine, el unul nu avea de gând să se lase îmbrobodit. E clar că sora lui se afla sub vraja ei, la fel ca și recentul ei soț. Acum înțelegea că sentimentul lui că este urmărit, că este înconjurat pretutindeni de spioni era justificat. Deveni și mai paranoic. Îi cap îi vâjâiau numai trădări și dușmănii. Cine îi raporta de la Halcyone? Oare spionii ei fuseseră și la Henley? Știau despre modul umilitor în care o

pierduse pe Flick? Știau și despre George? Justin se sili să inspire adânc. Nu avea voie să intre în panică. Nu acum. Dar femeia asta era fără milă. Era mai rea decât Malcolm. Malcolm niciodată nu...

— Justin, ești foarte palid. Nu te simți bine?

Cea care vorbise era Flame și îl smulse de pe marginea prăpastiei care se căsca în jurul lui. Da, Flame! Frumoasa lui surioară! Animalul de companie favorit al mamei lui. Dușmanul lui. Ei bine, n-o să pună mâna pe Halcyone! Niciodată!

— Cred că vreți să vă vedeți camerele și să vă despachetați bagajele. Știu că unchiul Roger va fi încântat să se bucure de compania voastră... din nou.

Se ridică în picioare, simțind că îl doare tot trupul. Dumnezeule, ce obosit era! Femeile astea din familia Corraldo erau niște adversare de temut. Și când te gândești că era gata să se lase dus de nas, să creadă chiar că le păsa de el. Îi întinseseră în față, ca pe un morcov, promisiunea tentantă a afecțiunii, căutând însă tot timpul punctele lui slabe. Dar acum știa ce le poate pielea. Da, acum le înțelegea foarte bine.

— Crezi că o să te simți bine? întrebă neliniștită Francesca, ridicându-se și apropiindu-se repede de el, cu mâinile pe umerii lui. Ce-ți face mâna?

Justin reuși cumva să rabde mângâierea și strânse bărbătește din dinți atunci când mâinile ei îl atinseră. Ce blânde erau! Cât de plini de dragoste păreau ochii ei! Dar cât de periculoasă era!

Însă el era și mai periculos. Și va câștiga.

— Da, mamă, spuse Justin, dând afirmativ din cap în timp ce ochii lui păreau calzi, iar vocea îi suna blândă și plină de încredere. O să fie bine. Te asigur.

16

Flame știa că nu va putea merge înainte până nu-și va lua rămas-bun așa cum se cuvine de la Wendy Gibbs. Se simțea încă foarte vinovată pentru moartea prietenei sale și se tot întreba dacă nu ar fi putut cumva să preîntâmpine moartea lipsită de sens a acesteia. Și nu ar fi putut avea liniște până nu făcea pace cu prietena ei. Era o zi foarte călduroasă, una dintre ultimele zvâcniri ale verii, iar ea stătea împreună cu Roger pe malul râului care trecea pe domeniul Ravenscroft, prin apropierea unei mori de apă fermecătoare, acum dezafectată, pierdută printre sălciile plângătoare. Ce mult i-ar fi plăcut lui Wendy să le picteze! Mai știa și că Wendy s-ar fi bucurat de succesul lui Flame. Femeile pentru care Flame desenase bijuterii erau încântate. Una dintre ele, contesă, purtase bijuteria proiectată de ea la un spectacol de gală regal și îi trimisese lui Flame un articol tăiat dintr-una dintre cele mai prestigioase reviste de modă care o prezentase.

Bijuteria frumoasă și de-a dreptul unică a contesei, ni se spune, fusese proiectată de o tânără despre care suntem siguri că vom mai auzi în săptămânile următoare. Este coproprietară a uneia dintre cele mai prestigioase firme, Halcyone, și i se prevede o carieră strălucită.

Aceasta îi întărise și mai mult decizia de a-și dedica talentele bijuteriilor și mama ei era încântată. Reacția fratelui ei fusese mult mai greu de descifrat. Când îi arătase articolul tăiat din revistă, îl citise cu o expresie aparentă de plăcere, dar în ochii lui apăruse acea expresie, acum cât se poate de cunoscută, de precauție calmă. Era ca și când ar fi așteptat să se întâmple ceva... Ca și când s-ar fi așteptat ca ea sau Francesca să-i facă vreun rău. Dar venise timpul ca Flame să viziteze Halcyone și să se familiarizeze cu moștenirea ei. Reticența lui Justin, atunci când trebui s-o conducă acolo, o făcu să se îngrijoreze. Și pe Owen încă și mai mult, din câte își dădea seama Flame. Își prelungiseră weekendul petrecut la Ravenscroft. Acum era deja marți, iar Justin tot nu dădea semne că s-ar pregăti să plece. Și Flame știa că, atât timp cât el dorea să rămână, și Francesca va dori să fie alături de el. Era imposibil să nu vezi cât este de

fericită de simplul fapt că se află în compania lui Justin. Se vedea clar acest lucru din strălucirea pe care o căpătau ochii ei imediat ce se apropia Justin. Răzbătea clar din vocea ei ori de cât ori vorbea cu el. Dar, se întreba ea, oare Justin vedea încruntarea care îi înlocuia uneori zâmbetul? Oare traiul de coșmar alături de Malcolm îl făcuse incapabil de a crede în bine, în iubire? Deși Justin nu vorbea niciodată despre tatăl său, existau anumite aluzii la copilăria lui searbădă și tristă. Aluzii scăpate de persoanele mai în vârstă din sat, care își mai aminteau câte ceva. Aluzii din partea unor prieteni ai lui Justin pe care îi cunoscuseră zilele acestea. Răzbăteau anumite lucruri și din ceea ce spunea sau din ceea ce nu spunea Justin. Și cu cât aflau mai multe, cu atât Owen și Flame erau mai îngrijorați.

— L-am prins! strigă o voce chiar lângă ea, făcând-o pe Flame să tresară înspăimântată exact la timp ca să-l vadă pe Roger cum se ridica de lângă râu, unde stătuse culcat pe burtă, legănând în mână un borcan. În borcan erau doi peștișori care se zbenguiau vioi în apa nepoluată de la Ravenscroft. Frumoși... albaștri. Roșii, spuse Roger emoționat și Flame se aplecă spre unchiul ei, privind atentă în borcan. E adevărat că cei doi peștișori aveau câte o dungă albastră și una roșie pe părțile laterale.

— Sunt ca păstrăvii-curcubeu, numai că ăștia sunt mult mai mici, spuse ea și privi în sus la Roger, care râdea tare, încântat.

— Mănânci păstrăv. Aceștia sunt mici.

— Îți plac păstrăvii, nu-i așa? râse Flame.

— Da. Place mănânci.

Flame, care începuse să descifreze mai bine relația cu totul specială a mamei ei cu acest bărbat încântător, știa că în spatele cuvintelor se ascunde ceva mai mult. Se gândi un timp, apoi dădu din cap.

— Îți place să mănânci cu noi, nu-i așa? Seara, cu toții, împreună. Francesca și cu mine, Justin și Owen?

— Da.

Roger se concentră și răsturnă peștișorii într-o găleată în care mai erau alți cinci tovarăși de-ai lor ce înotau oarecum consternați și puse o bucățică de pâine în borcan. Apoi lăsă încet borcanul în apă, cu ajutorul unei bucăți de sfoară. Flame se așeză pe burtă lângă el, fără să-i pese că se va murdări pe față sau că rochia i se va păta de iarbă. Își rezemă bărbia în

mâini și oftă. Ar fi fost un model bun pentru Wendy. Un pictor bun ar fi reușit să sesizeze răbdarea neostoită a lui Roger. Stătea nemișcat ca un leopard la pândă, având în același timp blândețea unui mielușel. După ce o să se sature, o să arunce peștișorii înapoi în râu fără să-i fi făcut să sufere mai mult decât o mică neplăcere de dragul jocului lui. Un pictor bun ar fi știut să profite de peisajul verii pe sfârșite, în care începeau să apară nuanțele de ocru și oranj pe tufișuri și în iarbă. Un pictor bun. Ca Wendy. Trebuia să-și ia rămas bun de la ea. Până nu făcea acest lucru știa că nu va fi niciodată capabilă să se împace cu moartea ei. Trebuia să se ducă acolo și să-și ia rămas-bun. Să ia avionul până în Kansas unde fusese înapoiată familiei ei șocate pentru a fi înmormântată. Flame se ridică brusc în capul oaselor. Nu putea să se împace cu ideea decât după ce va vedea piatra funerară cu numele ei scris pe ea.

— Eu am să mă întorc acum, Roger, spuse Flame blând și puse mâna pe umărul încordat al lui Roger care întoarse capul.

— Te duci acasă?

— Da. Trebuie să-i spun mamei ceva. Mai stai aici să pescuiești?

Roger încuviință din cap. Flame se ridică încet în picioare și își căută papucii prin iarbă. O briză ușoară și răcoroasă sufla peste râu și îi ridica tivul rochiei de vară. Mai zâmbi o dată către unchiul ei, apoi se întoarse și porni înapoi, spre casă. Nu-i era frică să-l lase pe Roger singur. Știa să înoate.

Wendy Gibbs nu învățase să înoate.

Justin ridică telefonul din bibliotecă. În fața lui se afla o revistă, o revistă prestigioasă pentru femei care prezenta cele mai elegante interioare din Anglia. În centru era plasat un articol despre o petrecere oferită de o persoană foarte cunoscută. Până aici nimic neobișnuit. Numai că aceasta purta ceea ce redactorul revistei pentru femei numea un „Halcyone original”, cea mai uluitoare bijuterie pe care o văzuse vreodată. Iar bijuteria respectivă nu provenea din atelierul de proiectare al firmei Halcyone. Era opera surorii lui. Drăguța lui de surioară, a cărei faimă ca designer de bijuterii creștea rapid atât în Italia, cât și în Anglia, datorită străbunicii ei, Giulietta! Și Justin își dăduse seama în ultimele zile că cel mai periculos lucru la ea era tocmai acest talent. Mai erau și alte pericole, firește. Era inteligentă,

dar, slavă Domnului, destul de credulă, și reușise s-o țină deocamdată departe de Woodstock. Era și uluitor de frumoasă, dar, cel puțin, fiind sora lui, nu va putea să folosească niciodată această armă împotriva lui.

Își petrecuse timpul cu folos. Îi ținuse sub observație pe toți cei trei vizitatori ai lui, ascultase, învățase, își luase notițe în minte. Și lucrul cel mai interesant dintre toate era că sora lui geamănă părea să fie cu inima zdrobită. Dar cine i-o zdrobise? Cineva de la Veneția? Oare nu ar putea folosi acest lucru în avantajul lui?

Formă un număr și așteptă. Scott răspunse abia după al optulea apel, iar vocea lui era supărată și gâfâită. Nu era greu de înțeles de la ce anume îl deranjase.

— Scott, eu sunt. Ai văzut ultimul număr din *Deb's Debut?*

— Ce? O, fițuica aia… Nu, de ce?

Undeva în fundal se auzi vocea nerăbdătoare a unei femei care îi spunea să se întoarcă în pat.

— Ei bine, să cumperi un exemplar. Citește-l și pune-te pe plâns. Apoi mișcă-ți fundul încoace. Fă-ți și un mic bagaj. Vreau să rămâi aici în weekendul acesta. A venit momentul să-mi cunoști încântătoarea familie.

Închise telefonul înainte ca Scott să apuce să protesteze, apoi se uită la fotografie. O femeie în vârstă arunca un zâmbet către aparatul de fotografiat. Era îmbrăcată cu o rochie albastră de mătase ca safirul și avea părul coafat în sus, într-un coc Pompadour ridicol. Dar propria ei carne grasă, modul stupid în care era îmbrăcată și plăcerea vizibilă cu care poza reușeau să scoată în evidență încă și mai mult singurul lucru excelent pe care îl avea asupra ei. Se detașa clar din imagine pentru cititorul care, în cele mai multe cazuri, era o femeie cu poziție socială și bani. Și acesta era colierul ei. Safire, diamante și chihlimbare îți furau ochii. Ciudata combinație ar fi fost un dezastru dacă ar fi fost prostească și făcută de un amator, dar așa, arăta deosebit de originală, sfidător de proaspătă, strălucitoare și de un profesionalism incontestabil. Naiba s-o ia! Pufnind disprețuitor, Justin luă revista și o aruncă în cămin. Acesta nu era aprins, firește, dar Justin contemplă în imaginația lui arderea simbolică. Va trebui s-o ardă, firește. Pe Flame. Flame după nume, flacără după fire. Și flacără și ca destin. O să-i dea foc. Și asta cât de curând.

Afară, Roger îl urmărea din holul cufundat în întuneric. Uitase acum de pești. Dar își amintea altceva. Își amintea o altă seară când Justin fusese supărat. Noaptea când Malcolm se dusese pe acoperiș ca să se uite la stele. Ultima noapte în care Malcolm se dusese să se uite la stele..

În același timp în care Flame zbura de la aeroportul Heathrow la New York, de unde intenționa să ia un alt avion către Wichita, Reece Dexter părăsea bungalow-ul din inima Columbiei într-o mașină dărăpănată. Flame era tristă și îngrijorată la gândul calvarului care o aștepta. Reece era livid.

Scrisoarea ei îl ardea în buzunar. Conducea pe drumul dificil, zgâlțâindu-se și săltând mereu în interiorul nu tocmai luxos al Jeepului și acumulând cu nemiluita vânătăi pe care nici nu le băga în seamă. Mai avusese femei, firește, dar nu una anume. Probabil că de aceea reușise să-l ia prin surprindere. Se îndrăgostise fără să-și dea seama la început, dar nu era el bărbatul care să se sperie de așa ceva. Avea nevoie de timp ca să se gândească și să fie sigur că n-o scrântește cumva. Și apoi, dintr-odată, ea avusese tupeul să-i scrie, acuzându-l că-i furase desenele! Ca și când ar fi fost așa de al naibii de prețioase! Ca și când lui i-ar fi păsat de ele! Și îl durea, îl durea al naibii demult că avea o părere atât de proastă despre el! Ei bine, o să vadă dacă mai are tupeul să-l facă ticălos, atunci când vor fi față în față! Și atunci se va vedea dacă Flame mai este dispusă să continue relația de acolo de unde o lăsaseră, în persoană sau pe hârtie. Iar dacă nu va avea bunul-simț să se scuze și să-și retragă cuvintele... Fața frumoasă a lui Reece se strâmbă într-un zâmbet ciudat în timp ce intra cu Jeepul pe micul aeroport privat unde se afla avionul lui particular. Sângele îi fierbea în timp ce Jeepul frână și se opri în apropiere de clădirile dărăpănate. Văzu avionul Lear care strălucea, arătând nelalocul lui la capătul pistei de iarbă, dar mai întâi trebuia să dea un telefon.

Legătura era îngrozitoare și dură ceva timp până când operatoarea reuși să găsească numărul de la Ravenscroft, dar în cele din urmă izbuti să stea de vorbă cu tatăl său. Ținând un deget în urechea cealaltă, strigă în telefon:

— Tată, tată, tu ești? Sunt eu, Reece. Mă auzi?

— Reece... Eu... la mine... totul este în ordine.

Reece înjură sistemul de telefonie din statul Columbia și mai ridică puțin vocea, ignorându-i pe operatorii de la radar care se uitau fascinați la el. Nu se întâmpla prea des ca pe pista lor să aterizeze avioane Lear și, ori de câte ori se întâmpla așa ceva, asta era în legătură cu o operațiune pe bază de droguri.

— Tați, Flame este acolo? Unde este acum?

— Nu... la aeroport.

— Ce aeroport?

— Kennedy. Pleacă în Kansas... la...

— Când? urlă Reece, făcând să zăngăne geamurile camerei de control în timp ce strângea din ochi, încercând să înțeleagă ce spunea tatăl lui.

— Zborul de la prânz către... 25... OK? Dar, Reece, este... vești proaste...

Nu mai auzea mare lucru, dar aflase ce voia să știe. Îi spuse la revedere și închise, apoi se uită la ceas. De ce naiba se ducea tocmai în Kansas? Dar nu avea timp să reflecteze prea mult la aceasta, așa că dădu din cap către oficialitățile aeroportului care rămăseseră cu gura căscată la el și părăsi clădirea alergând. Până la avion era o distanță destul de mare, dar el nici măcar nu gâfâia când copilotul lăsă scara în jos. Le dădu destinația și se lăsă pe spătarul scaunului, strângându-și absent centura. Avea să ajungă la New York cu mult înaintea zborului ei. Începu să zâmbească încet. Aveau nevoie de un loc retras pentru propria versiune a celui de-al treilea război mondial și ce putea fi mai discret decât un avion particular care zbura la mii de metri deasupra pământului? Departe de lume, departe de rudele gata să-i sară în apărare, departe de orice ajutor. Zâmbetul lui Reece se transformă într-un rânjet. O să vadă cât de curajoasă o să fie acum!

Zilele petrecute în Columbia fuseseră lungi și îngrozitor de însingurate și se gândise din nou la ea până la exasperare. Se blestemă că era așa de prost să se îndrăgostească de o femeie atât de periculoasă, dar se consolă cu ideea că în curând vor reuși să facă ordine în toată această harababură. Reece era un om care își aborda întotdeauna problemele în mod rațional. Asta atunci când nu era chinuit până la exasperare de o anumită roșcată ca un ciclon... Și dacă ea chiar își închipuia că poate să-i scrie niște scrisori veninoase și să nu fie pedepsită pentru îndrăzneala ei, se înșela amarnic!

Și simțea că este exact bărbatul care „o să-i arate ei”!

17

Zborul lui Flame ajunse de la Heathrow la New York exact la timp. Coborî din avion îmbrăcată în negru, în costumul pe care și-l alesese, căci nu voia să se schimbe în avion, și nici nu voia să meargă la un hotel. Era o rochie de satin cu un decolteu modest în V, cu mâneci lungi și strâmte și o fustă elegantă care ajungea cam la trei centimetri sub genunchi. Purta pantofi cu tocuri de înălțime medie care îi puneau în evidență glezna subțire și forma frumoasă a gambei. Tocmai voia să-și caute un loc, când un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat în uniformă de pilot, o opri:

— Lady Flame Syramore-Forbes? îi întinse o carte de identitate. Eu sunt Colin Doyle, unul dintre piloții Corporației Dexter. Avionul nostru particular vă așteaptă la capătul pistei. Domnul Dexter s-a gândit că poate preferați să călătoriți cu un avion particular.

Flame zâmbi. Era genul lui Owen să fie așa de atent.

— Avem o limuzină care vă așteaptă, doamnă. Îmi permiteți să vă iau valiza?

Flame îi dădu valiza care conținea numai câteva lucruri pentru o noapte.

Avionul era simbolul îmbinării forței cu suplețea. Pe partea laterală era scris cu litere de aur: „Dexter” și numărul individual al aparatului de zbor. Dar când coborî din mașină și porni în urma pilotului care o conducea atent, pe scara portabilă, spre interiorul avionului, se simți brusc stingherită. Simți un fior de gheață pe șira spinării, ca o avertizare. Îi veni aproape să râdă de ea însăși când, odată ajunsă la bord, privi de jur-împrejur interiorul luxos. Remarcă un scaun rotativ, așezat cu spatele spre ea și cu fața către o măsuță pentru cafea aflată în mijlocul cabinei unice, care era plină cu reviste și cărți ușoare. În partea cealaltă, la celălalt capăt, se afla un alt scaun confortabil și, într-un colț era o mașină de făcut cafea. Nimic înspăimântător! înaintă, iar covorul de sub picioarele ei îi lăsă impresia că se mișcă pe un strat de vată. Ușa se închise în spatele ei. Pilotul asigură închizătoarea și îi făcu un semn politicos cu capul, înainte să dispară rapid în cabină și să închidă ușa în urma lui. O clipă mai târziu auzi cum motoarele puternice prind viață. Se

îndreptă repede către scaunul care era cu fața spre ea și abia după ce se așeză pe el și își fixă centura de siguranță observă cine stătea în celălalt scaun.

Reece avu imensa satisfacție să vadă cum culoarea îi piere din obraji. Fusese conștient de prezența ei din clipa în care se urcase în avion, firește – auzise respirația ei ușoară, chiar dacă inima îi bătea în piept. Simțea mirosul ei ușor de parfum și pielea i se făcu ca de găină atunci când Flame trecu pe lângă el fără să-l observe. Acum se uită în ochii ei care erau larg deschiși și plini de uimire și încercă să-și reprime sentimentul de satisfacție pe care îl încerca. Zâmbi batjocoritor.

— Bună, Flame!

Flame clipi din ochi. La început crezu că are vedenii. Crezu că dorința ei de a-l vedea o făcuse să-și piardă mințile și să-l vadă acolo unde nu era. Dar răceala disprețuitoare din vocea lui o aduse repede cu picioarele pe pământ.

— Nu mă așteptam să te revăd, spuse ea, pe un ton mai rece decât al lui.

— Îmi închipui, spuse Reece cu o voce tristă, dar cu privirea ciudat de goală. Acum că tu ai spus ce ai avut de spus, e neplăcut să asculți și ceea ce am eu de spus, nu-i așa?

Flame se încruntă. Nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea și nici nu avea de gând să încerce să afle. Începu furioasă să-și desfacă centura de siguranță.

— Nu fi proastă, se răsti Reece. Am început deja decolarea. Pune-ți centura la loc! îi dădu el ordinul final aproape strigând și privi cu o admirație irezistibilă cum fata ridică bărbia sfidător. Dar Flame simțea cum avionul puternic aleargă deja pe pistă și își fixă la loc centura, încruntată.

— Și acum, spune-mi unde vrei să mergi.

— Știu unde aș vrea să te duci tu, sâsâi ea furioasă cu ochii strălucind ca două pietre de onix.

Râse fără să vrea.

— Calm, Lady Forbes, calm. Acum fii fetiță cuminte și spune-mi unde vrei să ajungi. Piloții se neliniștesc dacă nu știu unde trebuie să meargă.

Timp de o clipă, Flame se uită la el, tentată să-i spună că vrea să se întoarcă, dar ar fi sunat copilărește. Și judecând după felul cum clipea din ochi, asta era exact ceea ce aștepta el.

— La Wichita, spuse ea, rostind cuvintele ca și când ar fi

mestecat cuburi de gheață. Sprâncenele lui Reece se ridicară în sus și dispărură în părul lui negru și mătăsos, iar Flame ardea de dorința de a-i pune o buclă rebelă la locul ei.

— Dar ce este acolo, în Wichita? întrebă el cu o voce din care răzbătea clar amuzamentul.

Dintr-odată, sfidarea dispăru de pe chipul ei, lăsând locul unei triste ți încordate, așa cum Reece nu-și amintea să mai fi văzut vreodată pe fața ei. Flame înghiți în sec și privi pe hublou, la zgârie-norii din New York.

— Este Wendy, răspunse ea simplu. Îți amintești de ea? V-ați cunoscut la aeroport când a venit în vacanța de vară la Veneția.

Reece strânse din ochi. Privirea lui spunea multe.

— Îmi amintesc de Wendy, zise el cu o voce caldă. Era fata aceea cu mult bun-gust. Flame se uită curioasă la el. M-a plăcut, îi aminti Reece, clipind șiret din ochi.

— Asta este încă o dovadă că n-a avut niciodată niciun pic de minte! ripostă ea, apoi se simți îngrozitor. O, Dumnezeule, n-am vrut să spun asta, zise ea și se lăsă pe spate în scaunul ei. Își rezemă capul de tetiera plușată și închise ochii. A murit, adăugă ea surd și cuvintele răsunară atât de definitiv că se cutremură chiar și ea.

Privirea lui Reece rămase un timp goală. Apoi își desfăcu centura, deși semnalul „Legați centurile!” era încă aprins, și îngenunche lângă ea. Își trecu încet și blând un deget pe fața ei, clipind nemulțumit din ochi când ea se feri de el.

— Îmi pare rău, spuse el și toată furia și amuzamentul îi pieriseră acum din voce. Flame deschise ochii și se uită în jos, spre el. Fața lui era așa de aproape de a lui, încât simți brusc că nu mai poate respira. Ochii lui erau ațintiți în ochii ei, cu petele acelea aurii fascinante din irisul cenușiu. Vedea că uitase să se bărbierească în dimineața aceasta și, fără să se gândească la consecințe, degetele ei mângâiară încet bărbia puternică, pătrată. Țepii mici îi creau o senzație plăcută. Își retrase repede mâna.

— Eu… nu am fost la înmormântare, dar… Am aflat de ea în aceeași zi în care am descoperit că mi-ai furat desenele.

Dintr-odată, vocea ei devenise din nou dură ca stânca și privirea pe care i-o aruncă era plină de dispreț.

Reece își aminti și el brusc scrisoarea ei și se ridică repede în picioare, îndepărtându-se de ea ca și când ar fi fost

contaminată. Privi spre ea și înjură în gând că fusese un prost pentru a doua oară.

— Îmi pare rău de Wendy, spuse el sincer. Fusese o fată nostimă și drăgălașă. Ce păcat! Cum s-a întâmplat? întrebă el, apropiindu-se de un panou din peretele avionului și deschizându-l. Ieși la iveală un bar mic, dar bine aprovizionat, își turnă puțin scotch și apoi adăugă gheață și apă. Pentru ea turnă un pahar mic de coniac. Când se întoarse, văzu că Flame stătea încă cu privirile ațintite asupra lui, cu trupul încordat de furie nemărturisită. Îi întinse paharul fără o vorbă și se duse înapoi la locul lui.

— De ce ai venit aici, Reece? întrebă Flame, ignorând întrebarea lui.

Privea în jos, în pahar, în timp ce vorbea, dar când auzi un foșnet ridică privirile și văzu că Reece ține în mână o hârtie. Nu făcu nicio încercare să i-o ia. Știa ce este. Scrisoarea ei. Bărbia ei mai urcă încă un centimetru.

— Dacă te aștepți să-ți cer scuze pentru această…

— Nu sunt chiar așa de prost, o întrerupse el nemilos, un obicei neplăcut al lui cu care ea începea să se obișnuiască. Ziua în care îți vei asuma cu adevărat răspunderea pentru ceea ce faci va fi o zi demnă de subliniat în jurnalul meu. Aș dori totuși o explicație.

Flame, jignită de acuzația lui, își reveni repede.

— Credeam că se înțelege de la sine, se răsti ea, aplecându-se în față pe scaun și dându-și seama abia acum că mai avea încă centura fixată. Începu să se lupte furioasă cu ea, dar nu reuși s-o desfacă.

Cu un prelung oftat de suferință, Reece își părăsi din nou scaunul și îngenunche lângă ea, ignorând-o în momentul în care se trase spre spate. Degetele lui desfăcură centura, trântind-o apoi furios. În acest gest, degetele îi alunecară pe coapsa ei, iar Flame își ținu respirația. Ignorând-o, Reece se întoarse la locul lui, dar îi tremura mâna când luă din nou paharul.

În acel moment se auzi o sonerie, iar Flame văzu cum Reece apasă pe un mic buton de pe brațul scaunului lui.

— Da?

— Suntem pe cursul spre Kansas City, domnule Dexter, dar nu erați sigur că aceasta este destinația noastră finală.

Flame recunoscu vocea pilotului și simți că-i vine să-l sărute.

Intervenția lui îi dădea cel puțin câteva minute să respire. Și ce nevoie avea! Respira de parcă ar fi participat la cursa de 100 m!

— Există un aeroport la Wichita care poate să ne primească? Dacă da, aterizează acolo și comandă o mașină care să ne aștepte, te rog.

— Da, domnule Dexter.

— Te rog, repetă Flame cu o nuanță batjocoritoare în voce. Nu credeam că am să aud vreodată cuvintele astea din gura ta.

— Tatăl meu m-a învățat să fiu bine-crescut, mormăi Reece, enervat de critica ei. Ceea ce nu s-ar putea spune despre mama ta. Cum de ți-a venit să scrii așa ceva? îi flutură furios scrisoarea în față. Sau ai crezut că nu te amenință nicio primejdie, pentru că eu sunt la mii de kilometri depărtare?

Flame nu se simțea deloc în siguranță, dar nu avea de gând să se lase intimidată.

— Sunt gata să repet fiecare cuvânt pe care l-am scris acolo, ripostă ea ridicând vocea la același nivel cu vocea lui.

— Pe dracu'! ripostă și Reece, punându-și palmele pe masa de cafea și împingându-și agresiv fața către ea. Spui aici că m-am furișat în casa Giuliettei și am subtilizat desenele alea ale tale.

— Da. Așa este, nu-i așa? întrebă dulce Flame.

Expresia lui Reece nu se schimbă nicio clipă. Ochii lui clipeau la fel de periculos, prevestind furtuna, cu tunete și fulgere.

— Haide, Flame. Ai și tu creier ca… înghiți în sec și continuă: Ca și altele. Chiar încerci să-mi spui că nu-l folosești niciodată? Sau că nu ai nevoie? spuse el dorind s-o insulte.

— De ce… tu… Firește că am creier. Și îl și folosesc!

Flame se auzi cum țipă ca mușcată de o viespe și își recăpătă repede suflul.

— Ai vrut desenele alea chiar de la început. M-ai chemat chiar la Redex ca să discutăm despre ele. Ce e cu tine, Reece? întrebă ea, cu o voce devenită acum sarcastică. Nu ești obișnuit să fii refuzat? Ți-am rănit micul tău ego masculin chiar așa de tare?

— Nu ai niciun pic de logică, spuse Reece încordat, făcând-o să se simtă nesigură pe ea. Ia spune-mi ceva, iubito, ce te împiedică să mă dai în judecată?

— Nimic! urlă ea jignită.

— Exact, ripostă imediat Reece. Dar dacă acele desene vor apărea dintr-odată de vânzare la Corraldo, ce ai să zici, Flame? întrebă el blând și văzu dintr-odată cum sângele îi fuge din

obraji. Ai să-ți dai în judecată propria familie? Fără îndoială că până acum contele le-a transmis cuiva care nu bănuiește nimic. Poate fratelui mai mic al mamei tale? la gândește-te, adăugă el cu vocea oarecum îmblânzită văzând spaima din ochii ei. Contele detestă talentele tale. Nu era nicio problemă pentru el să mituiască pe unul dintre servitorii Giuliettei pentru a fura mapa cu desene. Știa foarte bine că n-ai să poți face nimic în privința lor.

Flame deschise gura, apoi o închise la loc. Nu știa ce să spună. Era o logică perfectă și atât de implacabilă.

— Îmi pare nespus de rău că trebuie să-ți zdrobesc inima, iubito, spuse el zeflemitor, cu lumini jucăușe în ochi, dar acele desene ale tale nu erau chiar așa de importante pentru mine. M-am dus la Veneția ca să particip la oferta pentru comanda contesei Maggiore.

Flame zâmbi, dar era cel mai supărător zâmbet pe care îl văzuse vreodată Reece. Arăta așa de nelalocul lui pe fața ei frumoasă, încât ardea de dorința de a-i săruta buzele arcuite disprețuitor.

— OK, iubițelule, spuse ea încet, rezemându-și mâinile pe măsuța de cafea și aplecându-se în față. Recunosc că nu am gândit corect în legătură cu desenele. Dar m-am gândit la tine în legătură cu diferite alte situații. Te-ai ținut tot timpul după principesa di Maggiore, accentuă ea cu subînțeles și privirea îi alunecă în jos, tot mai jos, pe pieptul lui puternic, pe centura blugilor și mai jos, unde vedea cum bărbăția lui se umflă chiar sub privirile ei. Simți și ea o contracție puternică de răspuns în pântec. Uluită, ridică ochii și privi la el, la ochii lui care erau așa de aproape, încât vedea și cum i se dilatase irisul.

— O, mică vrăjitoare perversă, spuse el, zâmbind larg, și pentru Flame aceasta fu ultima picătură. Să nu-mi spui că ai fost geloa…

Flame îi trase o palmă. Și nu fusese o palmă delicată. Pusese în ea toată furia și frustrarea, iar forța impactului o aruncă la loc în scaun. Mâna o duruse când se atinsese de obrazul lui și își scutură instinctiv degetele, abia abținându-se să nu strige. Capul lui Reece se întoarse spre dreapta sub forța loviturii, dar reveni în poziția inițială chiar înainte să înregistreze durerea, cu ochii larg deschiși din cauza șocului. Flame privea fix la el, înspăimântată. Ochii lui trecuseră de furtună și prevesteau

acum un uragan.

— Sper că ți-a făcut plăcere, spuse Reece cu o voce atât de calmă și de neutră că Flame se simți pierdută pentru moment. Pentru că eu am de gând să mă desfăt enorm cu ceea ce va urma, rosti el în șoaptă și se puse în mișcare. Flame nu mai văzuse niciodată pe nimeni în viața ei mișcându-se așa de repede. Într-o clipă era în fața ei, despărțiți de măsuța de cafea, iar în clipa următoare era deasupra ei, o ridica din scaun făcând-o să stea în picioare. Nu avu timp nici măcar să respire și gura lui fu deasupra gurii ei, cu limba năpustindu-se spre dulceața nepregătită din interior. Gemu, dar nu de frică, căci simți mâna lui cum o prinde pe a ei și o îndoaie la spate, obligând-o să-și lipească tot trupul de al lui. Simțea mușchii pieptului lui care îi apăsau sânii și sfârcurile ei răspunseră imediat, întărindu-se. Pântecul începu să-i vibreze și genunchii i se muiară când simți puterea bărbăției lui care pulsa frenetic, umflându-se și lipindu-se de coapsa ei. Flame avu senzația că aerul o arde în piept și începu să vadă mici steluțe roșii în fața ochilor când Reece, în cele din urmă, își luă buzele de pe ale ei, reușind astfel s-o vadă cum trage grăbită, cu sete, aer în piept. Ochii ei erau acum de culoarea ciocolatei, frumoși și strălucitori, de-a dreptul irezistibili. Fără un cuvânt, își răsuci picioarele în jurul gleznelor ei și o făcu să-și piardă echilibrul, însă brațele lui puternice n-o lăsară să se prăvălească pe podea. Se întinse deasupra ei cu mâinile tot într-ale ei, ținând-o prizonieră din ambele părți. Privea în jos spre ea și respira gâfâit. Avea un obraz mai roșu decât celălalt: era cel pe care îl pălmuise ea. Buzele lui se lipiră din nou de ale ei și Flame deschise larg gura, în timp ce limbile lor începeau un ciudat duel. Flame își ținu respirația simțind cum bărbatul își eliberează o mână, continuând să le țină pe ale ei cu cealaltă, iar trupul îi vibra de dorință, anticipând atingerea lui.

Gemu de plăcere unduindu-se sub el, în timp ce Reece îi mângâia un sân prin satinul rece al rochiei. Mâinile lui se mișcară în jos, peste pântecul ei, ajunseră la tiv și apoi se insinuară ușor pe sub material pentru a-i mângâia picioarele. Flame își ținu respirația, iar chiloții i se umeziră de dorință în timp ce el depășea ciorapii și ajungea la piciorul gol și la pielea ei sensibilă. Ochii i se apropiară și mai mult când arătătorul lui îi frecă perfid feminitatea și găsi prin materialul subțire originea

plăcerii, începând apoi s-o mângâie. Picioarele ei își pierdură toată puterea, iar spatele i se arcui neputincios, făcând-o să se lipească și mai strâns de el. Ca reacție, el își înteți ritmul cu care o freca și o apăsa cu degetul, iar Flame începu să fie zguduită de valuri de plăcere. Trase aer în piept direct din gura lui, lipsindu-l de oxigen. În cele din urmă, buzele lor se dezlipiră, căci amândoi gâfâiau, căutând aerul. Flame deschise ochii, dar el se mișca deja în josul trupului ei. Deși își luase și cealaltă mână de la spatele ei, Flame continua să zacă nemișcată pe podeaua avionului, cu mâinile ridicate deasupra capului. Reece băgă repede mâna sub ea și trase fermoarul rochiei, trăgând-o apoi în jos și dezgolindu-i umerii și sutienul fără bretele. Deschise nasturele din față al sutienului, îl scoase și îl aruncă, făcându-l să aterizeze pe mocheta bej ca un mic petic sfidător de dantelă neagră. Privi în jos la ea un moment destul de lung, după care palmele îi cuprinseră sfârcurile și începură să le frece, ceea ce o făcu să închidă din nou ochii cuprinsă de extaz. Când Reece înlocui mâna cu limba, Flame scoase un strigăt. Puțin îi păsa că ar fi putut fi auzită de pilot și de copilot. Știa numai atât: așteptase atât de mult momentul acesta, chiar dacă nu-și dăduse seama de asta. Simți cum rochia îi este smulsă în jos și trasă peste picioare, iar satinul rece o făcu să tremure. Apoi mâinile lui începură să-i tragă în jos chiloții, iar ea își înfipse zdravăn călcâiele în mochetă, în timp ce mâinile lui îi despărțeau coapsele, iar buzele lui găseau însăși inima feminității ei.

Reece se desfăta cu mirosul ei puternic și amețitor, îl simțea în gură și în nări, iar dinții lui atingeau ușor, cu delicatețe, mugurele roz, lipindu-l de limbă. O aduse repede la orgasm și, în timp ce ea zăcea acolo, zguduită de valurile de plăcere, se ridică nesigur pe picioare. Oare ce avea femeia asta de îl stârnea așa de tare? Nu știa și nici nu-i păsa. Știa numai că o dorește, că o dorește total, complet și cu o forță absolut insuportabilă. Așadar, nu vor avea o relație civilizată, se vor rostogoli sălbatic unul peste altul. Dar ce conta? Toată viața fusese un om rațional, responsabil, echilibrat. Dar aceasta era o problemă pe care n-o putea aborda logic și ar fi fost nebun să încerce. Ca și când cele câteva săptămâni cât stătuseră separați ca să încerce să-și dea seama ce se întâmplă i-ar fi servit la ceva! Simțea ochii ei ațintiți asupra lui în timp ce își trăgea cămașa peste cap,

nemaiavând răbdare să-și desfacă nasturii. Ochii li se întâlnire și se topiră unii în alții în vreme ce își desfăcea cureaua de la pantaloni. Ochii ei îi părăsiră pe ai lui numai atât cât îi fu necesar ca să se desfete cu priveliștea bărbăției lui mândre, erectate, care țâșnise afară din pantaloni. Reece îngenunche încă o dată alături de ea. Flame întinse mâinile spre el, degetele îi alunecară pe pieptul lui, peste coaste și se opriră la sfârcuri, unde începură să răsucească și să se joace. Inima îi bătea triumfătoare văzând expresia de pe fața lui, plină toată de dorință. Încă mai vedea urma celor patru degete ale ei care se imprimaseră pe obrazul lui, dar acum păreau aproape albe pe tenul lui bronzat. Părul lui era ciufulit și încâlcit și simți cum trupul îi tânjește după el. Nu putea să nu vadă expresia mută din ochii săi, iar Reece răspunse gestului nerăbdător al mâinilor ei. Se strecură blând între coapsele ei și simți cum gambele fetei se încleștează în jurul lui. Mâinile i se afundară în fesele lui, iar trupul ei se ridică cerându-i silențios să se grăbească. Reece intră în ea cu o mișcare blândă, dar sigură, iar trupul ei îl absorbi cu totul. Fu nevoit să strângă din dinți ca să nu explodeze în ea, atunci și acolo.

Flame îi strigă cu voce tare numele în momentul contopirii, iar unghiile îl zgâriară pe spate. Uitase de orice altceva în afară de pasiunea lor. Părul i se răspândi pe covor ca un foc, Reece își băgă degetele în el, găsindu-i din nou buzele cu gura. Se mișca deasupra ei, ridicându-se și aruncându-se apoi din nou în ea, având însă grijă să n-o strivească cu greutatea lui, dar să și ajungă la o unire completă.

Flame simți mai întâi un orgasm, apoi alte trei orgasme zguduitoare care îi traversară trupul și se lipi de el, ca și când ar fi fost două epave naufragiate în mijlocul unei mări cuprinse de furtună. Îl auzi înjurând și gemând și văzu cum ochii îi deveneau sticloși, pierzând contactul cu realitatea și orice urmă de autocontrol. Simți sămânța lui fierbinte cum curge în ea, iar mâinile i se încleștară posesiv în umerii lui. Simți apoi cum greutatea lui o țintuiește la podea cu un zâmbet larg de uimire și îi mângâie tandru părul ud, când capul lui căzu fără vlagă pe sânii ei. Reece gâfâia, trăgând nesățios aer în piept, iar Flame se simți cuprinsă de un ciudat sentiment de liniște.

La urma urmelor, totul avea să fie bine. Și cum altfel, din moment ce se simțeau atât de bine unul cu altul?

O trezi zgomotul unei sonerii. Timp de o secundă, se simți total dezorientată. Se auzea un sunet continuu, tărăgănat, oarecum sinistru, și ea privea fix la piciorul unui scaun. Văzu cu coada ochiului pe cineva mișcându-se în spatele ei și, brusc, își dădu seama! Avionul! în spatele ei, Reece se așeza pe scaun și, gol ca atunci când se născuse, apăsă pe butonul de pe brațul acestuia.

— Da?

— Zece minute până la Wichita, domnule Dexter.

Flame își adună în grabă lucrurile, țopăind de pe un picior pe altul în timp ce încerca cu mai multă grabă decât grație să-și pună chiloții.

— Mulțumesc, Colin.

Își linse buza de jos, amintindu-și când i-o mușcase ea. Era ultima dată când…

— N-ai de gând să te îmbraci?

Vocea ei nesigură îi întrerupse gândurile plăcute și îl făcu să zâmbească.

— Ba da. Te temi cumva că am de gând să cobor cu fundul gol?

— Nu m-ar mira, spuse ea strengărește, dar apoi, în timp ce se uita la rochia neagră din mâinile ei, expresia i se schimbă brusc. Wendy!

Înțelegând imediat, Reece își puse hainele pe el fără un cuvânt și își trecu degetele prin păr. Se uită la Flame, în timp ce aceasta își refăcea machiajul. Se lăsase o liniște blândă. Ochii lor se întâlniră de mai multe ori, zăboviră câte o clipă, trecând apoi mai departe, atenți la alte lucruri. Reece să-și prindă cureaua, Flame să-și aplice rujul. Nu conta. Puteau să-și găsească privirea oricând. Amândoi dăduseră uitării suspiciunile și supărările din trecut. Nu mai aveau loc în prezent, în tăcerea tristă, dar blândă.

Mașina care îi aștepta era o berlină lungă și neagră și, în timp ce Flame se uita pe harta luată din compartimentul pentru mănuși, Reece conducea către casa lui Wendy din oraș. Ajunși la periferie, se opriră ca să întrebe unde era cimitirul. L-au găsit ușor. Biserica era de lemn cu zugrăveala cojită, iar mormintele erau aliniate îngrijit. Nu le fu greu să-l găsească pe al lui Wendy – era ultimul din ultimul rând. Un morman uriaș de flori uscate

foșneau în bătaia vântului. Flame se împiedică mergând pe pământul denivelat, iar mâna lui Reece se repezi la cotul ei ca s-o susțină. Îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Mă bucur foarte mult că ești aici, cu mine, șopti ea atât de încet încât cuvintele aproape că se pierdură luate de vânt. Dar el le auzise și mâna lui o strânse ușor de braț, dându-i mai multă putere. Piatra de mormânt era lucrul cel mai golaș pe care îl văzuse Flame vreodată. Nu conținea decât numele fetei, data nașterii și data morții. O, Wendy, șopti ea, și privirea i se tulbură înecată în lacrimi. Meritai mult mai mult.

Îi povestise în mașină lui Reece modul în care murise Wendy și vedea din expresia lui că era la fel de supărat și de nedumerit ca și ea. De ce se întâmplau astfel de lucruri?

— Crezi cumva că Wendy se gândea că tu ești motivul a ceea ce a considerat ea că este așa de greu de suportat? întrebă Reece cu o voce atât de puternică și de vie că o atinse aproape ca o mângâiere fizică.

Cuvintele acestea, așa simple cum erau, reprezentau exact ceea ce îi trebuia ei. Ridică privirile spre el, spre ochii lui cenușii și calzi, și dădu negativ din cap. Nu, Wendy nu ar fi putut în niciun caz s-o considere pe ea vinovată. Se aplecă către mormântul prietenei ei, dădu la o parte câteva din florile moarte și le puse pe ale ei.

— La revedere, Wendy, șopti ea, dar nu-i răspunse decât o cioară solitară care trecea în zbor pe deasupra.

18

Flame și-a recuperat mașina din Heathrow și s-a îndreptat repede spre autostradă. Lângă ea, Reece o privea cum conduce și pe ascuns îi admira îndemânarea. Observă că fusta îi aluneca de pe picioare de fiecare dată când folosea pedalele, iar ochii i se opreau asupra punctului în care centura de siguranță i se freca de sâni. Când privirile li s-au întâlnit, și-au zâmbit timid.

— Recunoaște, ciclonule. Ești precum iarba-mâței.

Flame râdea.

— Iarba-mâței? Ce romantic. Și de ce îmi spui ciclon?

— E o moștenire din ziua în care te-am văzut prima dată. Ai ieșit ca vântul din biroul meu iar în urma ta locul arăta de parcă fusese lovit de un ciclon.

— Locul? a întrebat ea încet, bucuroasă deoarece trebuia să fie atentă la drum, iar asta era o scuză pentru a nu-l privi.

— Bine. Eu. După ce ai plecat, m-am simțit de parcă m-a lovit un ciclon. Și nu doar o singură dată, a adăugat el cu șiretenie, și într-o clipă erau din nou în gondolă.

Flame respira cu greutate și aproape a ratat ieșirea de pe autostradă. Reece a studiat cu interes frumusețea peisajului englezesc. Plănuia să deschidă un magazin Redex la Londra, dar nu era nicio grabă. Anglia era un loc atât de frumos și liniștit, încât Reece nu se putea gândi la muncă, ceea ce era un lucru nou pentru el.

Flame îl privea de câte ori traficul îi permitea. Tăcerea lui nu o mai deranja. Știa că este un bărbat cam tăcut, iar puținele cuvinte pe care le rostea trebuiau prețuite. Ciclon. Zâmbea în sinea ei. Ei bine, cel puțin făcuse o impresie!

Pe când intra în Ravenscroft, Flame era convinsă că ea și Reece au lăsat trecutul în urmă și că erau pregătiți să o ia de la capăt. Erau diferiți în multe privințe, dar era convinsă că se va întâmpla. Va avea ea grijă de asta.

Lângă ea, Reece se holba la casă și fluiera admirativ. Ea zâmbi.

— Este impresionantă, nu-i așa?

Era. Emana eleganță elizabetană pe măsură ce se apropiau de ea. Ea opri în fața celor mai impresionante uși pe care le văzuse el vreodată. Tatăl ei intrase prin căsătorie în aristocrația engleză. El coborî din mașină, îi deschise ei ușa, și, în timp ce îl lua de mână fu străbătută de un fior și se încruntă. Pentru un

moment degetele ei s-au împreunat cu ale lui și îi era teamă să îi dea drumul. Apoi el îi aruncă o privire ironică, uitându-se spre ea de sus în jos, și tensiunea momentului dispăru. Ea își retrase mâna cu hotărâre și împreună au pornit spre intrarea casei Ravenscroft.

Scott Tate ieși din umbra porții uriașe, îmbrăcat cu pantaloni eleganți de culoare crem și o cămașă de culoarea lămâii. Cu cei doi nasturi de sus desfăcuți din cauza căldurii, știa că arăta foarte bine.

Fata era uluitoare. De ce nu-l prevenise oare Justin?

— Bună! Eu sunt Scott Tate, iar dumneata trebuie să fii Lady Flame, nu-i așa?

Flame zâmbi politicos, dorindu-și să poată petrece câteva clipe singură cu Reece.

— Bună, răspunse ea și îi strânse mâna energic. Justin nu mi-a spus că a invitat și un prieten. Simți cum Reece se mișcă lângă ea și se întoarse către el, scuzându-se din priviri pentru vizitatorul lor neașteptat. El este Reece Dexter.

Scott Tate se uită la Reece Dexter și zâmbi. Reece nu-i întoarse zâmbetul, dar întinse mâna, nelăsându-i nicio altă opțiune lui Scott decât să o strângă.

— Bună. Probabil că ești fiul lui Owen.

Reece încuviință energic din cap. Flame îi dădu valiza lui Scott și, dorind să rupă cumva tensiunea, îi spuse:

— Măcar să faci și tu ceva folositor! Când trecu pe lângă el se opri și îl privi din cap până în picioare. Sau poate că este sub demnitatea ta să duci o valiză?

Scott zâmbi, dar zâmbetul nu-i cuprinse și ochii. Nu era obișnuit să nu facă o bună impresie chiar de la început și știa instinctiv că acum o ratase. Frumoasă și tânără cum era, vulnerabilă așa cum își închipuise el că este, câștigase prima rundă cu mare ușurință. Nu va fi ușor cu ea. Mai ales dacă îl avea și pe Reece Dexter la degetul cel mic. Scott blestemă în gând prezența americanului uriaș de lângă ea, dar știa că nu poate face nimic în această privință.

— Mamă! strigă Flame, îndreptându-se către salonul albastru și trăgându-l energic pe Dexter de mână, ca să fie sigură că vine după ea când auzi răspunsul fericit al mamei sale. Amintindu-și din nou cât de tânără era, Reece se simți stingherit pentru o clipă. Își dădu seama pentru prima dată că diferența de vârstă

dintre ei era de peste un deceniu.

Scott se uita în urma lor, cu furia clar întipărită pe chip. În acel moment se răsuci și îl văzu pe Justin care stătea la jumătatea scărilor și îi urmărea cu privirea. Scott zâmbi zeflemitor, întrebându-se de cât timp stătea acolo.

— Așadar, aceasta este vestita Flame, rosti el tărăgănat, fără să clipească din ochi, dar cu un zâmbet viclean pe față. Scott trebui să se lupte cu dorința de a se muta de pe un picior pe altul. Nu era sigur că îl mai înțelegea pe Justin. Îl așteptai și pe musafirul pe care l-a adus cu ea?

— Nu, nu-l așteptam. Și este foarte interesant că au venit împreună, rosti Justin gânditor. Sora mea este ca... ca un leu de munte, Scott. Este zveltă, aurie și foarte, foarte frumoasă. Iar el este un animal de pradă, cu gheare și clonț. Ea ar dori să ia jumătate din mine dacă ar putea. Să sfâșie Halcyone în două și să înfulece o jumătate. Dar n-am s-o las. Înțelegi?

În acel moment, Scott își dădu seama că Justin nu e chiar sănătos la cap. O, era rațional, era și eficient, se purta suficient de normal pentru ca cineva care nu-l cunoștea să se poată lăsa păcălit. Scott încuviință rapid, căci nu voia să-l contrazică. Să-i facă jocul, deocamdată. Avea nevoie de timp ca să se gândească.

— Este clar că îl are pe prietenul nostru de la Redex la degetul cel mic, fii el de acord. Poate că acesta este chiar punctul ei slab. Are nevoie să țină bărbații la degetul cel mic.

Se juca fără jenă cu paranoia lui Justin. Poate că avea și el ceva de câștigat. Poate că dacă ar fi obținut o împuternicire și l-ar fi internat undeva pe Justin...

— Mă îndoiesc că Walt se va simți bine sub conducerea unei femei, iar el este șeful lui Flame din companie. Continui să cred că bunica Jessica este o vrăjitoare, mormăi Justin, privind în susul scărilor la portretul frumoasei din tinerețe care se transformase într-o străbunică bătrână și răutăcioasă pentru el. E ca și când ar fi putut să vadă în viitor. E drept că acum el este bătrân, este însurat și are nepoți. Dar este vioi la minte și puternic. Va trebui să fim cu ochii pe el.

— S-au cunoscut?

— Încă nu. Am reușit să-i țin departe unul de altul. Dar țipă mereu că vrea s-o cunoască, și de când cu articolul ăla despre desenele lui Flame...

Scott încuviință din cap. Flame mai făcuse câteva desene pentru nobilimea engleză și reputația ei creștea uluitor de repede. Dar pentru moment, Scott avea lucruri mai interesante la care să se gândească. Logodna și căsătoria cu deținătorul a jumătate din magazinele de bijuterii din Anglia însemna o cale foarte rapidă de înaintare pe scara socială pentru orice om cu curaj, inițiativă și putere de acțiune. Nu se îndoia că va reuși s-o seducă curând pe Flame; Syramore-Forbes. Yankeul nu era o problemă. Poate că Reece Dexter avea avantajul începutului, dar Scott Tate era maestru în arta dezbinării cuplurilor. Mai făcuse de multe ori în trecut lucrul acesta, atunci când dorise numai pentru el o anumită femeie. Singura lui problemă acum era Justin.

— Dacă aș putea să mă apropii mai mult de ea, poate că aș afla ceva folositor. Este prea încrezută ca să bănuiască fie și numai o clipă că mă folosesc de ea. Ce crezi? Se întoarse cu privire întrebătoare către Justin. În aparență, era un om care explora o posibilitate și dorea să audă o opinie, în realitate încerca cu disperare să descifreze gândurile lui Justin. Era imposibil. Privirea rece ca de gheață a lui Justin era încremenită.

— N-ar fi rău dacă ai putea să te apropii de ea, spuse în cele din urmă Justin, dar adăugă imediat ca pentru a-i tempera zelul. Dacă tu crezi că poți.

Scott izbucni în râs, iar Justin se uită fix la el. Pentru prima dată, pe chipul lui se vedea o expresie. Aceea de dispreț, în acel moment Owen intră în hol, fără îndoială ca să afle de ce nu-l întrețineau pe prețiosul lui fiu.

— De ce nu veniți înăuntru să-l cunoașteți pe Reece? întrebă Owen cu o voce plăcută. Îl interesa părerea lui Reece despre Justin.

— Imediat, promise Justin fără nicio expresie în voce. Rămas din nou singur în hol, Justin auzi zumzetul vocilor de femei, care povesteau și râdeau emoționate. Mâinile i se încleștară involuntar în pumni. Scott se întorcea împotriva lui, își dădea seama de asta. Sus, deasupra capului, Lady Jessica îl privea din portret. Și putu să jure că ochii ei râdeau de el.

Justin se întoarse încet și se îndreptă către salon. Francesca ridică privirile cu acea expresie cunoscută de dor în ochi în momentul în care îl văzu. Justin era încântat că dorea atât de mult să-l facă s-o iubească. Atât de dornică să-l facă să creadă

că îl iubește…

— Justin, spuse Francesca, ridicându-se în picioare. Fă cunoștință cu fratele tău vitreg, Reece.

Justin îl privi pentru prima oară mai bine pe Reece Dexter. Și ceea ce văzu îl șocă. Văzu putere. Și inteligență. Nu era ca Owen, care nu avea nimic din puterea vizibilă a fiului său. Instinctul îi spuse că bărbatul acesta nu juca după cum îi cânta nimeni, ci numai după propria lui melodie. Își ascunse disperarea și îngrijorarea imediat și traversă încet încăperea, cu mâna întinsă, convins că arăta exact ca un model de gentleman englez civilizat. Pe omul acesta trebuia să-l manipuleze într-un mod foarte abil. N-ar fi servit la nimic să încerce să se împrietenească cu el. Era prea inteligent ca să-l creadă. Trebuia să se gândească la ceva mai subtil. Și avea deja o idee cum să facă pentru a întoarce prezența neașteptată a lui Dexter în favoarea lui.

— Bună, Reece. Bine ai venit la Ravenscroft.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile și Reece dădu din cap privindu-l curios. Așadar, acesta era fratele geamăn al lui Flame. Nu semănau absolut deloc unul cu altul. Întâlni o privire albastră cu ceva negru clipind în interior. Ce să fi fost? Durere? Furie? Teamă? Reece credea că este vorba de teamă, dar nu era sigur.

— Sper că nu v-am deranjat că am venit așa, pe neașteptate.

Justin dădu din cap și spuse aproape sincer:

— Câtuși de puțin. Mă bucur foarte mult că ești aici.

Ochii lui Reece se îngustară pentru o fracțiune de secundă, dar apoi, după ce se inspectară reciproc, cei doi bărbați se depărtară simultan unul de altul. Reece ca să se rezeme de cămin, iar Justin ca să se așeze visător pe un fotoliu în fața surorii sale.

— Așadar… cum a fost? întrebă el calm, lăsând impresia că nutrește simpatie pentru sora lui. Părea atât de nesigur de el și de sentimentele lui, că Francesca trebui să se lupte ca să-și reprime dorința de a se ridica și a se duce să-i cuprindă fața palidă și încordată în mâinile ei și să-i spună că totul o să fie bine. Noaptea trecută, Owen și cu ea discutaseră în pat despre el, cât era de stăpânit și înspăimântat să-și arate sentimentele. Francesca știa în străfundul inimii ei că Justin era oarecum schilodit sufletește. Crescând alături de Malcolm, cum ar fi putut să nu fie așa? încercase zile la rând să-i schimbe atitudinea

emoțională, să-i urate, prin expunerea neîngrădită a propriilor ei sentimente, că nu era deloc rău să-și deschidă sufletul, să arate mânie, iubire, teamă, derută și tot ceea ce ne face să fim oameni.

Flame, neștiind la ce se gândea mama ei, ridică din umeri.

— A fost destul de trist, recunoscu ea. N-am înțeles-o, de fapt, niciodată… nu, niciodată, recunoscu ea cu amărăciune. Iar acum s-a dus și n-am s-o mai înțeleg niciodată.

Justin întoarse privirile către fereastră și Francesca oftă. Din nou – cortina cea rece. Oare cât îi va trebui ca să-l elibereze de moștenirea de gheață a lui Malcolm?

— Justin, spuse blând Francesca și se simți apoi pierdută când el se întoarse către ea, cu o sprânceană pe jumătate ridicată. Dădu din cap neputincioasă.

— Nimic. Te simți bine?

Justin o privi în ochi, în ochii aceia atât de dornici să-l absoarbă, și zâmbi.

— Sigur că da. De ce?

Și din nou Francesca nu putu decât să scuture neputincioasă din cap.

— Fără niciun motiv. Dar… mi s-a părut că te-ai dus brusc cu gândurile undeva, departe.

Justin zâmbi. Era chiar prea departe cu gândurile. Prea departe pentru ca ea să poată pune gheara pe el.

— Ce ar fi să luăm ceaiul afară, pe pajiște? Lângă grădina de trandafiri. Este o zi foarte frumoasă și Flame trebuie să se mai înveselească.

— Ce idee minunată! O să facem un picnic! Mă duc să-i spun lui Chamberlain.

Francesca se ridică repede. Reece intui că în această familie ciudată era o mare ruptură și se simți din nou ca un străin care privea din afară un spectacol. În aerul înconjurător se percepeau vibrații negative și se uită curios la tatăl lui. Owen ridică ușor din umeri.

— Cred că este mai bine să mă duc să mă schimb, spuse Flame și simți din nou că este incapabilă să găsească ceva ca să-i spună fratelui ei. Abia când ajunse în hol își dădu seama că tremură. Ce… ciudat… părea să fie Justin. Sau poate că era numai imaginația ei? Dar atunci simți o mână care o atingea pe umăr, o mână caldă și puternică, și întorcându-se îl zări pe

Reece în spatele ei.

— Să nu-mi spui că un ciclon se teme de un mic îngheț? îi șopti el și clipi din ochi.

Flame râse și îi acoperi mâna cu mâna ei. Se aplecă și îl sărută blând, încântată de modul în care buzele lui se mișcară ca niște perne de catifea sub buzele ei. Dădu din cap:

— Justin este așa de... rece, nu-i așa? Dar dacă ești prin preajmă nu mi-e frică niciodată, șopti ea, convinsă de ceea ce spune. Dacă ar fi știut cât de curând avea s-o părăsească, poate că nu ar fi fost atât de încrezătoare.

Chamberlain organiză picnicul cu toată arta. Masa din grădină și locurile de pe bănci erau lustruite și pe masă fusese așternută o față de masă cu pătrate. Pe ea se îngrămădeau toate delicatesurile de picnic pe care reușise să le pregătească bucătăreasa în cele două ore și jumătate pe care le avusese la dispoziție. Pulpe de pui prăjite se odihneau în coșurile căptușite cu salată verde, cornulețe proaspete și fierbinți, abia ieșite din cuptor, erau gata să primească straturile de dulceață de căpșuni, fragi, mure și afine de anul acela. O prăjitură mare cu nuci, alta cu cireșe și alta cu brânză de vaci așteptau intervenția cuțitului care să le facă felii, în timp ce platourile cu șuncă, friptură rece de vită de la masa de ieri și cârnăciori cumpărați de la magazinul din sat erau aranjate alături de murăturile cele mai delicioase, preparate după rețetele cunoscute în familia bucătăresei de sute de ani. În holurile mari de cristal pluteau cuburi de gheață prin sucul de lămâi sau de portocale proaspăt stoarse, alături de un punci de fructe. Farfuriile de un verde-închis, marca Royal Worcester, stăteau aliniate între tacâmurile de argint cu blazonul familiei Ravenscroft. Într-un bol de cristal fuseseră aranjate fructe de toate felurile – pere proaspete de seră și cireșe, prune, banane, mere, caise, struguri, portocale și afine chinezești, în timp ce își lua locul la unul din capetele mesei, Owen se gândi cu umor afectuos că era un picnic tipic în stilul lui Justin. Dar și mișcător, într-un sens ciudat. Owen trebuia să recunoască faptul că nu reușise să-l înțeleagă deloc pe fiul său vitreg, dar ajunsese totuși la concluzia că este periculos. Era ceva neplăcut în aer, ceva care îl îngrijora.

La celălalt capăt al mesei, Justin își turnă un pahar de limonadă și se întinse după un corn. Cu o ușurință calmă, înfipse

cuțitul în carnea mustoasă a unei pere cu precizia unui chirurg. În spatele ochilor lui albaștri și reci ca gheața, gândurile zburdau în voie. Francesca, conștientă de fluxurile întunecoase, oftă nefericită, dar întinse mâna după un corn și îl oferi soțului ei într-un gest intim și plin de dragoste. Justin se făcu că nu vede. Reece asculta și privea, iar pe sub masă își apăsa piciorul pe gamba lui Flame. Ea îi răspunse atingându-l cu mâna pe genunchi. Reece își opri răsuflarea pentru o clipă și întâlni apoi privirea lui Scott de vizavi care îl urmărea cu ochi furioși de animal de pradă. Reece nu se simți deloc îngrijorat de prezența furioasă a celuilalt bărbat. Mai avusese de-a face cu oameni ca Scott.

Owen arăta foarte bine, își spuse Reece, în timp ce femeia aceasta frumoasă și brunetă care era acum soția lui luă o bucată de pui și i-o oferi. Reece avea o părere bună despre Francesca. Avea o anumită blândețe care era puternică și iubitoare în același timp. Firește, nu era mama lui, nu era Clare, dar era o femeie îndrăgostită.

Francesca îi prinse privirea în timp ce se uita la ea și se încordă. Apoi Reece îi zâmbi și în acea clipă își dădu seama că Reece o acceptase. În ochii lui era o binecuvântare inconfundabilă. Îi răspunse cu un zâmbet fericit.

Justin văzu totul și întoarse privirile, lăsând impresia unei persoane care se simțea stânjenită de exprimarea prea fățișă a unor sentimente de afecțiune. Dar nu stânjeneala era ceea ce îl copleșise acum. Era durerea. Îi trecu brusc prin minte amintirea ultimei lui vizite la Oxford, când Malcolm era încă în viață. Ridică repede mâna la tâmplă unde simțea o durere care zvâcnea și se frecă ușor. Francesca observă mișcarea grăitoare, observă și ochii lui întorși în altă parte și îi descifră imediat durerea. Inima îi tresări, conștiința țipă.

— Justin, spuse ea automat. Apoi, când el se întoarse către ea, trase adânc aer în piept. De câte ori îi rostise oare numele și, după aceea, când Justin se uita la ea, nu mai era capabilă să spună ceea ce dorise, îi era prea tare teamă să atingă zidul de gheață pe care și-l construise în jur pentru a încerca să-l topească! Dar până la urmă va reuși. Trebuia. Deși nu putea să spună de ce, Francesca știa instinctiv că timpul se scurge în defavoarea ei, căci la orizont se profila ceva înspăimântător și întunecos care intenționa să i-l răpească pentru a doua oară pe

fiul ei. Ceva care avea puterea să-i distrugă.

19

Mâine mă duc la Halcyone, spuse Flame hotărâtă și aruncă o privire către mama ei. Vrei să vii și tu?

Erau cu toții ca moleșiți după picnicul bogat.

Francesca oftă. Știa că momentul ăsta trebuia să vină, dar nu era deloc ușor să se confrunte cu el.

— Nu, draga mea, nu cred că am să vin, spuse ea blând. Și apoi, nu ai nevoie de mine, adăugă ea, recunoscând astfel faptul că fiica ei era matură și putea să aibă foarte bine grijă de ea însăși. Francesca nu putea să-i ia partea împotriva lui Justin, iar Flame nu se aștepta și nici n-ar fi dorit ca mama ei să facă așa ceva.

Justin împături încet ziarul pe care îl citea și îl puse deoparte.

— Nu e un moment potrivit, Flame, spuse el așa cum mai spusese de atâtea ori până atunci, dar înainte să mai poată adăuga ceva, Flame scutură din cap.

— Mă duc acolo mâine, repetă ea, fără o urmă de furie în voce.

Justin o privi lung, dar știa că fata nu avea de gând să dea înapoi.

— Nu cred că te-a preocupat prea mult firma Corraldo. Mă gândesc la partea de afaceri, firește.

— Așa este. Tocmai de aceea trebuie să încep să învăț imediat. Dar știu cât de bine te-ai ocupat tu de partea administrativă a lucrurilor așa că nici prin gând nu-mi trece să... ei bine... să intervin cu ceva.

Justin zâmbi trist. La naiba! Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Reece, care îi urmărea în tăcere, iar zâmbetul lui se transformă într-o grimasă.

— Se pare că sunt depășit numeric, nu-i așa? spuse el blând. Dar ce anume crezi că poți face, mai exact? Halcyone funcționează deja ca o mașinărie bine unsă.

— Nu am de gând să mă năpustesc acolo ca un... ca un ciclon, Justin, spuse Flame, și îi aruncă o privire conspirativă și plină de dragoste lui Reece. Vreau numai să mă uit, să privesc și să învăț.

— Înțeleg, făcu Justin apatic.

Flame trase adânc aer în piept.

— Justin, vrei să mergem în bibliotecă?

Justin dădu negativ din cap.

— Nu este nevoie. O să faci așa cum vrei, indiferent de ceea ce o să spun eu.

Nu mai adăugă și cuvintele „așa cum faci întotdeauna”, dar toată lumea le înțelese, așa cum și intenționase Justin.

— Mă faci să par ca un fel de… începu Flame înfierbântată, dar o zări pe mama ei care îi aruncă o privire rugătoare și respiră din nou adânc. Justin, Halcyone este pe jumătate a mea. Nu vreau decât să-mi găsesc locul acolo. Nu vreau s-o preiau!

Justin îi aruncă o privire și zâmbi trist.

— Dacă spui tu!

Luă din nou ziarul și începu să citească. Francesca era sfâșiată de dorința de a-l lua de umeri și de a-și spune tot păsul. Justin îi vedea pe ei toți, și pe ea, ca pe niște dușmani. Nu era corect! Nu era deloc corect!

Flame se simțea ușurată, rușinată și furioasă în același timp. Îi aruncă o privire lui Reece, care o privea foarte intens. Oare Justin îl făcuse să creadă că Flame este un fel de surioară răsfățată? Oricum, aceasta fusese intenția lui. Dar atunci Reece îi zâmbi, aplaudând silențios atitudinea ei și fiind atât de evident de partea ei că Flame aproape că izbucni în râs de ușurare.

Justin dispăru în spatele ziarului lui, luptându-se cu disperare să-și țină furia sub control.

Tensiunea părea să se destrame încet și, pentru că ziua era atât de frumoasă, se produse o migrație către piscina ascunsă discret de privirile celor din casă, după o colină mică pe care creșteau mesteceni argintii. Scott Tate decise că era o ocazie de a flirta cu Flame mult prea bună pentru a fi ratată, dar Reece îl ignoră. În împrejurări normale, prezența lui Scott Tate i-ar fi pus în alertă toate instinctele teritoriale de mascul, dar era atât de limpede că Flame nu simțea nici cea mai neînsemnată atracție față de el, că își putea permite să-i urmărească cu un sentiment de detașare amuzată. Deși vorbea cu Tate, Flame era concentrată asupra lui Reece. Acesta îi simțea clar atenția, curiozitatea și, într-o măsură mai mică, îngrijorarea, chiar dacă era la câțiva metri de el.

Dacă ar fi știut acest lucru, s-ar fi putut relaxa de tot. Reece nu avea de gând s-o judece fără nicio dovadă. Nu mai avea niciun gând rău despre ea. Acum era pregătit să o cunoască în profunzime, să lase ca sentimentele dintre ei să-și urmeze cursul firesc și să-și găsească nivelul. Intuia că va fi un plan

foarte apropiat de paradis. Gândul acesta îl făcu să zâmbească, iar când Flame îl surprinse, îi adresă un mic salut glumeț și se întoarse cu spatele. Și îl văzu pe Justin care îi urmărea. Nedorind să-i ofere lui Flame satisfacția de a-l fi făcut s-o urmărească cum flirtează cu frumosul avocat toată după-amiaza, Reece se îndreptă de spate și își termină vinul.

Spre surprinderea lui, Justin se repezi imediat spre el.

— Haide, am să-ți arăt o cameră. De fapt, o să ai de unde alege.

Toți zâmbiră la această aluzie, dar Flame părea încordată. Când se îndepărtară suficient ca să nu-i mai poată auzi nimeni, Justin smulse absent o margaretă dintr-un strat de flori și spuse:

— Așadar, extragi pietre prețioase. Vreun gen anume?

Reece se uită la el, apoi înapoi, spre casă.

— Cred că știi exact ce tip de pietre, ripostă el, nefiind deloc dispus să-i facă jocul. Dexter furnizează cel puțin 90% din cota anuală a firmei Halcyone. Sau chiar vrei să mă faci să cred că nu le-ai verificat atent pe noile tale rude prin alianță?

Justin zâmbi și Reece fu din nou uimit să constate că nu exprima nici jignire, nici furie. La asta s-ar fi așteptat de la un aristocrat răsfățat și faptul că Justin refuza să se încadreze în acest șablon îl făcea să fie și mai îngrijorat.

— Bineînțeles că am verificat, spuse Justin blând. Dar cred că tocmai acum este momentul să te avertizez în legătură cu sora mea. Arată ca un îngeraș, dar se luptă murdar ca un demon.

— Haide, avertizează-mă, îi răspunse la fel de blând Reece.

— Mi se pare că nu se cuvine s-o fac, spuse Justin ridicând din umeri. Oricum, o să-ți dai seama și singur. Nu va trece mult și ai să-i vezi clar cornițele de diavol.

— Și eu care îmi închipuiam că gemenii trebuie să țină foarte mult unul la altul, să fie foarte apropiați, spuse Reece tărăgănat.

— Daaa? făcu Justin privind la Reece și scuturând din cap. Cred că suntem deja prea aproape.

În acest moment, Reece se opri brusc în loc, și Justin făcu la fel. Până acum se tatonaseră reciproc, dar de astă dată în vocea lui Justin era o nuanță de autenticitate.

— Pari înspăimântat, spuse Reece, fără intenția de a-l critic, dar Justin roși.

— Și tu ar trebui să fii înspăimântat de ea. Nu contează, uită ce am spus. Unde e mașina ta? O să-i spun lui Chamberlain să

aducă valizele în casă. În ce aripă a casei dorești să dormi? Dacă intenționezi să aduci vreo doamnă din sat, poate că ar fi bine să alegi o cameră ceva mai departe de noi, ceilalți.

Reece se uită fix la el.

— Cred că noi doi n-o să ne înțelegem, spuse el cu o voce inertă.

— Da, nu pare foarte probabil, recunoscu și Justin la fel de blând.

— Voi lua o cameră în aceeași aripă cu toți ceilalți, spuse Reece brusc și se întrebă dacă focul din ochii albaștri și reci se aprinsese puțin mai mult.

— Foarte bine. Pe aici, atunci.

Justin îl conduse către o cameră superbă. Un pat cu baldachin susținut de patru stâlpi, tapiserii originale, o mobilă de înaltă clasă, două tablouri care, Reece era sigur, i-ar fi făcut pe cei de la Sotheby să se lângă pe buze. Se duse către ferestrele care dădeau spre unul dintre cele mai frumoase peisaje pe care le văzuse vreodată.

— Foarte frumos, spuse el și se întoarse când Chamberlain intră cu valiza lui. Aceasta arăta foarte julită și cosmopolită în camera impresionantă.

Justin dădu drumul servitorului, apoi îi aruncă o privire scurtă lui Reece.

— Rămâi mult aici?

Reece ridică din umeri.

— Nu prea mult. Trebuie să mă duc în Australia.

— Opale? tatonă Justin.

— Opale, încuviință Reece.

Justin dădu și el din cap, se întoarse și plecă din cameră. Reece urmări cu privirile ușa care se închidea în urma lui și avu senzația neplăcută că fusese tras pe sfoară.

Justin cobora scările gânditor. Nu era deloc nemulțumit de Reece Dexter. Nu, chiar deloc. Câtuși de puțin. Avea un potențial uriaș.

În seara aceea, Justin și Scott stăteau singuri în bibliotecă.

— Ai examinat hârtiile? întrebă Justin.

— Din scoarță în scoarță, îl asigură Scott. Bătrânul judecător Warburton va fi liber la jumătatea lui octombrie și suntem gata să mergem. Nu vom câștiga. Pretenția lui Flame la o jumătate

din companie este beton. Dar nu despre asta e vorba, nu-i așa? Publicitatea va fi suficient de proastă ca să-i dea de gândit, dar sper că nu chiar așa de proastă încât să ne producă daune de durată.

Justin încuviință din cap. Deocamdată mama și sora sa nu știau nimic despre planul lui de a le da în judecată pentru cealaltă jumătate din Halcyone. Iar dacă va reuși să profite de nevoia lor de a ști că în societate se vorbește frumos despre ele și s-o convingă pe Flame să-i vândă partea ei, cu atât mai bine. Dacă nu, va trebui să se gândească la altceva... la ceva... mai drastic.

În salonul principal, Flame se mișca fără astâmpăr în fața etajerelor cu cărți, încercând să lase impresia că vrea să găsească ceva de citit înainte de culcare. Dar era cât se poate de conștientă de prezența bărbatului întins pe canapea care nu încerca deloc să ascundă faptul că o urmărea cu privirile.

— Ce este, Reece?

Reece ridică din umeri.

— Nimic.

Ce putea să spună? Nu-i plăcea fratele ei geamăn. Nu era nevoie să strige chestia asta în gura mare. Văzu cum spatele ei se încordează când auzi răspunsul lui scurt și tăios și simți o nevoie puternică să se ridice și s-o sărute pe ceafa, să-și apese buzele pe bumbacul verde al rochiei ei ca să-i simtă căldura trupului sub buze. Aproape că auzea deja micul ei oftat de plăcere și tremuratul care o cuprindea ca reacție. Se ridică în picioare și se apropie de ea.

— Ce carte cauți? întrebă el clipind viclean din ochi și adăugă încet: Surioara mea dragă.

— Nu sunt sora ta, ripostă repede Flame, aruncându-i o privire furioasă înainte să-și dea seama că o tachina. Îl privea atât de intens în ochii zâmbitori, că nu observă o siluetă care păși pe terasă, dincolo de fereastră.

— O, Reece, ești imposibil, îl dojeni ea.

— Sunt imposibil, zâmbi el, arătând scandalizat. Dar știi, spuse el apucând-o de brațele goale și trăgând-o spre el, când am primit scrisoarea aia de la tine, îmi venea să te omor pentru că gândeai așa de urât despre mine.

O simplă apăsare a mâinii lui o făcu să se apropie de el și,

deși ochii ei aruncau fulgere de furie și jignire, trupul începu să i se topească și căldura trupului lui să-i pătrundă prin rochie.

— Mă gândeam să te strâng de gât, spuse el blând, ținând mâinile delicat în jurul gâtului ei. Flame simți o împunsătură rapidă de sexualitate în tot trupul și rămase cu respirația tăiată, în timp ce gâtul i se mișca senzual sub degetele lui.

— O, chiar așa? făcu ea răgușit și se simți imediat cu zece ani mai bătrână.

Owen și Francesca se opriseră fascinați în dreptul ușii. Reece o strângea pe Flame la piept și spatele ei era arcuit, în timp ce mâinile îi apăsau umerii impresionanți. Flame era furioasă și în cameră era o tensiune care aproape că zbârnâia.

— Da, repetă blând Reece. Dar după aceea m-am gândit că... vocea lui coborî atât de mult încât numai ea îl putu auzi... dacă o să mori ce mă fac eu cu restul vieții mele?

Flame își ținu respirația când mâinile lui puternice și hotărâte porniră să se plimbe pe spatele ei și o traseră mai aproape de el. Sfârcurile i se repeziră imediat în întâmpinarea pieptului lui și picioarele i se muiară, tremurând lipite de coapsele lui musculoase, îmbrăcate în blugi.

— Ai fi putut să mă omori și să afli după aceea, spuse Flame cu o voce care era numai ceva mai mult decât un murmur.

— Chiar că aș fi putut, confirmă Reece, dar vocea lui nu mai era acum decât o șoaptă și se aplecă înainte ca s-o sărute. În momentul în care buzele lor se întâlniră, Flame se prăbuși la pieptul lui, numai foarte vag conștientă de faptul că doar forța lui era cea care o ținea acum în picioare și nimic altceva. Tensiunea care se acumulase în ea pe tot parcursul după-amiezii, făcând-o să alerge de colo-colo ca un fluture într-o grădină plină cu flori, erupse într-un mod pe care nu-l crezuse niciodată posibil. Într-o secundă simți, auzi și văzu totul. Conturul neclar al capului lui care se îndrepta spre ea; licăritul fulgerător al ochilor lui. Cămașa lui care se freca de pieptul ei și stofa groasă și aspră a blugilor care se freca de picioarele ei goale. Sunetul vocii lui, bătăile puternice ale inimii lui. Mirosul lui de săpun, after-shave și încă ceva aparte, imposibil de definit, care era bărbăția lui. Și, mai presus de toate, buzele lui peste ale ei, care o zdrobeau fără să-i provoace însă durere, avântul cutezător al limbii lui în gura ei, modul în care o poseda fără s-o jignească. Gemu lipită de buzele lui, strivindu-se aproape de

trupul lui fierbinte și puternic. Nu mai simțise niciodată așa ceva până atunci. Un sărut de la Reece Dexter nu semăna cu nimic altceva. Un singur sărut era suficient și Flame lua foc.

Owen și Francesca se îndepărtară de ușă cât putură de repede. Când ajunseră destul de departe ca să nu mai poată fi auziți, se uitară stânjeniți unul la altul.

— O, Owen, spuse Francesca, iar Owen, incapabil să facă altceva, izbucni în râs. După o clipă, începu și Francesca să râdă. Ce altceva puteau să facă?

În salon, Reece începu să ridice capul fără să vrea, dar buzele lor păreau lipite. Cu un geamăt de înfrângere, se apropie din nou de ea, iar mâinile încleștate ale lui Flame îl traseră și mai aproape.

Afară, pe terasă, Justin privea rezemat de balustrada de piatră, în timp ce briza răcoroasă de septembrie îi mângâia părul. Abia dacă o simțea. Urmărea prin geamurile tăiate în formă de diamant perechea care se săruta și simțea toată pasiunea lor. Și, la fel ca și Owen și Francesca, dar din cu totul alt motiv, începu și el să râdă.

Reece o luă pe sus și o scoase din cameră. La baza scărilor o ridică în brațe și alergă în sus cu ea către camera lui, unde ajunse abia respirând. Trânti ușa cu piciorul și o duse în pat. Scoase repede toate hainele de pe ei și se desfată cu pielea ei în timp ce stăteau întinși unul lângă altul. Flame își ținu respirația, când buzele lui îi găsiră sfârcurile și începură să le sugă cu dragoste.

— Nu, murmură ea, luându-l prin surprindere. Reece se încordă și se uită în jos la ea, cum era de goală și de excitată.

— Nu? întrebă el blând cu o privire în mod curios foarte vulnerabilă.

— Este rândul meu, spuse ea încet și îl împinse cu brațe puternice, răsturnându-l pe spate și îngenunchind deasupra lui. Tensiunea se risipi și dispăru de pe chipul lui într-o clipă, iar punctișoarele portocalii din ochi lui începură să se întindă, transformându-se într-o flacără ce vibra de viață în momentul în care Flame se aplecă și îi sărută sfârcurile, încântată de oftatul ușor pe care îl scoase bărbatul. La început timide, mâinile ei începură să-i exploreze corpul, degetele ei îi mângâiau umerii și brațele, trecând apoi în jos pe piept și peste coaste, către abdomenul lui plat. Buzele urmară apoi drumul mâinilor și când

limba i se afundă în buricul lui, Reece gemu de plăcere. Deasupra lui, îngerii pictați care împodobeau tavanul zâmbeau șăgalnici, iar Reece le răspunse la rândul lui cu un zâmbet. Apoi degetele lui Flame îi găsiră bărbăția și zâmbetul dispăru rapid, înlocuit de o expresie de plăcere. Mâinile îi cuprinseră blând testiculele, minunându-se de textura lor de mătase. Curioasă, tânără, necunoscându-și propria putere, își aplecă fruntea și începu să le lingă delicat și aproape că fu trântită jos din pat când Reece, neputincios, fu cuprins de spasme. Flame îi depărtă ferm coapsele și încercă din nou, căci îi plăcea la nebunie modul în care capul lui se zbătea pe pernă dintr-o parte în alta. Simțea cum mușchii lui puternici de pe coapse se încordează și tremură, iar sentimentul de putere pe care îl simțea era umilitor și înălțător în același timp. Se ridică mai sus și îngenunche peste penisul lui. Așteptă până când el deschise ochii. Atunci și numai atunci se împlântă încet în el, pierzându-și răsuflarea când puterea lui o umplu, iar ochii ei se ațintiră în ochii lui. Gemetele ei se amestecară cu alte lui în timp ce își încorda mușchii din interior ca să-l tachineze și să-l mângâie. Și începu apoi să-l călărească încet, ridicându-se aproape până la capătul bărbăției lui și lăsându-se apoi în jos cu părul zburând în flăcări pe umeri. Mâinile lui Reece se mișcau întruna și îi mângâiau sânii, în timp ce o urmărea cum își explorează și își exploatează puterile de femeie. Era magnifică. Era a lui.

În clipa aceea, își dădu seama că erau destinați unul altuia. Putea să se lupte cu acest destin, să-l blesteme sau să-l nege. Dar nu putea fi înfrânt. Simți cum inima i se umple de mândrie și pasiune, de iubire și de fericire în timp ce ea se uita în jos spre el, umezindu-și buzele cu limba ei roz, cu ochii plini de uimire într-un moment, pentru a se închide pe jumătate de plăcere și satisfacție în momentul următor. Flame privi către chipul lui, contorsionat acum când puterea orgasmului începuse să-l zguduie tot mai puternic, și scoase un strigăt în clipa în care propriul ei trup ajunse la apogeu, iar încrederea ei în propria iubire și credința în viitorul lor împreună deveniră o realitate.

— Reece, Reece, te iubesc!

— Și eu te iubesc, șopti el, întinzând mâinile ca s-o prindă în momentul în care se prăbuși peste el cu trupul greu și vibrând de plăcere. Am să te iubesc întotdeauna.

Dar în timp ce soarele apunea peste frumoasa proprietate

Ravenscroft și ei se țineau strâns îmbrățișați, niciunul dintre ei nu putea ști că în mai puțin de douăzeci și patru de ore el avea să plece din nou.

20

În momentul în care se trezi, Flame se simțea altfel. Timp de câteva secunde, clipind nedumerită către tavanul necunoscut cu tot felul de ornamente, se simți dezorientată. Dar apoi, într-o străfulgerare, își aminti. Reece! Se întoarse pe o parte și rămase așa privindu-l câteva minute lungi și prețioase. Părea așa de tânăr în somn, așa de vulnerabil, încât simți că i se pune un nod în gât. Se apropie de el și își răsuci o buclă din părul lui des în jurul unui deget. Degetele ei mângâietoare îl treziră și genele lui dese, pe care le considerase atât de fascinante ceva mai devreme, se despărțiră dând la iveală ochii cu strălucirea fulgerului. Zâmbi și buzele lui ferme și puternice se arcuiră într-o formă ademenitoare care îi schimbă toată fizionomia.

— Bună dimineața, spuse el încet.

— Bună dimineața, răspunse și ea, simțindu-se dintr-odată foarte timidă. Își trase cearșaful ceva mai sus peste sâni, iar mișcarea aceasta îi aruncă o mare de păr roșu peste față. Nerăbdătoare, dădu să-l pună la loc, dar el fu mai rapid. Mâinile lui se mișcau blând peste fruntea ei, așezându-i părul și când se ridică de pe pernă ca s-o sărute, Flame simți că i se topește inima. Era unul din acele momente minunate – de genul celor pe care nu le uiți niciodată.

— Reece, spuse ea încet și își trecu mâna pe pieptul lui, simțind cum o gâdilă vârfurile degetelor la atingerea părului lui mătăsos. Aseară am vorbit serios. Ochii ei era aproape negri când se uită la el, iar mâinile lui se opriră pe coama de păr roșu. Te iubesc.

Reece își ținu respirația și apoi îi dădu drumul ușor. Se mai trezise alături de alte femei dintre care unele chiar îi spuseseră „Te iubesc”. Dar el nu rostise niciodată aceste cuvinte. Și nici nu simțise nevoia s-o facă. Până acum.

— Mulțumesc, spuse el încet. Mâna lui mare, bătătorită îi cuprinse ușor fața și degetul cel mare o mângâia chiar sub ochi. Și eu te iubesc.

Flame se uită la el neliniștită.

— Nu spune asta dacă nu o crezi.

— Nu spun niciodată ceea ce nu cred, zise el și își lăsă capul într-o parte. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Numai că… am început așa de prost. Nici nu eram sigură dacă îmi placi la început, iar tu mi-ai arătat cât se poate

de clar că nu ai încredere în mine, spuse ea, cu un zâmbet întrebător pe față.

Reece râse scurt.

— A fost chiar așa de clar?

— Ca lumina zilei.

— Ei bine, mai fac și eu greșeli câteodată, o tachină el cu o voce atât de glumeț mărinimoasă că Flame îl bătu imediat pe umăr. A, nu e bine să-ți distrugi bunurile care îți aparțin deja, îi reproșă el, frecându-se ostentativ pe umăr.

Flame privi fix în ochii lui.

— Și chiar ești al meu, Reece? Vreau să spun, al meu cu adevărat?

— Pentru totdeauna, îi promise el încet, ușurat să vadă că expresia de îngrijorare dispărea de pe chipul ei. Dar acum nu crezi că ar fi mai bine să te duci la tine în cameră și să te îmbraci? Poate că mama ta sau tatăl meu au intenția să vină și...

Flame chicoti în timp ce se îndreptă în vârful picioarelor către camera ei, simțindu-se încântător de bine. Reece râse încet și își încrucișă brațele la ceafa. Deasupra lui, îngerașii zâmbeau de pe tavan. Așadar, se simțea în sfârșit angajat față de cineva. Pentru prima dată în viață era îndrăgostit. Se simțea foarte bine. Nu, mai mult decât bine. Minunat!

Întoarsă la ea în cameră, Flame făcu repede un duș și se gândi cu grijă la rochia cu care să se îmbrace. Alese o rochie de șifon alb, cu o croială cât se poate de simplă: fără mâneci, cu un decolteu adânc în V și în față și în spate, o centură de elastic în talie și fusta amplă. O pereche de sandale albe cu curele îi sublinia gambele și gleznele frumoase. Se așeză apoi la masa de toaletă și își aplică un machiaj foarte ușor, numai câteva trăsături ușoare de fard pentru pleoape, puțin rimei și un strat subțire de ruj. Se hotărî să-și împletească părul într-o coadă groasă. Era pregătită pentru Woodstock. Sau, cel puțin, atât cât putea fi ea de pregătită vreodată.

Oftă ușor și se îndreptă către sufragerie, unde Francesca ridică privirile de la ceașca de cafea și de pe ziarul de dimineață. Owen o salută cu un sărut pe obraz, iar Flame luă o farfurie și se duse către bufetul de unde alese niște slăninuță bine prăjită și jumări de ouă din gama vastă de sortimente. Tocmai se așezase pe un scaun și își spunea în sine ei că puțin îi pasă că Reece nu

este acolo când acesta apăru în ușă.

— Mi s-a părut că am auzit ceva zgomot de mâncare, spuse el vesel privind cu ochi înfometați către bufetul încărcat cu slănină prăjită, cârnăciori, rinichi sote, fructe, cereale, budincă și pâine prăjită. Era îmbrăcat cu niște blugi Levi's decolorați, o cămașă largă și niște pantofi de piele maro, purtați, și cu aspect foarte comod. Avea părul încă umed de la duș și era proaspăt bărbierit, mirosea a săpun și after-shave. Se mișca cu o grație înnăscută care o făcea pe Flame să-și piardă respirația. Nu mai cunoscuse niciun bărbat până atunci care să emane atâta forță. Reece Dexter îi amintea de un lup. Și era lupul ei.

Se așeză alături de ea și simțurile lui Flame se treziră imediat. Putea să jure că îi simțea căldura trupului atletic străbătând cei câțiva centimetri care îi despărțeau și se reflecta pe brațele ei goale. Nu avea nevoie să se uite ca să știe că pielea i se făcuse ca de găină.

De cealaltă parte a mesei, Owen și Francesca îi priveau fascinați de priveliștea contrastantă pe care o ofereau – Flame atât de frumoasă, de tânără, cu un aer atât de sărbătoresc, și Reece, atât de chipeș, stăpân pe sine și puternic. Francesca nu se putea împiedica să nu se simtă încântată pentru fiica ei. Și înspăimântată. Știa ce înseamnă să fii copleșită de un bărbat. Nu că l-ar fi comparat pe Reece cu Malcolm, firește, totuși... O femeie era așa de... neajutorată când trebuia să se lupte cu propria inimă.

Roger rămăsese în ușă și șovăia. Ieri nu coborâse pentru că îl văzuse pe străinul care sosise. Acum se muta de pe un picior pe altul, iar mișcarea lui fu remarcată de Reece cu coada ochiului.

— Roger! Francesca fu prima care îl văzu și se ridică de la masă ca să-l ia blând de mână. Roger, acesta este fiul lui Owen, Reece. Reece, el este Roger.

Flame îi povestise totul despre Roger în avion, când se întorceau din Kansas. Se ridică încet în picioare și îi întinse mâna. Ochii lui Roger se lărgiră când se ridică și continuă să se ridice. Era mai înalt decât orice alt om pe care îl cunoscuse Roger până atunci. Apoi vorbi.

— Bună, Roger. Mă bucur să te cunosc, în sfârșit. Flame și Francesca vorbesc tot timpul despre tine.

Vorbea încet și clar, iar Roger ridică din umerii lui căzuți și lăsă timid ochii în jos, băgându-și defensiv bărbia în piept, în

timp ce Reece aștepta cu mâna întinsă în continuare. În cele din urmă, Roger ridică privirile către mâna lui. Își puse mâna încet în cea a acestui străin uriaș. Simți niște cocoloașe tari și ciudate și când Reece își retrase mâna, Roger se uită la ea intrigat. Nu știa că mâinile pot fi și aspre. Toți cei pe care îi cunoștea el aveau mâini moi. Reece se uită întrebător către Francesca, dar ea zâmbi și ridică abia perceptibil din umeri. Știa că Roger avea să vorbească numai atunci când se va simți în stare.

Flame se duse împreună cu unchiul ei către bufet, ajutându-l să-și aleagă mâncarea. După ce se așezară cu toții din nou, Roger se aplecă peste mâncarea lui și începu să mănânce repede și concentrat, de parcă ar fi uitat de existența tuturor celorlalți. Reece îl privea cu ochi blânzi. Flame nu se simțise niciodată mai mândră de el ca în acel moment.

Exact când se uita adorator la el, Justin și Scott își făcură apariția în ușă. Justin nu dormise bine. Deși arăta la fel de chipeș ca de obicei și îi salută pe toți cu farmecul lui obișnuit, Francesca se întrebă dacă se simte bine. Dar cu Justin era imposibil să-ți dai seama de asta. Caracterul acela englezesc atât de controlat îi cerea să salveze aparențele, indiferent ce ar fi fost. Și firește, astăzi era ziua în care Flame avea să meargă pentru prima oară la Halcyone. Era clar că este foarte nefericit din cauza asta.

Scott îi zâmbi fermecător lui Flame, iar Reece se încordă. Se simți brusc foarte vulnerabil și nu era nevoie să aibă o diplomă în psihologie ca să-și dea seama de ce. Faptul că era îndrăgostit de Flame era minunat, o adevărată magie. Dar era și înspăimântător. Reece știa că ar fi fost complet distrus dacă ea l-ar fi părăsit vreodată. Iar acest gen de teamă era ceva cu totul nou pentru el. Nu-i plăcea. Nu-i plăcea chiar deloc.

— V-ați făcut planuri pentru astăzi? întrebă Owen, hotărât să rupă liniștea mormântală. Era ceva foarte sumbru care se ascundea în spatele acestei tăceri și îl îngrijora. Nu voia ca Francesca să fie prinsă la mijloc.

— Da. Reece și cu mine mergem astăzi la Woodstock, se grăbi Flame să spună, hotărâtă să scape mai repede. Cred că este timpul să văd cu ochii mei Halcyone.

— Nu ai vizitat atelierul până acum? Roger fusese cel care vorbise acum, cu o voce atât de uimită că până și Justin se simți stânjenit.

— Nu, încă nu, unchiule Roger, recunoscu Flame, întrebându-se cum ar putea să-i explice lui. Eu... Flame aruncă repede o privire către Justin și constată că expresia lui nu se schimbase. Simți că îi pare rău pentru el. Am fost ocupată cu alte treburi.

— Cu picturi frumoase?

— Da, cu picturi frumoase.

— Flame desenează bijuterii, Roger, spuse Francesca. S-au scris deja câteva articole despre ea în cele mai bune reviste. Și a desenat câteva piese și pentru aristocrația engleză.

— Ai făcut o listă cu ele? întrebă încet Reece și Flame se uită la el, devenind dintr-odată nerăbdătoare să-i arate ultimele ei desene. Părerea lui însemna foarte mult pentru ea și el va putea să-i spună sincer dacă își corectase toate stângăciile din momentul în care făcuse primul set de desene. Știa că învățase foarte mult din punct de vedere tehnic și era nerăbdătoare să știe ce credea el despre ultimele ei creații.

— Am să ți le arăt, spuse ea și adăugă apoi ca să-l tachineze: Dar, domnule director al companiei Redex, nu sunt de vânzare.

Francesca își ținu respirația. De ce se juca Flame cu focul? Dar, în mod surprinzător, Reece râse fără să pară câtuși de puțin jignit de aluzia aproape insolentă.

— Am să țin minte.

Îi adresă o privire foarte grăitoare, pe care ea o contracară cu un zâmbet larg. Sesizând stânjeneala mamei lui vitrege, se întoarse către Francesca și începu să vorbească, făcând o conversație intenționat ușoară, departe de orice subiect delicat.

La ora zece, comesenii se despărțiră în câteva grupuri distincte. Owen și Francesca plecară la Oxford, un oraș de care Owen se îndrăgostise de la prima vedere, Justin și Scott se retraseră în bibliotecă să discute afaceri. Flame se duse în hol și, foarte conștientă de prezența lui Reece în spatele ei, se întoarse și îi aruncă o privire provocatoare.

— Desenele sunt în camera mea, șopti ea.

— Mi-ar plăcea să văd desenele tale, Flame, spuse Reece cu o voce aproape fără suflare și cu ochii clipind surâzători.

— O, ești imposibil! râse Flame și alergă în sus pe scări, în urma ei, Reece îi privea spatele, urmărea modul în care fusta se modela în jurul picioarelor ei frumoase, urmărea modul în care i se conturau frumos coapsele și fesele în timp ce mergea. Reece se întreba dacă va fi vreodată în stare să-și țină mâinile departe

de ea. Flame deschise ușa și îl lăsă să intre primul cu inima bătând să-i spargă pieptul. Imediat ce ușa se închise, Reece o trase în brațele lui și o sărută hămesit, buzele lui o siliră să deschidă ochii în timp ce limba lui se avânta în gura ei. Se lipi de el, plimbându-și mâinile pe spatele lui puternic și neted. Se sărutară îndelung, în timp ce limbile și buzele lor se explorau înfometate. În cele din urmă, aproape asfixiat și roșu la față, Reece se trase înapoi și respiră adânc.

— Oare toate mesele de aici or să fie la fel? întrebă el cu voce plină și amuzată, încă puțin răgușită din cauza pasiunii.

— Sper că nu, râse Flame emoționată, îndepărtându-se de el și lingându-și buzele. Încă îi mai simțea gustul. Reece, spuse ea, clipind din ochi cu șiretenie, iar el zâmbi la rândul lui și scuturâ din cap.

— O, dacă începem din nou, nu mai ieșim niciodată din cameră.

— Este și acesta un sport, spuse ea, dar se duse către sertarul în care își ținea lucrările. Uite-le.

Le împrăștie peste tot și așteptă în tăcere în timp ce el se uita la fiecare, concentrat. Observă cu creierul lui de inginer toată precizia și corectitudinea tehnică a desenelor ei și abia după aceea luă în considerare frumusețea obiectelor pe care le crea. Aici, pe hârtie, pietrele pe care era obișnuit să le vadă ca miner – urâte, diforme, reci, fără viață – erau transpuse în lucruri frumoase: o coadă de păun de acvamarin, smaralde, safire și peridot. Un cap de vultur din chihlimbar, aur, onix și agate. Și tot așa mai departe, desen după desen, coliere, broșe, cercei, tiare, inele și brățări.

În cele din urmă, o oră mai târziu, Reece se ridică și îi întâlni privirea fără să clipească.

— Sunt perfecte, spuse el simplu. Și credea ceea ce spunea. Ți-ai redefinit propriul stil. Desenele astea… răsfoi cu degetele planșele de hârtie… au amprenta Flame Syramore-Forbes. Simți și tu, nu-i așa? accentuă el încet și Flame dădu din cap, incapabilă să vorbească. Strânse fără o vorbă mapa cu desene. Reece simți pentru o clipă regretul omului de afaceri că nu va proiecta niciodată bijuterii pentru compania lui, dar îl alungă. Și oricum, cine dorea să amestece afacerile cu plăcerea?

— Așa e că vrei să vii și tu cu mine la Woodstock? întrebă Flame, dându-și seama de-abia acuma că jos, în sufragerie,

vorbise și în numele lui fără să-i ceară părerea. Îi era foarte greu să se gândească că ar putea fi ceva care să nu facă împreună și de aceea vorbise fără să se gândească. Adică, dacă nu ai altceva în program?

— Bineînțeles că vin cu tine, spuse încet Reece și se întinse s-o apuce de mână.

Justin băgă mâna în sertarul unei măsuțe de scris și scoase un plic lung și alb, pe care erau gravate însemnele regale. Îl întinse fără un cuvânt lui Scott, care îl citi rapid cu un sentiment de încântare crescândă.

— Am pus mâna pe ea! strigă el, scanând rapid rândurile politicoase ale principesei Sofia Elena di Maggiore care îi informa că, după ce reflectase îndelung și cântărise totul, se decisese să acorde firmei Halcyone din Woodstock comanda pentru colecția ei de bijuterii jubiliare. Urma apoi o listă și descrierea bijuteriilor de modă veche pe care dorea să le demonteze, plus o listă de obiecte pe care dorea să le includă în comandă. Scott le parcurgea avid cu privirea. Lista conținea nu mai puțin de șase tiare, douăsprezece coliere cu cercei asortați, brățări și broșe, treizeci de perechi de cercei, douăzeci și cinci de inele, douăzeci și patru de brățări, zece broșe și o mulțime de alte obiecte, centuri, catarame de pantofi, catarame pentru curele și lanțuri pentru poșete.

— La naiba, spuse Scott, comanda asta valorează milioane!

— Mai exact, nouă virgulă cinci. Așa și scrie la sfârșitul listei, spuse Justin nonșalant.

— Nu pari foarte fericit. Când ai primit-o?

— Ieri.

— Și atunci de ce nu ești în al nouălea cer?

— Mai citește o dată scrisoarea. Cu mai multă atenție.

Scott o citi și nu-i trebui mult timp ca să descopere problema. Principesa menționase în detaliu motivele pentru care alesese firma Halcyone și, pe lângă reputația ireproșabilă a firmei, extinderea ei tot mai mare, prestigiul internațional, anii de experiență, lucrătorii talentați și managementul impecabil, menționa și reputația tot mai mare ca proiectant de bijuterii a celuilalt proprietar al firmei Halcyone, o anume Lady Flame Syramore-Forbes. Nu numai că principesa văzuse toate bijuteriile proiectate pentru Giulietta și prietenii ei, dar Giulietta

avusese grijă ca principesa să afle că noua colecție de bijuterii de la Corraldo, proclamată deja ca un succes artistic, era de fapt tot opera străinepoatei ei. Printre rânduri, principesa dădea de înțeles că Flame trebuia să facă cea mai mare parte a proiectelor și că acest contract cu Halcyone va intra în vigoare numai după ce principesa va vedea și va aproba desenele.

— Asta… îngreunează lucrurile, spuse Scott.

Justin stătea la fereastră.

— Procesul în instanță devine astfel imposibil. Dacă se aude ceva de felul acesta, ticăloasa de italiancă își va retrage imediat comanda. Deși se va fi auzit deja că Halcyone a primit comanda. Dar dacă îl pierd pe neașteptate…

— Crezi că Flame știe? întrebă Scott. Crezi că de asta s-a hotărât să se ducă astăzi la atelier?

— Din ce alt motiv? zâmbi rece Justin.

Scott împături încet scrisoarea și anexa și i le dădu înapoi lui Justin.

— Așa. Și acum ce facem?

Justin se întoarse din nou către fereastră, mototolind hârtia în mână.

— Așteptăm. Am să găsesc o modalitate să scap de ea. Nu am reușit întotdeauna să fac acest lucru? adăugă el cu o voce de mătase.

Scott se gândea la „accidentul” providențial al lui Malcolm Syramore-Forbes și reuși cu greu să-și stăpânească fiorul care îi trecu pe spinare.

— OK, Justin. Cum spui tu.

Plecă aproape în fugă din încăpere. Lucrurile începeau să scape de sub control.

Flame și Reece parcară în oraș și porniră apoi pe jos către atelier. Clădirea era veche și plină de acea grație aparte pe care numai vârsta o poate conferi clădirilor, iar inima lui Flame se umplu de mândrie. Era atât de britanic! Atât de respectabil!

Vitrina era – așa cum se vedea imediat – și sobră și clasică. Pervazul alb era acoperit cu o catifea neagră fină și pe un suport de marmură se afla un colier fabulos cu diamante. Magazinul acesta era viitorul ei. Corraldo era închis pentru ea și nu putea să lucreze pentru Reece la Redex. Ar fi însemnat prea multă tensiune pentru amândoi. Nu, acest atelier și magazinul erau

ultima și singura ei speranță. Dar oare desenele ei vor fi la înălțimea măiestriei cu care se lăuda această companie? Oamenii de dincolo de această fațadă elegantă, cei care lucrau acolo în spate, aveau în urma lor secole de experiență. Fuseseră martori la afirmarea și declinul unor mode, stiluri și chiar și popularitatea pietrelor prețioase era schimbătoare. Ce vor face cu desenele ei? O tânără debutantă americană?

Mâna blândă a lui Reece pe umărul ei îi dădu curajul de care avea nevoie. Se uită încă o dată în ochii verzi blânzi și văzu în ei zâmbetul tandru, curbura încurajatoare a buzelor. Roși rușinată de propria timiditate și, respirând adânc, păși sfidător pe ușă către viitorul ei.

Indiferent care va fi acela.

21

Lui Flame îi plăcu Walt Matthews de la prima vedere. Acesta venise la Woodstock ca să felicite personalul de la locația principală cu ocazia câștigării contractului principesei și fusese surprins să constate că aceștia nu știau nimic. Walt trimisese imediat după șampanie. Unul dintre lucrurile pe care le învățase Walt în timp ce funcționase ca „înlocuitor" destul de reticent al doamnei Halcyone Syramore-Forbes era acela că o companie care nu crește este foarte vulnerabilă. Numai puterea permanentă a „Elitei Woodstock" cu admirabilele ei calificări și măiestrie artistică menținuse compania Halcyone pe linia de plutire. Aceasta și modesta contribuție a lui Walt.

Timp de aproape douăzeci de ani, Walt se bucurase de o poziție unică în companie, dar nu abuzase niciodată de ea. Sub conducerea lui blândă, nu se făcuseră niciun fel de disponibilizări forțate, iar compania nu lucrase niciodată în pierdere din momentul în care murise Jessica. Dar trebuia să recunoască faptul că nu adusese nici profituri ieșite din comun. Cunoscând și recunoscându-și propriile limitări, Walt fusese și bucuros, dar și îngrijorat când Justin Syramore-Forbes venise să-l vadă în primăvara trecută și îl informase că pleacă de la Oxford ca să preia compania în calitate de manager general.

Dar nu avusese motive să fie îngrijorat. În timpul lunilor de când Justin preluase controlul, Halcyone se transformase. Magazinul din Londra vânduse mai multe bijuterii pentru vestimentație decât orice alt punct de desfacere, inclusiv marile magazine, și profitul la sfârșitul trimestrului fusese important. Existau planuri de creștere a exporturilor cu douăzeci la sută și compania câștigase deja una dintre cele mai prestigioase și mai importante comenzi din istoria recentă. Totul era foarte impresionant. Și mersese foarte repede. Walt se întreba uneori dacă nu se mersese cumva prea repede. Băiatul voia să aibă succes, asta era clar. Dar care erau șansele, ce riscuri își asuma ca să obțină aceste rezultate admirabile?

Însă Walt nu avea niciun fel de obiecții împotriva stilului de conducere al lui Justin. Și apoi, oricum nu ar fi putut face nimic pentru a-l împiedica pe Justin să preia conducerea. Nu putea decât să aștepte și să spere că Halcyone Syramore-Forbes va veni curând din America pentru a-și cere partea de moștenire care i se cuvenea de drept.

Așa că fusese uimit, dar și ușurat când managerul venise la mijlocul zilei, în timp ce toastau, și le spusese neliniștit că o anumită doamnă care pretindea că este proprietara a jumătate din companie se afla afară și le inspecta marfa. Walt o recunoscu imediat. Era Lady Jessica așa cum arătase în tinerețe – numai părul și ar fi fost suficient să-l convingă pe Walt. Se duse imediat la ea și întinse o mână uriașă.

— Bună ziua, Lady Halcyone. Eu sunt Walt Matthews. Poate că ai auzit despre mine.

Flame zâmbi sincer încântată.

— Te rog să-mi spui Flame. Și firește că am auzit de dumneata. Străbunica mea te-a făcut tutorele acțiunilor mele.

Vreau să-ți mulțumesc că ai făcut așa de mult pentru mine în toți anii aceștia. Îmi pare rău numai că nu ne-am cunoscut mai devreme.

— Păi... ai venit exact la timp, spuse Walt, arătând spre ușa din spatele lui. Suntem beți cu toții din pricina șampaniei.

Aruncă o privire curioasă către Reece.

— Oh! făcu Flame clipind din ochi.

— Nu fi chiar așa de îngrijorată, râse Walt simțindu-se deja în largul lui cu frumoasa tânără din fața sa. E vorba firește de contractul principesei. Eu am insistat să le oferim șampanie. Sper că nu ai nimic împotrivă. De regulă sunt cu toții niște morocănoși și ursuzi, n-ai să-i mai vezi niciodată așa de vioi.

Flame zâmbi.

— Bineînțeles că nu am nimic împotrivă. Dar ce sărbătoriți mai exact?

Walt o privi fix o secundă, simțindu-se și mai stingherit.

— Așadar, nici dumitale nu ți-a spus?

— Cine? Ce să-mi spună? Flame simți cum zâmbetul îi dispare de pe buze și în același timp aruncă o privire spre ușă cerând parcă ajutor.

— Halcyone a câștigat contractul cu principesa di Maggiore, spuse scurt Walt și Flame rămase cu gura căscată. Valorează aproape zece milioane, adăugă el nepăsător și zâmbi.

Reece făcu un pas înainte și o îmbrățișă scurt. Descoperi că Walt Matthews îl privea foarte atent.

— Felicitări, șopti Reece la urechea lui Flame, apoi se întoarse către Walt, îi întinse mâna și se prezentă: Reece Dexter.

Walt făcu, firește, imediat legătura și fu impresionat atât de

bărbat ca atare, cât și de ceea ce reprezenta el. Se uită la Flame cu o privire speculativă. Flame roși, Reece zâmbi, iar Walt privi îngrijorat în spatele lui, când se auzi un alt ropot de aplauze și urale. Ce ar spune contele dacă ar intra acum un client în magazin și i-ar găsi bețivindu-se și strigând ca apucații?

— Cred că ar fi mai bine să ne ducem la ei și să-i liniștim, spuse Walt, puțin rușinat de rolul care îi revenise în această petrecere. Dacă aș fi știut că vine șefa, nu le-aș fi oferit șampanie. Te rog să nu-ți închipui că sunt așa tot timpul. Când ai să-i cunoști, ai să-i înțelegi… ei bine, vino să vezi singură.

Reece și Flame înțeleseră repede ce voia să spună Walt. După ce îi făcu să tacă cu un simplu gest al mâinii, Walt o prezentă simplu:

— Oameni buni, aceasta este cealaltă șefa, Lady Halcyone Syramore-Forbes. Înălțimea Voastră – „Elita Woodstock”.

Fețe roșii, fețe albe, fețe sfidătoare. Flame zări o sticlă de șampanie pe jumătate plină, o luă și se uită la ea. În încăpere se lăsă o liniște totală. Privind de jur-împrejur la fețele oamenilor vârstnici, dintre care unii erau acum curioși, Flame zâmbi.

— Ei bine, cel puțin ați mai lăsat ceva și pentru mine!

Walt izbucni în râs și tensiunea se risipi imediat. Se găsi un pahar și pentru ea și Flame ținu și un toast pe nepregătite în care le spuse cât de mult se bucura să-i cunoască, să fie în sfârșit la Halcyone, ce companie minunată este aceasta, ce meșteri buni sunt ei și îi felicită pentru obținerea contractului cu principesa.

În următoarele trei ore continuară să bea și să facă cunoștință cu fiecare dintre lucrători în parte. Pentru Reece în special, era o adevărată descoperire să vadă cum erau făcute acele bijuterii superbe. Și poate că nu întâmplător cel mai mult îl impresionă tăietorul de pietre, Gunther Voss. Ce n-ar fi dat să-l aibă pe Gunther la Redex!

Flame fu uimită și impresionată să constate că toți îi cunoșteau bine lucrările. Seth Weems intră chiar în detalii cu privire la unul dintre colierele ei, desenate pentru contesa englezoaică. Flame descoperi că oamenii aprobau și admirau fără excepție lucrările ei și aceasta fu a doua surpriză a zilei pentru ea. Walt fu cel care aruncă bomba pe neașteptate. După ce Seth își termină recitalul cu privire la frumusețea lucrărilor ei, Flame se simți obligată să-i tempereze puțin pe toți.

— Ei bine, nu știu dacă sunt chiar așa de bune, spuse ea râzând și ridică mâinile. La urma urmelor, sunt numai o începătoare.

— Talentul vine de la Dumnezeu, spuse Gunther Voss solemn.

— I-auzi, i-auzi, spuse Walt. Și orice faci, probabil că faci bine, din moment ce principesa Sofia a insistat ca dumneata să fii proiectantul oficial al proiectului.

— Ce? făcu Flame înțepenind cu mâinile pe broșa pe care o examina. Vrea ca eu să proiectez colecția?

— Până să preia conducerea fratele dumitale, Halcyone abia dacă era pe linia de plutire, îi explică Walt. Ideile lui Justin au dus compania înainte. El a fost cel care a câștigat contract după contract. El a introdus bijuteriile pentru vestimentație, planurile de export... Dar principesa ne-a ales în egală măsură datorită lui, ca și datorită dumitale.

— Nu... eu n-am știut, murmură Flame, încântată, dar și speriată de această nouă evoluție a lucrurilor. Acum ar fi putut să se numească ea singură proiectant-șef și nimeni nu ar fi putut să pună în discuție decizia ei. Dar acum întregul succes sau eșec al comenzii depindea de ea. Și dacă principesei n-o să-i placă desenele ei? Sau dacă nu le putea termina pe toate la timp? Aruncă o privire disperată către Reece. Fără un cuvânt, acesta se apropie de ea și îi luă mâinile reci în mâinile lui.

— Nu-ți face griji. Poți s-o faci. Se aplecă spre ea și o sărută ușor pe buze. Chiar poți.

Justin știu din momentul în care cei doi se întoarseră că lucrurile se schimbaseră. Era în camera de vânătoare și își lustruia arma. Era fabricată de firma Purdey, costase peste treisprezece mii de lire și era făcută din cel mai fin lemn. Finisată apoi cu argint și lustruită până la strălucire, arma era o adevărată operă de artă. Acum unsul și curățatul armei deveniseră o a doua natură pentru Justin și un exercițiu perfect de relaxare. Flame îl surprinse în timp ce ștergea țeava cu o cârpă, plimbând-o în lungul ei cu mișcări lungi, iubitoare. Ridică imediat privirile către ea.

— Bună.

Flame își luă repede ochii de la arma din mâinile lui și se întâlni cu privirea la fel de tulburătoare a fratelui ei.

— Scuză-mă că te deranjez... am făcut astăzi cunoștință cu

Walt Matthews.

— Oh? făcu Justin, luându-și ochii de la ea atât cât îi fu necesar ca să îndoaie arma și s-o pună din nou în poziție. Zgomotul ei sec o făcu pe Flame să tresară speriată. Nu știam că este în oraș.

— A venit ca să felicite „Elita” cu ocazia obținerii contractului cu principesa.

Justin nu comentă noul ei vocabular, dar vocea lui deveni puțin acidă când întrebă:

— Și cam ce spunea… elita… despre asta?

Flame roși. Avusese suficientă grijă de eul delicat al lui Justin. Era timpul să-i explice foarte clar că venise în Anglia nu numai ca să rămână aici, ci și ca să facă din Halcyone o marcă a ei.

— Erau încântați, firește. Dar Walt a fost puțin surprins că nu ne-ai spus și nouă despre asta.

Justin luă o altă cârpă și începu să frece argintul gravat.

— Trebuie să înțeleg că mi-a luat plăcerea? întrebă el cu o voce aproape plictisită și Flame își dădu seama pentru prima oară cât de dezamăgit trebuie să fie.

— O, la naiba, nu m-am gândit la asta, recunoscu ea plină de simpatie. Ai muncit din greu pentru contractul acesta, tu ar fi trebuit să fii cel care ne spune. Sunt sigură că Walt nu a vrut să…

— Să-mi submineze autoritatea? îi oferi amabil Justin continuarea frazei. Puse arma pe patul de lemn și se uită în interiorul țevii. Flame făcu un gest instinctiv către el.

— Fii atent! strigă ea. Justin ridică privirile uimit și Flame își mușcă buza, simțindu-se ca o proastă. Credeam că este periculos să faci asta.

— Numai dacă este încărcată.

— O! Păi… atunci am să te las să-ți vezi de treabă, spuse ea puțin rușinată că își dovedise așa de clar ignoranța în materie de arme. Te duci la vânătoare?

— Nu. Dar îmi place s-o țin curată. Valorează peste treisprezece mii de lire.

Flame păli, apoi încuviință din cap. Cât de puțin știa despre viața lui – despre modul englezesc de viață. Ajunsă la ușă se opri, hotărâtă să termine ceea ce venise să facă. Se întoarse spre el și așteptă până Justin o observă, după care întrebă calm:

— De ce nu mi-ai vorbit despre comandă, Justin?

Justin păru surprins.

— Eram sigur că știi. Pentru că faci parte din familia Corraldo. Ei știu întotdeauna înaintea tuturor.

Flame privi la el. Nu se mai putea lăsa păcălită de aerul lui de prefăcută uimire. În câteva fraze reușise s-o facă din nou să se simtă străină – rivala. Făcea parte din ramura italiană a familiei.

— Nu suntem în război, Justin, spuse ea blând. Putem alcătui împreună o combinație perfectă. Ai dovedit deja ce admirabil om de afaceri ești – Walt este impresionat de schimbările pe care le-ai făcut într-un timp așa de scurt de când ai preluat conducerea. Eu aș fi încântată să conduc partea legată de creativitate – știu să desenez, tu ai putea să vinzi. Nu crezi că este mai bine așa decât... să ne ciorovăim?

Justin se aplecă din nou peste arma lui, ignorând-o. În cele din urmă, respinsă și tristă, Flame plecă, închizând încet ușa care o despărțea de fratele geamăn. Afară Scott îi atinse brațul:

— Trebuie să vorbesc cu tine. Este ceva foarte important, adăugă el foarte serios.

Flame oftă și făcu semn cu capul către bibliotecă. Prin ușa deschisă de la salon, Reece îi văzu cum dispăreau în hol, urmărindu-i cu ochi gânditori.

— Ei bine, ce este? întrebă Flame imediat ce rămaseră singuri.

— Este vorba de Justin, începu Scott. Știi că el consideră că Halcyone este a lui de drept, așa e?

— Știu, consimți ea tristă. Nu văzu ușa care se deschise încet. Dar acum că avem contractul Maggiore, este mai important ca oricând să încetăm să mai fim adversari.

Dar chiar înainte să termine de vorbit, Scott scutură din cap.

— Este prea târziu. Justin și-a pus în minte să te dea în judecată. A găsit chiar și un judecător dispus să-l ajute.

— Dar de ce? Ce speră să obțină cu asta?

— Dorea ca această publicitate proastă să te oblige să-i vinzi lui partea ta. E dispus să renunțe la câteva milioane bune ca să cumpere partea ta și a mamei tale. Așa de mult te urăște.

— De ce îmi spui toate astea, Scott? întrebă ea suspicioasă. Tu ce ai la treaba asta?

Scott se încordă, întrebându-se cât de mult putea să-i spună. Apoi prinse o mișcare cu coada ochiului și ghici imediat cine trăgea cu urechea. Dexter!

— Te-am zăpăcit de tot, nu-i așa? spuse el incapabil să reziste tentației de a provoca necazuri. Justin mi-a împuiat capul tot timpul ce ticăloasă mică ești și cum îți place să manipulezi oamenii, dar eu nu l-am crezut. Însă acum mă întreb…

Reece asculta zâmbind. Aștepta ca Flame să-l pună la locul lui. Începu chiar să zâmbească anticipând scena.

— În tot acest timp, eu am fost de partea celui care pierde, continuă Scott, sperând că Dexter aude bine. Justin nu are nicio șansă împotriva ta, nu-i așa? murmură Scott, ținând-o cu spatele spre ușă. Recunoaște că ți-a plăcut micul atelier cochet și aerul de bunăstare pe care îl respiră. Și în tot acest timp te-ai jucat cu micul nostru prieten de la Redex ca, în caz că lucrurile nu merg bine, să ai un colac de salvare de care să te agăți. Trebuie să recunosc că te pricepi de minune să regizezi lucrurile.

Flame privea năucită la el.

— Scott, ai înnebunit, spuse ea furioasă, îndreptându-și vocea în mod clar către ușă, unde zâmbetul lui Reece se lărgi și mai mult. Auzi în spatele lui cum sună telefonul și pe Chamberlain care răspunse, dar era prea preocupat de Scott Tate pe care dorea să-l vadă respins cât mai repede ca să dea prea multă atenție convorbirii. Atunci Chamberlain tuși discret în spatele lui și Reece se întoarse repede, simțindu-se brusc vinovat că fusese surprins de către valet trăgând cu urechea.

— Un telefon pentru dumneavoastră, domnule Dexter. Din Australia. Este vorba de ceva urgent.

În salon, Flame îl călcă pe Scott pe picior cu tocul pantofului și avu imensa plăcere să-l audă țipând. Reece auzi și el când ridica telefonul și râse. O clipă mai târziu, orice urmă de amuzament fu dată uitării. La una dintre minele de opal ale lui Dexter se produsese o prăbușire. Veștile erau încă neclare. Reece făcu câteva comentarii și închise. Alergă pe scări în sus și începu să-și facă grăbit bagajele, dar găsi timp să aștearnă câteva rânduri pe o bucată de hârtie pentru Flame înainte să plece în goană. Dacă minerii fuseseră prinși dedesubt…

În salon, Flame auzi mașina care pleca scrâșnind din roți pe pietriș. Privind pe fereastră, Scott recunoscu mașina și șoferul și se întoarse spre Flame.

— Cred că era Reece, spuse el încet. Nu pot să-mi dau seama de ce se grăbește așa, mormăi el. Poate că e ceva în legătură cu

faptul că ascultă pe la uși?

Flame se răsuci pe călcâie, văzu ușa deschisă și își aminti de acuzațiile lui Scott ia adresa ei. Că avea intenția să-i ia compania lui Justin. Că nu făcea decât să profite de Reece. Și, de fapt, ea nu negase acest lucru! Probabil că și-a închipuit că... Inima îi tresări speriată și un val rece de disperare o cuprinse rapid.

— Reece! șopti ea, O, nu! *NU!*

22

Flame se repezi în hol, dar casa părea atât de pustie, încât în inima ei știa că Reece plecase deja. Cu toate acestea, alergă la el în cameră, privind disperată la dulapul gol. Se duse mută de durere către fereastră, cu lacrimile șiroind pe față. De ce nu mai putuse să aștepte o clipă? S-o lase să-i explice. Numai dacă ar fi avut încredere în ea, numai o singură dată...

Nu-l văzu pe Justin care plecase din camera lui și trecuse prin dreptul ușii deschise. La vederea camerei lui Dexter, atât de clar pustie și abandonată, se opri brusc. Justin privi mult timp curios umerii surorii lui care se scuturau de plâns, apoi observă un mic pătrat de hârtie pe toaletă. Curiozitatea îl împinse înainte, apucă biletul și îl strecură repede în buzunar. Se dădu înapoi cu spatele și plecă neobservat din încăpere, întorcându-se în camera lui.

Citi repede biletul:

Flame, a avut loc o prăbușire la una dintre minele noastre de opal din Australia. Îți dau telefon imediat ce sosesc. Sper că o să-i arăți tu lui Scott Tatei Nu te lăsa, ciclonule! Mă întorc cât pot de repede. Te iubesc, Reece.

Justin zâmbi amar. Ce drăguț! Ce siguri erau de ei, ăștia doi! Să-i ia naiba! Făcând un efort considerabil, își stăpâni furia și respiră adânc. Deținea controlul în continuare. Putea să le mai provoace multă durere. Rupse biletul în bucățele cât mai mici cu multă grijă și le aruncă apoi în coșul cu hârtii. După aceea se duse jos să-l informeze pe Chamberlain că, dacă telefonează Reece Dexter pentru Lady Flame, să-i spună că doamna nu este disponibilă.

Veneția

Întoarcerea la Veneția era ca o întoarcere acasă. Flame părăsise Ravenscroft în aceeași zi cu Reece, dornică să fie cât mai departe de Justin care o urmărea cu atâta venin arzător în priviri. Era obosită și deprimată, dar ferm hotărâtă să facă ceea ce își pusese în minte. Voia să studieze gusturile principesei di Maggiore cât mai temeinic cu putință. Era hotărâtă ca niciunul dintre desenele ei să nu fie refuzat ca inadecvat și pentru aceasta trebuia să afle cât mai multe despre ilustra ei clientă – ce-i plăcea și ce nu-i plăcea, care erau culorile ei preferate,

designerii preferați de modă, chiar și mașinile pe care le conducea. Trebuia să știe orice ar fi putut să-i ofere mai multe informații despre personalitatea principesei. Și cine ar fi putut s-o ajute mai bine decât Giulietta?

Străbunica o întâmpină la aeroportul Marco Polo în mașina ei Bentley model clasic 1950. Giulietta nu avu nevoie de prea mult timp ca să-și dea seama că această vizită însemna mai mult decât afaceri, iar când Flame ocoli cu grijă orice mențiune a numelui lui Reece Dexter, Giulietta zâmbi cu înțelepciune. Cu toate acestea, acceptă direcția impusă de Flame și discutară numai despre problema bijuteriilor.

Flame asculta cu grijă și nota tot ceea ce credea că i-ar putea fi de folos, chiar și culoarea animalului de companie – o pisică persană de un gri-albastru. Opulența, conchise Flame, aceasta va fi cheia către inima Principesei și opulență este ceea ce va primi.

Îl alungă pe Reece undeva, în fundul minții. Numai dacă ar fi putut să-l pună undeva și în fundul inimii, își spunea ea în timp ce plângea noaptea pe pernă.

În salonul principal, Justin se întoarse cu fața spre mama lui, cu o expresie mai inexpresivă ca de obicei.

— Așa cum spuneam, nu am nicio idee unde a plecat Reece, repetă el foarte sincer. Îmi închipui că s-a gândit că a stat destul în vacanță și că era timpul să se întoarcă la muncă.

Așezat pe canapea, Owen nu spunea nimic. În mod deliberat nu mai dăduse niciun telefon la birou de când venise la Ravenscroft, hotărând că Francesca avea mai mare nevoie de el. Și în plus, se gândea foarte serios să se retragă și, mai devreme sau mai târziu, trebuia să învețe să lase lucrurile din mână. Dar nu era în firea lui Reece să plece așa de brusc.

Justin o privea speculativ pe mama sa. Era mai convins ca oricând că poate pedala pe sentimentul de vinovăție al Francescăi.

— Am decis să constitui o a doua echipă pentru a crea portofoliul de desene pentru principesă. Știu... ridică el mâna când Francesca deschise gura ca să apere calitățile lui Flame. Știu că trebuia ca Flame să le facă. Dar eu trebuie să mă gândesc la companie. Dacă ea și Reece au de gând să se tot certe mereu, iar Flame o să fugă la Veneția ori de câte ori

lucrurile nu merg așa cum dorește ea, eu trebuie să mă asigur că cineva va lucra pentru Halcyone. Pentru orice eventualitate.

Își lăsă în jos umerii îngrijorat și își trecu mâna peste frunte.

— Știu că eu nu sunt artist, dar am muncitori care se bazează pe mine. Și aceștia au nevoie de cecul lor în fiecare săptămână, iar eu trebuie să mențin compania pe linia de plutire. Trebuie să mă gândesc la tot, să anticipez toate problemele. Nu-mi pot permite să mă bazez pe noroc, sau să cred în soarta oarbă.

Francesca privi la umerii lui căzuți și își mușcă buzele. Părea așa de obosit. Poate că Flame nu ar fi trebuit să plece la Veneția așa de... brusc. La urma urmelor, datorită eforturilor lui Justin obținuse Halcyone contractul.

— Sunt sigură că Flame va veni cu niște desene foarte bune, *caro,* spuse Francesca, fără să observe că fiul ei se strâmbase la auzul cuvântului italienesc. Nu ar trebui să muncești așa de mult, iubitule.

Owen se încruntă. Nu-i plăcea cum decurgea această conversație.

— Firește că Flame o să reușească. A fost o idee foarte bună să plece la Veneția. Îi luă apărarea cu hotărâre. Giulietta este o femeie înțeleaptă. O s-o ajute pe Flame să o înțeleagă mai bine pe principesă.

Justin privi la el fără să-l vadă și zâmbi. Își lăsă ochii să alunece către Francesca. Vezi, spuneau ochii lui. Vezi cum sunteți cu toții împotriva mea? Cum săriți cu toții să-i luați apărarea?

Francesca întinse mâna spre el, dar el se întorsese deja cu spatele.

Îi venea să plângă.

Flame coborî în ziua următoare îmbrăcată într-un costum cu pantaloni de culoarea cărbunelui și o bluză de mătase gri, care făcea ca părul ei să arate și mai uluitor ca de obicei. Giulietta era încântată s-o vadă atât de preocupată de afaceri, ținând seama mai ales de prima lor oprire din itinerarul de astăzi.

În Piața San Marco, Giulietta se îndreptă direct către magazinul Corraldo și Flame simți cum pașii încep să-i devină reticenți pe măsură ce se apropia de vitrină. Apoi ochii i se căscară uimiți! Acolo, întinse pe masa acoperită cu catifea, se aflau desenele ei.

— Vestita colecție de toamnă Corraldo, spuse Giulietta sec. Asta dacă te îndoiai cumva de calitățile tale, spuse ea încordată. Acum dă-mi voie să ți le arăt pe cele pe care principesa le-a admirat cel mai mult, când ne-am uitat la ele săptămâna trecută.

Giulietta clipi din ochi șireată și Flame izbucni în râs.

— Buni, ce șmecheră ești și cum îi joci pe oameni pe degete!

Giulietta arătă către o broșă sub formă de privighetoare. Arăta veselă și plină de viață, deși pietrele erau în cea mai mare parte în tonuri de maro – cele mai multe erau ochi-de-tigru, chihlimbar, onix și topaz fumuriu.

— Principesa a observat că era gata să înceapă să cânte, spuse Giulietta și se întoarse ca să se uite la strănepoata ei. Tu ai făcut asta, draga mea, spuse ea și vocea îi era răgușită de emoție. Ar trebui să fii încântată că desenul tău a fost transferat așa de bine de pe hârtie.

Flame încuviință din cap, simțind că mândria îi depășește suferința. Numele ei ar trebui să figureze pe aceste bijuterii. Dar Giulietta avusese grijă ca toată lumea să afle că sunt desenele ei. Își alungă hotărâtă din minte supărarea împotriva contelui și se concentră pe ceea ce conta cu adevărat. Așadar, principesei îi plăcuse mica pasăre de pietre prețioase? De ce? Și apoi, într-o strălucire instinctivă, înțelese.

— Știi, spuse ea încet, nu există multe bijuterii pe teme muzicale. N-ai spus că principesei îi place opera?

Giulietta zâmbi încântată.

— Da, îi place, draga mea. Și cred că și ea însăși cântă la flaut.

Flame dădu din cap și își imagină saxofoane de aur și argint, viori cu curbe sinuoase, exagerate…

— Are simțul umorului? întrebă ea neliniștită și Giulietta râse.

— Și al scandalului, spuse Giulietta râzând. A fost prima care a purtat bluze transparente când au apărut. A creat o oarecare vâlvă…

Giulietta se cufundă în amintiri plăcute, în timp ce Flame dădea din cap, cu gândurile zburând ca vijelia.

Așadar, principesa era și îndrăzneață. Asta era de-a dreptul incitant… Flame se pierdu în lumea pietrelor prețioase. Numai Reece Dexter putea să concureze cu această lume și Flame trebuia să se lupte ca să nu lase chipul acestuia să apară mereu

în fața ochilor ei, stricându-i desenele. O, Reece!

Giulietta o auzi oftând și se încruntă. Era așa de mândră strănepoata asta a ei! Mândră și încăpățânată! E clar că treburile nu mergeau bine între ea și americanul acela impresionant și frumos. Giulietta nu putea decât să spere că, indiferent ce ar fi fost, lucrurile se vor îndrepta curând. Flame era mult prea tânără și prea frumoasă ca să rămână singură mult timp...

*

Owen primi un telefon de la Reece ceva mai târziu în aceeași zi și află și el în sfârșit despre prăbușirea peretelui minei. Owen ar fi dorit să se urce imediat în avion, dar Reece îl convinse că nu putea să facă nimic în plus față de ceea ce făcuse el deja. Dar veștile erau proaste.

— Din câte îmi dau seama, cea mai gravă prăbușire a avut loc cam în zori. Din păcate, s-a produs în timpul schimbului de ture. Nu știm exact câți oameni sunt prinși jos, sub dărâmături. Am o numărătoare mai mult sau mai puțin completă a celor care au ieșit din tura de noapte, dar este greu de estimat câți oameni din schimbul de zi intraseră deja în mină. Și au mai venit și reporterii pe capul nostru, ceea ce nu ne-a ajutat deloc. Unii dintre ei sunt în spital, cu leziuni sau în stare de șoc, dar nimeni nu s-a gândit să-i numere. Primesc rapoarte contradictorii din toate părțile.

Owen ascultă trist.

— Să mă ții la curent, fiule, spuse el calm, știind că nu putea face nimic ca să-l ajute. Și ai grijă de tine.

— Da. O, tată, mai avem o problemă. Reece îi expuse rapid ceea ce auzise în legătură cu planul lui Justin de a le face de rușine pe Francesca și pe Flame ca să le oblige să-i vândă lui partea lor. Făcu acest lucru folosind cele mai neutre cuvinte cu putință. Era nerăbdător să se întoarcă la mină și Owen îl lăsă să plece, promițându-i că se va ocupa de aceasta. Măcar atâta putea să facă. Ultimul lucru de care avea nevoie Reece acum, când se ducea în mină, era să fie îngrijorat în legătură cu ceea ce se întâmpla în Anglia. Mina era un loc foarte periculos după ce avusese loc o prăbușire. Alte prăbușiri puteau să urmeze oricând.

Owen închise telefonul cu o expresie de îngrijorare pe față și se rugă o clipă în gând pentru siguranța serviciilor de salvare.

Reece știa să aibă grijă de el însuși, dar totuși... Ar fi vrut să fie și el acolo. Oftă adânc și își spuse că toate lucrurile, la vremea lor. Își îndreptă umerii și porni în căutarea fiului său vitreg, știind că acesta nu putea să fie decât la grajduri sau în birou, singurele locuri unde Justin părea că se simte în largul lui. Bătu la ușa biroului, îl văzu pe Justin și închise ușa cu grijă în urma lui, căci nu voia ca altcineva să mai audă ceea ce avea de gând să spună. Lucrurile puteau lua o întorsătură urâtă.

Justin privi în sus, descompus la față imediat ce îl văzu pe tatăl său vitreg. Owen se apropie de biroul plin de hârtii și îi făcu un semn cu capul.

— Justin, spuse el calm, tocmai am primit un telefon de la Reece.

— Oh?

— Mi-a vorbit despre planurile tale recente de a o da în judecată pe Flame, continuă el, cu același ton calm și rezonabil.

— Nu mai este... începu Justin, dar Owen, care dorea întotdeauna să scape cât mai repede și mai puțin dureros de lucrurile neplăcute, ridică mâna cerând liniște.

— Vreau să înțelegi chiar acum, Justin, că n-am să te las să le șantajezi, să le șicanezi sau să le demoralizezi nici pe sora, nici pe mama ta, obligându-le să facă ceea ce nu doresc. Este clar?

Justin se lăsă încet pe spătarul scaunului și puse pixul pe raportul pe care îl citea.

— Nu văd în ce măsură ceea ce fac eu la Halcyone te privește pe dumneata, spuse el calm. Ți-aș fi recunoscător dacă nu te-ai amesteca în treburile mele.

Vocea lui era periculos de calmă, dar Owen nu era omul care să se sperie de amenințări.

— Justin, faci o greșeală. Dacă te legi de Flame și de Francesca, te legi și de mine. Poate că îți închipui – pentru că trăiești în casa asta mare și oamenii îți spun „my lord” poate că îți închipui că ești ceva mai aparte. Dar nu ești decât un om, Justin. Să nu uiți niciodată lucrul acesta, îl avertiză Owen, rugându-se să țină seama de sfatul pe care avea să i-l dea. Și eu am bani și influență. Nu mă sili să le folosesc împotriva ta. De dragul mamei tale, dacă nu de dragul tău, adăugă el, și vocea i se înmuie când aminti de soția lui.

Justin simți un junghi dureros chiar în plex. Nimeni nu-și muia vocea când rostea numele lui. Ce era așa de rău la el, că nimeni

nu-l dorea? Că până și tatăl lui îl urâse? Oare așa-numiții lui prieteni profitau de el pentru că îi lipsea ceva? Poate chiar și Flick... Nu. Asta era o gândire defetistă.

Se sili să ridice nepăsător din umeri.

— Sunt foarte conștient de puterea ta, dragă papa, spuse el încet.

Owen simți un fior rece pe șira spinării, dar susținu privirea lui Justin.

— Dacă ai reușit să accepți ceea ce ești, ai fi mult mai fericit, Justin, spuse el cu vocea plină de tristețe. Mama te iubește. Ești frumos, ai o casă splendidă, o companie prosperă... ai tot ce și-ar putea dori cineva. Nu lăsa lăcomia sau dorința nesăbuită de răzbunare să te facă să riști totul.

În timp ce privea cum tatăl lui vitreg închise încet ușa în urma lui, Justin se gândea deja la o posibilitate de a combate această ultimă amenințare. Și nu-i trebui prea mult ca să se decidă asupra modului care i se potrivea cel mai bine.

Două nopți mai târziu, se strecură afară din camera lui la ora două, cu o mică pilă de unghii în mână. Cu mare grijă și atenție pili puțin frânele de la Mercedesul lui Owen. Dar numai puțin. Voia ca ruptura să se producă încet, pe când Owen va merge cu mașina cândva într-una din zilele următoare. În momentul în care, în cele din urmă, se va rupe de tot, Flame tocmai se va întoarce de la Veneția.

Puse cu grijă pila la loc, în setul ei de manichiură. Era ceva interesant pentru legiștii de la poliție care vor investiga accidentul, arătând astfel că nu fusese deloc „un accident”.

Și dacă va avea cu adevărat noroc, și Francesca se va afla în mașină, alături de Owen, când se va întâmpla asta...

23

Justin stătea întins gol, pe patul îngust de o singură persoană, cu bărbia rezemată pe brațul îndoit din cot. Nu-și dezlipea ochii de la mâna fetei care începuse să desfacă încet nasturii mari de la halatul ieftin de vară. Era mai înaltă decât cele mai multe fete cu care se culcase, cu sânii sus și sfârcuri maronii, foarte închise la culoare. Avea părul negru și des și ochii ei căprui cu pleoape grele îl urmăreau fără încetare. Inima îi bătea cu putere. Erin Lacey locuise în satul Branstonin-the-Wold din apropiere de Ravenscroft toți cei nouăsprezece ani ai ei. Îl cunoștea pe conte, firește, dar numai din vedere. Cine nu-l cunoștea? Mai ales fetele. Oare de câte ori chicotise Erin împreună cu fetele, se întrebă Justin în timp ce fata continua să se dezbrace, de câte ori chicotiseră și bârfiseră despre fiul contelui de Ravenscroft, acel Adonis de aur care putea fi văzut întotdeauna la sărbătorile școlare cum călărea la trap peste câmpii? Dar cine și-ar fi putut imagina că ea, Erin Lacey, avea să fie cea care va câștiga jack potul de aur.

Se simțea puțin cam neliniștită. Cum de putea să arate așa de... așa de suav și elegant când era în pielea goală? Cum de făcea ca mica ei cămăruță să pară atât de... grosolană? Ochii, își spuse ea. Când privea în ochii lui frumoși și albaștri se simțea transportată într-o lume în care nu mai fusese niciodată. Erin simți o crampă la stomac și speră ca el să nu fi observat. Numai faptul că se uita la el îi dădea un fior de excitație sexuală pe care nu-l mai simțise cu nimeni altcineva. Își scoase fără un cuvânt chiloții, dând la iveală un triunghi luxuriant, negru și des.

— Ești frumoasă, spuse Justin foarte la obiect când fata se apropie repede de pat, apoi șovăi și rămase pe loc uitându-se în jos la el. Acum era rândul lui. Sau nu era? Dar Justin se mulțumi să privească în sus la ea, ridicând încet dintr-o sprânceană, iar fata roși, simțindu-se neajutorată și depășită. Justin zâmbi: Nu vrei să mă atingi, Erin?

— Ba da, sigur că vreau. Ești drăguț... șopti ea.

Justin zâmbi, apoi îi luă mâna și o călăuzi către pieptul lui. Fascinată, Erin se uita la mâna ei care era plimbată peste carnea moale și caldă, iar atunci când el își retrase mâna, continuă să-l exploreze fără să mai fie îndemnată. Justin oftă. Trecuse ceva timp de când nu mai avusese o femeie. Era bine să-și reamintească faptul că puterea lui de seducție nu scăzuse.

— Mmm, e bine așa, Erin.

Se lăsă pe spate, oferindu-se ca un fel de ofrandă păgână. Încet, chinuitor, Erin ajunse cu mâna la sfârcurile lui, gâdilându-le la început cu degetele și punându-și apoi mâna peste ele. Respirația bărbatului se schimbă, deveni mai profundă și ea simți efectul puterii ei. Mâinile i se opriră pentru o clipă pe stomacul concav în timp ce ochii îi alunecară mai jos, către membrul lui rigid. Îl privi din nou. Fălcile i se încleștaseră de dorință, era palid la față, ochii îi străluceau, albastrul lor era plin de pasiune. Se gândi că nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de sexy și de frumos… Justin se ridică încet și se așeză în capul oaselor și, ținând-o cu o mână de ceafa, se aplecă și o sărută pe buze foarte profesionist. Femeia se lăsă moale spre el.

— Sărută-mă… aici. Justin îi arătă un loc sub maxilar și fata se supuse imediat. Acum aici. Justin atinse clavicula și fata se conformă pe loc. Aici, spuse el în continuare și îi trase capul spre pieptul lui, scrâșnind din dinți când buzele ei îi încercuiră sfârcul. Se lăsă înapoi pe pat încet cu ochii larg deschiși, privind în tavan. Fără să i se mai spună, Erin se mută la celălalt sfârc, apoi, la o apăsare ușoară pe cap, se mută mai jos. Justin o opri la nivelul buricului; îndatoritoare, limba ei mică și roz începu să scormonească în adâncitură și Justin simți imediat tresărirea coapselor și a picioarelor lui. Închise ochii și strânse din dinți. Nu trebuie să scoată niciun sunet. Niciunul. Împinse încet capul fetei mai în jos, neștiind cât de multă experiență avea aceasta. Dar fata știa ce vrea el. Își puse cu grijă mâinile pe ambele părți ale coapselor lui și îl simți cum tremură. Emoționată, se apropie și mai mult de el, lingând cu limba partea interioară a coapselor, apoi împingând în testicule, mai întâi cu nasul, apoi cu buzele și după aceea cu limba. Descoperi că sunt uimitor de moi și, când picioarele lui o strânseră din ambele părți, simți puterea copleșitoare. Cu mâinile încleștate de coapsele lui, începu – mai întâi nesigură și apoi cu tot mai multă încredere și încântare – să-i lingă membrul, descoperind că este incredibil de fierbinte pe limba ei. Justin continua să privească fix la tavan; maxilarele începuseră să-l doară din cauza încleștării. Dându-și seama că nu mai putea rezista mult timp, o depărtă și cu mâinile lui puternice o ridică, făcând-o să alunece pe corpul lui. Își mută mâinile pe coapsele ei, o așeză deasupra bărbăției lui și privi adânc o clipă în ochii ei, citind acolo excitația, anticiparea

aproape plină de milă de pe chipul ei. Apoi, spre marea ei uimire, Justin se lăsă înapoi pe pat.

— Nu vrei... adică... știi? murmură ea, întrebându-se de ce nu intrase în ea.

— Sigur că vreau. Nu mă dorești?

Erin se uită la el uimită apoi, când el privi în jos la trupurile lor aproape împreunate, înțelese brusc ce dorea de la ea. Niciun bărbat n-o mai lăsase până acum să conducă ea actul sexual. Intrigată și încântată, puțin emoționată, se lăsă încet în jos, peste bărbăția lui tare, ca și când ar fi putut s-o doară în momentul în care se înfigea în ea. Firește că n-o duru, dimpotrivă, senzația fu minunată. Și apoi începu să se miște, în sus și în jos, reglându-și viteza după plăcerea ei, și constată că plăcerea ei era de o sută de ori mai mare. Acum putea să facă așa acum îi plăcea ei. Își masă clitorisul cu capul penisului lui și ajunse imediat la climax, apoi se împinse în jos adânc în el și îl auzi cum își ține respirația. Privi în jos și văzu că se apucase de tăblia patului și ținea ochii strâns închiși. Fața lui era încordată de dorință și tensiune și Erin simți aproape un val copleșitor de compasiune pentru el. Dintr-odată, dori să-i facă mai mult pe plac acestui bărbat decât oricui altcuiva. Voia să-l facă s-o iubească, s-o dorească, să aibă nevoie de ea. Voia să-i mulțumească pentru că avea încredere în ea în felul acesta. Acolo, în patul ei îngust, în camera ei cu tapet de hârtie pe pereți, se simțea de parcă i-ar fi dăruit întreaga lume. Și dorea să i-o dea și ea înapoi.

Justin ținea ochii strâns închiși și buzele încă și mai strâns lipite și se gândea numai la plăcerea care avea să vină și la tatăl fetei.

Jack Lacey. Cel care deținea și conducea garajul local.

Flame era acasă de o săptămână. Se întorsese înarmată cu caiete de notițe pline de informații despre principesa di

Maggiore. Era sigură că principesa va fi intrigată de folosirea unor metale mai puțin obișnuite dar, firește, vor fi utilizate numai în secțiunea de „amuzament”. Secția „clasică” va fi dominată de aur și argint. Pietrele erau altceva. Pentru desenele „clasice”, firește, trebuia să se limiteze la cele cinci superstaruri ale lumii bijuteriilor – diamante, smaralde, rubine, safire și perle.

Dar pentru bijuteriile „amuzante” și pentru vestimentație,

Flame se gândea la multe alte tipuri de pietre care îi erau accesibile. Și nu numai la varietatea de pietre semiprețioase, cum erau ametistele, granatele, turcoazele, opalele, berilul și agatele. Pietrele sintetice erau excluse – Flame știa că principesa le urăște. Dar mai erau și altele care nu se potriveau în nicio categorie foarte clar, și spera că o vor intriga pe principesă. Așa era chihlimbarul, coralul, peridotul, acvamarinul, topazul, cristalul de stâncă, piatra lunii, de care se îndrăgostise Flame, cu strălucirile ei lăptoase, cornelianul și sardonixul. Știa că principesa avea o fixație pentru astrologie și mai știa că piatra ei era ametistul, una dintre pietrele preferate ale lui Flame.

Se hotărâse deja să dedice câteva bijuterii semnelor zodiacului – nu neapărat semnului principesei, dar celui al soțului sau fiicei ei care, din fericire, aveau zodii diferite. Mai știa că principesa fusese interesată și de broșa de email pe care o făcuse Justin atât de inteligent pentru ea și era hotărâtă să introducă câteva piese de email și să adauge și lapislazuli. Plănuise deja să viziteze colecția Fabergé care era expusă în momentul acela la Muzeul Victoria și Albert.

Era în bibliotecă și se străduia să-și pună ordine în gânduri, în idei și rezultatele cercetării, când auzi două mașini care se opriseră. Se uită pe fereastra deschisă și îi văzu pe mama ei și pe Owen care coborau dintr-o mașină și, chiar în urma lor, pe Justin care cobora din cealaltă. Prinse câteva frânturi de conversație în timp ce cobora în hol ca să-i întâmpine. Francesca spunea:

— Ce-ar fi să mergem mâine la Beaulieu, dragă? Știu că ești fascinat de mașinile vechi.

Owen răspunse:

— Foarte bine. Dar o să luăm mașina ta, căci a mea are ceva la frâne.

Justin se băgă în vorbă așa cum nu-i era obiceiul:

— Omul de aici, Lacey, este foarte priceput la mașini.

Flame îi urmă în salonul albastru, trântindu-se într-un fotoliu confortabil. Francesca se uită îngrijorată la fiica ei. Flame slăbise mult de când plecase Reece și era în mod clar mai palidă și mai trasă la față ca de obicei.

— Justin, vrei să vezi ce am făcut până acum? întrebă Flame, făcându-l pe fratele ei să se uite la ea uimit. Nu m-ar deranja

dacă ai avea anumite sugestii, adăugă Flame. Pandantivul de email pentru principesă a fost o idee extraordinară.

— Mă bucur că ești de acord, spuse Justin tărăgănând cuvintele.

— Poate că ar trebui să organizăm o petrecere ca să sărbătorim primirea comenzii, spuse Flame. Am putea să invităm personalul de la Halcyone, poate chiar și presa. Am…

— Ce idee bună, spuse Francesca în același moment în care Justin spuse, temperându-le:

— În Anglia nu se fac astfel de lucruri.

Toți tăcură o clipă și Flame roși de stânjeneală și furie.

— Sigur că da, Justin, dar toată rigiditatea asta a dispărut demult, insistă ea. Promovare, Relații Publice, strălucire și toate astea au trecut și Canalul, știi și tu. Companiilor le place publicitatea – le place să sune din trompete. Clienții află în felul acesta că suntem aici.

— Asta poate dacă vinzi băuturi carbogazoase, admise Justin, având grijă ca vocea să-i sune competent și nu disprețuitor. Dar Halcyone are un anumit standard și nu ne putem permite să facem tărăboi. Toți cei care înseamnă ceva știu deja că am obținut contractul. Să le vâri oamenilor în fața ochilor chestia asta la o petrecere este de prost-gust. Pur și simplu, nu se face. Mamă, ai locuit aici cândva, încearcă să-i explici.

Francesca, luată pe nepregătite, se uită când la fiul ei, când la fiica ei. Înțelegea ambele puncte de vedere, dar era pentru prima dată când Justin o ruga ceva și nu putea să nu facă așa cum o ruga el.

— Justin are dreptate, Flame. Aici… ei bine, aici, știi și tu… Poate că ar fi mai bine să organizați o petrecere mare ca să sărbătoriți momentul când colecția va fi gata. Sunt sigură că și principesa se așteaptă la așa ceva și va profita de ocazie ca să poarte cele mei bune piese. În felul acesta vom putea invita toată presa pe care o dorim și putem să facem și o listă a celebrităților. O s-o ținem la Londra, la unul dintre cele mai mari hoteluri. Ce părere ai, dragă?

Flame privi în ochii rugători ai mamei ei și dădu din cap.

— Sigur că da. De ce nu. Asta poate fi responsabilitatea mea. E bine, Justin?

Îl privi drept în ochi, hotărâtă să-și apere punctul de vedere.

Justin zâmbi, îi susținu privirea și spuse încet:

— Firește. Oricum, va fi petrecerea ta – în întregime.

Timp de o secundă, Flame simți că îngheață. Justin îi întinse lui Owen un pahar de limonadă și momentul trecu.

Dar mai târziu, mult mai târziu, Flame avea să-și amintească aceste cuvinte.

Temperatura atinsese 44° la umbră și Reece era beat. Niciun miner nu fusese prins sub dărâmături și slavă Domnului, mina revenise aproape în întregime la normal. Se afla în cârciumă, principala clădire din Koolaborra, un orășel cu douăzeci și trei de clădiri în total, situat în Queensland. Reece oftă deasupra paharului și își trecu mâna peste fruntea transpirată. Whisky-ul nu era chiar cea mai potrivită băutură pentru zilele cu arșiță, dar nu-i păsa. Astăzi nu prea îi mai păsa de nimic. Și totul din cauza ei, firește, a lui Flame. De ce nu-i telefonase? Și de ce era întotdeauna plecată când telefona el? O dorea așa de mult. Simțea atracția ei chiar și acum, când se afla de cealaltă parte a globului. Noaptea îi invada visurile; în timpul zilei nu-l lăsa să se concentreze. Atmosfera de la mină era încă încordată, iar el se simțea de parcă ar fi fost trecut printr-o mașină de tocat carne și înapoi. Era îngrijorat din cauza ei și cuprins de vinovăție, pentru că o părăsise așa, pe neașteptate. Puse înciudat capacul înapoi la sticla de whisky. După ce o să fie complet epuizat, o să se simtă mai bine. Dar știa deja că nimic altceva decât sărutările ei, trupul și vocea ei blândă nu-l puteau face să se simtă mai bine.

La naiba, oare de ce nu-i telefona?

Owen încetini în spatele unui tractor, amuzat să constate că are foarte multă răbdare cu vehiculul greoi. Își pierduse demult obiceiul de a conduce mașina în modul acela agresiv, american. Acum, în timp ce Mercedesul torcea în spatele tractorului, începu să fredoneze o melodie și chiar îi zâmbi câinelui ciobănesc alb cu negru care se uita la el din cabina tractorului.

În cele din urmă, tractorul coti pe un drum de pământ și Owen acceleră, pornind cu o viteză de șaizeci de kilometri pe drumul șerpuit. Se dusese să-i cumpere Francescăi un cadou pentru ziua ei de naștere, ceva elegant și neobișnuit, ceva care să-i facă plăcere. Le lăsase pe soția și fiica sa vitregă acasă, sporovăind despre desenele de bijuterii, și se simțea un om

foarte fericit.

Văzu săgeata albă care indica o curbă periculoasă și apăsă ușor pedala de frână, anticipând deja schimbarea într-o viteză inferioară. Spre uimirea lui, piciorul continuă să-i înainteze fără niciun obstacol și mașina nu încetini. Un fior de groază îi trecu prin șira spinării când apăsă încă o dată și pedala nu reacționă la apăsarea lui. Schimbă repede într-o viteză inferioară, făcând motorul să protesteze răgușit. Întinse mâna și opri motorul, dar liniștea care urmă era îngrozitoare, însă Owen se simțea ciudat de calm în timp ce evalua situația și își dădu seama că nu va mai lua curba. Și nici n-o luă. Owen simți cum centura de siguranță se strânge dureros în jurul pieptului în momentul în care mașina lovi marginea drumului și alunecă în șanț, înainte să facă o rostogolire perfectă și să aterizeze cu roțile în sus. Owen văzu lumea din jurul lui cu capul în jos. Se auzea un zgomot de metal care scrâșnea în timp ce niște stele verzi, mult prea aproape de el, îi pătrunseră direct în ochi. După aceea nu mai fu nimic.

În aerul înmiresmat de septembrie, cele patru roți ale Mercedesului se mai rotiră un timp, apoi rămaseră nemișcate.

24

Avionul lui Reece ateriză pe aeroportul din Kidlington, cel mai apropiat pe care reușise să-l găsească Flame cu o pistă suficient de lungă pentru avionul lui privat. Era miezul nopții când Bill bătuse la ușă mormăind o convorbire urgentă la singurul telefon din cârciumă, aflat la parter. În sfârșit, îl sunase! Dar mesajul pe care i-l transmise vocea ei dulce îi transformă curând euforia într-o spaimă rece. Chiar și acum, atâtea ore mai târziu, tot își mai amintea exact cuvintele ei.

— Reece! O, slavă Domnului că te-am prins, în sfârșit! Reece, e vorba despre Owen!

— Tata? Reece îngheță pe loc și începu să tremure în camera mare și spațioasă a cârciumii. Este… e ceva cu inima?

— Nu. Reece, a fost… a avut un accident de mașină.

— Și este… mai este în viață, nu-i așa?

— Da, a fost transportat de urgență la John Radcliffe.

După aceea timpul estompase imaginile, dar acum, chiar prin ceața îngrijorării pentru tatăl lui, Reece simțea un val cald, reconfortant în subconștient. Știa că Flame va fi acolo ca să-l întâmpine și chiar așa era. Tocmai se lăsase întunericul și începuse să cadă o ploaie măruntă. Purta un fulgarin ușor care se lipea de picioarele ei când se mișca, iar părul îi sălta liber în vântul ușor. Reece se văzu atras de ea ca de un magnet și când ajunse în sfârșit destul de aproape de el o cuprinse imediat în brațe și o ținu strâns, absorbindu-i căldura trupului, mirosul părului, zgomotul ușor al respirației.

— Reece, sunt așa de bucuroasă că ești din nou acasă, șopti ea lipită de umărul lui și i se păru că tot necazul și durerea din ultima zi atât de cumplită se risipesc în îmbrățișarea lui puternică și protectoare. Apoi Reece se desprinse și Flame privi în sus. Văzu că ochii lui erau marcați de oboseală iar fața, de obicei atât de bronzată și de puternică, acum era palidă de îngrijorare.

— Cum se simte?

— Rezistă bine. Haide, vino în mașină. Spitalul este la numai douăzeci de minute de aici.

Reece încuviință din cap și porni imediat, cu gândurile la tatăl lui. Merseră mână în mână până la mașina lui Flame și când fură nevoiți să-și dea drumul la mâini, Flame se simți ca prădată de ceva.

Justin lucra la Halcyone când auzi vestea. Francesca telefonă de la spitalul John Radcliffe și vorbi foarte puțin.

— Justin, e vorba despre Owen.

Vocea ei disperată îl făcu să strângă mai tare receptorul, până când i se albiră încheieturile degetelor. Se făcu palid ca moartea și receptorul era cât pe-aci să se sfărâme în mâna lui.

— O, Justin, a avut un accident de mașină. Nu știu mai mult deocamdată, dar e foarte grav, Justin. Am să te sun mai târziu. Bine?

Vocea ei suna atât de vulnerabil, că inima lui Justin se strânse.

— Da, mamă, spuse el și închise telefonul.

În starea lor de șoc, niciunul dintre ei nu-și dădu seama că era pentru prima oară când Justin îi spunea mamă. Timp de o secundă, rămase cu privirile ațintite pe peretele alb, în timp ce mintea îi era cuprinsă de un vârtej de gânduri. Poate că accidentul nu are nimic de-a face cu frânele. Și probabil că n-o să moară. Nu voise de fapt niciodată ca Owen să moară. Se gândea numai la un picior rupt, în cel mai rău caz. Dar Francesca era atât de înspăimântată… Și dintr-odată Justin se simți și el înfricoșat. Își înghiți fierea și stomacul lui se revoltă. Alergă pe ușa de incendiu și traversă curtea către toalete. Se repezi în cea mai apropiată cabină și abia apucă să se lase în genunchi că vomită tot micul dejun. Timp de câteva minute lungi, trupul lui fu scuturat de spasme reci și uscate. Începură să-l doară coastele și gâtul, dar nu se putea opri. Nu-și dădea seama că se scutură în continuare, căci mâinile lui rămăseseră încleștate pe vasul de WE. Nu era corect. Nu așa dorise el să se desfășoare lucrurile. Și dacă…

Dintr-odată, tremuratul se opri și rămase nemișcat, ca o statuie de piatră. Și dacă descopereau? Văzu în minte pivnița întunecoasă, neaerisită și fără viață de la Ravenscroft. Și brusc era din nou acolo, în vârstă de zece ani, neavând nici măcar un șobolan care să-ți țină tovărășie. Numai șiruri nesfârșite de sticle de vin prăfuite. Și ușa care bufnea închizându-se cu zgomot.

— Nu, tati, nu, te rog!

Sunetul propriei voci îl smulse din transă. Clipi și gemu. Se simțea amorțit. Trase apa și îndoit de la mijloc și ținându-se cu mâinile de stomac, se duse anevoie către chiuvetă. Dădu

drumul la apă rece și își dăți fața, încercând să-și clătească cât mai bine gura.

În cele din urmă se șterse pe mâini și pe față, se întoarse și plecă. Conduse mașina cu atenție și cu o concentrare maximă, iar când ajunse la Ravenscroft se simțea deja mai bine. Se duse direct în bibliotecă, își turnă o porție zdravănă de coniac, apoi duse telefonul lângă fotoliul lui preferat și formă un număr. În cele din urmă o voce răspunse la celălalt capăt.

— Garajul Lacey.

— Vă rog, Erin este acolo?

— O clipă!

Mai trecu un timp. Justin ridică privirile și privi afară pe fereastră. Ploua. Foarte bine; ultimii cartofi aveau nevoie de ploaie. Constată că bătea frenetic darabana cu degetele pe brațul fotoliului și se uită la ele aproape mirat. Respiră adânc și apoi auzi o voce de femeie. Sări în picioare, privi spre ușă, dar nu era nimeni. Apoi se stăpâni.

— Bună, Erin! Vocea lui, observă el cu plăcere, era caldă și mângâietoare. Ce mai faci, păpușico?

— Justin? Vocea ei emoționată și neîncrezătoare îl făcu să se strâmbe. Mă bucur că m-ai sunat. Nu credeam că o să mă mai cauți.

— Nu fi prostuță. De fapt, am vrut să te invit din nou în oraș, dar lucrurile s-au cam încurcat aici.

— O, da, știu, oftă Erin. Mi-a părut foarte rău când am auzit ce s-a întâmplat cu tatăl tău vitreg. Dacă ai vedea cum arată mașina! Tata tocmai a remorcat-o încoace.

— Nu înțelegem cum de s-a putut întâmpla așa ceva, continuă el, alegându-și cuvintele cu grijă. Owen este un șofer așa de bun.

— Știu, spuse Erin, dornică să contribuie și ea cu informațiile ei. Dar se pare că nu au mai fost implicate și alte mașini.

Justin oftă ușurat.

— Ei bine, am dori totuși să știm ce s-a întâmplat. Presupun că tatăl tău nu a avut încă timp să se uite la mașină.

— Glumești? A tăbărât imediat pe ea din clipa în care a ajuns aici. Spune că singurul lucru care ar fi putut provoca accidentul este frâna.

— Frâna? Justin simți că i se usucă gâtul.

— Da. Spunea că era uzată.

— Asta e ciudat, spuse Justin cât putu mai indiferent. Mașina era desul de nouă.

— Și tata s-a mirat. Nu-și explică de ce tatăl tău n-a adus mașina la el mai devreme. Spune că frânele erau probabil moi.

— Așa este. L-am auzit spunând chiar înainte de accident că trebuie s-o ducă la Service. La naiba! Uite, a venit cineva. Poate că este mama cu vești de la spital. Te mai sun eu, bine?

— Sigur. Și spune-i mamei tale că mi-e dor de ea.

— Îi spun, spuse Justin amuzat și închise repede telefonul. Se lăsă pe spate în fotoliu în timp ce mintea îi lucra rapid. Situația era perfectă. Dacă Owen murea, Justin va lăsa probabil lucrurile să se desfășoare de la sine. Dexter era înlăturat din drum și, cine știe, dacă se întorcea Reece, poate că drăguțul lui de frate vitreg o să i-o ia pe surioară de pe cap. Dar dacă Owen se făcea bine... atunci trebuia s-o dea pe Flame pe mâna poliției. Să acționeze asupra tatălui lui Erin – să creeze suspiciuni. Apoi Justin ar putea să le spună polițiștilor că a văzut-o pe sora lui în garaj la miezul nopții. Firește că la vremea respectivă nu se gândise la nimic... Da, ar putea să meargă foarte bine. Dar trebuie să aibă grijă cum potrivește totul. Trebuie s-o lase mai întâi să termine desenele pentru principesă. Și să aibă și banii pentru toată comanda în contul companiei înainte să izbucnească scandalul...

Owen părea alb și fragil în cearșafurile spitalului. Cu tuburi băgate în nas și în braț, cu un monitor conectat la capul și la pieptul lui, arăta ca o mică făptură umană pierdută în hățișurile științei. Reece privi în jos la tatăl său cu inima bătând să-i spargă pieptul. Flame, alături de el, văzu privirea plină de suferință din ochii lui și își strecură repede mâna sub brațul lui, strângându-l ferm.

— Doctorii spun că are patru coaste fracturate, dar cel mai rău lucru este rana de la cap.

Reece dădu din cap.

— Și nu și-a recăpătat cunoștința de când a fost adus aici?

Francesca scutură din cap.

— Nu, spuse ea neajutorată, ridicând capul că să privească la el. Reece simți că i se strânge inima când văzu cât era de schimbată. Părea dintr-odată mai bătrână, cu fața plină de suferință și îngrijorare.

— Francesca, tata o să se facă bine. Îl cunosc – este un dur. O să treacă și prin asta.

Cuvintele lui sunau însă goale și Reece nu suportă să mai rămână în cameră. Plecă să caute un medic și în câteva minute fu informat pe deplin cu privire la starea lui Owen. Cele mai afectate zone ale creierului, îi spuse doctorul, erau cele care controlau memoria și coordonarea.

Reece se plimbă un timp pe culoar, încercând să-și pună ordine în gânduri. Stătea la fereastră și se uita în noaptea ploioasă, când auzi pe cineva tușind discret în spatele lui. Se întoarse și zări un bărbat de înălțime medie, cu părul castaniu deschis, cu ochi albaștri și o mustață și barbă cam de culoarea morcovului.

— Îmi pare rău că vă deranjez, începu bărbatul, cu vocea la fel de ștearsă ca și înfățișarea lui. Sunteți fiul domnului Owen Dexter? Numele meu este Ivor Oliver.

Reece întinse mâna.

— Aveți ceva să-mi spuneți? Vorbise direct la obiect și fu răsplătit cu o privire aprobatoare. Omul încuviință din cap și Reece îi arătă sala de așteptare, care atunci era goală. Domnul Oliver își deschise servieta și scoase un dosar.

— Cu șase zile înainte de accident, tatăl dumneavoastră a venit să mă vadă la biroul meu din Summertown.

Îi întinse o carte de vizită. Pe ea scria simplu, Ivor Macklin Oliver – Agent de investigații, urmat de numărul de telefon.

— Înainte să vă arăt asta, spuse el și bătu cu palma în dosar, trebuie să vă pun o întrebare și aș aprecia un răspuns sincer.

Reece dădu din cap afirmativ. Ivor zâmbi oarecum cinic, dar puse întrebarea:

— Ce știți despre Justin Syramore-Forbes?

Reece constată că nu era deloc surprins de mișcarea de deschidere a omului.

— Cred că fratele meu vitreg suferă de o afecțiune serioasă, spuse el în cele din urmă.

Ivor se lăsă pe spate în scaun și dădu din cap încet.

— Voi merge mai departe. Eu cred că are tendințe de sociopat.

Reece simți cum cuvântul acesta îl izbește, apoi îl străbate și i se înfige în inimă. Dar chipul lui nu trădă nicio urmă de emoție.

— Cred că ar fi mai bine să-mi arătați ceea ce ați descoperit,

spuse Reece calm și fără un cuvânt. Ivor îi întinse dosarul și îl urmări cum îl citește. Firește, el cunoștea deja conținutul. Era inclusă aici și încercarea de asasinare a lui George Campbell-Bean, circumstanțele destul de stranii ale decesului fostului conte de Ravenscroft, zvonuri neplăcute despre metodele „disciplinare” ale lui Malcolm aplicate fiului său. Și, deși Ivor nu avea niciun fel de diplomă de psiholog, era foarte priceput când era vorba de detectat tulburările mentale. Manipularea femeilor era numai una din laturile jalnice ale personalității lui Justin Syramore-Forbes. Se pare că îl duruse foarte mult pierderea lui Flick Mainwairing.

Reece dădu ultima pagină și închise dosarul. Fața lui era lipsită de expresie, ca de obicei.

— Sunt de acord cu interpretările dumneavoastră. În legătură cu Campbell-Bean, vreau să spun.

Ivor dădu afirmativ din cap și îl privi pe Reece Dexter care se întorcea să se uite la ușa camerei de spital a tatălui său. Ochii începură să-i ardă. Ivor se încordă. Așadar, și el se gândea tot la asta. Reece își întoarse încet privirea către bărbatul așezat în fața lui.

— Accidentul tatălui meu. Ce știți despre el?

— Știu că n-a mai fost implicată nicio altă mașină. Am verificat locul accidentului și am vorbit cu cei de la poliție. Știu că nu băuse. Știu că mașina se află acum la garajul local. Știu că Justin s-a culcat recent cu Erin, fiica patronului garajului.

Reece clipi, digeră informația în tăcere și în cele din urmă întrebă:

— Ați văzut mașina?

Vocea lui nu trăda niciun fel de emoție, dar ochii îi ardeau.

— Vreau s-o verificați. Și pe acest Jack Lacey.

Ivor încuviință din cap. Se ridică, nu făcu niciun efort ca să-și recupereze dosarul și plecă fără să mai rostească vreun cuvânt. Reece îl urmări cum pleacă, rămânând cu chipul imobil. Numai ochii lui clipeau periculos.

Două zile mai târziu, Owen deschise ochii pentru prima oară. Privi absent la oamenii din jurul lui, se miră foarte puțin de ce plângeau cele două femei frumoase, se miră și mai puțin atunci când un bărbat uriaș cu ochi verzi îi spuse tată și adormi din nou.

Doctorii erau mulțumiți. Francesca era în extaz.
Avea să trăiască.

25

Owen făcu o grimasă când asistenta medicală intră în încăpere.

— Iar vine vampirul, mormăi el bine dispus, dar cu o voce tărăgănată și obosită. Asistenta îi luă sânge din braț și apoi clipi complice către Francesca.

— Întotdeauna se văicărește așa?

— Întotdeauna, spuse Francesca zâmbind la rândul ei, apoi își privi soțul, reprimându-și un val de teamă. Trecuseră două săptămâni de când deschisese ochii pentru prima oară și în aceste două săptămâni Francesca trecuse prin cele mai diferite stări sufletești, de la exaltare la disperare.

La început, așa cum era și de așteptat, Owen era total confuz, dar Francesca rămăsese lângă el timp de două săptămâni și îi vorbise neîncetat despre viața lor împreună și încet, foarte încet, Owen începuse s-o cunoască din nou pe soția sa. Erau lucruri mici care îl ajutau. Ieri își amintise că bibeloul acela pe care îl adusese cu ea era preferatul lui. Francesca îi spusese că tocmai de aceea îl alesese, iar Owen avea acum o altă ancoră de care să se apuce. Și tot așa mereu. Reece trimisese toate obiectele personale ale tatălui său în Anglia și, într-o după-amiază, i le arătase lui Owen. Fotografiile de la nunta lui cu Clare, fotografii ale lui Reece când era mic, extrase din ziare, fotografiile mai recente de la nunta cu Francesca. Toate acestea acționau necontenit pentru a-l ajuta pe Owen să-și formeze din nou o imagine despre viața lui așa cum fusese cândva.

Cu toate acestea, rămăseseră niște străini pentru el. Dar niște străini dragi. Owen nu știa prea bine ce s-ar face dacă într-o dimineață s-ar trezi și chipul frumos al Francescăi nu ar fi fost acolo. Simțea dragostea și sprijinul ei ca pe un val palpabil. Și chiar și numai acest lucru, își spunea el câteodată, era ceea ce îl ajuta să nu-și piardă mințile. Nu-și amintea nimic despre imperiul pe care se spunea că l-ar fi construit, dar Owen era făcut dintr-un aluat puternic. Așa era firea lui, iar această putere interioară îl ajuta să-și vindece trupul, dar și în lupta împotriva frustrării de a nu avea nicio amintire de care să se ancoreze. Chiar și doctorii erau uimiți de puterea voinței lui. Încet, începu să-și dea seama că numai memoria îl părăsise, în schimb dragostea pe care o simțea pentru soția lui, pentru fiul și fiica lui vitregă erau acolo, la locul lor.

Asistenta termină de recoltat sângele. Ușa se deschise și Flame și Reece intrară în încăpere. Erau o pereche perfectă și se completau de minune. Reece, cu părul lui negru și des, puternic, bronzat și înalt, cu trupul zvelt, era ca un avion supersonic. Iar Flame, cu părul ei roșu ca para focului, cu pielea albă, trupul zvelt, era ca chihlimbarul. Și împreună arătau superb.

— Bună ziua la amândoi, spuse el cu vocea ușor tărăgănată, dar mai puternică decât ieri. Cum mai merg treburile la…?

— Halcyone? interveni Flame. Totul merge foarte bine.

— Cred și eu, interveni sec Reece. Desenează ca un Picasso ieșit din minți. Zi și noapte, de mă scoate din minți și pe mine.

— Le-am adus cu mine, spuse Flame. Doctorii le spuseseră să-l facă pe Owen să-și utilizeze mintea, să gândească, să raționeze și să-și exerseze aceste facultăți. Ce putea fi mai nimerit decât să-l roage să-și spună opinia despre câteva schițe?

Owen se ridică în capul oaselor în pat, încruntându-se din cauza durerii din coaste. Dar arăta mai bine. Dispăruse toată paloarea aceea înspăimântătoare, respirația scurtă și nevoia cumplită de a dormi tot timpul.

— Hai să vedem, spuse Owen, știind cât de fericită este Francesca să-l vadă dând semne de interes.

Deschise mapa hotărât și se uită la prima pagină. Ceea ce văzu îl făcu să rămână cu respirația tăiată. Nu numai că desenase cu creionul toate fațetele pietrelor, incluzând și măsurătorile complicate indicate prin linii cu săgeți, dar Flame pictase în partea de jos a colii uriașe de hârtie o imagine a modului în care urmau să arate produsele finite. Flame știa că principesa va reacționa mult mai bine la ele dacă va putea avea în minte o imagine a articolului finit. Owen simți cum oboseala îl părăsește în timp ce privea în jos, la pandantivul în formă de stea cu diamante albe. Pandantivul urma să fie atârnat de un lanț gros de aur și era ceva în frumusețea și mai ales în desenul geometric aproape sălbatic care îi amintea de ceva… La naiba, ce era?

— Îmi amintește de… Am mai văzut ceva asemănător cândva, dar nu-mi amintesc…

Sesizând frustrarea din vocea lui, Francesca privi repede peste umărul lui și rămase cu respirația tăiată.

— Este un fulg de zăpadă, spuse ea și apoi privi mai de

aproape. Cum Dumnezeu ai reușit să-l faci așa de... perfect? Este oare posibil?

Francesca privi repede la desenul tehnic de sus, dar se pierdu curând în calculele matematice, notațiile tehnice și instrucțiunile pentru tăietorul de piatră.

— Se poate face, spuse Flame. Am vorbit mai întâi cu Gunther Voss. Și el știe mai bine.

Owen începu să dea paginile cu o satisfacție din ce în ce mai mare. Desenele înfățișau lucruri dintre cele mai variate, de la o broșă sub forma unui pudel răsfățat și așezat în poziție de leu, ceea ce făcea ca bijuteria să fie și nostimă și captivantă, până la o tiară de diamante roz cu rubine foarte palide.

— Sunt fantastice. Se uită la Francesca și o luă de mână. Ți-am spus că doctorii zic că pot pleca curând de aici? spuse el tărăgănat, căci vocea își pierdea claritatea când obosea. Abia aștept să ajung acasă.

Francesca se uită la Reece cu o privire rugătoare.

— Mă gândeam să-l duc la Veneția, la bunica mea.

— Veneția? făcu Owen, recunoscând numele orașului.

— Este un loc foarte frumos, așa cum știi.

Francesca dorea foarte mult să-l convingă. Adăugă apoi blând, privindu-l pe Reece drept în ochi:

— Noi, cei care locuim acolo, îi spunem La Serenissima. Un loc senin. Este liniștit, este frumos, și bătrân, și foarte atrăgător.

— Este și cam umed, din câte îmi amintesc, sublinie Reece. El se gândea să-l ducă pe tatăl lui înapoi, la San Francisco.

Flame sări în apărarea mamei sale:

— Buni locuiește în Palazzo d'Oro, îi explică ea lui Owen. Așa după cum îi spune și numele, este un palat și Buni are camere etanșe împotriva curentului, și are încălzire centrală.

Se uită la Reece, încercând să-l convingă să fie de acord.

— OK, făcu în cele din urmă Reece și dădu încet din cap. După aceea, când Owen încercă să-și ascundă un căscat, insistă să-l lase să mai doarmă. Ieșind afară în aerul rece de octombrie, Francesca începu să tremure. Reece spuse calm:

— Este vorba de ceva mai mult, nu numai de a găsi un loc pentru convalescența tatei, nu-i așa? întrebă el.

— Nu, nu cred, negă Francesca. Dar chiar în clipa în care spunea acest lucru începu să se întrebe în sinea ei de ce nu simțea dorința să-l ducă înapoi la Ravenscroft. Malcolm nu mai

reprezenta o primejdie. Dar era altceva. *Altcineva...* Francesca își îndreptă brusc gândurile către chestiuni mai practice. Trebuia să facă bagajele și să împacheteze lucruri călduroase pentru Owen. Își lăsă mintea să se îndepărteze cât mai mult de curenții periculoși, dar inima îi bătea cu putere ca și când s-ar fi apropiat de marginea unei stânci și s-ar fi uitat în jos, în abis.

Reece ridică privirile și îl văzu pe fratele lui vitreg care închidea cu grijă ușa în urma sa. Era îmbrăcat cu costumul de călărie și ținea o cravașă într-una din mâini.

— Mi-a spus Chamberlain că vrei să mă vezi.

— Da, spuse Reece și arătă către un scaun. Stai jos.

Justin înțepeni. Îi aruncă lui Reece o privire lungă, întrebătoare, apoi ridică din umeri, se așeză pe fotoliul lui preferat cu tetieră și își întinse picioarele confortabil în față.

— Vreau să-ți dau să citești ceva, spuse Reece și îi înmână dosarul pe care i-l dăduse Ivor Oliver cu câteva săptămâni în urmă. De atunci, Ivor mai adăugase și informațiile obținute de la Jack Lacey. Reece se temea pentru

Flame și era decis să anihileze amenințarea împotriva ei înainte de a pleca din nou. De când se întorsese, Flame nu mai făcuse nicio mișcare ca să vină la el. Ar fi vrut să știe de ce se terminase totul între ei, dar…

— Nu mai poți aștepta? întrebă Justin cu o voce plictisită. Am pus deja să se înșeueze iapa și…

— Citește, i-o tăie Reece cu o voce dură. Văzu cum maxilarele lui Justin se încleștează o fracțiune de secundă, apoi începu să citească încet. Ochii i se întunecau tot mai mult, trecând de la albastru-senin la un cenușiu prevestitor de furtună. În afară de aceasta, nu trăda niciun fel de reacție. Când termină, închise dosarul și i-l dădu înapoi lui Reece.

— Foarte interesant.

— Crezi că asta este tot?

— Ce altceva? Justin ridică o sprânceană. Când Reece se aplecă în față cu privirea ațintită asupra lui, Justin știu că acest bărbat nu se temea câtuși de puțin de el. Chiar după ce știa ce făcuse, nu se temea deloc de el! Justin constată că rămăsese fără cuvinte, neștiind ce să facă sau ce să spună.

— Justin, eu cred că tu ești bolnav, începu încet Reece. Nu-ți fac o vină din asta. Știu că toți copiii sunt foarte vulnerabili la

mediul lor. Nimeni nu ți-a spus ce e rău și ce e bine, așa este? Sau poate că a fost și mai rău? De ce nu-mi povestești despre Malcolm? întrebă el blând, dar cu o nuanță clară de hotărâre în voce.

Justin simți că îngheață, apoi se înfierbântă.

— Ce-ar fi să treci la problemă?

— Te-a durut, nu-i așa, Justin? Ce altceva te mai supără? Flame? Și ea îți face rău, nu-i așa? Dar mama ta? Dar Flick Mainwairing...

Reece se opri văzând că Justin tresări abia vizibil. Simți un val de compasiune pentru acest sărman ticălos derutat, apoi se gândi la Owen și împinse mila periculoasă înapoi, la o distanță respectabilă.

— Ce dorești? întrebă Justin abia șoptit.

Fusese lovit de un val de teamă aproape paralizantă. Timp de o secundă nu mai știu nici unde se află. Reece văzu panica din ochii lui și simțea parcă concret și spaima lui cumplită.

— Justin! spuse el brusc și văzu cum fratele lui vitreg se prăbușea făcându-se parcă mai mic în fotoliu, cu mușchii contorsionați. Timp de câteva secunde, Reece crezu că băiatul o să facă o criză. Justin, hai să cădem la o înțelegere, începu el cu grijă, intuind în mod corect că aceasta era singura frânghie pe care Justin reușea să meargă cu jalnica lui aparență de normalitate. Știi că probele de acolo sunt clare. Pot să mă duc cu ele la poliție.

— N-ai decât, spuse Justin repede, dispus să-și joace toate cărțile și nerăbdător să-și recâștige poziția de autoritate. Polițiștii vor descoperi că frânele mașinii tatălui tău au fost distruse cu pila de unghii a lui Flame. Vor descoperi că grădinarul a văzut-o cum se ducea în garaj în noaptea aceea și va afirma aceasta sub jurământ. Vor descoperi că...

— Nu mă refeream la accident, mârâi Reece, luptându-se cu propria furie instinctivă. Avu nevoie de toată forța lui de stăpânire ca să nu-l ia pe Justin de gât și să-l stranguleze. Îl opri numai gândul la durerea lui Flame și a Francescăi. Și apoi, Justin era cel care nu avea niciun simț al moralității, nu el. Mă refeream la George Campbell-Bean.

Justin își aminti rapid ziua aceea.

— Nu ai nicio dovadă, spuse el repede, căci instinctul lui de conservare se făcea auzit din nou. Nimic care să stea în picioare

la tribunal.

— N-am nevoie de tribunal, Justin, spuse încet Reece. E suficient să ajungă la presă.

Justin privi fix la el.

— Crezi că mie îmi pasă de ceea ce spune lumea despre mine? întrebă el. Ăsta era fixul lui taică-meu, nu al meu. Justin se ridică pe jumătate din fotoliu și vocea lui crescu și în volum și în înălțime pe măsură ce își pierdea tot mai mult controlul. Puțin îmi pasă de ce ceea spun oamenii despre mine. Toată viața mea... Se opri brusc, dându-și seama că era aproape să admită totul, că omul acesta îl adusese atât de aproape de o mărturisire. Se lăsă să cadă încet înapoi în fotoliu, nedându-și seama că se zbătea să respire ca un pește pe uscat, neștiind că fața i se transformase într-o mască de om torturat și chinuit.

— Am auzit că odată tatăl tău te-a biciuit, mai să te omoare, spuse Reece încet, amintindu-și un anumit detaliu din raportul lui Ivor. Aveai paisprezece ani. Mila refuza să dispară total din vocea lui Reece, iar Justin întoarse repede privirile.

— Da, dar nu mi-a păsat, spuse Justin sincer, cu o voce abia șoptită.

Reece se cutremură, reacționând la răutatea din prezența malignă a lui Malcolm.

— Dar ce altceva te-a supărat? îl întrebă blând Reece. Ce ți-a făcut ticălosul ăla, Justin?

— Pivnița.

Reece simți că îngheață.

— Ce e cu pivnița? tatonă el terenul cu blândețe, conștient de faptul că mergea pe o gheață foarte subțire.

Justin nu răspundea, dar imaginile nu dispăreau, întotdeauna îi fusese frică de întuneric. Se temea de întuneric mult mai mult decât de durere. Și Malcolm știa asta. Justin se cutremură amintindu-și de momentele când fusese încuiat acolo jos, uneori câteva zile la rând, dacă venea acasă de la școală în vacanță.

— Te încuia în pivniță, nu-i așa? întrebă Reece ușurat să vadă că atunci când Justin își întoarse din nou privirile către el, acestea erau limpezi. Cu un efort uriaș se retrăsese de pe marginea abisului.

— Nu mai contează, spuse Justin cu un zâmbet bolnăvicios pe față. La Eton se întâmplau lucruri și mai rele.

Reece se uită la el, alb la față.

— Sunt sigur că așa este, spuse el cu simpatie, dar Justin sări din fotoliu, urându-l pe omul care îi readusese în minte toate aceste amintiri.

În special un băiat, unul Jake Urquhart, îi făcuse mult rău. Era un băiat vesel și foarte deschis, un băiat care se putea împrieteni cu oricine. Justin se simțea atras de el – ca un fluture de lampă. Și apoi începuseră tachinările, băieții strigau „poponarule” ori de câte ori încerca să stea de vorbă cu el și Justin începuse să se bată cu ei. Nu numai că Jake era mai mic decât el, dar nu era în firea lui placidă să se bată. În câteva luni, Jake nu mai putea să-l sufere.

Reece, încordat și gata să se apere, urmărea confuzia și durerea care treceau pe chipul lui Justin și se simți oarecum vinovat. Apoi își aminti de ce trebuia să facă acest lucru și hotărârea lui deveni și mai fermă.

— Stai jos, Justin, spuse el blând și își puse mâinile pe umerii tremurători ai băiatului. Știm amândoi foarte bine că Halcyone nu va rezista dacă izbucnește un scandal. Și știm amândoi că nu mai vrei să dai din nou ochii cu Flick, așa e?

— Flick? repetă ca în transă Justin, prăbușindu-se la loc, în fotoliul lui. Cândva visam că adorm în brațele ei, murmură el. N-am mai făcut niciodată asta, spuse el și se uită la Reece, întrebându-se cine era acesta. Semăna cu un prieten.

— Atunci hai să facem o înțelegere, spuse Reece și cuvintele lui erau ca niște catapulte. Dintr-odată, Justin se regăsi în lumea reală, unde totul era de vânzare.

— Ce fel de înțelegere?

În clipa aceea, Reece văzu clar acel caleidoscop care era viața lui Justin acum și trase adânc aer în piept, știind că următoarele câteva minute vor fi vitale pentru ei toți.

— În schimbul faptului că nu voi dezvălui nimic poliției sau presei, spuse Reece calm și rar, vreau să te duci la medic. Vreau să te internezi de bunăvoie într-una dintre aceste clinici.

Justin luă lista din mâna lui Reece.

— Când?

— Chiar acum.

— Nu, ripostă ferm Justin. Nu pot să plec acum. Principesa urmează să aprobe desenele în mai puțin de două săptămâni. Mi-am câștigat dreptul de a termina această comandă.

— Foarte bine, făcu Reece, care era pregătit pentru o reacție

de acest fel. O să facem un compromis. Ai să aștepți până se încheie comanda, după care te vei interna într-o clinică. Între timp, un doctor va veni să stea cu tine aici, în casă. Poți să spui că este un prieten al tău sau un partener de afaceri – orice dorești. Dar va locui aici. Și vei sta de vorbă cu el. Voi primi rapoarte zilnice cu privire la progresul tău și ai să stai departe de sora ta și de mama ta.

— Ai pe cineva în vedere?

— Da, recunoscu Reece. Este un prieten al meu din America. Este un psihoterapeut admirabil. Urăște durerea, ai să vezi, spuse Reece, privindu-l atent pe Justin. Ia lucrurile foarte personal. O să-ți facă bine, Justin. Și o să fie bun cu tine, îți promit.

Justin îl privi în tăcere câteva minute, apoi încuviință din cap.

— Foarte bine. Ne-am înțeles.

— Și să nu mai aud de niciun fel de scheme, îl avertiză Reece. Frank o să-și dea seama, Justin. Și dacă suspectez că pui ceva la cale, te internez așa de repede că nici n-ai să-ți dai seama ce se întâmplă. Să nu crezi că nu pot s-o fac. Sau că n-o voi face, adăugă Reece, convins de ceea ce spune.

Justin surâse cu zâmbetul lui obișnuit de dispreț condescendent.

— Cum dorești. Acum pot să plec? întrebă el laconic. Mai am voie să vin și să plec când doresc?

— Sigur că da, spuse Reece urmărindu-l din priviri cum deschide ușa. Și să mai știi ceva, Justin, adăugă el cu o voce de mătase, știu că ești gata să te întorci împotriva mamei și a surorii tale imediat ce ai avea ocazia. Vreau să-ți spun ceva: dacă le faci vreun rău, s-ar putea să decid că azilul este un loc prea bun pentru tine. Mă înțelegi?

Justin zâmbi rece, îi adresă un salut batjocoritor și închise ușa în urma lui. Odată afară, se clătină în hol și se duse să se rezeme de perete.

Auzi un sunet slab, aproape un foșnet, și scoase un strigăt de uimire. Se răsuci la timp ca să-l vadă pe Roger care urca repede scările. Răsuflă aproape ușurat. Tâmpitul ăsta de unchi al lui! Aproape că uitase de existența lui.

Poate că ar trebui să se ducă să locuiască în mansardă cu bunul și dragul unchi Roger? își spuse el amuzat. Să devin un alt nebun legendar Syramore-Forbes?

Justin începu să râdă și, odată ce izbucni în râs, își dădu seama că nu se mai poate opri.

26

Veneția

Flame și Reece se întoarseră de la Verdi, teatrul în aer liber de pe insula San Giorgio Maggiore, copleșiți încă de spectacolul *Romeo și Julieta.* În salon, Owen ridică privirile de pe un teanc de fotografii și zâmbi. Femeile din familia Corraldo îl copleșiseră cu dragoste, grijă și idei interesante, tratându-l ca pe un fiu demult pierdut. Și lui îi plăcea. Pe lângă aceasta, în ultima săptămână amintirile începuseră să-i revină tot mai mult. Noaptea trecută făcuse dragoste cu Francesca pentru prima dată de la accident. Fusese o experiență plăcută pentru amândoi și acum, pentru prima oară, începuse să creadă cu adevărat că lucrurile aveau să se îndrepte.

— Bună, veniți încoace să vă uitați la astea, îi salută el vesel, iar Flame și Reece se așezară binevoitori alături de el, câte unul de fiecare parte. Giulietta aruncă o privire gânditoare către Flame, apoi își mută ochii la Reece. Flame interceptă privirea și încuviință ușor din cap. Era momentul să lămurească împreună cu Reece ceea ce se întâmplase în ultima zi de la Ravenscroft – ceea ce el auzise fără să vrea și înțelesese greșit. Reece fusese așa de distant de la accidentul lui Owen, că simțea că înnebunește. Ar fi preferat de o mie de ori să strige la ea decât s-o ignore!

— Cum mai merge cu desenele, draga mea? întrebă Francesca, iar Flame scoase un oftat de ușurare.

— Am făcut toate piesele pentru seturi, spuse ea cu satisfacție, dar vreau să mai fac și ceva… flamboaiant. Ceva ce principesa va vedea pentru prima dată numai la prezentare.

Femeile dădură din cap înțelegător, iar Owen se încruntă:

— Nu este periculos? Dacă n-o să-i placă?

— Știu că este riscant, spuse Flame ridicând din umeri. Dar…

Începu să le explice, iar Giulietta sări în apărarea ei:

— Orice mare expoziție de bijuterii are nevoie de ceva care să facă publicul să rămână cu răsuflarea tăiată, le explică ea. Și principesa este o femeie care apreciază astfel de gesturi. Cred că este o idee excelentă, *car a,* o încurajă ea.

Flame zâmbi. Bun sfat. Dar ce ar putea să facă? La ce să se gândească, ceva ce n-a fost încă introdus în colecție?

— Astea sunt foarte drăguțe, spuse Reece, știind în ce tensiune stătea Flame și încercând să schimbe subiectul. Flame

privi în jos la fotografia pe care o ținea în mână și ochii i se umeziră. Era o fotografie veche, în sepia, și înfățișa o femeie tânără cu o rochie lungă de seară.

— Buni, tu ești? întrebă Flame uimită. Era de-a dreptul uluită.

Giulietta zâmbi:

— La un bal în 1916, recunoscu ea. Deși era război, Veneția știa cum să organizeze un bal mascat.

Vocea ei era plină de nostalgie și aduceri aminte.

Flame se uită încă o dată la fotografie și examină masca pe care o ținea străbunica. Era o mască tradițională, franj urată pe margini și cu pene decolorate, cu deschizături foarte oblice pentru ochi și cu câteva monede de aur pe margine. Dintr-odată, își ținu respirația și ochii i se făcură mari și rotunzi ca niște farfurii de ceai.

— Buni, mai ai poza din revistă cu principesa? Măriseră una dintre fotografiile ei și acum Giulietta i-o întinse, strângând din buze. Recunoștea privirea din ochii lui Flame. Era privirea pe care o avea atunci când creierul începea să-i funcționeze.

Flame privea la fața principesei, observând cu atenție pometii înalți și linia aproape sălbatică a maxilarului. Era o față mai degrabă impunătoare decât frumoasă. O față care te obliga s-o privești. Dintr-odată, și fără un cuvânt, Flame sări de pe canapea și alergă la ea în cameră. Îi auziră pașii în timp ce alerga pe scări și, câteva secunde mai târziu, ușa care se trântise în urma ei.

— La revedere, Flame, spuse jucăuș Reece și toată lumea izbucni în râs.

— Cred că i-a venit în minte ceva îndrăzneț, spuse Owen, simțindu-se perfect în largul lui cu toată familia italiană. Oroarea și întunericul pe care îl reprezentase accidentul de mașină se estompau rapid. Întinse mâna spre Francesca și aceasta își puse imediat mâna în mâna lui, caldă și încurajatoare.

Maria râse la auzul comentariului sec al lui Owen și zâmbetul Francescăi deveni complice când se întoarse către Reece.

— Fiica mea este o ființă spontană, asta este, murmură ea și apoi ridică sprâncenele când Reece, în loc să zâmbească sau să facă un comentariu glumeț, făcu o grimasă. Pe chipul lui trecu o expresie de durere care o făcu pe Giulietta să ofteze. Indiferent ce se întâmplase între cei doi tineri, nu putea decât să spere că Flame va face ceea ce trebuie pentru a îndrepta lucrurile cât

mai curând.

Și Flame făcu.

Lucră cu ardoare toată seara și când fu mulțumită că sesizase toate nuanțele ideii sale, constată că trecuse de miezul nopții. Era mult prea istovită ca să poată dormi, așa că făcu repede un duș și, zâmbind poznaș, își alese cel mai excitant neglijeu de dantelă și mătase. Era alb, transparent și îi ajungea până deasupra genunchilor. Își perie părul lung și frumos, lăsându-l să cadă liber pe spate. Îi ajungea aproape până în talie. Apoi porni în vârful picioarelor pe coridor și deschise ușa camerei lui Reece. O briză ușoară umflă perdelele de la fereastra deschisă. Flame se strecură până la patul lui și privi în jos.

Era gol și superb. În lumina lunii, vedea cum se umfla și cobora pieptul lui musculos și simți că i se usucă gâtul. Oarecum nesigură, întinse temător o mână ca să-i atingă un sfârc. În acea clipă, mâna lui se repezi și o apucă de braț. Flame scoase un mic strigăt de uimire. Strângerea lui era ca de fier.

Reece deschise ochii larg, cu toate simțurile în alertă. Dar nu era niciun hoț venit să jefuiască și niciun șarpe venit să se hrănească, ci numai o fantomă frumoasă în alb. Clipi din ochi, apoi râse încetișor.

— N-ar trebuit să te furișezi așa pe lângă un bărbat, șopti el și brațul lui o cuprinse pe după gât ca s-o aducă în patul lui cu baldachin. Buzele li se întâlniră într-un sărut blând care deveni atât de pătimaș, că în câteva secunde fu și ea goală. Privi la mâna lui care urca să-i cuprindă sânii, în timp ce degetul lui mare bătătorit îi freca încet un sfârc. Gemu de plăcere, scoțând un sunet profund, și sângele începu să-i alerge prin vine. O furnicătură pe șira spinării și trupul ei întâmpină cu bucurie greutatea trupului lui. Simți cum coapsele lui le sileau pe ale ei să se depărteze și trupul i se topi imediat.

— O, Reece, spuse ea, aceasta fiind tot ceea ce reuși să rostească. Toate gândurile îi dispărură din minte.

Reece pătrunse în ea și imediat mușchii ei interiori se contractară ferm în jurul lui, storcându-i tot aerul din plămâni. Picioarele i se împletiseră în spatele lui cuprinzându-l ca într-o capcană, prizonier de bunăvoie al trupului ei. Își adună forțele ca să se năpustească din nou în ea, închizând ochii de plăcere.

— Naiba să te ia, spuse el în sfârșit, de ce ți-a trebuit atât

timp?

Frank Jensen se mișca cu abilitatea unei pisici. Casa superbă era cufundată în întuneric, dar se obișnuise demult cu Ravenscroft. Sosise în aceeași zi în care Reece plecase la Veneția și nu avuseseră decât foarte puțin timp să stea de vorbă. De fapt, Frank nici nu avea nevoie de asta. O singură întâlnire cu Justin Syramore-Forbes îl convinsese că băiatul avea nevoie de ajutor. Mare nevoie.

Se cunoscuseră în bibliotecă, unde Justin jucase admirabil rolul de conte prețios. Dar Frank știa să deosebească deghizarea de realitate. Primise salutul rece și ostilitatea nedisimulată din ochii bărbatului cu un gest de acceptare simplă care îl înspăimântase pe Justin. În primele câteva zile, Justin reușise să se prefacă, lăsând impresia că nimic nu e rău. Scăpase de familia sa nesuferită și se ruga să rămână la Veneția pentru totdeauna. Frank Jensen nu punea mereu întrebări stânjenitoare, așa cum se așteptase și curând Justin descoperi că stă de vorbă destul de deschis cu el despre subiecte mai puțin periculoase. Pe Frank îl interesa cât de mare este domeniul și cum se conduce o proprietate atât de vastă și Justin îl lămuri cu plăcere. Nu știa cât de mult din personalitatea lui dezvăluie unui om care era expert în a-i asculta pe alții.

Acum Frank se opri, privind în întuneric. Privi în sus, la scările care duceau spre mansardă. Făcuse cunoștință cu Roger, dar, știind cât de multă nevoie avea Justin să fie în centrul atenției cuiva, a oricui, se limitase în mod deliberat la această chestiune. Justin fusese la început uimit de atenția psihiatrului, apoi înspăimântat, apoi... într-un mod reticent, chiar recunoscător. Frank era mulțumit de progrese. Acum mergea pe coridor cântărind în mintea lui ascuțită toate posibilitățile. Știa ce efect profund avusese asupra lui Justin întâlnirea cu mama lui și impactul asupra paranoiei lui deja profunde. Va trebui să se ocupe curând și de acest aspect. Dar mai întâi... Ajunse la ușa lui Justin, o deschise și se strecură înăuntru. Justin dormea, arătând pierdut în patul uriaș. Fără un zgomot, Frank trase un scaun și se așeză să aștepte.

Reece se strecură afară din pat și se duse la fereastră, mulțumit, satisfăcut, dar fără stare. Știa de ce, firește. Trebuia

să se întoarcă în Queensland, dar cum putea s-o părăsească? Minerii erau mulțumiți și dispuși să se întoarcă la lucru, însă Reece trebuia să supravegheze singur lucrările de reparații și să fie convins că mina este sigură. Așa făcuse întotdeauna până atunci.

Se întoarse cu o expresie de îngrijorare pe chip și se uită la Flame care dormea. Era absolut goală, cu părul răsfirat pe pernă, cu sânii strălucind ca niște cerculețe palide și trupul lui reacționă imediat la vederea ei. Era ca un drog, iar el se simțea dependent de acest drog.

În acel moment, ca și cum ar fi simțit privirile lui, pleoapele ei clipiră și deschise ochii. Se uită în sus la ea, fără teamă, încă adormită, dar înțelegând instinctiv privirea din ochii lui.

— Reece, murmură ea. Înainte să-l accepte din nou în patul ei, trebuia să facă ordine în lucruri. În legătură cu Scott. Știu că ai auzit tot, dar nu este adevărat. Eu…

— Sigur că nu este adevărat, o întrerupse Reece. Sper că i-ai dat ce merita. Ce obrăznicătură!

Flame clipi spre el, total nedumerită.

— Atunci… de ce ai plecat?

— Accidentul de la mină, spuse Reece. N-ai primit biletul meu?

— Ce bilet? Flame îl privi fix, apoi oftă. Nu, n-am primit niciun bilet.

Timp de o clipă nu spuseră nimic, căci amândoi știau cine îl luase.

— O, la naiba, de asta nu ai mai luat legătura cu mine?

Flame își mușcă buzele.

— Am crezut… o, Reece, oare ce trebuie să se mai întâmple ca să avem încredere unul în altul? întrebă ea cu supărare, dar și tristețe în voce. Și de ce nu mi-ai telefonat? îl provocă ea. Nu era vina ei, la urma urmelor.

— Totdeauna erai plecată, spuse Reece rece. Apoi adăugă: După cum susținea Chamberlain. Și din nou știură amândoi cine îl manevra pe Chamberlain.

— Asta este! spuse Flame, cu o voce puternică și sfidătoare. De acum înainte, dacă ai să vii la mine mirosind a parfum ieftin, cu urme de ruj pe guler și o expresie prostească pe față și ai să-mi spui că ai lucrat până târziu, am să te cred!

Reece lăsă capul pe spate și râse:

— Pe naiba! Probabil că o să arunci cu ceva în mine.

— Așa este, ripostă Flame. Cu cel mai mare și mai greu „ceva” pe care am să-l găsesc!

Cu ochii în flăcări, Reece mormăi și se aruncă pe pat ca s-o cuprindă în brațe. Simți sfârcurile ei ca niște pietricele mici cum îi intrau în carne și scoase un sunet scurt, nearticulat, care îi puse sângele în mișcare. Flame îl trase repede către mijlocul patului și gemu când el îi luă gleznele în mâini și trase de ele.

Flame rămase nemișcată și cu respirația oprită, privind în tavan, în timp ce el îi sărută mai întâi talpa, apoi gamba până ajunse la spațiul moale din spatele genunchiului. Flame închise ochii când buzele lui își făcură drum în susul coapselor ei apoi își opri din nou respirația când capul lui se aplecă să culeagă nectarul pe care îl descoperise în triunghiul de păr roș. Limba îi găsi clitorisul și începu să-l mângâie fără milă în timp ce ea întorcea capul de pe o parte pe alta, iar mâinile lui îi țineau genunchii ferm depărtați. Gura ei se deschise, și scoase un geamăt de extaz în momentul în care primul orgasm o scutură ca un val continuu.

Justin se trezi cu un țipăt. Aprinse lampa cu gesturi febrile și se așeză în capul oaselor, respirând greu. Era alb la față și ochii continuau să-i exprime groaza din somn. Și atunci îl văzu pe Frank. Timp de o secundă, groaza crescu parcă și mai mult, apoi, în mod ciudat, începu să se risipească.

— Ce faci aici? întrebă el, încercând să impună oarecare autoritate vocii sale, dar fără să reușească. Era un om chinuit și de data asta talentele lui de actor nu puteau să-l salveze.

— Așteptam să te trezești, spuse Frank cu o voce blândă ca o ploaie de vară.

— De ce?

— Ca să putem discuta despre coșmarurile tale.

Justin privi uimit la el

— Dar… de unde ai știut…?

Frank oftă.

— Justin, știu că probabil ai suferit de coșmaruri toată viața. Știu prin ce suferințe ai trecut. Vreau să te ajut. De ce nu mă lași?

Justin întoarse repede privirile în altă parte, dar Frank rămase încăpățânat pe loc. Justin își ridică oftând genunchii pe sub

cearșafuri și își rezemă bărbia de ei într-un gest defensiv clasic. Ce tânăr este, își spuse Frank și simți cum este cuprins de un val de simpatie pentru el. De o empatie pe care o putea ține sub control ca un profesionist ce era.

— Nu e nimic, de fapt, spuse Justin în cele din urmă. De ce nu te duci înapoi la tine în cameră? Sau ești pe invers? spuse el batjocoritor.

Frank se lăsă pe spate.

— N-o să mă sperii, spuse el blând și îl privi pe Justin care se lăsa din nou pe perne, palid și tras la față. Ești așa de obosit, nu-i așa? Te-ai luptat ani de zile să-ți menții capul la suprafața apei și acum aproape toate puterile tale s-au dus.

Văzu cum băiatul înghite în sec.

— Așa, Justin, ce ai de gând să faci în privința asta? întrebă el cu o voce calmă și stăpânită.

Justin se întoarse spre el.

— Știi ceva, spuse el gânditor, ești cel mai nemilos om pe care l-am cunoscut!

Frank dădu din cap.

— Sunt hotărât să te ajut.

Fața lui Justin se contorsionă de frică, de speranță și încă de ceva. Ceva… disperat.

— Indiferent ce ar fi? spuse el în cele din urmă.

— Indiferent ce ar fi.

27

Flame nu se mai simțise niciodată așa de emoționată și avea în stomac un nod încă și mai mare când principesa Sofia Elena di Maggiore dădu încă o pagină din mapa cu desene într-o tăcere desăvârșită. Flame, încordată la maximum, nu detecta niciun gest, nicio privire care să-i poată dezvălui ceea ce credea principesa. Chipul ei era absolut lipsit de orice expresie când întoarse încă o pagină, în total șase. Șase desene și niciun cuvânt. Flame simțea cum i se strânge gâtul și se sili să respire. Nu știa cât mai poate suporta această tensiune. Se aștepta ca volubila principesă să exclame câte ceva la fiecare pagină. Nu așa… nu această tăcere care îi măcina nervii!

Se aflau în cel mai elegant salon de la Ravenscroft. Afară, copacii din pădure aveau o culoare ruginie, galbenă și cafeniu-închis. Un vânt rece lovea picăturile de ploaie de geam și acesta era singurul sunet din încăpere. Flame îi aruncă o privire lui Justin, care stătea ca de obicei în fotoliul lui cu spătar înalt, îmbrăcat într-un costum bleumarin impecabil în care reușea totuși să pară cât se poate de indiferent. Flame observă ochii principesei care priveau pe furiș din când în când la Justin, dar nu era de mirare: ce femeie se putea abține să nu se uite la Justin? Foșnetul altei pagini date de principesă îi mută din nou atenția lui Flame către ea. Își lungi gâtul și văzu că se află la desenul numărul 10. Inima îi tresări. Dacă se putea vorbi de o piesă riscantă, atunci aceasta era! Așa cum o etichetase ea într-un colț, era „o broșă de corp”, cu un desen deosebit de mare și spectaculos. Flame observase că rochiile de catifea erau din nou la modă în Veneția și știa că pe catifea se putea pune o broșă oricât de mare. În consecință, desenase o broșă care urma să acopere aproape toată partea de sus a corpului, de la câțiva centimetri deasupra taliei până sub umeri. Firește, folosise cele mai ușoare materiale cu putință, și broșa avea cea mai mică densitate dintre toate bijuteriile ei. Era o pânză de păianjen perfectă, împletită din platină și argint, cu picături de rouă din diamante și un păianjen din agate într-un colț. Îți lua respirația ca schiță și va atrage toate privirile atunci când va fi o bijuterie finisată. Dar oare simțea și principesa la fel, sau o considera prea absurdă? Poate chiar urâtă? Poate prea îndrăzneață pentru o femeie de vârstă mijlocie? Era imposibil de spus. Dar nu se înșela atunci când constată că principesa zăbovise asupra ei

mult mai mult ca de obicei, înainte de a-și continua examinarea care îi distrugea nervii. Întoarse încă o pagină.

Flame se răsucea pe scaunul ei. Ce bine ar fi fost dacă Reece n-ar fi plecat în Queensland, ci ar fi stat alături de ea, să-i clipească șiret cu ochiul, să-i spună că, oricum, nu era sfârșitul lumii. Mintea îi zbură înapoi, la amintirea nopților lor lungi de dragoste și conversații purtate în șoaptă. Simțea din nou piciorul lui puternic, păros, care o presa într-o parte, buzele lui care se lipeau de ale ei...

— Ei bine, Lady Flame, trebuie să spun că este un... un set de desene extrem de interesante, numeroase și... originale.

Vocea principesei o smulse pe Flame din visele ei erotice ca un cuțit de gheață și o făcu să se apropie de marginea scaunului.

Urma oare și un „dar”? se întrebă ea emoționată.

Dar principesa închise mapa și pentru prima dată își permise să arboreze un zâmbet care îi transformă chipul.

— Îmi plac la nebunie, spuse ea simplu și Flame simți că explodează într-un val de ușurare.

— Mă bucur foarte mult, spuse Flame, apoi râse, întrebându-se dacă mai rostise vreodată o afirmație atât de profundă. Cele două femei radiau una către cealaltă într-un sentiment de înțelegere și emoție reciprocă.

Justin se ridică încet în picioare:

— Principesă, sperăm că veți accepta să luați dejunul cu noi. Vocea lui era de o politețe perfectă, ascunzând cu îndemânare furia care îl stăpânea. În pofida daunelor care ar fi afectat Halcyone, Justin sperase că principesa va respinge proiectele surorii lui.

Dar zâmbi fermecător când Sofia di Maggiore acceptă cu bucurie invitația la dejun. În timp ce o conducea către sufrageria somptuos decorată, își lăsă mâna s-o mângâie ușor înjumătățea de jos a spatelui. În timp ce Justin o ajuta să se așeze cu o galanterie ostentativă, Flame îl văzu pe Frank Jensen care trecea prin dreptul ferestrei deschise, cu unul dintre câinii fratelui ei alergând fericit pe lângă el.

Flame știa de ce se află Frank aici, firește. Fusese de față când Reece îi înmânase un dosar despre Justin cu câteva zile înainte ca ei să plece la Veneția. Flame nu întrebase ce era în dosar – nu era sigură că dorește să știe. Spera numai că

psihiatrul va reuși să-l ajute pe fratele ei și, după ce îl cunoscuse, se convinsese că va izbândi. Frank emana putere, dar și înțelegere în același timp. Chiar și Flame simțea că interacționează cu Frank. Și observase că Justin vorbește cu el mai mult decât cu oricine altcineva. Se străduia să se țină cât mai departe de ei. Owen și Francesca se oferiseră să vină și ei ca să-i acorde sprijin moral, dar Reece le spusese că Frank dorea să aibă un teren liber. Francesca nu ridicase niciun fel de obiecții. Știa la fel ca toți ceilalți că Justin are nevoie de ajutorul pe care se pregătea să i-l ofere Frank.

— Așadar, îi spuse principesa lui Flame, în timp ce se servea primul fel. Vei supraveghea fabricarea propriu-zisă a bijuteriilor, nu-i așa? întrebă ea, emoționată și nerăbdătoare acum să pună mâna pe piesele reale.

— După ce se taie pietrele, desigur, spuse Flame. Dar tăierea pietrelor este domeniul lui Gunther. Și firește, spuse ea, prinzând privirea lui Justin, fratele meu va avea dejucat un rol chiar și mai important, va trebui să se asigure că avem toate livrările necesare, că s-a elaborat graficul de execuție și... o mie și unu de lucruri la care eu încă nici nu m-am gândit!

Justin zâmbi printre dinții încleștați când principesa îi puse o mână pe braț. Unghiile ei cu manichiura roz foarte îngrijită contrastau plăcut cu costumul lui.

— O, eu știu cât de bine este organizat Lord Justin, spuse ea și pipăi cu degetele bijuteria de email pe care „o făcuse” chiar ea în timpul ultimei vizite la Woodstock. Nu observă cum ochii lui Justin aruncau fulgere de furie. El se sili să-i zâmbească când în realitate ar fi vrut să urle. N-avea nevoie ca sora lui geamănă să-l laude. Naiba s-o ia de încrezută!

Sophia se întoarse din nou către Flame, clipind din ochi.

— Așadar, Lady Flame, după ce frumoasele dumitale desene vor prinde viață vei avea ceva timp liber. Presupun că ți-ai făcut deja planuri în acest sens.

Fața lui Flame se aprinse ca o lumânare.

— O, sigur că da, spuse ea febril. În mod sigur. Mă duc în Australia! rosti ea cu emfază și Sophia oftă. A, ce însemna să fii tânăr și îndrăgostit. Căci principesa era sigură că frumoasa roșcată nu se ducea până acolo numai ca să vadă cangurii.

Aflat la sute de metri sub solul roșu și ars de soare al Australiei, Reece privi neliniștit la lampa de deasupra capului

care începuse să se clatine. Nu-i plăcea treaba asta.

— De cât timp face așa? îl întrebă el pe Mike Faraway, șeful de schimb.

Mike, un miner grizonat, cu experiență, clătină din cap.

— De câteva zile. Dar, așa cum spuneam, n-am găsit nimic.

Reece încuviință din cap. Ordonase să se oprească toată activitatea când Mike venise și îi raportase, iar acum se uita de jur-împrejur, la fel de nedumerit ca și angajatul lui. Totul părea să fie în ordine, inginerii dăduseră undă verde pentru mină, toate regulamentele de protecție a muncii erau respectate cu strictețe și totuși…

— Ce spune seismograful? întrebă el dintr-odată.

Mike ridică din umeri și își scoase casca de protecție numai atât cât îi trebui ca să-și șteargă sudoarea de pe frunte.

— Nimic, spuse el cu vocea uscată de emoție și îngrijorare. Stă nemișcat de când a avut loc prăbușirea.

Reece dădu din cap. Mina lucrase în parametri normali mai multe zile înainte ca el să ordone ultima oprire a producției. Dar dacă Mike Faraway era îngrijorat, și Reece era îngrijorat.

— Fă-mi o favoare, Mike, și vezi dacă a înregistrat ceva acum. Lampa nu se mai clătina, dar el tot nu se simțea bine.

Mike dădu din cap și plecă; câteva minute mai târziu Reece auzi zgomotul cunoscut al liftului din puțul principal care pornea în sus. Un timp rămase cu privirea ațintită în sus, apoi se duse către bârnele principale. O împinse cât putu de tare pe una dintre ele, dar, așa cum era de așteptat, aceasta era tare ca stânca.

Zgomotul liftului care se întorcea îl făcu să se încrunte. Mike nu se putea întoarce așa de repede și se întrebă cine îi nesocotise ordinele de a nu intra în mină până nu se rezolvă problema. Ridică din umeri și se duse la următoarea bârnă. Dintr-odată, un fior de gheață îi aleargă pe spinare. Privi în sus și zări o ploaie ușoară de praf. Undeva, deasupra lui, ceva se mișcase. Ridică privirile și praful fin i se împrăștie pe față.

— Bună, frumosule, spuse Flame și lui Reece mai că îi veni să țipe. Timp de o clipă se gândi că probabil pătrunseseră gaze în cameră și începuse să aibă halucinații. Apoi se întoarse și o văzu. Flame se aruncă în brațele lui, făcându-l, în exuberanța ei, să se dea un pas înapoi.

— Flame? Ce naiba…?

Cine îi dăduse drumul să intre aici? Dar știa mai bine ca oricine altcineva că nimeni nu i se putea opune lui Flame, dacă ea își băgase ceva în cap.

— Nu mai puteam să aștept nicio clipă, spuse Flame. Se întinse și-l sărută cu atâta ardoare, că Reece fii convins că o să-i absoarbă și ghetele din picioare. Brațele i se strânseră în jurul ei și inima îi bătea fericită. Când se desprinseră unul de altul, ochii lui străluceau în lumina palidă.

— Nu trebuia să vii aici. E periculos.

Abia apucase să rostească cuvintele și simți vibrațiile în ureche. Păli imediat.

— O, Dumnezeule, nu, șopti el. Nu acum!

— Reece? spuse Flame, apoi auzi și ea. Un huruit profund și amenințător. Sub ea, pământul începu să vibreze. Era ca și când ar fi fost pe un pod și un tren ar fi trecut în mare viteză pe sub ea. Clipi în timp ce umbrele începeau să se lungească într-un mod cumplit, înfricoșător, iar luminile de deasupra ei începură să se clatine amenințător. O cuprinse un val de spaimă care o amorți aproape complet. Reece?

Vocea ei deveni un țipăt ascuțit și înspăimântat. Se apropie și se agăță cu toată forța de el. Huruitul crescu tot mai mult prevestind o prăbușire iminentă, iar ea strigă cuvintele despre care era sigură că vor fi ultimele din viața ei:

— Reece, te iubesc!

Reece n-o auzi. O aruncă disperat la podea, apoi se aruncă peste ea în momentul în care lumina se stinse și fură azvârliți brusc într-un întuneric atât de profund că își simțea sufletul sfâșiat. Flame simți, căci nu vedea nimic, simți pământul care se prăbușea peste ei și mai avu timp numai pentru un ultim gând.

Cel puțin vor muri împreună.

Walt Matthews ridică ochii surprins să-l vadă pe Justin intrând în biroul lui.

— Lord Justin! Nu știam că ați venit la Londra.

Îi arătă grăbit un scaun.

— Felicitări pentru ziua de ieri, my lord, spuse el cu o voce mai blândă și mai caldă. Am auzit că principesa a fost încântată de colecție.

Justin zâmbi dar, în mod curios, ochii lui păreau morți.

— Da, așa este, spuse Justin și vocea i se încălzi puțin. De

aceea am venit să văd specificațiile dumitale.

Walt avea de departe cele mai detaliate specificații ale proiectelor originale ale lui Flame. Flame și Reece aduseseră un seif mic în camera lui Flame, cu o combinație pe care nimeni nu avea să i-o dezvăluie. Ca și când asta ar fi putut să-l oprească, își spuse el disprețuitor. Acum se lăsă pe spătarul scaunului și îi zâmbi lui Walt. Scott urma să dea telefon peste cinci minute. Ar trebui să-i dea drumul.

— Trebuie să calculez necesarul de aprovizionare și mâna de lucru, explică el. Colecția trebuie să fie gata de Crăciun.

Walt încuviință din cap. Era logic. Și totuși… Walt nu avea nici cea mai mică încredere în contele de Ravenscroft. Cu toate acestea, știa că nu-i poate refuza ceea ce îi cerea. Se duse la seiful său, dar avu grijă să stea cu spatele când formă combinația. Îi dădu, cam fără să vrea, specificațiile lui Justin, care își scoase carnetul și începu să-și ia note sârguincios.

Walt îl urmărea din priviri, întrebându-se oare de ce nu se simte deloc în largul lui. Justin era un manager admirabil și nimeni nu se îndoia de faptul că avea o contribuție foarte valoroasă. Gândurile îi fură întrerupte de soneria telefonului și, când răspunse, Justin văzu că se albește la față.

— O, nu! A pățit ceva? Urmă o pauză apoi Walt înghiți cu greu. Vin imediat.

Închise telefonul repede și se ridică de pe scaun, apoi șovăi o clipă, uitându-se la Justin.

— Trebuie să plec, my lord. A avut loc un accident. Soția mea…

Justin dădu din mână nonșalant. Bunul și bătrânul

Scott!

— Sigur că trebuie să te duci. Nu-ți face griji pentru astea. Bătu cu palma peste mapă. O să am grijă să fie puse înapoi în seif.

Walt dădu din cap și se grăbi să plece. Dar când trecu pe lângă biroul secretarei se opri.

— Domnișoară Winter, scoate copiatorul din priză. Arătă cu mâna spre o mașină din birou. Și pune un bilet cu „În revizie” pe el. În cazul în care contele de Ravenscroft încearcă să-l folosească, să-i spui că s-a stricat. Înțelegi?

Domnișoara Winter clipi din ochi, dar încuviință și îndeplini în mod eficient ordinele șefului ei. Dădu din cap cu gândul la

slăbiciunile și ciudățeniile celor bogați, dar contele nu ieși din biroul lui Walter ca să ceară să utilizeze copiatorul. Nu avea nevoie de el. Avea în buzunar un aparat de fotografiat minuscul. Făcu atent trei fotografii ale specificațiilor, apoi puse mapa cu grijă înapoi în seif.

Îi zâmbi fermecător domnișoarei Winter când ieși din birou.

28

În întunericul profund, Flame auzea bătăile îngemănate ale inimilor lor – a ei rapidă și cuprinsă de panică, a lui Reece, strâns aplecat peste ea, liniștindu-se rapid, devenind regulată și încurajator de puternică. Începu să se miște, se ridică pe coate și Flame se agăță de el, înspăimântată dintr-odată că are de gând s-o părăsească acolo și n-o s-o mai găsească niciodată în întunericul acela cumplit.

— E-n ordine, spuse el, trebuie să aprind lămpile de rezervă.

Vocea lui era puternică, sigură și atât de încântător de vie. Trebui să facă un efort ca să-și desprindă mâinile de el și aștepta apoi un timp care i se păru o veșnicie. Apoi o rază mică și tremurătoare de lumină străpunse întunericul și văzu că el ținea în mână lămpașul fixat în casca de protecție. În jurul ei, pardoseala era acoperită de o grămadă de moloz. Știa că probabil ar fi fost moartă dacă Reece nu ar fi apărat-o cu trupul lui.

Conștient de faptul că dispunea de puțin timp și lumină, Reece căută rapid, în timp ce Flame se întreba cât aer mai aveau. Încercă să respire mai puțin, dar praful care plutea peste tot îi ajunse în gât și o făcu să tușească puternic. Se simți însă infinit mai bine când se aprinse mai întâi o lumină, apoi alta. Se întoarse încet, sprijinindu-se pe mâini și genunchi, și se ridică în picioare. O durea tot trupul.

— Trebuie să stai culcată și nemișcată, spuse Reece desprinzându-se din întuneric cu un chip atât de familiar încât Flame simți că îi dau lacrimile. Poate ți-ai rupt ceva.

— N-am nimic, spuse ea cu o voce remarcabil de puternică și sigură date fiind împrejurările. Privi de jur-împrejur. Trecerea prin care venise nu mai era decât un perete de pietre și moloz. Niște bârne mari de lemn străbăteau de-a lungul și de-a latul caverna ca niște bizare obstacole de curse. Cu toate acestea, Reece o cercetă peste tot și abia după aceea se duse la locul unde se produsese prăbușirea și îl examină în detaliu. Știind că nu poate să-l ajute, Flame găsi o piatră mai mare într-o zonă care părea sigură și era ceva mai curată și se așeză, cu picioarele tremurând, neajutorată. Consecințele situației lor începură să i se dezvăluie treptat. Era un adevărat coșmar. Să fii îngropat de viu, poate fără a mai fi găsit vreodată. Să te sufoci cu încetul, să simți cum viața ți se scurge din trup. Un nod de

plâns i se urcă în gât, dar îl înghiți repede. Nu avea de gând să se lase cuprinsă de panică sau de isterie. Și apoi, Reece era cu ea; se gândi imediat la aceasta și simți cum orice urmă de isterie sau panică dispare. Îl privi cum se mișca în întuneric, bucuroasă acum de prezența sigură și reconfortantă a omului pe care îl iubea. Reece se întoarse peste câteva minute și îngenunche în fața ei pentru a-i lua mâinile reci în mâinile lui. Pe fața lui nu era nicio urmă de teamă.

— Nu e chiar așa de rău cum pare. După semnele de măsurătoare de pe perete, cred că nu este o cădere foarte densă. Cu siguranță că cei de sus au auzit-o și probabil că au și pornit în căutarea noastră.

Flame încuviință din cap. Dacă așa spunea el, era de acord. Să ne prefacem că totul este în ordine.

— Primul lucru pe care o să-l facă o să fie să ne trimită o telegramă.

— O telegramă? întrebă ea uimită.

— Un furtun. Pentru aer și ca să vorbească cu noi.

— Cât aer crezi că mai avem? Făcuse un efort ca să pună această întrebare. Ochii lui Reece se îngustară când privi în jos la capul ei plecat. O apucă de bărbie și o ridică în sus. Numai când ochii ei căprui înspăimântați priviră în ochii lui, îi zâmbi blând.

— Aerul nu este o problemă, Flame. Acesta este unul din puțurile centrale. Uite acolo! întoarse lampa și Flame văzu un tunel lung, blocat numai pe jumătate, care ducea mai departe.

— Și nu putem merge pe acolo? Speranța îi crescu în piept, dar fu zdrobită imediat, când el dădu din cap.

— Nu, iubito, nu se poate. Dar ideea este că în aceste tuneluri sunt o mulțime de puțuri de ventilație – o să avem aer din belșug, oricât am sta aici.

Nu mai adăugă că nu găsise decât o singură sticlă de apă și că aceea se spărsese, lăsând numai o infimă cantitate pe fund pentru fiecare dintre ei.

— Fă-mi o favoare. O ridică încet în picioare. Vino aici și urmărește zidul acesta... O conduse cu grijă peste resturile de perete de mină spre locul unde pietrele se năpustiseră peste ea.

— Vreau să stai aici și să asculți. În momentul în care auzi ceva, orice, cel mai mic sunet, vreau să mă strigi. OK?

Flame încuviință din cap; apoi, când el se întoarse cu spatele

către ea, îl trase de mâini.

— Unde te duci?

Reece se întoarse, blestemându-se în gând pentru nechibzuința sa.

— Păi, unde să mă duc? întrebă el. Gânguritul ei nu mai sunase niciodată atât de minunat. Vreau să examinez locul de jur-împrejur, să verific dacă nu mai sunt puncte slabe, să testez pereții ca să văd dacă nu există posibilitatea unei alunecări suplimentare.

— OK.

Vocea ei micuță suna foarte hotărâtă și curajoasă, iar Reece simți cum inima i se umflă de mândrie. Se aplecă și o trase ușor către el, iar trupul ei cald se lipi de al lui ca un pisoiaș. O mângâie încet pe păr, liniștind-o în tăcere, apoi își apropie buzele de ale ei. Aveau un gust de praf și de ceva dulce, iar Reece simți cum trupul lui se înfierbântă. Blând, dar ferm, o împinse la o parte. Acum nu era momentul pentru așa ceva.

— Nu-ți face griji. O să vină curând după noi, avem întotdeauna echipamente speciale la îndemână. O să ajungem la timp pentru cocktail.

Flame râse, deși știa că spunea asta numai ca s-o înveselească pe ea. Dar după ce plecă, nu se mai simți chiar așa de înspăimântată. Se întoarse la zidul de piatră din fața ei și oftă adânc, își apăsă urechea pe stâncă și ascultă cu atenție. În spatele ei, Reece căuta în zadar apă.

Nu este chiar Hatton Garden, își spuse Justin cu un zâmbet strâmb în timp ce își parca mașina în apropiere de râu, departe de docurile noi din Londra despre care se vorbea atât. Străzile de acolo erau mohorâte și cenușii, dar în fața lui era depozitul deținut de Felix Barstowe și asta era tot ceea ce conta. Justin se apropie de ușa înaltă de metal și bătu. Sunetul se auzi cu un ecou puternic înăuntru. Amintindu-și ceea ce îi spusese Scott Tate despre Felix Barstowe, se întrebă nonșalant ce mai făcea lumea interlopă în zilele acelea.

Gândul acesta îl făcu să zâmbească, iar răceala acelui zâmbet fu suficientă ca să-l intrige pe bărbatul care îl privea acum din interiorul depozitului pe ecranul monitorului atașat la o cameră ascunsă. Felix Barstowe avea vreo patruzeci de ani, era foarte slab, foarte inteligent și foarte ticălos. Omul care era mâna lui

dreaptă, cunoscut numai pe numele de Sandy, stătea lângă el.

— Dă-i drumul contelui înăuntru, Sandy, spuse Felix, cu o voce blândă, aproape în șoaptă. Justin intră în birou ținând strâns în mână servieta de piele și trebui să facă un efort ca să-și amintească toate instrucțiunile primite de la Scott. Felix Barstowe era escroc de profesie, așa îl informase Scott, punând accent pe cuvântul „profesie”. Fă târgul direct, simplu și sigur, și n-o să ai probleme. Totul păruse atât de simplu și sigur în sanctuarul bibliotecii de la Ravenscroft. Acum, numai așa nu se simțea. Justin dădu din cap către Barstowe.

— Lord Justin. Te rog să intri.

Justin clipi la auzul unei voci atât de mieroase, dar se așeză pe scaun, și, fără nicio introducere, deschise servieta. Felix Barstowe își încrucișă degetele și îl privi atent pe Justin, în timp ce acesta scoase un teanc de hârtii.

— Presupun că asociatul meu, domnul Tate, v-a informat că vreau să fac o anumită afacere cu dumneavoastră, începu precaut Justin.

Felix încuviință.

— Ce anume aveți, mai exact, în minte?

Fără un cuvânt, Justin îi întinse fotografiile. Felix le examină în tăcere. Când termină, se uită curios la Justin.

— Nu sunt acestea proiectele pentru colecția de bijuterii a prințesei italience?

Justin nu era surprins că Barstowe era informat.

— Unele dintre ele, da, recunoscu el crispat. Vreau să faceți niște bijuterii false exact ca cele din aceste fotografii. Felix observase că unele pietre, de regulă cele din piesele cheie, fuseseră marcate, iar specificațiile lor mărite.

— În seara de dinaintea prezentării pieselor, vreau ca oamenii dumitale să înlocuiască pietrele autentice cu cele contrafăcute, continuă Justin, cu o voce complet lipsită de orice inflexiuni.

— Este o lucrare periculoasă și de mare măiestrie, remarcă Felix.

— Eu sunt proprietarul atelierului unde vor fi depozitate produsele finite. Vei găsi sistemele de alarmă deconectate. Am și combinația de la seif.

Felix examină din nou desenele. Avea oameni care puteau să facă pietrele false, dar era nevoie de un meșter foarte priceput care să scoată pietrele adevărate și să le înlocuiască cu cele

false.

— Presupun că doriți ca înlocuirea să se facă în așa fel încât numai un bijutier experimentat să-și dea seama de diferență.

— Exact, spuse Justin. Voia să fie suficient de bine executate pentru ca principesa să nu-și dea seama. Falsul va ieși la iveală numai după ce le va da spre o evaluare independentă.

— Acesta va fi sfârșitul companiei Halcyone, spuse Felix, cu o nuanță de curiozitate în voce.

Justin zâmbi rece.

— Știu, spuse el, dar nu mai făcu niciun alt comentariu. Deschise servieta din nou și începu să așeze câteva teancuri de bancnote pe masă. Zece mii de lire înainte. Alte cincizeci după ce se face substituirea.

Felix Barstowe dădu din cap, se ridică încet în picioare și întinse o mână cu o manichiură foarte îngrijită.

— S-a făcut.

— Alo, acolo jos, mă auziți? Domnule Dexter!

Vocea era înfundată și venea printr-un tub lung de plastic care apăruse brusc printre crăpături ca un fel de uriaș vierme subteran. Flame se ridică în picioare scoțând un mic strigăt.

— Reece! Vino repede! Uite!

Reece se urcă pe stâncă și apucă cu grijă tubul, trăgându-l mai mult în cavitate. Își puse gura la tub și strigă tare:

— Da, te aud. Nu sunt singur aici, Lady Flame Syramore-Forbes este cu mine. Ați înțeles?

Urmă o secundă de liniște uimită, apoi vocea reveni:

— Înțeleg. Sunteți doi acolo jos. Este cineva rănit?

— Nu, nu sunt răniți. Puțul este liber în spate, așa că aerul nu este o problemă.

Spera ca Flame să nu înțeleagă de ce pusese accentul pe cuvântul „aer” și în același timp că Mike Farawy, a cărui voce o recunoscuse, să fi înțeles.

— Înțeleg. Aerul nu este o problemă, se auzi din nou vocea lui Mike, care îi dădea de înțeles că pricepuse perfect. Aveți vreun recipient?

— Casca mea de protecție, strigă Reece și privi în jos către Flame. Aceasta se uita la el cu sprâncenele ridicate într-o expresie de uimire.

— Rămâneți acolo, strigă Mike. Flame se uită mai uimită ca

oricând cum Reece își scoase casca de protecție și o ținu sub furtun. Abia când văzu că pe acesta începe să curgă apă înțelese ce făcea. Nu-i trecuse nicio clipă prin minte să se întrebe dacă aveau apă și ce urmau să bea. Când casca se umplu, Reece trase tare de furtun și câteva secunde mai târziu fluxul de apă încetă. Fără un cuvânt, Reece îi întinse casca plină ochi. Flame o luă și porni cu mare grijă cu prețioasa încărcătură, găsi două pietre apropiate și așeză cu atenție casca între ele, fără să verse o picătură.

— Care e situația, Mike? strigă din nou Reece în furtun și Flame se apropie repede de stânci, vrând să audă ce se întâmplă.

— Nu e prea rău, șefule. O să vă scoatem de acolo în vreo zece – șaisprezece ore.

Reece dădu din cap, apoi strigă din nou în furtun.

— Foarte bine. Ce fel de mașini intenționezi să folosești?

Flame ascultă discuția tehnică ce urmă, dându-și încet seama că totul va fi bine în cele din urmă. Vor trăi! Amândoi!

Afară, Mike Faraway se îndepărtă de locul prăbușirii, căci Reece Dexter îi spusese tot ce avea nevoie să știe. Acoperișul nu era foarte sigur. Trebuiau să aibă mare grijă. Chiar foarte mare. Oameni se strânseseră în jurul liftului, li informă rapid despre poziție și situație și în aer se instală o tensiune aproape palpabilă când le spuse că în puț intrase o femeie. Or să cadă capete pe chestia asta, dar acum erau alte lucruri mai importante de rezolvat. Și Reece era iubit de oameni și respectat în toată mina. Iar femeia la fel. Ideea că o femeie este prinsă acolo jos, sub dărâmături, era suficientă pentru a înfierbânta sângele cinstit al oricărui mascul australian.

Mike se duse repede la birou, luând cu el pe trei dintre cei mai buni oameni ai lui. Dar Mike știa că mai avea de îndeplinit încă o sarcină înainte de a începe acțiunea de salvare. Luă cu inima grea agenda cu numerele de telefon personale ale lui Reece Dexter și începu să telefoneze.

Valetul răspunse imediat și porni s-o caute pe Giulietta, care se afla în salonul principal, unde supraveghea partida de bridge, la care în momentul respectiv Owen și Francesca câștigau. Părăsi jocul de cărți cu un murmur de scuze și răspunse la telefon. Ascultă cuvintele lui Mike Faraway cu o expresie de

tristețe pe față. Abia când i se spuse că și Flame era prinsă sub dărâmături, începu și ea să vorbească:

— Venim acolo cât mai curând posibil. Între timp, continuați operațiunea de salvare așa cum credeți de cuviință.

Mike Faraway, aflat la câteva mii de kilometri distanță, nu se putu împiedica să nu zâmbească la auzul tonului poruncitor al vocii. Îi dădu toate asigurările, apoi închise telefonul. Se uită la oamenii lui.

— Hai să mergem la treabă, spuse el posomorât.

Nu era nevoie să mai adauge nimic altceva. Știau cu toții care sunt riscurile. Dacă tavanul ceda în timp ce ridicau dărâmăturile…

Frank Jensen îl urmărea de aproape pe Justin care închidea telefonul. Tocmai mânca atunci când Chamberlain adusese telefonul, scuzându-se că este vorba de un telefon urgent. Din momentul în care Justin spuse „da”, simți un fel de prevestire sumbră. Urmărind atent chipul pacientului său, văzu o undă de emoție stranie care îi traversa ochii albaștri – uimire, încântare, furie, îngrijorare și, în cele din urmă, chiar ironie. Închise telefonul cu un zâmbet rece, aproape disperat care încă îl mai deruta. Justin era un caz foarte dificil – atât victimă, cât și potențial pericol, un pacient, dar și un adversar periculos.

Mintea lui Justin zburda. Reece și Flame îngropați într-un accident în mină. Era prea frumos să fie adevărat. Cei mai mari dușmani ai lui s-ar putea să moară, iar el nu va trebui nici măcar să miște un deget.

— Era mama, spuse el calm. Se pare că a avut loc un accident la una din minele lui Reece. Se întoarse către farfuria lui, dar Frank nu se lăsă păcălit.

— E cineva rănit?

Justin ridică din umeri.

— Reece și Flame au fost prinși sub dărâmături. Or să încerce să-i scoată.

Justin zdrobi un cartof și îl mâncă cu o încântare vizibilă. Frank îl privea atent.

— Te aștepți să-ți spun că nu ai inimă? Să fac scandal și să te cert pentru că ești așa de rece?

Frank ridică și el cuțitul și furculița și continuă să mănânce. Nu putea face nimic pentru prietenul lui, în afară de a fi

îngrijorat și de a se ruga. În momentul de față, singurul om pe care l-ar putea ajuta era cel care ședea chiar în fața lui.

— Îmi pare rău, spuse Frank, ridicând paharul cu vin. Nu cred că și ție. Chipul tău a fost o priveliște foarte interesantă la momentul respectiv, Justin, continuă el, observând că tânărul a tresărit puternic. Chiar foarte interesantă, sublinie el încet. De ce nu-mi spui de ce este accidentul acesta o ironie?

Justin privi fix la el, încercând să-și alunge panica pe care numai Frank Jensen era în stare să i-o provoace. Justin dorea atât de mult să-și deschidă inima în fața lui că simțea o durere aproape fizică. Dar nu era posibil ca acesta să afle ceva despre Felix Barstowe și despre pietrele false, iar dacă Flame și Reece vor muri, nu va mai ști nimeni altcineva. Justin știa mai bine ca oricine altul să păstreze un secret. O să-l plătească pe Barstowe ca să renunțe la plan și va primi toate laudele pentru comandă. Viața lui va fi din nou perfectă.

Apoi simți cum privirile îi sunt atrase din nou înapoi, către Frank Jensen, care îl privea în continuare cu răbdarea și compasiunea lui obișnuite, și se întrebă cu o durere ascuțită în inimă pe cine își închipuia el că păcălește.

29

Flame simți cum pietrele de sub picioarele ei încep să alunece și dădu disperată din brațe încercând să se apuce de ceva. Îl auzi în față pe Reece care îi striga să fie atentă și o clipă mai târziu două brațe puternice o apucară strâns, făcând-o să se simtă din nou în siguranță. Flame privi în spatele ei, dar în lumina foarte slabă abia dacă putu distinge ceva. Dar era și asta ceva. Își închipui că urcaseră cam trei metri deasupra mormanului de pietre care îi despărțea de tunelul ce ducea mai departe, în mină.

— De fapt... de ce facem asta? reuși ea să rostească gâfâind.

Deși avea o formă fizică foarte bună, urcatul pe stâncile care alunecau mereu de sub picioare în întunericul aproape absolut și în aerul stătut și plin de praf îșI spunea cuvântul și Flame simțea cum sudoarea i se scurge între omoplați și de-a lungul gâtului. Reece ajunse în vârf și se uită în jos, luminând cu lampa în încercarea de a găsi cea mai bună cale de coborâre.

— Reece?

Se întoarse către vocea pe jumătate supărată și pe jumătate amuzată și o văzu cum se ridică în picioare alături de el.

— Când vor începe să sape acolo sus, arătă el către spațiul pe care tocmai îl părăsiseră, este foarte probabil să disloce alte pietre și sfărâmături din tavan.

Flame își mușcă buzele.

— Așadar, aici suntem mai în siguranță?

— Așa cred.

Flame se uită la el. Era murdar, furios, foarte mascul și Flame simți imediat o dorință puternică în pântec. Văzând că tavanul era la numai câțiva centimetri de părul negru al lui Reece, îi veni în minte un gând care o făcu imediat să tremure.

— Reece, dar dacă, atunci când încep să sape ca să ne scoată, se produce o altă prăbușire și ne închide de tot aici? Vor trebui să sape din nou după noi?

Reece dădu afirmativ din cap.

— Este posibil. Dacă se întâmplă așa ceva, vor putea să ne scoată de aici. Însă dacă stăm acolo și ne acoperă pietrele.

Privi cu atenție la marginea mormanului de pietre și puse un picior mai jos, ascultând zgomotul amenințător făcut de pietre și de praf în timp ce le testa rezistența.

— Haide, cu cât stăm mai mult aici să ne gândim, cu atât va fi

mai rău. Încearcă să păşeşti exact acolo unde păşesc eu şi ţine minte un lucru.

Se întoarse către ea şi o privi cu ochi blânzi, văzându-i faţa palidă şi îngrijorată. Flame înclină capul într-o parte, alertată de gravitatea tonului lui şi ridică ochii întrebător către el.

— Da, Reece? Să-mi amintesc că mă iubeşti? spuse ea încet. Ştiu, şi eu te iubesc.

Reece se aplecă spre ea şi îşi puse blând ambele mâini pe obrajii ei, frecându-i cu dragoste nasul cu degetul mare.

— Ei bine, şi asta, şopti el. De fapt, voiam să-ţi spun că dacă ai să cazi, cumva, să ţii minte că eu sunt în faţa ta, aşa că să nu-ţi vâri coatele în coastele mele când aterizăm.

Flame clipi, văzu că buzele lui se arcuiesc într-un zâmbet şi mormăi:

— O, tu, nesuferitule! Apoi începu şi ea să râdă şi timp de câteva momente spaţiul gol din jurul lor le trimise ecoul râsului lui baritonal şi al râsului ei cristalin.

— Haide.

Reece o luă de mână, degetele lui se închiseră liniştitor deasupra degetelor ei şi începură să coboare împreună către un loc mai sigur. Uneori Reece aluneca şi îi dădea imediat drumul la mână ca să n-o tragă după el în cazul în care s-ar fi prăbuşit. Alteori aluneca Flame şi se lovea de spatele lui, tare şi neclintit ca o stâncă ce o apăra mereu de căzături. Când ajunseră în sfârşit la pardoseala de stâncă, Flame gâfâia din greu. Reece se duse imediat să găsească un loc bun unde să poată aştepta. Alese o cotitură din tunel unde, în cazul unor alte căderi de pietre, ar fi fost protejaţi cel mai bine. Calculă că lampa va mai lumina cel puţin douăsprezece ore. Şase ore trecuseră deja.

Flame se prăbuşi alături de el ca un copil istovit.

— Cât crezi că mai durează? întrebă ea încet, trecându-şi mâna pe fruntea transpirată. Deşi era irelevant, îşi spuse că arăta probabil ca naiba, cu părul plin de praf şi încâlcit, cu faţa murdară şi blugii uzi.

— S-ar putea să mai dureze ceva, o preveni blând Reece. Oricât între opt şi douăzeci şi patru de ore.

— O zi? făcu ea, încercând să nu lase vocea să-i sune atât de înspăimântată pe cât era ea. Se târî alături de el şi îşi rezemă fruntea de pieptul lui. Reece respiră adânc. Apropierea ei îl scotea din minţi. Chiar şi simpla atingere a degetelor ei pe obraz

făcea ca sângele să-i alerge mai repede prin vine. Spera că întunericul era suficient de profund ca fata să nu vadă umflătura care începea să se formeze pe sub blugii strâmți.

— Dumnezeule, ce cald e, murmură Flame și, ridicându-se agilă în picioare, își desfăcu cureaua de la blugi și îi lăsă să cadă la pământ.

— Ce faci? întrebă uimit Reece, urmărind cu privirile pline de dorință materialul moale care cădea la picioarele ei cu un fâșâit slab. Purta un tricou cu mâneci scurte și chiloți minusculi.

— E prea cald ca să mai port chestia asta, spuse Flame și dădu cu piciorul în blugii inofensivi, apoi desfăcu picioarele și își rezemă mâinile de coapse privind în jos, spre el. Și apropo de îmbrăcăminte neconfortabilă, blugii ăia ai tăi nu sunt prea... strâmți? Dacă nu ești atent, s-ar putea să-ți stânjenească circulația. Sau poate chiar ceva și mai important, adăugă ea, clipind din ochi cu un umor imposibil de stăpânit.

Reece se încruntă.

— Puteam să-mi închipui că ochișorii tăi lacomi nu puteau să nu vadă chestia asta.

Își desfăcu repede fermoarul cu un oftat de ușurare, incapabil s-o împiedice pe Flame să zâmbească zeflemitor.

— Știi ceva, spuse Flame gânditoare, privind în jurul ei, este prea cald și pentru ăsta. Apucă nemulțumită de marginile tricoului, încrucișă brațele și îl trase peste cap. Reece privea în sus la ea, incapabil să se miște. Flame privi spre el, apoi la pielea ei goală și palidă, care strălucea albă în lumina slabă. O sprânceană începu să se ridice încet. Și mai vorbești despre privirile mele lacome!

Flame scutură batjocoritor din cap. Reece înghiți cu greu în sec apoi luă sticla spartă și sorbi puțin.

— Tot îmi este prea cald, oftă Flame, stând în continuare în picioare în fața lui. Reece, ce să mai fac?

Reece se linse pe buze.

— Ai putea să-ți scoți chiloții, îi sugeră el răgușit, iar Flame privi în jos cu o uimire exagerată, bucurându-se de acest joc. Cel puțin, acum Reece nu mai avea expresia aceea preocupată. Oare accepta în sfârșit că își aparținea unul altuia?

— Păi, să știi că ai dreptate, Reece. Ochii ei ardeau ca doi cărbuni în timp ce se uita la el cum o privește. O clipă mai târziu, păși afară din lenjeria pe care o puse pe aceeași

grămadă.

Reece simți cum liniștea din jurul lui începe să vibreze în așteptarea momentului următor. Acesta veni repede.

— Nu este uimitor cum o bucățică de bumbac ca asta poate să fie ca o pătură într-o zi călduroasă? Cred că trebuie să scoatem tot.

Reece se uita cum își aruncă de pe ea ultimele obiecte de lenjerie intimă și își auzi propria respirație gâfâită care trimitea ecouri puternice în tunel. Fără un cuvânt, întinse brațele și Flame se repezi spre ele, îngenunchind cu picioarele depărtate, cuprinzându-l de ambele părți ale coapselor, cu brațele pe după gâtul lui, iar buzele ei găsiră buzele lui. Reece simțea înțepătura sfârcurilor ei întărite pe pieptul lui și își deschise rapid cămașa, fără să-i pese că nasturii se împrăștiară în întuneric lovindu-se de pietre.

Mâinile ei alunecară repede, ajungând la bărbăția lui întărită. Reece gemu, și picioarele îi tresăriră într-o reacție imediată. Zâmbind ca o felină satisfăcută, Flame își ridică încet buzele de pe buzele lui și îi gustă bărbăția cu vârful limbii. Apoi începu să-i sugă unul dintre sfârcuri, și aproape că își pierdu echilibrul în poalele lui, când Reece se întinse sub ea, închizând ochii cuprins de plăcere.

— Flame, murmură el, lăsându-se ascultător pe o parte la îndemnul mâinilor ei nerăbdătoare, în timp ce ea îi trăgea blugii în jos. Undeva, în fundul minții lui, înțelegea dorința ei nestăvilită, pasiunea ei. Apropierea morții era un imbold puternic. Psihologii considerau că actul sexual este o sfidare la adresa morții, iar actul procreației o negare a morții care nu trebuia să aibă victoria finală.

Când limba lui Flame se cufundă în adâncitura buricului lui, făcându-i pieptul să tresalte în extaz, își dădu seama că era adevărat – niciodată în viața lui nu se simțise mai viu decât în acest moment, când spectrul morții era atât de aproape.

Blând și aproape reverențios, mâna lui Flame îi încercui bărbăția. Strigătul ei mic de uimire era dovada fierbințelii și a forței catifelate pe care o simțea sub degete. Apoi lumea se răsturnă, Flame se trezi culcată pe spate și simți răceala pietrei pe spinare și pe umeri, dar și fierbințeala dorinței în stomac, în sâni, pe picioare, pe măsură ce el se urca mai sus peste ea. Simți mâinile lui, insistente și puternice, pe coapsele ei, pe care

le depărtară și închise ochii. Era pregătită – o, atât de pregătită! – pentru pătrunderea fierbinte a bărbăției lui în însuși centrul feminității ei. Când o pătrunse cu o mișcare blândă, profundă, Flame gemu, scoase un țipăt simplu, fără rușine, exprimând cea mai profundă plăcere. Simți cum pereții delicați din interiorul feminității ei se întind ca să-l primească pe invadatorul iubit și, o clipă mai târziu, când deschise ochii, întâlni privirea furtunoasă a bărbatului pe care avea să-l iubească cu toată inima, cu tot sufletul și trupul câte zile va mai avea de acum înainte. Indiferent că vor fi multe sau puține.

— Reece, spuse ea, cu lacrimi de bucurie în ochi. Fă dragoste cu mine așa cum n-am mai făcut niciodată. Te rog!

Reece o sărută apăsat, încercând să-i transmită printr-o mângâiere a buzelor ceea ce nu-i putea comunica prin voce. Și în acel moment Flame crezu că nicio femeie nu a fost niciodată așa de iubită ca ea – nici Julieta, nici Elena din Troia, nici Catherine Earnshaw, și nici Cleopatra. Când Reece înălță capul, Flame plângea încet, dar picioarele ei se încleștaseră în spatele lui și spinarea i se arcuia puternic, iar Reece simți că se pierde în pasiune. Se lăsă cu bucurie pierdut în dansul lacom al dragostei și o iubi până când i se termină și ultima picătură de putere, împrăștiindu-și semințele vieții în ea, ca un torent fierbinte, în timp ce gemetele ei de plăcere încă îi mai sunau ca un ecou în urechi.

Mike întâmpină limuzina și privi uimit cum din ea coborâră mai întâi Owen și Francesca, apoi Maria și în cele din urmă Giulietta. Știind că miroase probabil ca un țap în călduri, se prezentă timid.

— Vă rog să veniți la birou…

— Vrem să vedem ce se petrece, îl întrerupse neliniștită Francesca, cu o expresie chinuită la gândul fiicei ei prinse sub dărâmăturile minei.

— Draga mea, asta nu se poate, spuse ferm Owen. Oamenii aceia de jos muncesc în condiții foarte grele și fiecare dintre ei are ceva de făcut. Nu am face decât să-i încurcăm și să încetinim lucrurile și firește că acesta este ultimul lucru pe care îl dorim. Nu?

Mike îi conduse recunoscător către un birou minuscul și le spuse cât mai blând care erau ultimele noutăți, ce se întâmpla

chiar acum și ce se va întâmpla în curând, Francesca răsuflă ușurată când auzi că luaseră deja legătura cu Reece și cu Flame și că aceștia nu pățiseră nimic, că aveau suficient aer și că li se dăduse puțină apă. O clipă mai târziu, când Mike le prezentă cât mai delicat cu putință pericolul unei alte prăbușiri, ușurarea Francescăi se transformă într-o oroare înspăimântătoare. În cele din urmă, Mike se scuză și plecă repede înapoi la operațiunea de salvare. Owen și Francesca se așezară unul lângă altul pe o canapea veche de două persoane, ținându-se de mână în tăcere, cu ochii fixați la ceasul din perete. Încă trei ore, spusese Mike. Încă trei ore până să știe dacă copiii lor vor muri sau vor trăi.

Justin deschise ușa atelierului de la Woodstock și privi în jur. Gunther Voss asuda într-un colț, lucrând acum la un diamant în valoare de 350 000 de lire care va fi piesa centrală a colecției. În celelalte colțuri, ritmul era frenetic. Justin se duse încet spre colțul lui Gunther Voss, având grijă să nu-i distragă sau să-i deranjeze pe ceilalți lucrători. Undeva, chiar în acest moment, se executa o copie exactă a acestei pietre. Justin zâmbi sumbru când se gândi ce scandal va izbucni când experții principesei își vor da seama că acest diamant, precum și alte câteva pietre principale sunt false. O adevărată insultă la adresa principesei și a lumii bijutierilor, în general. Timp de o secundă, simți o împunsătură dureroasă în inimă gândindu-se la Halcyone, dar totul era din vina lui Flame. Aruncă o privire la ceas. Trecuseră aproape cincisprezece ore. Era oare sigur că muriseră deja?

Mike privi la Francesca și la Owen care așteptau albi la față lângă intrarea liftului, apoi la omenii din jurul lui. Ridică trist radioul la gură și dădu un ordin. Undeva departe, în adâncime, se auzi detunătura. Un bolovan uriaș care nu putuse fi ridicat nici cu cele mai puternice mașini, le bloca drumul. Numai dinamita îl putea muta din loc. O secundă mai târziu, auziră zgomotul provocat de pietrișul sfărâmat care cădea în gol și pe gura minei ieși un nor de praf gros. Oamenii așteptară o clipă, apoi se îngrămădiră în lifturi. Tremurând fără să se poată controla, Francesca se lipi de soțul ei, întrebându-se cum ar putea supraviețui cineva unei astfel de explozii.

Înăuntru, Flame țipă. Nu se putu abține, pentru că nu fuseseră

preveniți. Se îmbrăcaseră după ce făcuseră dragoste și acum stăteau întinși pe jos unul lângă altul, îmbrățișați, când explozia îi zguduise și le mugise în urechi, aruncându-le o cascadă de pietre și praf în ochi.

— La naiba, nu m-am gândit nicio clipă la asta, îl auzi ea pe Reece, undeva deasupra ei, în timp ce se chinuia să aprindă din nou lampa. Probabil că au dat de o stâncă pe care n-au putut s-o urnească din loc decât cu dinamită.

Flame se ridică în picioare tremurând.

— Oare a mers?

Dar nu exista decât o modalitate de a afla și în tăcerea sumbră se îndreptară înapoi, către locul inițial, neștiind ce vor găsi de partea cealaltă – libertatea sau un mormânt.

La suprafață, părinții lor tremurau și așteptau. Pentru Giulietta se găsise un scaun pliant pe care se așeză demnă, ținând bastonul rigid în față, cu ochii ațintiți pe intrarea liftului. Francesca se rezema de Owen, agățându-se de el strâns. Owen era în convalescență de câteva săptămâni și se lăsase tot timpul îngrijit cu dragoste de soția lui, iar acum era bine să simtă că el este cel care acordă sprijin altora. Dar îi vor mai ajunge forțele dacă își va pierde pentru totdeauna fiul? Trecerea timpului devenise un adevărat instrument de tortură.

Maria fu cea care îl auzi prima.

— Ascultați, spuse ea, plecând de lângă scaunul mamei ei către fiica ei. Aud un scârțâit. Trebuie să fie liftul.

— Da, privește la cablurile de oțel, spuse Owen, cu o voce emoționată, dar și plină de spaimă.

Liftul apăru în cele din urmă și unul dintre oamenii care așteptau deschise repede ușa de metal. O secundă, totul fu cufundat în liniște în timp ce oamenii care munciseră ca niște sclavi timp de optsprezece ore așteptau să vadă dacă viețile pentru care asudaseră atât fuseseră salvate sau nu. Apoi o siluetă păși în lumina soarelui, o siluetă care avea părul de aceeași culoare ca și soarele la asfințit, zveltă ca o trestie cu fața frumoasă ca o zeiță, și un strigăt de bucurie străbătu aerul. Zâmbind, Mike Faraway ieși din lift și se întoarse către Reece Dexter, care venea în urma lui. Reece simți bătăile pe umeri care veneau din toate părțile, zâmbind emoționat de sentimentul de camaraderie al celor din jurul lui, în timp ce strângea mâini și spunea mulțumesc către nenumărate fețe

murdare și fericite.

Flame privi uluită la frumusețea apusului de soare. Respiră adânc un aer care părea proaspăt și rece, plin de rouă ca aerul dintr-o dimineață englezească înghețată, și apoi își întoarse privirile către rudele ei care stăteau aliniate la câțiva metri distanță. Cu un strigăt de bucurie, alergă către ei, aruncându-se în brațele fericite ale Francescăi, și ambele femei izbucniră fără jenă în lacrimi.

— O, mamă, șopti încet Flame în părul mamei sale. E așa de bine să fii în viață!

30

Flame tot nu știa cum zburaseră ultimele trei luni. Fusese o perioadă de activitate febrilă, vecină adesea cu panica. Reece trebuise să rămână în Australia și promisese să se întoarcă în Anglia în momentul în care mina va fi declarată în afară de orice primejdie și din nou operațională în întregime. Flame, dând cu hotărâre la spate coșmarul accidentului, era ferm decisă să se întoarcă la normalitate, adică să supravegheze lucrul la comanda principesei. Fusese surprinsă că constate când intrase în atelierul de la Woodstock că lucrurile progresaseră serios. Mai mult chiar, după ce puse câteva întrebări discrete înțelese că niciunul dintre membrii personalului nu auzise de accidentul ei. Justin nu se obosise să-i informeze. O duru lucrul acesta. Justin o urăște probabil cumplit, își spuse ea cu tristețe, din moment ce se poartă așa.

Dar în cea de-a doua zi de când era la Ravenscroft, Frank Jensen o opri în bibliotecă și îi expuse progresul făcut de fratele ei până în momentul respectiv. Și, ascultând explicațiile lui Frank despre cauzele stării mentale a lui Justin, înțelese pe deplin, în sfârșit, singurătatea, tensiunea în care crescuse, suferința care fusese copilăria fratelui ei. Acum putea să-i ierte orice. Și în următoarele câteva săptămâni, în timp ce îl aștepta nerăbdătoare pe Reece și vedea cum desenele ei prindeau viață, devenind obiecte strălucitoare, tridimensionale, Flame constată și ea că Frank se apropie tot mai mult de Justin. Francesca și Owen erau și ei încântați de progresul lui.

Dar ceva nu era în regulă. Simțea ea asta. Fratele ei nu se mai uita la ea cu acea ură rece și calculată care o îngrijora. Erau momente fugare, dar tot mai frecvente când avea senzația că Justin așteaptă ceva.

Dar apoi Reece se întoarse și ea se simți imediat mai bine. În brațele lui, nu se mai trezea transpirată și tremurând, imaginându-și că tavanul se prăbușește peste ea sau că fratele ei geamăn mergea prin casă cu un satâr în mână. Acum, la trei luni, două săptămâni și cinci zile de la accident, Flame coborî pe scara largă, îndreptându-se spre sufragerie. Giulietta și Maria sosiseră ieri și se duse mai întâi la ele să le îmbrățișeze și să le sărute pe obraji.

— Mă bucur așa de mult că sunteți aici, șopti ea către străbunica ei, îmbrățișând-o lung pe bătrâna îmbrăcată

impecabil, într-o bluză de satin de culoarea safirului și o fustă lungă bej.

— N-aș fi lipsit de la așa ceva pentru nimic în lume, o asigură Giulietta.

Flame se așează alături de Reece, care îi luă mâna fără o vorbă și i-o strânse.

Flame știu chiar în clipa în care luă felia de pâine prăjită că nu va putea să mănânce nimic. Dacă își închipuise că fusese emoționată atunci când principesa se uitase la desenele ei, ei bine, fusese nimic față de ceea ce simțea acum. Peste numai douăsprezece ore, principesa se va uita la obiectele reale.

— Cel puțin putem să ne luăm micul dejun în liniște, oftă ea, căci absența tâmplarilor, zugravilor, decoratorilor, restauratorilor și a celor de la curățătoria de covoare făcea ca atmosfera să fie aproape idilică. Petrecerea nu mai urma să aibă loc la Londra, așa cum fusese planificat inițial, ci chiar la Ravenscroft. Alesese sala de bal ca locație principală – era mare, avea un plafon uriaș, pardoseală din faianță albă și neagră și ferestre franțuzești foarte mari. Cele patru saloane adiacente vor fi folosite ca sufragerii. Verificase de ieri totul și până și ea fusese impresionată de farmecul și frumusețea elegantă ale domeniului Ravenscroft. Își imagina deja încântarea fotografilor care vor vedea cu ochii lor bătrâna reședință, căci invitaseră ziariști de la toate marile reviste de specialitate.

Chamberlain apăru cu o figură prelungă și anunță că cei de la catering sosiseră deja. Flame mormăi ceva, luă un ziar și se ascunse în spatele lui, devenind brusc foarte surdă. Giulietta chicoti ușor, Francesca și Maria schimbară priviri grăitoare.

— Mă ocup eu, Chamberlain, spuse Francesca și se ridică de la masă aruncându-i fiicei ei o privire plină de afecțiune. Owen privi la Reece.

— Cred că o să am o criză de pescuit, spuse el.

— Și eu la fel, zise și Reece și îi făcu cu ochiul lui Flame care îi dăduse rapid un picior pe sub masă. Aceasta sâsâi din spatele ziarului:

— Lașule! Trădătorule!

Cei doi bărbați plecară zâmbind. Soneria de la ușă se auzi din nou și Chamberlain se întoarse cu o figură și mai lungă.

— Muzicienii, my lady. Spun că trebuie să-și instaleze

amplificatoarele.

Flame mormăi, dar fu salvată de o altă sonerie. Chamberlain reveni cu suferința întipărită pe chip.

— Electricienii, my lady. Ați comandat un iluminat special pentru sala de bal?

Da, comandase. Pentru masa pe care urmau să fie expuse bijuteriile.

— Ce-am făcut? murmură ea în spatele ziarului și, cu un oftat, îl împături furioasă. Frank Jensen alese tocmai acel moment ca să vină în încăpere.

— Niște oameni cu înfățișare ciudată s-au îngrămădit în hol, spuse el.

— Nu-ți face griji, iubito, spuse Giulietta, clipind din ochi. Nu mai trebuie să vină decât cei de la securitate și cei de la florărie.

Flame îi aruncă o privire și gemu ușor. Ieși ca o furtună, foarte încântată de ceea ce se petrecea. După ce puse toate lucrurile la locul lor și se întoarse la masă, apăru și Justin. Frank ridică privirile, dar nu spuse nimic când pacientul lui se servi cu o cafea și se așeză la masă.

Justin se uită la ceas. Trei și jumătate. Dacă oamenii lui Felix Barstowe ar fi fost prinși la atelier, ar fi auzit până acum. Așadar, totul era în ordine. Întâlni privirea surorii sale. Deci, va ajunge la închisoare? Probabil. Știa că el, unul, era la adăpost. Toată lumea cunoștea faptul că nu avusese nimic de-a face cu lucrarea. Dar până atunci, el va fi undeva, într-o casă de nebuni din Elveția, împreună cu Frank Jensen.

Flame simți un val de panică. Justin punea ceva la cale, simțea foarte clar. Dar ce putea să facă? Totul era perfect – chiar ea văzuse toate piesele în seara precedentă – toate erau superbe. Dar un fior, rău prevestitor, continua să-i dea târcoale. Și nu era singura. Frank era și el atent și își dăduse seama că ceva nu e în ordine. Justin vorbea… prea volubil. Era ca și când… ca și când ar fi renunțat. Ca și când ar fi fost dispus, în sfârșit, să renunțe la ura lui. Dar Frank îl cunoștea foarte bine. Nu ar fi fost atât de liniștit dacă nu ar fi fost sigur că a câștigat. Pentru Justin, totul era să câștige. Lui Frank nu-i plăcea deloc ce se întâmpla. Chiar și după ce părăsi camera împreună cu pacientul lui care fusese de acord să-l conducă sus, să-l viziteze pe Roger, își marcă în minte să stea de vorbă cu Reece imediat ce acesta își va face apariția. Și să-l avertizeze să stea cu ochii

pe Justin ca un vultur.

Primii oaspeți începură să sosească pe la ora Șase. Rolls-Royce, Bentley, Daimler, Jaguar și mașini mai sport, Ferrari, Lamborghini și Porsche începură să se aglomereze pe aleea de la intrare. Flame împreună cu familia ei stătea în hol, salutând fiecare invitat ca și când ar fi fost un cap încoronat. Oaspeții formau un amestec destul de ciudat: aristocrație engleză și italiană, oameni de presă, prieteni mai vechi și mai noi, lucrătorii de la Halcyone, firește, directori de companii. Flame îi făcu cu ochiul lui Walt Matthews și îl sărută pe obraz pe Gunther Voss care făcuse o treabă atât de extraordinară cu tăierea pietrelor. Owen, Reece și Justin purtau cu toții haine de seară – Reece și Owen fracuri negre, Justin, alb. Cât de frumoși erau, își spuse Flame, oprindu-și privirile pe Reece. Giulietta făcu o impresie deosebită asupra invitaților. Cu părul ei argintiu pieptănat în sus și silueta zveltă îmbrăcată din cap până-n picioare în mătase purpurie, radia frumusețe la cei optzeci de ani ai ei. Francesca, într-o rochie de catifea verde-smarald, iar Mafia, în tul bleu erau pieptănate impecabil și cât se poate de grațioase. Însă cea care tăia răsuflarea tuturor era Flame, cea care atrăgea deopotrivă privirile admirative ale bărbaților și privirile invidioase ale femeilor. Nedorind să o pună în umbră pe principesă, se hotărâse să-și pună o rochie de catifea neagră cu o tăietură foarte simplă, cu un decolteu în față și în spate în formă de V, care îi lăsa brațele și umerii goi. Fusta era crăpată de la gleznă până la mijlocul coapsei ca să-i dea posibilitatea să pășească cu pantofii cu tocuri înalte argintii. Avea la o mână un ceas-brățară de argint și cercei cu diamante – acestea erau singurele bijuterii pe care le purta. Desenate chiar de ea, firește. Știind că veneau la o sărbătoare a bijuteriilor, toate femeile invitate purtau tot ce aveau ele mai bun, ferm decise să nu se lase întrecute de altele. Dar cu părul ei roșu pieptănat în sus și căzând în cascade de valuri roșii, într-un plăcut contrast cu ansamblul ei de argint și negru, Flame era cea care atrăgea privirile, și nu marea de pietre strălucitoare purtate de celelalte femei.

La ora șapte punct, sosi oaspetele de onoare. Principesa intră în hol, atrăgând imediat toate privirile pline de admirație. Flame fu încântată să vadă că nu purta decât o rochie simplă de

catifea care îi lăsa brațele și gâtul dezgolite. Nu purta niciun fel de bijuterie.

Flame îi zâmbi sincer de bun-venit ieșind în întâmpinarea ei și spre deliciul publicului cele două femei se îmbrățișară fericite în delirul declanșat de fotografi.

— Draga mea, aș dori să-l cunoști și pe domnul despre care ți-am vorbit, spuse Principesa, trăgându-l de mână pe bărbatul lat în spate și chipeș de lângă ea către Flame. Acesta este soțul meu, Guido, Lady Halcyone Syramore-Forbes. Cunoscută pentru toți prietenii ca Flame.

Guido făcu un pas înainte și ochii lui albaștri scânteiau plini de umor.

— Înțeleg de ce i se spune așa, murmură el galant și îi sărută mâna. Și din nou toate aparatele de fotografiat și blitz-urile se puseră în mișcare. Cuplul regal începu să facă încet turul camerelor, stând de vorbă cu prietenii mai vechi, admirând tablourile frumoase și toată măreția decorului care îi înconjura. Flame tăcu un semn către orchestră și aceasta începu să cânte un vals de Johann Strauss, iar cuplul regal deschise dansul. Flame ținu pumnii strânși și se uită la ceas. Mașina blindată care trebuia să aducă colecția urma să plece peste o oră. Tresări, când o mână caldă se strecură în jurul taliei ei, apoi se topi în îmbrățișarea lui Reece.

— Dansați cu mine, frumoasă doamnă?

— Credeam că n-o să mă mai întrebi niciodată, șopti ea drept răspuns și porniră împreună pe parchetul de dans, uitând cu totul de faptul că fotografiile lor vor împodobi mâine dimineață toate ziarele la rubrica mondenă sub titlul răsunător „Regina bijuteriilor și Căutătorul de aur!”

În legătură cu mișcarea foarte delicată de la sala de bal către sufrageria principală și celelalte trei, Flame se bizuia pe Giulietta. Și mișcarea fu executată la ora opt fix, cu o grațioasă ușurință și dexteritate. La un semn din partea lui Flame, muzica se opri și, în liniștea care urmă se auzi gongul de la Ravenscroft – un dar din partea Prințului Regent – care își răspândi ecoul în hol.

— Doamnelor și domnilor, spuse Giulietta, cu vocea ei impunătoare care ceru și obținu imediat atenție totală. Masa este servită. Principesă, spuse ea întorcându-se către prințesă, sunteți de acord ca Lord Justin să vă conducă la masă?

Justin făcu un pas în față, aproape insuportabil de chipeș, iar Guido Luciano se uită galant la Giulietta.

— Încântat, contesă.

Toți ceilalți îi urmară încet în saloane, oaspeții mai importanți în salonul principal, unde luase loc și principesa, ceilalți fiind conduși în celelalte saloane de valeții în livrele impecabile. După ce toți se așezară la locurile lor, Flame aruncă o privire neliniștită la ceasul ei de argint, încastrat cu măiestrie în brățară.

— Relaxează-te, îi șopti Reece, așezat alături de ea. Mașina este păzită mai bine decât Fort Knox. O să vină.

— Știu, știu! mormăi ea drept răspuns și își îndreptă atenția către mâncărurile servite. Pe lângă cele mai fine șampanii și vinuri, se servi caviar și pate și alte delicatese care le tăiau respirația oaspeților, cum ar fi păuni prăjiți aduși de chelneri pe tăvi ținute sus, deasupra capului; penajul superb al păsărilor fusese așezat cu grijă la locul lui. Mai era friptură de rață, gâscă, fazan, vițel, miel, păstrăv și somon, homari. Pentru vegetarieni erau feluri de mâncare originare din Grecia, India, Polinezia și China. Urmară apoi deserturile – adevărate opere de artă –, prăjituri din toate fructele imaginabile, deserturi flambate care se aprinseră în sunetul muzicii de flaut, stârnind exclamații de admirație și aplauze în rândul oaspeților. Apoi veni un platou cu brânzeturi cu nu mai puțin de cincizeci și patru de sortimente. Se servi cafea venețiană autentică, dar pentru cei mai sofisticați era și cafea columbiană, keniană și din Costa Rica. Oaspeții se moleșiseră de mâncare și vin și sporovăiau încântați între ei; emoția creștea pe măsură ce se apropia marele moment al dezvelirii bijuteriilor.

Flame se scuză și se duse în sala de bal acum pustie. Echipa de securitate aștepta și cutiile de bijuterii se aflau pe masa lungă acoperită cu catifea.

Flame începu să le aranjeze rapid pe postamente, piedestaluri și rafturi. Făcuse de sute ori acest aranjament, folosind machete ale bijuteriilor, și termină într-un timp remarcabil de scurt. Frânghiile care urmau să-i țină pe oaspeți la distanță în timp ce principesa și soțul ei aveau să tacă turul expoziției erau deja la locul lor, apoi așeză ultimele boluri de cristal și argint cu gardenii în punctele strategice ale expoziției și răsuflă adânc. Expuse într-o formulă artistică avantajoasă pe catifeaua neagră

sub luminile strălucitoare care se răsfrângeau în miile de fațete, bijuteriile păreau însuflețite. Iar surpriza pregătită de Flame pentru principesa stătea ascunsă într-o cutie neagră în mijlocul mesei.

Flame zâmbi aprobator, făcu un semn din cap către gardieni, verifică dacă personalul ei se afla în punctele strategice, pentru orice eventualitate, apoi plecă. În timp ce se îndrepta spre salonul principal și se apropia de capul mesei, simțea că picioarele îi sunt ca de lemn. Principesa îi prinse privirea, văzu fața încordată și albă și zâmbi amabil.

— E timpul, nu-i așa?

Flame încuviință din cap. Încăperea se cufundă în liniște în timp ce principesa se ridică de pe scaun. Momentul culminant al serii îi redusese pe toți la tăcere. Cu Flame mergând în stânga ei și soțul la dreapta, principesa se îndreptă către sala de bal, urmată de aproape de ceilalți oaspeți. Nu fu nevoie să se spună nimănui că trebuie să rămână în spatele frânghiilor în timp ce Flame și oaspeții ei regali se îndreptau către mesele negre pe care se aflau exponatele strălucitoare.

Walt îl urmărea cu privirile pe Justin, căruia se pare că nu-i păsa că nu se afla în centrul atenției. Walt nu uitase telefonul fals pe care îl primise în timpul vizitei lui Justin. Dar secretara lui susținuse cu tărie că domnul conte nu rămăsese mult timp, nu dăduse niciun telefon și nu folosise copiatorul și nici faxul. Însă Walt avea îndoielile lui. Și era îngrijorat.

Stând puțin mai la o parte, Flame încercă să nu se uite la principesă când aceasta examină primul obiect. Era o broșă cu rubine, perle și chihlimbar în stilul Belle Époque care înfățișa o pasăre gângurind și o floare de safire și smarald cu câteva perle mici care întruchipau boabele de nectar pe care le sorbea pasărea. Principesa o luă delicat de pe patul de catifea și o examină cu atenție. Sofia își spuse că nu mai văzuse niciodată ceva atât de elegant, atât de perfect lucrat. Privi către Flame și zâmbi:

— Perfect, *cara,* spuse ea încet, dar în liniștea salonului vocea ei ajunse la oamenii care așteptau să le vină rândul să vadă bijuteriile și în cameră se auzi un oftat general de ușurare și felicitare.

După aceasta, Flame constată că se relaxase. Nu avusese motive să fie așa de emoționată. Totul mersese bine și continua

să meargă bine. Prințesa nu arătă că ar fi fost conștientă de mulțimea care aștepta în urma ei să admire bijuteriile și nu se grăbi deloc, luând piesele una câte una în palmă și pipăindu-le cu tandrețe. O rugă pe Flame din când în când să-i explice de unde se inspirase pentru câte o idee mai originală. Dar nimeni nu protesta. În fond, ea era cea care plătise pentru această minune și se spunea că suma se ridica la aproape zece milioane de lire. Tăvi cu cercei, șiruri de inele, șiruri de brățări care atârnau în cele mai fine rame de abanos – toate trecură prin fața ochilor ei atenți și fură întâmpinate cu un zâmbet aprobator. Principesa era calmă, dar se îmbujorase ușor și ochii i se umeziseră, ca și când nu i-ar fi venit să creadă că toate aceste comori scânteietoare erau ale ei. În sfârșit, după ce termină turul mesei lungi, principesa se opri în fața broșei-corsaj în formă de păianjen. Cu spatele spre mulțime, ridică întrebător o sprânceană către Flame, care îi prinse imediat privirea. Flame o ridică de pe patul de catifea, se așeză cu ea în fața principesei, având grijă s-o ferească de privirile oaspeților, și i-o fixă pe rochia simplă, prinzând cârligele de la capătul pânzei de păianjen în țesătura rochiei. Păianjenul arăta senzațional pe mătasea albă și argintie și pânza de diamante licărea în perfectă armonie cu materialul.

Principesa se întoarse, conștientă de exclamația de uimire și admirație pe care o stârni în rândul celor prezenți, care erau uluiți de spectacol chiar de la acea distanță de câțiva metri.

— Acum să-i invităm și pe oaspeții noștri să vină alături de noi. *Si?*

Guido o conduse către mulțimea de invitați. Broșa era arcuită în centru, ceea ce explica modul în care se potrivea atât de bine peste piept, iar frumusețea păgână a pânzei de păianjen le făcea pe toate femeile să tremure de teamă și invidie.

Echipa gardienilor mută frânghiile la o distanță de numai treizeci de centimetri de masă, oferind astfel tuturor posibilitatea să vadă bijuteriile de aproape, fără a le atinge însă. Flame simți dintr-odată că nu mai are aer. Totul se terminase și toți știau că fusese un succes răsunător. O clipă mai târziu, Reece era alături de ea și se amuzară amândoi de înghesuiala care se crease în mulțimea elegantă ce se lupta pentru un loc cât mai bun în jurul mesei. Fotografii aveau de lucru nu glumă, și nicio piesă, nici măcar cel mai simplu cercel cu o singură perlă

în formă de lacrimă, nu scăpă ochiului avid al lentilelor fotografice. Era aproape miezul nopții și mulțimea din jurul meselor nu dădea semne că ar fi dispusă să plece, când Flame își adună ultimele fărâme de curaj și se îndreptă către cutia mică din partea dreaptă a mesei.

— Doamnelor și domnilor, începu ea, dar trebui să mai repete încă de două ori formula de adresare pentru ca să se facă liniște. Înălțimea Voastră Regală, Flame dădu din cap către principesă, care o privea cu o sprânceană ridicată în semn de mirare. Ați văzut toate piesele Colecției Halcyone cu excepția uneia.

Imediat se făcu rumoare. Principesa începu să zâmbească.

— Ai o surpriză pentru mine, Lady Flame?

Flame zâmbi.

— Da, am o surpriză, înălțimea Voastră. Este o piesă pe care încă nu ați văzut-o. Este un dar din partea Casei Halcyone pentru patroana noastră. Sper că o să vă placă.

Curioși, principesa și soțul ei o urmară pe Flame în spatele frânghiilor și abia când Flame ridică cutia neagră de sub o grămăjoară de gardenii își dădură seama că fusese acolo tot timpul. Fără un cuvânt, Flame se întoarse și îi înmână principesei cutia. Încet, chinuitor de încet, Sofia di Maggiore o deschise și privi înăuntru. Și se auzi cum i se oprește respirația. Dintr-odată, atmosfera deveni extrem de încordată. Ce putea fi mai spectaculos decât broșa-corsaj? Decât colierul principal, decât setul cu diademă și cercei în care erau diamante mari, strălucitoare? Principesa murmură ceva în italiană care îi făcu pe cei ce înțelegeau limba să zâmbească aprobator. Apoi își ridică încet privirile către Flame.

— Draga mea Lady Flame, te-ai întrecut pe dumneata însăți.

Spunând aceasta, scoase din cutie diadema. Dar nu era o simplă diademă. Nu urma să stea pe capul ei ca un șir de pietre prețioase. Diadema era parțial și mască. Ținând-o în mână, o simțea ușoară ca un fulg, dar principesa văzu că era făcută din diamante, onix, safire foarte închise la culoare, chihlimbar și topaz de nuanță profundă. Strălucea în mâinile ei ca un secret de nepătruns. Fără un cuvânt și cu priviri care arătau că aproape nu îi vine să creadă, principesa își puse diadema-mască. Și abia atunci aceasta își dezvălui toată frumusețea. Masca acoperea un singur ochi și se mula ușor pe obrazul

principesei, ca și când ar fi fost făcută dintr-un material textil. Prin singurul orificiu pentru ochi, poziționat perfect, ochiul principesei străluci de emoție și încântare. Îi amintea soțului ei de o pisică cu o parte a feței acoperită de un set de diamante. Diadema-mască îi încununa capul în șiruri de diamante scânteietoare, chihlimbar portocaliu-închis și ciorchini de topaz și onix. După o clipă de tăcere uluită, mulțimea izbucni în ropote de aplauze. Principesa așteptă nerăbdătoare ca nebunia fotografilor să se potolească și se duse apoi la oglinda în mărime naturală de la un capăt al mesei pentru a se privi uluită. Cu broșa-corsaj care strălucea pe piept și diadema-mască care îi acoperea fața, arăta ca cea mai seducătoare dintre femei, înconjurată de un mister indescifrabil. Un fotograf făcu o fotografie care avea să călătorească prin întreaga lume, creând valuri de șoc printre bijutieri. Era fotografia unei femei scăldate în bijuterii, fără a fi însă copleșită de ele, care se admira în oglindă, cu ochiul drept descoperit și ochiul stâng strălucind din spatele măștii, însoțită de cuvinte alese cu grijă și înțelepciune, fotografia va părea aproape supranaturală. Trebuia să devină o fotografie clasică. Și atunci, când se afla în culmea gloriei și a triumfului ei, când toți ochii erau întorși către principesă, Flame privi întâmplător în jos, la diamantul principal al întregii colecții. Și îngheță. Deoarece colereta din jurul lui nu era perfectă. Era ușor turtită la capete. Niciun lucrător nu ar fi putut să lase o lucrare în felul acesta! Din fericire, niciunul dintre oaspeți nu avea cunoștințele de specialitate necesare pentru a vedea eroarea. Își desprinse cu greu ochii de diamant, privind în jur disperată. Gunther Voss fu cel care văzu panica din ochii ei și veni repede lângă ea.

— Gunther, colereta – la primul diamant. Este îndoită, șopti ea febril, cu ochii ațintiți asupra fotografilor care, slavă Domnului, erau interesați numai de principesă. Gunther privi repede în jur ca să se asigure că nu se uită nimeni la el, apoi se aplecă peste diamant, își ținu o clipă respirația, după care se îndreptă.

— Nu colereta trebuie să ne facă griji, domnișoară, îi șopti maistrul tăietor de pietre prețioase la ureche, cu accentul lui german și mai pronunțat din cauza panicii. Diamantul! Este fals!

31

Flame privea năucită la el, nefiind sigură că a auzit bine. Dar privirea înspăimântată din ochii lui era edificatoare.

— Fals? repetă ea ca un ecou slab, apoi își reveni brusc când un bliț îi lumină fața. Zâmbi instantaneu, sperând ca zâmbetul să fie strălucitor și plin de încredere, în timp ce un tânăr reporter îi băga sub nas un mic reportofon.

— Lady Halcyone, ce simțiți când țineți în mână un obiect de-a dreptul senzațional?

Flame se luptă din greu cu dorința isterică de a izbucni în râs! Senzație? O adevărată catastrofa. Gândește-te! îi striga creierul.

— Firește, toți cei de la Halcyone suntem foarte fericiți că principesa di Maggiore este mulțumită de colecție.

Zâmbi dulce, în timp ce mintea îi lucra febril. Trebuia să țină bijuteriile sub control până când se va rezolva încurcătura asta. Firește că trebuia să cerceteze la microscop fiecare bijuterie în parte. Dar cum? Principesa dorea ca întreaga colecție să fie dusă direct la avionul ei privat, care o aștepta la aeroportul Kidlington.

— Sunt sigur că toată lumea, inclusiv cititorii noștri, vor dori să știe cum de v-a venit ideea cu această diademă. Sau poate că ar fi mai bine să-i spunem mască?

Flame zâmbi din nou, deși avea senzația că o să-i crape obrazul. Dar ce putea face? Nu putea da drumul colecției așa cum era. Diamantul fals va fi descoperit și Halcyone va fi distrusă.

— Dacă ați fi participat vreodată la un bal mascat la Veneția, ați fi știut de unde m-am inspirat.

Își auzi propria voce liniștită și ușor ironică și i se păru de-a dreptul ireală.

— Vă rog să mă scuzați o clipă. Iată, îl aveți aici pe Gunther Voss, maistrul care răspunde de tăierea pietrelor. Sunt sigură că el poate să vă dea informații de-a dreptul fascinante despre cea mai spectaculoasă dintre meseriile din lumea bijuteriilor.

Îi aruncă o privire lui Gunther cerându-și scuze și implorându-l în același timp s-o ajute. Iar Gunther, dragul de el, n-o dezamăgi. Îl conduse pe reporter mai departe de colecție și începu să-l încânte cu fel de fel de istorioare despre necazurile din Germania de dinaintea lui Hitler. Flame privi febril în jur. Oaspeții și reporterii erau în continuare îngrămădiți în jurul

principesei, privind uluiți la broșa-corsaj și diadema-mască.

Și atunci îl zări pe Justin. Și el privea scena, dar buzele lui erau contorsionate într-un zâmbet mai mult ironic decât admirativ și dintr-odată Flame știu. Diamantul fals era opera lui Justin. Nu e de mirare că fusese așa de relaxat în ultima vreme. Credea că acum câștigase... Și... sângele îi îngheță în vine... s-ar putea încă să câștige, dacă nu găsea rapid un pretext pentru a reține colecția până când va fi înlocuit diamantul.

Flame simți că sângele îi îngheață și mai tare în vine. Dar dacă diamantul nu era singura piatră falsă? Mai erau o mulțime de alte pietre – smaralde mari, rubine și safire – care reprezentau piese esențiale ale colecției. Închise pentru o clipă ochii și respiră adânc. Nu putea să sufere să stea așa, fără să facă nimic în afară de faptul că se lăsa cuprinsă de panică, în momentul în care cariera ei era amenințată să se prăbușească. Dar ce să facă? Flame se uită la principesă care încă își admira imaginea din oglindă și simți că îi înțepenește șira spinării. Era clar că principesa o respecta și o admira pe proiectanta bijuteriilor ei. Da, își spuse Flame și își îndreptă umerii. Trebuia să se ducă direct la sursa problemei. Dar ce să-i spună? Nu putea să-i spună...

— Ce s-a întâmplat?

Flame tresări. Era atât de cufundată în gânduri că uitase cu totul de Frank Jensen și de ochiul versat care descoperea imediat când oamenii aveau necazuri. Flame îi spuse în șoaptă ceea ce descoperise Gunther Voss. Fața lui Frank se întunecă în momentul în care se uită la Justin, dar nu putu face nimic altceva decât să-și exprime regretul și să-i spună că o va sprijini, indiferent ce va decide să facă. Flame îi mulțumi și îl rugă să-i spună lui Reece ce se întâmplase iar apoi, cu spatele drept, cu fruntea sus și cu inima bătând să-i spargă pieptul, plecă de pe podium, dădu instrucțiuni gardienilor să dea frânghiile mai departe de colecție cu încă vreo treizeci de centimetri, pentru eventualitatea în care vreo matroană cu ochi de vultur pricepută la bijuterii ar fi descoperit ceva în neregulă, și își croi drum încet prin mulțime către principesă.

Sofia di Maggiore se întoarse de la imaginea ei din oglindă și oftă fericită către tânăra care desenase proiectele pentru aceste bijuterii ce vor deveni, fără îndoială, motiv de discuție în lunile următoare.

— *Cara,* este superbă. Ești minunată. Ce pot să spun?

Trecu într-o italiană volubilă iar Flame, sesizând ocazia potrivită pentru a mai adăuga și o nuanță de patriotism, îi răspunse în aceeași limbă.

— Mă bucur că vă place, principesă. Firește, pentru a fi absolut siguri că totul este perfect, va trebui să facem o probă cu principalele bijuterii. Asta ca să fim siguri că bijuteria cade așa cum trebuie. În fond, un colier care stă strâmb pe claviculă poate să-și strice simetria. Iar cerceii care ajung să zgârie umerii trebuie puțin scurtați.

Flame știa că spune prostii – lungimea gâtului prințesei de la ureche la umăr ca și alte măsurători necesare fuseseră deja luate și respectate cu meticulozitate. Dar miza pe faptul că principesa, atât de încântată cum era de noua ei colecție, va dori ca aceasta să fie absolut perfectă. Dacă putea pedala pe chestia asta…

— Sunt sigură că știți că diadema-mască a fost tăcută în mare secret și s-ar putea să nu vi se potrivească perfect pe cap. Sau… îmi dați voie?

Flame o apucă foarte delicat pe principesă de bărbie și îi întoarse capul spre dreapta, în timp ce blițurile străluceau, încântate de o asemenea ocazie de a face o fotografie deosebită.

— Da, știam eu. Masca nu se potrivește perfect pe obraz – după un timp s-ar putea să se lase, și ar fi cumplit. Nu e nimic grav, continuă ea să-i dea asigurări în italiană, dar mai trebuie sudată încă o piesă de metal pe ici, pe colo. Pentru că știu că vreți o colecție absolut perfectă.

Principesa încuviință încet din cap, dar Flame văzu că nu era mulțumită. Nu-i făcea plăcere gândul că frumoasele ei jucării strălucitoare îi vor fi luate.

— Firește, nu va dura decât o săptămână, spuse Flame, întrebându-se dacă vor avea timp să găsească alte pietre, să le taie și să le înlocuiască. Veți putea să purtați tot ce doriți în timpul sezonului.

Era exact ceea ce trebuia să spună.

— Ai dreptate, *cam,* consimți ea. Colecția aceasta merită să fie perfectă.

Flame răsuflă ușurată.

Zărindu-l pe soțul ei peste umărul lui Flame, principesa se

scuză și se îndepărtă. Flame făcu un semn cu capul către orchestră care începu un vals frumos de prin anii ’20. Flame îl găsi repede pe șeful securității și îl informă despre schimbarea planului, dându-i instrucțiuni să ducă imediat colecția înapoi la Halcyone. Când se întoarse, Reece era în spatele ei. Făcu un semn din cap în direcția principesei.

— Ai convins-o să ne lase bijuteriile?

Flame dădu afirmativ din cap și își linse buzele uscate ca hârtia.

— O, Reece, mi-e așa de frică! I-am spus principesei că îi dau colecția înapoi peste o săptămână. Dar dacă nu reușim s-o terminăm la timp?

Ochii lui Reece se îngustară brusc și, întorcându-se, Flame văzu că se uită la Justin.

— Depinde, spuse el încet. Dacă reușim să găsim originalele, Gunther le poate pune la loc într-o zi. Dacă nu…

— Dacă nu? întrebă înspăimântată Flame.

Reece zâmbi plin de încredere.

— Iubita mea, eu extrag pietre prețioase, mai ții minte? O să găsesc ceva în depozitele noastre. Și ține minte – nimeni altcineva decât Gunther nu a văzut pietrele în detaliu, de aproape. Principesa n-o să-și dea seama dacă un smarald este puțin mai închis sau dacă un rubin are o formă puțin mai diferită.

Flame dădu din cap. Era adevărat. Dar vor fi capabili să facă treaba la timp?

— Ar fi mai bine să-l caut pe Gunther și să-i spun ce s-a întâmplat, murmură ea. Adrenalina i se scursese acum din vine și se simțea extrem de slăbită, aproape ca bolnavă.

Reece încuviință din cap, privind din nou la Justin.

— Da, draga mea, așa să faci.

O împinse ușor înainte și fata dispăru în mulțimea care dansa. Reece își croi drum de-a curmezișul ringului de dans aglomerat, fără să-și ia ochii de la fratele lui vitreg.

Justin îl privea cum se apropie, cu fața în aparență imobilă și calmă. Dar primele cuvinte ale lui Reece îl zguduiră.

— Am descoperit falsurile, Justin, spuse Reece calm. Gardienii vor duce bijuteriile înapoi la Woodstock, nu la avionul principesei. Vom înlocui piatra sau pietrele și le vom înapoia principesei di Maggiore peste o săptămână. Acum, ai de gând să

ne ușurezi sarcina și să ne spui unde sunt cele adevărate? Sau preferi să fii reținut în încăperile Maiestății Sale?

Dacă Justin ar fi putut să gândească liniștit, și-ar fi dat seama imediat că Reece nu putea să informeze poliția. Și dacă ar fi gândit normal și ar fi avut încredere în iubirea mamei lui, ar fi știut că Francesca n-ar fi îngăduit niciodată așa ceva. Era fiul ei și îl iubea cu patimă. Nu ar fi permis niciodată să fie târât la închisoare. Dar Justin nu gândea normal. De fapt, nu mai gândea deloc. Butoiul cu pulbere emoțională din el explodă pe neașteptate și simți cum schijele îi ricoșează prin tot creierul. Simți cum se prăbușește, atât fizic, cât și psihic, iar Reece se uită la el cum se dă înapoi clătinându-se, cu fața albă ca varul. Reece simți un val cunoscut de compasiune nedorită. Era simpatia pe care o manifesta pentru orice animal care suferă.

— Nu știu despre ce vorbești, se auzi Justin rostind, dar fusese un răspuns automat, ca și când ar fi vorbit un robot din afara lui. Înăuntru, undeva, adânc în creierul lui, exploziile de furie, teamă, mânie, disperare, frustrare, ură, autocompătimire și masochism autodestructiv erau ca niște schije care îi distrugeau legătura cu lumea reală, ca niște cuțite ascuțite. Simți că alunecă de pe o stâncă și cade într-un spațiu îngrozitor. Muzica din jurul lui se transformă într-un bubuit asurzitor. Trebuia să fugă de oamenii care se îngrămădeau în jurul lui, amenințând să-l strivească de perete. Fără un cuvânt, orbește, îl împinse pe Reece din calea lui. Reece îl văzu pe Frank Jensen care venea repede în cameră, pe urmele pacientului lui, și îi făcu un semn cu capul.

Privi de jur-împrejur și o zări pe Flame care stătea de vorbă cu Walt Matthews. Acesta era alb ca varul la față. Ce femeie formidabilă era! Atunci când cei mai mulți oameni ar fi intrat în panică, ea rămăsese calmă, preluând controlul situației și descoperind o șansă atunci când toate păreau să fie împotriva lor. Reece părăsi repede sala de bal și găsi un telefon într-un birou liniștit. Ceru „Informații Internaționale” și începu să dea telefoane. Căci vor avea nevoie de pietre prețioase. Și asta repede!

Justin alergase în sala de jocuri. Își dădea seama cumva vag că Frank Jensen venise după el și profită de faptul că știa toate cotloanele casei ca să scape de el. Acum ședea pe întuneric și vedea toate capetele de animale împăiate – victime ale tatălui

lui – care priveau în jos către el. Vulpi, bursuci, vidre...

Justin se lăsă să alunece pe podea, incapabil să susțină privirile lor acuzatoare.

— Nu e vina mea, le spuse el cu o voce furioasă și indignată. Nu eu v-am împușcat.

Se strânse ca o minge și își îmbrățișă genunchii cu brațele, trăgându-i strâns la piept. Din nou lucrurile ieșiseră prost. Sora lui câștigase iarăși. Și din nou el era cel pedepsit. Dintr-odată avu senzația că este prea întuneric și începu să alerge în jurul camerei, aprinzând toate luminile. Simțea nevoia să facă ceva normal. Descuie repede ușa dulapului cu arme, trase sertarul și scoase de acolo uleiul și cârpele pentru curățat armele. Începu apoi să curețe cu înverșunare pușca Purdey. Îi făcea plăcere s-o simtă în mâinile lui – era grea și îi conferea siguranță. Gesturile lui erau blânde și ferme și, slavă Domnului, foarte cunoscute. Da, îi făcea plăcere să țină arma în mână. Dintr-odată, degetele lui Justin încetară să mai mângâie arma, iar el începu să privească lung în jos, la arma din mâinile lui. Continuă să privească lung și fix la ea minute în șir.

Afară, oaspeții începuseră să plece. Principesa plecase deja la hotelul ei din Oxford, dar, ceea ce era încă și mai bine, oamenii presei plecaseră cu toții.

— Nu-ți face griji, draga mea, o asigură Gunther Voss în legătură cu lucrătorii lui și capacitatea lor de a păstra un secret. Știu cu toții că însăși pâinea lor depinde de cât de bine vor ști să-și țină gura.

Când plecară și ultimii oaspeți, Flame cedă tensiunii și se prăbuși pe cel mai apropiat scaun. Spuse tuturor membrilor familiei ce se întâmplase. În liniștea înfricoșată care urmă, Reece întinse mâna și o ridică pe Flame din nou în picioare.

— Nu fi îngrijorată! Toate pietrele noastre cele mai mari au și pornit spre Woodstock. Gunther Voss n-o să ne dezamăgească.

Owen privi la soția sa, deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi și o închise la loc. Francesca simți cum lacrimile îi umplu ochii, dar le alungă cu hotărâre.

— Unde este... Justin? întrebă ea în cele din urmă, iar vocea ei calmă rupse tăcerea încordată care se așternuse în hol.

— Nu știu, spuse Reece. Ultima dată când l-am văzut ieșea în fugă din sala de bal cu Frank Jensen pe urmele lui.

Se duse apoi către mama lui vitregă și își puse blând mâinile pe umerii ei, întâlnind și privirea tatălui său peste capul ei plecat.

— Nu fi îngrijorată, Francesca. Frank o să-l ajute. Există un loc în Elveția pe care îl cunoaște.

Francesca se cutremură în brațele lui.

— Este numai vina mea. N-ar fi trebuit să-l părăsesc. Ar fi trebuit să plătesc niște oameni să-l răpească din locul acesta încă pe când era bebeluș. Știam de ce este în stare Malcolm. Știam!

— Nu te prosti, mami, spuse ferm Flame. Nu e vina nimănui, nici măcar a lui Justin.

Giulietta profită de ocazie ca să spună că ea este extenuată și se duce la culcare, iar Maria o însoți imediat. Owen dădu din cap către cele două femei care plecau.

— Vino încoace, îngerașule, îi spuse el blând soției lui. Cred că bunica și mama ta au avut cea mai bună idee.

Francesca tot mai șovăia.

— Și ce facem cu Justin?

— O să avem noi grijă de Justin, zâmbi blând Reece.

— N-o să-i faceți niciun rău… nu-i așa?

Reece dădu încet din cap.

— Nu, mamă, n-o să-i facem nimic. Este destul de bătut de soartă și așa.

Ochii Francescăi se umplură de lacrimi.

— Mulțumesc… Reece… fiule, adăugă ea și apoi se întoarse și urcă în tăcere scara alături de soțul ei.

Flame privi în urma lor cum se îndepărtau, iar în ochii ei începură să strălucească lacrimile. Respiră adânc și apoi spuse:

— Ar trebui să mă duc înapoi la Halcyone. Gunther probabil că a verificat deja toate piesele.

Reece încuviință.

— Ai dreptate. Hai să mergem, spuse el energic.

Flame privi în sus către el. Era așa de puternic și de sigur de el, cu dragostea și hotărârea strălucind în ochi. Râse ușor. Împreună puteau face orice, chiar și imposibilul!

Sus, pe acoperiș, era frig. Justin privi în sus la cerul înghețat, nedându-și seama că începuse să tremure fără să se poată controla. Arma se rezema pe brațul lui îndoit. La picioarele lui,

acoperișul era înghețat, alb și alunecos. Se apropie mai mult de margine. Nu știa bine de ce plecase din sala de jocuri și venise aici, sus, pe acoperiș. Poate că voia să vină pentru prima dată în locul de unde căzuse și murise tatăl lui. Când privi în jos, o văzu clar în lumina lunii pe sora lui care traversa curtea, împreună cu iubitul ei către mașină. O soartă care în sfârșit decisese să fie bună cu el o îndrumase către acest loc. Simțea cum arma se mișcă în mâna lui și văzu cum cătarea se ridică în dreptul ochilor lui. O simți ca pe un fel de prelungire a mâinii când alinie cătarea cu fata de jos. O avea chiar în centrul țintei, dar degetul lui zăbovea pe trăgaci. Așteptă încă o secundă. Tăcerea nopții era apăsătoare. Și în acea liniște, în timp ce degetul lui refuza să apese pe trăgaci, Justin auzi un zgomot. Exact așa cum auzise și tatăl lui cu un an în urmă. Și la fel ca și tatăl lui atunci, Justin se întoarse uimit.

Bărbatul din spatele lui stătea în umbra coșurilor înalte. Apoi începu să înainteze stângaci, iar lumina lunii îi inundă chipul. Era o față frumoasă, rotundă și inocentă. Dar era un chip înfricoșător.

— Unchiule Roger, spuse Justin, clipind din ochi surprins.

Pe scară, un etaj mai jos, Frank auzi zgomotul ușii de la acoperiș care se trântise cu un clic și alergă imediat spre mansardă.

Justin privea fix la unchiul său, încercând disperat să-și limpezească gândurile. Jos, în spatele lui, auzi cum se deschide portiera unei mașini. Se răsuci rapid și îl văzu pe Reece care îi deschidea portiera lui Flame. Plecau. Ridică repede din nou arma de vânătoare. Era tânăr și rapid și ar fi putut să-i ucidă pe amândoi, dar din nou șovăi. Numai o clipă. Putea s-o facă chiar dacă mai aștepta o clipă.

— Nu!

Cuvântul răsună simplu, dar îl săgetă pe Justin ca un cuțit. Se întoarse din nou către unchiul său. Nu auzise ușa deschizându-se și nici nu-l văzuse pe Frank Jensen care apăruse din umbră.

— Unchiule Roger, du-te înapoi în camera ta, spuse furios Justin, neștiind exact de unde îi venea frica asta. Era unchiul lui țicnit, pictorul de fantome de la Ravenscroft. Apoi izbucni în râs, neputând să se stăpânească. Du-te înapoi, în mansardă, e mai bine decât în beci.

Roger porni încăpățânat înainte, iar pe fața lui rotundă și

frumoasă, ca de bebeluș, se citea hotărârea.

— Nu, spuse el din nou. Îi faci rău lui Flame.

Mențiunea numelui ei îl făcu pe Justin să privească din nou în jos. Și în secunda aceea, Roger făcu ceva atât de neașteptat, că lui Justin nu-i veni să creadă. Se mișcă rapid, precis și silențios. Și dintr-odată, unchiul Roger, cel stângaci și neajutorat, dispăru și în locul lui apăru un bărbat care îl prinse pe Justin ca într-o menghină. Simți cum se dă înapoi cu spatele și fu cuprins de panică la gândul că va cădea de pe acoperiș. Dar Roger îi luă arma, iar forța lui surprinzătoare îl răsuci în loc pe Justin și îl aruncă departe de marginea acoperișului.

— Lasă naibii pușca aia, urlă Justin, auzind că mașina pornește. Ăia de jos pleacă!

Frank Jensen se apropie ceva mai mult. Auzise și el vocile lui Reece și Flame și știa ce are de gând Justin. Șovăi, neștiind ce este cel mai bine să facă. Doi bărbați se băteau pentru o pușcă încărcată la marginea unui acoperiș. Se simțea neajutorat și inutil. Se apropie și mai mult, tot neștiind ce să facă.

— Nu dau drumul la armă, spuse Roger. Faci rău lui Flame. Om rău, la fel ca și Malcolm. Eu nu lăsat pe Malcolm făcut rău la Francesca.

— Ce tot spui acolo, imbecilule? țipă Justin, trăgând de armă, incapabil să creadă nicio secundă că Roger, amărâtul de unchi Roger, putea fi atât de puternic. Apoi, când întâlni privirea albastră, goală la câțiva centimetri de fața lui, mâna lui Justin se muie brusc pe armă. Ochii i se lărgiră o fracțiune de secundă cât se uită la unchiul său, înțelegând, înfricoșat, adevărul.

— Tu ai fost, spuse el încet fără să-i vină a crede. Tu l-ai împins.

Roger încuviință din cap.

— Om rău, spuse el din nou și trase brusc de armă. Justin se agăță de ea printr-un gest reflex și apoi, dându-și seama că unchiul lui voia să-l ucidă și pe el, panica îi dădu putere. Simți cum degetele i se încleștează pe trăgaci și făcu un ultim și disperat efort să elibereze arma, care se descărcă pe neașteptate. Simți vibrațiile care îi trecură prin braț și în același timp auzi sunetul puternic care îi străpunse urechile.

Ochii lui Roger se schimbară. Dintr-odată, privirea lor nu mai era ațintită în gol, ci era plină de uimire. Dădu drumul armei și se trase repede înapoi și abia atunci Justin văzu sângele. Pătase

pieptul lui Roger ca un cearșaf ud și lipit de el și parcă curgea chiar din sufletul lui. Privi în jos către arma din mâinile sale, un lucru străin, argintiu și negru, și o lăsă să cadă din degetele amorțite. Jos, în curte, motorul mașinii se opri.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Reece privind în spatele lui fără să vadă nimic altceva decât silueta întunecată a casei. A sunat ca un foc de armă.

— De pe acoperiș. Sau de undeva de sus, oricum, spuse Flame și se priviră unul pe altul, amândoi având același gând. Justin! gemu Flame și în clipa următoare erau amândoi afară din mașină și fugeau spre casă.

Pe acoperiș, Frank Jensen se mișcă în cele din urmă. Fusese năucit de focul de armă neașteptat și Justin constată prezența lui numai în clipa în care făcu un pas înainte, exact la timp ca să-l prindă pe Roger Syramore-Forbes în căderea lui spre acoperiș.

— Unchiule Roger, spuse Justin, începând să-și dea seama ca prin ceață ce făcuse. Unchiule Roger, n-am vrut...

Roger clipi din ochii în care rămăsese aceeași expresie de uimire. Îl recunoscu imediat pe bărbatul cel amabil. Flame și Francesca îl aduseseră de multe ori în mansardă, ca să-l vadă.

— Bună, spuse el.

— Bună, Roger, zâmbi Frank Jensen.

Roger se uită la Justin și spuse:

— Om rău.

— Nu, Roger. Nu este rău. Malcolm i-a făcut lui rău.

Roger se încruntă și începu să tușească, stropindu-l pe

Frank cu sânge.

— Eu... ucis pe Malcolm. A fost rău?

Frank privi în jos la gaura care se căsca în pieptul lui Roger, văzu cât este de alb la față, cum îi ieșea pe gură o spumă roz și știu că era pe moarte.

— Nu, Roger. N-a fost rău.

Roger simți că îi este frig. Frigul însemna moarte. O dată vorbise cu Francesca despre moarte. Spunea că este atunci când Dumnezeu te duce în alt loc.

— Acum Dumnezeu o să aibă grijă de mine, nu-i așa? spuse Roger, uitându-se la bărbatul cel drăguț, care dădu din cap și lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Lui Roger nu-i plăceau lacrimile. Ar fi dorit ca omul să nu mai plângă. Oamenii drăguți

nu trebuie să plângă.

— Da, Roger, spuse Frank cu o voce răgușită. Dumnezeu va avea grijă de tine acum.

Roger dădu mulțumit din cap, închise ochi și își dădu sfârșitul.

O clipă mai târziu, toată lumea se repezi pe acoperiș, pentru că auziseră cu toții focul de armă. Flame și Reece ajunseră primii. Îl văzură pe Frank Jensen cum îl ținea în brațe pe Justin, care plângea în hohote. Flame privi la chipul frumos și împăcat al unchiului ei și gemu încet.

Reece o întoarse repede cu spatele și o strânse la pieptul lui. Peste umerii ei tremurători, întâlni privirea lui Frank. Owen, Francesca, Maria și Giulietta se dădură înapoi, incapabili să accepte tragedia. Frank, care încă îl mai legăna în brațe pe Justin, arătă cu capul către Roger.

— El a fost cel care l-a împins pe Malcolm de pe acoperiș. A venit aici sus ca să-l împiedice pe Justin să folosească… și arătă către pușca de vânătoare… împotriva ta și a lui Flame.

— Justin l-a ucis pe Roger? întrebă Owen oripilat.

— Nu! spuse imediat Frank. A fost un accident. Am văzut totul cu ochii mei.

Se uită la Reece, susținând privirea prietenului său.

— Roger a vrut să-l omoare pe Justin și s-au luptat pentru armă. Se afla între ei când s-a descărcat. Oricare dintre ei putea să fi apăsat pe trăgaci… Se întrerupse când Justin începu să geamă printre lacrimi. Este în ordine. Șșșt!

— N-am vrut, spuse Justin printre sughițurile de plâns, repetând la nesfârșit aceste cuvinte. N-am vrut. Îl iubeam pe unchiul meu.

Bărbații le conduseră încet pe femei jos. Francesca se uită la Reece cu ochii larg deschiși și înspăimântați. Rămaseră toți tăcuți mult timp, apoi Giulietta fu cea care rupse tăcerea:

— Trebuie să chemăm poliția, spuse ea pragmatic. S-a tras cu pușca și este un mort.

Se uită la Owen și la Reece cu ochii plini de putere.

— Problema este, adăugă ea cu subînțeles, ce le spunem?

Epilog

Flame stătea în dormitorul principal în fața oglinzii care o înfățișă din cap până-n picioare și își examina solemn imaginea. Rochia ei de mireasă fusese proiectată de designerul personal al principesei di Maggiore și era o splendoare albă, cu trenă lungă și perle cusute în dantela din talie. Părul ei strălucea ca un apus de soare prin vălul alb. Francesca își șterse pe furiș o lacrimă.

— Mami, cum arăt?

— Arăți așa cum trebuie să arate o fată în ziua nunții ei, spuse Francesca, înecându-se de emoție.

Prin fereastra deschisă, clopotele bisericii răsunau voioase în aerul cald de mai. Printre copacii din depărtare se vedea turnul impunător al bisericii din satul Ravenscroft. Dacă totul mersese conform planului, domnișoarele de onoare, oaspeții și mirele trebuiau să fie deja înăuntru, în așteptarea ei. Flame respiră adânc, emoționată.

— Dar dacă mă împiedic în drum spre altar? întrebă ea încercând să râdă.

— Owen o să te conducă din nou, Reece o să spună că ești împiedicată, preotul va țâțâi din buze și apoi totul va reintra în normal, spuse Francesca vrând s-o ajute.

Flame scoase limba.

— Asta e ce-mi place la tine, mami. Mă liniștești întotdeauna.

Cele două femei continuau să râdă când se auzi o bătaie timidă în ușă.

— Intră, strigă Francesca și o clipă mai târziu Walt Matthews, elegant în ținuta lui de seară, intră încet, strângându-și nervos în mână jobenul și arătând de parcă ar fi vrut să fie oriunde altundeva.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, Lady Halcyone. Dar mai am o ultimă îndatorire de îndeplinit. Pentru străstrăbunica dumitale, Jessica.

— Ce este, Walt? întrebă veselă Flame, coborând privirile către cutia albastră de catifea cu aspect vechi pe care acesta o ținea în mână.

Walt o întinse repede spre ea, ca și cum numai asta ar fi așteptat demult, să scape de ea.

— Înainte să moară, stră-străbunica dumitale mi-a dat asta. A spus că trebuia să ți-o dau în ziua în care o să te măriți. Uite-o!

Se dădu înapoi, murmurând ceva despre faptul că trebuia să

ajungă la timp la biserică, și se retrase din cameră ca un iepure speriat. Francesca și Flame izbucniră în râs în momentul în care ușa se închise în urma lui.

Flame privi către cutie.

— Ei bine, rochia de mireasă este nouă, port o jartieră albastră și am și o pereche de cercei cu perle împrumutați de la tine. Iar cutia această pare veche!

— Haide, deschide-o! exclamă Francesca, apropiindu-se de fiica ei în timp ce aceasta ridica încet capacul. Și rămânea cu respirația tăiată.

— Sunt perle, spuse ea cu respect, privind la șirul de perle, cele mai fine pe care le văzuse vreodată. Cele pe care le poartă Jessica în portretul din hol.

Flame și le puse cu grijă la gât. Odihnindu-se pe gâtul ei gol, arătau de parcă ar fi fost făcute înadins pentru a se asorta cu rochia și culoarea ei.

— Mami, spuse Flame, sunt perfecte!

— Și vechi, zâmbi Francesca. Știa ea că nimic n-ar fi putut strica frumusețea acestei zile. Apoi se gândi la Justin, și zâmbetul i se stinse. Dar fiul ei era în siguranță, în Elveția, cu Frank Jensen, care le dădea asigurări că starea lui se îmbunătățește pe zi ce trece.

Spuseseră poliției că împușcarea lui Roger Syramore-Forbes fusese un accident, așa cum și fusese, dar ținuseră numai pentru ei povestea adevărată. Roger, spuseseră ei, era emoționat și voise să tragă cu arma ca să sărbătorească evenimentul. Justin, îngrijorat pentru el, încercase să-i ia arma din mână și aceasta se descărcase. Cu un martor independent și demn de încredere ca Frank Jensen care confirmase relatarea accidentului, plus faptul că familia Syramore-Forbes era bine cunoscută și se bucura de respect, versiunea fusese acceptată fără comentarii. Fusese o zi tristă când Francesca îl văzu pe Roger îngropat, dar de astă dată se ducea la biserică pentru o sărbătoare, o sărbătoare a iubirii, a speranței și a vieții. Francesca își îmbrățișă brusc fiica cu putere, iar Flame, după ce fu uimită o secundă, răspunse îmbrățișării mamei sale cu alta la fel de puternică.

— O, mami, sunt așa de fericită. Îl iubesc așa de mult pe Reece!

— Știu. Și el te iubește pe tine. Sunt bucuroasă că v-ați

hotărât să vă stabiliți la Ravenscroft. Casa asta merită o familie iubitoare. Stai să vezi când o să ai copii. O să le placă la nebunie – pajiștile, caii, râul!

Flame dădu și ea din cap.

— Aș fi dorit să fie și Justin aici, spuse ea încet, deși știa că este imposibil. Șocul pe care îl avusese când îl ucisese pe unchiul său îl afectase profund, dar deschisese în același timp zăgazurile care îi ținuseră atâta timp durerea prizonieră. Era sigură că, cu timpul, va putea pleca de la clinică pentru a duce o viață mult mai bună. Vor fi cu toții acolo ca să-l ajute. Owen le va fi un sprijin uriaș când va veni momentul acela, Flame era sigură de asta. Flame aruncă o privire către mama ei, se mai uită o ultimă dată în oglindă și respiră adânc.

— Cred că ar fi bine să mergem până nu-și pierde Reece răbdarea și trimite o poteră după noi!

Francesca râse și se grăbi să-i deschidă ușa, ajutând-o să apuce trena în timp ce străbăteau coridorul îngust și apoi scările. Se hotărâseră să se ducă la biserică împreună, încălcând astfel tradiția, dar fără să le pese de asta.

În timp ce coborau scările, Flame se opri în fața portretului Jessicăi Syramore-Forbes. Privind în sus către fața zâmbitoare și frumoasă, încadrată de părul roșu și cu perlele care străluceau acum la gâtul ei, Flame simți un nod în gât.

— Mă întreb dacă știa, șopti Flame. Mă întreb dacă știa ce se va întâmpla.

Francesca privi și ea către portret, amintindu-și de bătrâna femeie, plină de hotărâre și forță.

— Probabil că da, *cara,* murmură Francesca, strângând-o pe fiica ei de braț. Probabil că da.

Apoi lăsară în urmă trecutul dureros și porniră înainte, către viitorul glorios. Un viitor în care le așteptau bărbații pe care îi iubeau.